Science Fiction
the year's best

Albert E. Cowdrey
William Sanders
Daniel Abraham
Colin P. Davies
Stephen Baxter
Caitlin R. Kiernan
Robert Reed
James L. Cambias
Peter F. Hamilton
Paul Di Filippo
Paul Melko
Walter Jon Williams

4

Antologiile GARDNER DOZOIS

Cele mai bune povestiri SF ale anului

Volumul IV

Cuprins:

Albert E. Cowdrey Triburile de pe Bela ☆ ☆ ☆

William Sanders Sitka ☆

Daniel Abraham Iar Leviathanul plânse ☆ ☆ ☆

Colin R. Davies Luptătorii ☆ ☆

Stephen Baxter Mayflower II ☆ ☆ ☆

Caitlin Rebekah Kiernan Călărind bivolul alb ☆ ☆

Robert Reed Dragonii din vâlceaua însorită ☆ ☆ ☆

James L. Cambias Oceanul orbilor ☆ ☆ ☆

Eleannor Arnason Grădina. O idilă science fiction *HWARHATH* ☆ ☆ ☆

Peter F. Hamilton Alegere profitabilă ☆ ☆ ☆

Paul Di Filippo Sisif și străinul ☆ ☆ ☆

Paul Melko Triptic cu mine și cu ea ☆ ☆ ☆

Walter Jon Williams Investiții ☆ ☆ ☆

Albert E. Cowdrey - Triburile de pe Bela

Albert E. Cowdrey a abandonat o slujbă în administrația de stat pentru a-și încerca norocul în domeniul scrisului. Până în prezent, lucrările literare i-au apărut aproape exclusiv în *The Magazine of Fantasy Science Fiction,* unde, în ultimii ani, a publicat o serie de povestiri care s-au bucurat de succes, majoritatea scrise în genul horror supranatural, acțiunea multora dintre ele desfășurându-se într-un New Orleans bântuit de demoni și magie neagră. În 2000, s-a îndepărtat pe neașteptate de acest gen, abordând în schimb genul Science fiction, reușind două dintre cele mai bune povestiri ale anului, *Crux* (care a apărut în *Antologiile Dozois* 18) și *Mosh,* o urmare a primei, care au fost extinse în 2004, devenind un roman intitulat *Crux.* Deși majoritatea realizărilor lui Cowdrey se încadrează în domeniul fantasy, el continuă să întreprindă ocazional câte o incursiune și în Science fiction, cu rezultate care îi fac pe cititori să regrete că nu apelează mai des la acest domeniu, ca în povestirea extrem de atrăgătoare și plină de încordare ce urmează, o aventură așternută ca pe vremuri, care ne duce pe o lume ciudată și clocotitoare, unde localnicii sunt mai mult decât neliniștiți...

Cowdrey locuiește în New Orleans, deși ar fi

preferabil să nu întrebăm dacă orașul lui este la fel de înspăimântător ca acela din povestirile sale fantasy.

*

Documente strânse de Onorabila Comisie care a investigat tragedia petrecută pe planeta Bela și Hotărârea luată în baza acestora.

Proba numărul (1)
Extrase din agenda lui Kohn, Robert Rogers, colonel din Forțele de Securitate

Mă simt de parcă nu am ateriza, ci am executa un picaj.

Înfruntând un strașnic vânt din față, naveta transportorului luptă împotriva vântului și ploii până când ieșim din plafonul gros de nori, ajungând deasupra mării de un albastru întunecat. Ne îndreptăm spre un promontoriu mic și stâncos, care se detașează din linia neclară a coastei.

Construită din duroplast verde, platforma de aterizare pentru navete seamănă cu un smarald mare, dar fals, montat într-un inel de spumă. Jeturile motoarelor de frânare ard platforma, iar din ea se ridică nori învolburați de aburi. Cum sunt singurul pasager, mi se permite să părăsesc naveta înainte ca roboții ei ruginiți să înceapă operațiunile de încărcare.

O adevărată armată de lingouri sclipitoare – aur, titan și alte metale al căror nume nu mi-e cunoscut – stă în poziție de drepți, șiroind sub ploaie, abia așteptând călătoria prin spațiu.

Două gărzi cu fețe de idioți (bărbat și femeie), pe care îi cheamă Vizbee și Smelt, îmi iau bagajele, priviți cu ochi triști de Julia Mack, căpitan din Forțele de Securitate. Omologul meu localnic mă salută, iar eu – minciună sfruntată – afirm că sunt încântat să mă aflu acolo.

— Chiar dacă acum ai fi încântat, asta nu va ține mult.

— Trebuie să le înapoiem arkienilor mlaștina asta nenorocită, adaugă Vizbee.

— *Liniște!* trâmbițează Căpitanul Mack și, fără alte comentarii, gărzile îmi încarcă lucrurile într-un mic aparat de zbor care, cu profilurile de zbor strânse, așteaptă într-un hangar.

În timp ce urc, simt cele patru sau cinci kilograme în plus pe care le am pe planeta asta – de asemenea, percep în aer un gust ciudat, ca de șampanie. Poate că oxigenul suplimentar mă va ajuta să duc mai ușor greutatea în plus. Ori poate doar să mă îmbete.

Bun venit pe Planeta Bela, amice.

Pe deasupra stâncilor înveșmântate în negură, printr-o vijelie pornită dinspre mare, gonim către Baza Principală. Mack socotește

că totul e minunat.

— Aici m-am născut, spune ea cu mândrie, iar glasul puternic reverberează în cabină. Singurul copil născut vreodată aici. S-au încălcat reglementările companiei, desigur; mama lua anticoncepționale, dar ceva n-a mers, probabil. Ai mei au murit într-un accident minier și m-au crescut cei din colonie. Acum, de când cu crimele astea, se vorbește tot mai insistent despre închiderea minelor. Oamenii spun că vom pleca acasă, dar pentru mine, *aici* e casa.

— Dacă te pot ajuta să prindem ucigașul, îi spun, minele vor fi exploatate în continuare.

Mirosul de neîncredere se combină cu cel de umezeală și mucegai al uniformei, dar și cu acela de fixativ al perucii negre, care face parte din ținuta ei obligatorie. Isuse, ce femeie uriașă, cred că are în jur de nouăzeci de kilograme. Și totuși nu e lăbărțată. Coapsa ei, presându-se de a mea pe banchetă, e la fel de tare ca a unui taur.

Virăm spre vest, sau nord, pe deasupra estuarului unui fluviu lat, care se varsă învârtejit în mare, împroșcând valuri de spumă. O turmă de creaturi marine enorme se ridică la unison, ca niște dansatori, apoi dispar din nou în adâncuri. Observ în treacăt sclipirea unor colți lungi. Apoi alunecăm lin către o stâncă mare, acoperită de un mănunchi de

domuri, depozite de semiplast și coridoare de legătură, totul amintind de o fermă de păsări.

Ei... dar ce naiba e asta?

Dedesubtul vălmășagului, se văd blocuri uriașe de piatră, fasonate și potrivite unul lângă altul ca piesele unui puzzle. Cum adică, am călătorit mai bine de patru ani lumină ca să descopăr că incașii au ajuns aici înaintea mea?

— Bun venit la Zamok, domnule colonel, spune căpitanul Mack, așezând nava cu pricepere pe cercul cenușiu al platformei ude de ploaie.

Când eram mic, îmi plăcea nespus de mult să ascult aventurile bătrânului Navigator Maiakovski – exploratorul celor O Mie de Lumi, după cum suna unul dintre manualele mele, rostind totul cu un glas limpede și detașat, glas pe care încă îl mai aud în vis.

El a numit această lume Bela, cuvânt ce înseamnă alb. Când am văzut-o din spațiu, am crezut că a botezat-o astfel datorită vaporilor de apă, care o fac să lucească aproape la fel ca Venus. Însă mă înșelam.

— Câteva informații, mă anunță Mack, și-mi întinde un cub de memorie, când ajungem la ghișeul Sosiri și Plecări.

Îl conectez la agenda mea și ascult alene, în vreme ce un robo-funcționar introduce datele mele în computerul coloniei.

Cubul îmi povestește multe lucruri pe care le cunosc deja. Despre orbita demențial de excentrică a planetei Bela. Îi trebuie circa 241 de ani ca să-și termine circuitul înspăimântător de lung. Despre anotimpurile nesfârșite, ale căror temperaturi extreme – arșiță și ger – sunt rezultatul căii orbitale, nu al înclinării axei sale, care este de doar două grade. Trăsături asemănătoare cu ale Pământului: se rotește de la vest spre est și ziua sa are durata de 22,7 ore, la care adaptarea ar trebui să nu constituie defel o problemă, chiar și pentru unul ca mine (eu am necazuri cu ritmurile circadiene).

Apoi cubul îmi recită textul raportului original întocmit de Maiakovski. Marele călător rus a sosit aici spre sfârșitul iernii, găsind cerul de un albastru înghețat și senin, iar suprafața planetei fiind albă și pustie – de unde și numele. Aparatele de scanat au detectat o formă artificială, drept care navigatorul a investigat, descoperind un oraș părăsit.

„Cine putea construi această platformă uriașă de piatră și templele minunate care o împodobesc? s-a întrebat. Lumea aceasta este moartă. Tot ce se află aici trebuie să fi fost construit de ființe asemănătoare nouă. Dar de ce în Antarctica asta nesfârșită?”

A numit-o *Zamok,* însemnând castelul, iar pe constructorii necunoscuți, *arkhitektori.* De aici

și termenul popular de arkian.

Explorarea castelului a dat naștere unei confruntări cumplite cu carnivorele ce-și făcuseră bârlogul în temple. La început, specia părea doar interesantă, aducând în mare cu ursul polar de pe Pământ – și cărui rus nu-i plac urșii? Așa se explică numele pe care l-a dat acelor animale, *medvedi.*

„Blana lor lungă își schimbă culoarea din întunecată în alb, când se deplasează de la umbră la soare, murmură cubul. Colții și ghearele sunt redutabile”.

După aceea, a izbucnit un vifor. Când totul a devenit alb și temperatura a scăzut la minus șaptezeci de grade, iar bioscanerele au devenit nefuncționale din cauza gerului, fiarele au atacat grupul de exploratori. „Doi membri ai echipajului, uciși. Cranii sfărâmate. Un altul, dispărut, probabil mâncat. Aceste animale prezintă un grad periculos de inteligență și șiretenie”.

A fost un simplu incident, desigur. Metalele descoperite de detectoare au adus pe planetă cartelul minier. Muncitorii au dărâmat încântătoarele temple cu buldozerul și au ridicat cocioabele mizere ce există și în prezent. Între timp, iarna se sfârșise, iar Bela s-a dovedit a nu fi defel o planetă moartă. Mii de specii au ieșit din ascunzătorile lor și miliarde de semințe și spori au dat colț,

dezvoltându-se tumultuos până la sosirea verii, care a transformat suprafața într-un deșert dezolant.

Un gând simplu: Cât de fragilă e viața, dar și cât de îndărătnică. Odată pornită, ea poate supraviețui aproape în orice condiții.

Ajuns în acest punct, opresc cubul. A sosit medicul, o chinezoaică minusculă, dar energică, pe nume Anna Ui.

Mă supune obișnuitei scanări medicale. Ciudată ocupație, fiindcă are de-a face cu mulți necunoscuți goi pușcă și pesemne se întreabă după aceea, când îi vede îmbrăcați: Individul ăsta o fi cel cu un semn din naștere pe fund?

O anunț că nu aduc cu mine nicio boală înspăimântătoare, doar dacă socotește țăcăneala o boală molipsitoare. Îmi surâde mecanic, semn că nu-mi acordă atenție.

— Nu ai nimic, îmi comunică, examinând banda imprimată, dar să te ferești de dulciuri.

Apoi se îndepărtează în grabă.

După ce mă îmbrac, Căpitanul Mack preia din nou comanda, și mă conduce pe coridoarele de un verde grețos, gemând de oameni purtând salopete gri. Pe ecusoane se lăfăiesc toate națiile Pământului: jiang, grinzshpan, basho, mbasa, jones.

Spre mirarea mea, sunt cazat în apartamentul directorial. Un dormitor confortabil, o baie

opulentă. Pe o terasă exterioară foarte întinsă, lucrările în piatră amintind de cele ale incașilor stau dezgolite și lucesc umed în ploaie. Priveliștea de peste valea fluviului, deschisă până spre munții din depărtare, ar fi spectaculoasă, doar că este obstrucționată de un paravan de plasă de oțel. Niște lucruri semănând cu viermii se apropie încet prin umezeală.

— O să-ți aducă cineva bagajele, îmi spune Mack. Dacă ai nevoie de ceva, sediul Securității se află alături. E la fel ca apartamentul tău, are două uși, coridor și terasă. Controlorul te va primi mâine dimineață, după ce te odihnești.

Dă să plece. Însă eu am o întrebare de pus.

— Ce rost are paravanul acela?

Mack se încruntă.

Aici obișnuia să doarmă domnul Krebs. Până când cineva a lansat o rachetă spre el. Din fericire, se găsea în biroul Securității și stătea de vorbă cu mine, astfel că n-a pățit nimic.

— O rachetă?

— Una care se lansează de pe umăr, mă lămurește, parcă scuzându-se, ca și cum o rachetă de mici dimensiuni te omoară mai puțin decât una mare. O fi fost vreun angajat nemulțumit. Atunci am pus paravane. Avem unul și în fața biroului Securității.

— Proiectilul a fost furat din armurăria

voastră?
Mack mă săgetează cu privirea.
— Da.
— Și unde doarme acum controlorul?
— În altă parte.
Închide ușa cu un gest hotărât, lăsându-mă să mă odihnesc cum oi putea, exact în centrul țintei.
Cina se servește în sufragerie. Mack mă conduce către masa principală dintr-un salon privat. Sper să-l cunosc și pe domnul Krebs. Însă controlorul cinează singur.
Fac în schimb cunoștință cu vreo zece directori și ingineri. Engleza este cea de-a doua limbă a tuturor, astfel că aud o babilonie de accente ale celor care își exprimă speranța fierbinte că voi reuși să descopăr ucigașul. Are deja la activ nouăsprezece morți – aproximativ doi la sută din populația de 1042 de oameni. Doctorița Li apare din nou fulgerător, purtând un halat de laborator, și mă anunță că are hologramele cadavrelor și toate datele rezultate la autopsie. Le pot vedea după cină.
— Sper că ai un stomac rezistent, mă atenționează inginerul șef un tip pe nume Antonelli, și se strâmbă.
— De fapt, nu arată chiar atât de urât, spune Li. Întotdeauna o lovitură prin creștetul capului, executată cu un obiect ascuțit. Bizar mod de a ucide pe cineva, însă e silențios și

eficient.

— Există vreun tipar în alegerea victimelor? întreb. Bărbați ori femei, tineri ori bătrâni, homosexuali ori heterosexuali?

— Nu. Nu ar fi putut exista o diversitate mai mare, nici dacă cineva ar fi încercat să elimine o secțiune transversală a coloniei noastre. Adevărat, mai toate victimele sunt tinere. Dar asta ține de demografia de aici.

Corect. Coloniile miniere arată cam așa: câțiva oameni în vârstă conduc toată șandramaua, iar mulți tineri viguroși fac toate treburile grele și deseori periculoase.

— Există totuși un tipar. Toate crimele se comit aici, intervine Căpitanul Mack, deși până în acest moment a rămas tăcută și îmbufnată. Niciodată în tabăra minieră. E prima oară că oamenii se oferă voluntari ca să lucreze suplimentar în mină.

Cei din jurul mesei chicotesc destul de sumbru.

După ce terminăm de mâncat, o rog pe doctorița Li să mă prezinte celor mai tineri. Mă plimb prin sala principală de mese, dând mâna cu oamenii și privind un caleidoscop de chipuri, care nu au în comun decât vârsta, sub treizeci de ani. Probabil junii se consideră până la ultimul directori în devenire, prezenți aici ca să-și facă pontajul, apoi să plece acasă și să urce treptele ierarhiei. Mă întreb câți dintre ei

vor reuși.

Câteva minute mai târziu, merg alături de Anna – am ajuns să ne tutuim aproape imediat – pe un coridor care duce la clinica ei. Când ajungem pe la jumătatea drumului, se oprește și spune:

— Prima crimă s-a petrecut exact aici.

— Aici?

Ne aflăm în mijlocul unui coridor absolut pustiu, nemobilat, lung de aproximativ douăzeci de metri, fără ferestre, bine iluminat și lipsit de orice ascunziș. O întreb cine a fost victima.

— O femeie pe nume Cabrera. Atletă, bună alergătoare; viața e atât de plictisitoare aici, încât cei ce nu cad pradă băuturii se apucă de atletism. Dacă l-ar fi văzut venind, sunt sigură că ar fi putut scăpa.

— Cu ce a fost lovită?

— Pesemne cu un piolet, are mâner scurt, e ușor de dosit. Vârful a pătruns prin fisura longitudinală a craniului și s-a afundat aproape șapte centimetri în mezencefal. Cabrera a mai trăit câteva ore în stare de comă, apoi a murit.

— Criminalul e neapărat un bărbat?

— Nu, având în vedere fetele care urmează cursuri de arte marțiale. Suntem copleșite numeric de bărbați și dacă n-am fi în stare să ne apărăm, am avea câte-un viol pe săptămână.

— Vrei să sugerezi că nu toți minerii sunt gentlemani?
— Sunt gentlemani aproape în aceeași proporție ca polițiștii.
Constat că am în față o femeie spirituală.

Proba numărul (2)
Din raportul redactat de Anna Li, medic generalist
Această persoană l-a cunoscut pe Robert – colonelul Kohn chiar în seara sosirii sale pe Bela.

Din scanarea lui medicală îmi amintesc doar că nu era circumcis. La masă, am observat că era un bărbat masiv, cu părul încărunțit prematur.
Discuția noastră inițială a fost utilă, cred, pentru că l-a ajutat să înțeleagă situația de aici, de pe Bela. A manifestat interes față de datele pe care i le-am putut pune la dispoziție. Nu am reușit să stabilesc de la început dacă era inteligent, deși vorbea ca o persoană cultivată. Admit că aroganța intelectuală este unul dintre defectele mele grave. Noi, medicii, îi privim mai întotdeauna de sus pe polițiști, chiar dacă se întâmplă să susținem contrariul.
Când am plecat, am încuiat ușa laboratorului. Începusem să investighez un vierme comun, sau o larvă, sperând că descoperirea structurii

factorilor ereditari cromozomiali ar asigura un model pentru lucrări ulterioare privind creaturile mai complexe și mai interesante de pe Bela.

Urându-i colonelului tot binele în gând, m-am apucat de activitatea tăcută și pasionantă, care m-a făcut să uit cu desăvârșire de cadavre și de cei care le-au lăsat în urmă.

Proba numărul (3)
Din agenda colonelului Kohn

Glasurile indiferente ale ceasurilor anunță miezul nopții, dar nu am deloc senzația că ar fi această oră. Sunt pregătit de culcare, dar, din câte s-ar părea, nu de somn. Creierul meu continuă să funcționeze în gol în plictisul sec al oboselii.

Mă bucur că mi s-a implantat acest cip în laringe, astfel că nu trebuie să vorbesc tare ca să-mi înregistrez gândurile. Niciodată nu știi cine trage cu urechea. Tehnica seamănă oarecum cu a ventrilocilor, și nu e greu de deprins. Toate porcăriile din fluxul conștiinței ajung astfel în agendă, care este îngropată adânc în memoria codificată.

Fotografiile puse la dispoziție de Anna sunt destul de înspăimântătoare, și nu mă prea ajută. Despre notițele lui Mack privind crimele se poate afirma același lucru. Ucigașul este

eficient. Modul de operare este bizar. Victimele sunt alese la întâmplare.

Crimele au debutat pe coridoare, s-au produs pentru scurtă vreme în crescătoriile hidroponice, apoi s-au petrecut oriunde. Cei care făceau jogging au fost puși la pământ pe culoarele de alergare, cei care lucraseră până târziu, au sfârșit în ateliere și birouri.

Omorurile au continuat chiar și după ce Mack a dat ordin ca oamenii să nu meargă nicăieri fără un însoțitor. O femeie folosea toaleta, în vreme ce alta stătea de pază la ușă. Când cea dinăuntru a încercat să deschidă ușa, n-a putut din pricina cadavrului prietenei.

Metodele obișnuite de investigație au dat greș. Testele pentru descoperirea de pete de sânge, urme de păr sau fibre nu au dat niciun rezultat. Coloniei îi lipsesc echipamentele necesare pentru efectuarea de teste psihologice sofisticate.

Metodele folosite de Mack au fost improvizate și dure; după prima crimă, a interogat pe toată lumea, i-a eliminat de pe lista suspecților pe cei care aveau alibiuri solide, apoi a arestat trei oameni care nu aveau alibi.

Rezultatele nu au fost îmbucurătoare. După alte două crime, a trebuit să-i elibereze pe suspecți.

Problema e că nu *toți* au alibi pentru fiecare crimă, nici chiar pentru mai multe. Nu se

descoperise nicio urmă a armei. Deși inginerii minieri erau în număr preponderent, pioletul nu se număra printre instrumentele lor standard; probabil fusese adus în bagajele personale de cineva pasionat de ascensiuni sau alpinism. Computerele lui Mack au verificat facturile bagajelor personale pe o perioadă îndelungată, atât cât au permis evidențele, dar nu au descoperit niciun asemenea obiect.

Platforma de piatră de sub picioarele noastre este înțesată de pasaje înguste. Când au apărut tot soiul de povești privind ucigași extratereștri, Controlorul a luat la început în râs o asemenea idee, după care i-a dat ordin lui Mack să examineze posibilitatea. Aproape oricare ființă umană adultă era prea mare ca să poată trece pe acolo, așa că a folosit un robot.

Cubul de memorie conține câteva imagini ale picturilor rupestre pe care le-a descoperit sub pământ, primele care fuseseră văzute vreodată, lăsate de arkienii din Zamok, niște ființe bipede cocoșate, de culoare cafenie, având picioare cu trei degete, capete de forma unor bostani și probleme dentare grave. Însă, cu excepția unor excremente și a câtorva oase de animale mici, nu se descoperiseră semne ale vreunei prezențe recente.

Concluzia nu a surprins-o pe Anna. Analizând

circumstanțele în care se comiseseră crimele, trăsese deja concluzia că ucigașul era de origine umană, la fel ca victimele sale.

Ei, la naiba. Încă mă străduiesc să adorm, dar fără nicio șansă. Sunt prea obosit, evident, iar creierul meu continuă să ruleze în gol.

Simțind nevoia de a inspira puțin aer adevărat, îmbrac un halat, deschid o ușă groasă ce dă spre terasă și mă strecor pe după paravan. Dinspre fluviu răzbate un urlet tremurător. De sus cad picături reci ca gheața, iar tunetele fac să se cutremure dealurile îndepărtate.

Aici sus, aerul are un gust plăcut – fitoplanctonul și verdeața junglei lucrează din plin ca să elimine gazul otrăvitor pe care ne place să-l inspirăm. Îmi simt deja inima bătând mai iute. Presupun că atunci când te afli în junglă, printre toate chestiile acelea în putrefacție, ai parte de o duhoare... Așa e în mai toate junglele.

Picioarele desculțe îmi sunt reci, am uitat să-mi aduc papuci. Blocurile de piatră sunt netede și alunecoase. Simt cum strivesc mici viermi sub tălpi. Traversez terasa către un parapet scund și privesc în jos. Fulgerele licăresc deasupra junglei dense și întunecate, care mărginește malurile fluviului. Apoi dau de un miros ce-mi amintește de cușca unui leu de la o grădină zoologică... *Auu!* Fiu! Ce șoc

neplăcut.

O clipă, să reiau firul evenimentelor. Dinspre biroul Securității răzbătea o lumină, iar eu mă întorsesem în acea direcție și lipăiam spre el, când cineva a deschis brusc ușa, a îndreptat un pistol de șocuri spre mine și a strigat:

— A bas!

M-am azvârlit pe pietrele umede, iar proiectilul a vâjâit pe lângă mine. M-am răsucit exact la vreme ca să văd ceva mare, care venea peste parapet, răsturnându-se înapoi și dispărând.

Acum mă simt mai bine. Mă aflu în sediul Securității, iar un tip tânăr în uniformă îmi oferă un prosop, exact ce-mi trebuie în aceste momente.

— Domnule, mi se adresează politicos, cred că nu ar trebui să ieșiți afară noaptea. Uneori, se întâmplă ca animalele sălbatice să se cațere pe ziduri.

Am în față un tip slăbănog și agil ca un arc strâns, cu o umbră de barbă pe bărbie și ochi negri extrem de vii. Vorbește engleză cursiv, dar câteodată într-un mod original. E locotenentul Michel Verray, ofițer de securitate.

În jurul nostru, nenumărate monitoare clipesc și bâzâie parcă mai mult pentru sine. Aici e paradisul oricărui pervers. Într-un dormitor, un maldăr tumultuos de așternuturi sugerează o

pereche de amorezi care încearcă să se bucure de puțină intimitate cât fac dragoste. Iată una dintre scenele cele mai lipsite de interes – un dormitor pustiu – al meu.

La Baza Principală, Michel este singurul asistent cu program normal al căpitanului Mack. El îi spune, cu o inflexiune ironică, Maman.

— Poftiți, domnule colonel. Este cheia de la biroul Securității. Sunt convins că Maman nu are nimic împotrivă. Și o să vă încredințez un pistol, contra semnătură.

În timp ce completăm formularele, flecărim de una și alta. Iau pistolul, verific încărcătura, apăs butonul de recunoaștere până când acesta memorează tiparul capilarelor de pe mâna mea. — Bună, domnule pistol! Bună, colonele!

Mai schimbăm câteva banalități.

— Presupun că nu e chiar mama ta, nu-i așa?

Omul face o strâmbătură comică.

— Non. Dar cred că i-ar plăcea.

Dacă are dreptate, ar fi primul semn de sentiment uman pe care l-aș descoperi la Mack. Michel mă inițiază în activitatea biroului, explicându-mi că monitoarele au fost instalate după primele crime.

— Ne străduim să-i convingem pe oameni să stea în zonele aflate sub supraveghere. Îmi pare rău că nu avem mai multe echipamente.

Nu deținem suficiente camere, astfel că oricine poate pândi în zonele neiluminate, așteptând doar o șansă pentru a ataca.

— Dar oamenii nu s-au plâns că îi spionați?

— La început, da. Acum, când sunt speriați de-a binelea, nu se mai plâng atât de mult. În orice caz, am ajuns să ne spionăm între noi. Acolo e camera mea, cu colegii mei de apartament. Iar dincolo cred că o veți observa cu încântare pe Maman citind în pat.

Mack nu are peruca pe cap, iar părul îi este tuns scurt. Îmi aduce aminte de portretul făcut de Picasso scriitoarei Gertrude Stein. Întreb dacă cele vreo zece arme din rastel sunt singurele existente în cadrul coloniei. Nu, sigur că nu. Oamenii de la Securitate – Mack și Michel, plus Vizbee și Smelt – poartă arme la ei. La fel domnul Krebs, inginerul șef Antonelli și încă unul sau doi dintre șefii cei mari. De fapt, toți vor arme, însă Mack se opune și, până acum, Krebs a fost de partea ei.

Au dreptate, normal. Civilii înarmați pot fi mai primejdioși decât orice criminal.

— Și ce s-a întâmplat cu rachetele? întreb.

Michel surâde larg, înțelegând la ce fac aluzie.

— Toate cele cinci care au mai rămas sunt aici, sub cheie, care se află la Maman.

— Îmi închipui că atacul asupra Controlorului a făcut-o să-și piardă din prestigiu.

— Toată situația asta o face să-și piardă

prestigiul. Devine tot mai sumbră pe zi ce trece. Chiar dacă arată ca un munte, tot o roade insuccesul. Și refuză să ia medicația pe care i-a recomandat-o doctorița Li.

Michel aduce o sticlă de coniac și două pahare de plastic dintr-o cameră alăturată. Băutura stârnește un foc binevenit în măruntaiele mele. Continuăm să flecărim și curând devenim amici. Așa aflu că Michel a făcut o explorare a pasajelor subpământene.

— Tu ai construit robotul?

— Non. Minerii aveau deja astfel de lucruri pentru a cerceta locuri prea înguste ori periculoase pentru oameni. Le spuneau păianjeni – mașinării mărunte, cu trei picioare, o cameră digitală și un spot. Eu l-am dirijat prin tuneluri, am făcut un cub de memorie pentru Maman și, pe ascuns, unul pentru mine.

A făcut un gest din umeri, rostogolindu-și ochii în sus, într-o expresie comică de spaimă.

— Doamne, ce s-ar supăra dacă ar ști de copia asta.

— De ce?

— Ca multe alte bunici, e greu să te înțelegi cu ea. Își închipuie că puterea stă în cunoaștere. De acord, o fi având dreptate. Vrea să știe tot ce se petrece aici. N-am nimic împotrivă, asta îi este meseria. Dar vrea să și monopolizeze informațiile, să le pună deoparte împotriva oricăror dușmani.

— Înseamnă că are inamici.

— Mais oui, spune proaspătul meu prieten, cu un aer de bună dispoziție, și dă peste cap ce i-a mai rămas în pahar. În afară de mine și Krebs, toată lumea o urăște de parcă ar fi pesta.

— Chiar așa, precum ciuma, zici? În fine, oricum nu-mi închipuisem că era nesperat de populară. Pe măsură ce face din nou plinul paharelor, Michel devine tot mai franc. Profitând de asta, îl întreb:

— Dar de ce ai vrut să ai și tu un cub, Michel?

— Când ajung acasă, vreau să obțin o diplomă în Civilizații Extraterestre și să mă apuc de predat. Am început să analizez informațiile cadru cu cadru și cred că pot să-mi scriu toată teza din ce există acolo. Le bon Dieu nu a avut intenția să mă facă polițist, a adăugat, apoi roșește, socotind că aș putea lua remarca drept o insultă la adresa profesiunii mele.

— Sunt de acord cu Dumnezeu, îl asigur, cu un aer solemn, apoi îi urez noapte bună.

Înarmat, traversez terasa fără nicio problemă.

Bun băiat, gândesc la întoarcere. Mi-a salvat viața, apoi m-a scutit de nenumărate motive de jenă post-mortem. Cum ar fi fost o însemnare finală din dosarul meu personal care să sune așa: *În prima zi a ultimei misiuni încredințate, Kohn, Robert R., colonel, număr de cod 52.452.928, a reușit să se lase înghițit*

de sălbăticiuni.

Noapte bună tuturor. Și vise plăcute.

Dimineața apare cu ploaie, tunete, fulgere și un șoc foarte neplăcut.

Sunt convocat încă din zori în biroul lui Krebs. Căpitanul Mack bate la ușă și, când ies nesigur pe picioare, cu ochii lipiți de somn, mă conduce într-o muțenie sumbră, pe un labirint de coridoare.

Ne aflăm undeva în adâncul Bazei Principale, când ajungem la noul apartament directorial, situat la o asemenea adâncime, încât vuietul furtunii s-a stins cu totul. Este evident că domnul Krebs nu vrea ca noul lui apartament să mai fie lovit de vreun proiectil.

Biroul este spațios, neutru și urât, lucru ce se poate spune și despre ocupantul lui. Mack se retrage fără o vorbă, iar un bărbat cu o față sumbră, umflată, stând pe un fotoliu directorial, cu spătar înalt, se apleacă în față și îmi întinde două degete moi pe care să i le strâng în semn de salut.

Trăsătura principală de pe fața lui este falca de jos, care pare o cupă de excavator. Caninul inferior dreapta îi iese în afara. Burta îi trece peste tăblia biroului, însă brațele îi sunt subțiri și par neobișnuite cu vreun efort fizic. Îl categorisesc drept directorul perfect, un grăsan cu un fund ce atârnă, care nu e bun la nimic altceva decât să dea ordine unor oameni

mai deștepți și mai puternici decât el.

— O să pleci peste jumătate de oră, mă întâmpină, în loc de salut.

— Să plec, unde?

— Cum unde, să examinezi cadavrul, mormăie, lăsându-se să cadă din nou pe spătarul înalt al fotoliului. Să o iei pe Li cu tine. E un doctor de mâna a treia, dar nu avem pe cineva mai bun.

— A mai avut loc o crimă?

— Nu ți-a spus Mack? Ce mama dracului, trebuie să mă ocup de toate? Da, s-a petrecut la Tabăra minieră Alfa.

— E prima crimă la o tabără minieră.

— Întocmai. Acum, căcăcioșii ăștia lași, care lucrează pentru mine, nu vor mai vrea să coboare în subteran. Își închipuie că se află aici să înfulece mâncarea oferită de companie, să își facă pontajul și să lucreze cât mai puțin.

Încep să pricep de ce ar dori cineva să îl spulbere cu o rachetă pe domnul Krebs. Pare să aibă o părere la fel de proastă despre mine. Stă locului, sfredelindu-mă cu privirea vreme de câteva secunde, apoi mă întreabă pe neașteptate:

— Sper că nu ai de gând să-mi încarci bugetul cu onorariul tău.

Își împinge falca de jos și mai mult în față.

— Nu. Sunt plătit de cei de la centru, iar cartelul le rambursează cheltuielile.

— Aha, slavă cerului pentru serviciul ăsta. Cel care a murit nu era cineva important. Să mulțumim cerului și pentru serviciul ăsta.

Cu aceste cuvinte se încheie și întrevederea noastră.

Îmi iau agenda, îi pun o baterie nouă și o întâlnesc pe Anna în fața clinicii. Are cu ea o sacoșă plină de fiole pentru probe și o trusă medicală. O ajut să le care.

— Ți-am întâlnit șeful, îi spun, în timp ce ne grăbim spre platforma de decolare.

— Îl detești de cum îl vezi. Grăbește-te, nu avem decât un zbor pe zi, nimic mai mult.

Zece minute mai târziu, decolăm și ne trezim azvârliți drept în colții furtunii.

Așa un zbor mai zic și eu. A durat o oră sau, mai curând, o eternitate, indiferent cum ai privi lucrurile. Blestemata de cutie neagră care ne dirija fusese programată să ne ducă pe ruta cea mai directă, probabil din dorința de a economisi combustibil, așa că am traversat un golf larg, unde apa întunecată era cât se poate de învolburată. Vântul se repezea furios spre țărm, iar noi zburam exact în fața lui.

Sunt aproape sigur că un fulger va prăji cutia neagră și ne va trimite direct în fundul mării. N-am mâncat de dimineață, așa că nu am ce să vomit, decât stomacul în sine, probabil.

Anna îndură toate zgâlțâielile și hopurile cu stoicism, ori așa mi se pare mie. Cu toate

astea, bag de seamă că și ea scoate un geamăt de ușurare când, într-un târziu, lăsăm golful în urmă și ne așezăm cu o trepidație pe un alt cerc de beton spălat de ploaie, aflat în apropierea unui grup de bolte și ateliere.

— Gata, am ajuns la Alfa, mă anunță ea.

Câțiva oameni apar în goană cu umbrele – da, chiar umbrele, din cele folosite pe Pământ – dar bineînțeles că noi ajungem oricum leoarcă. Aici sunt cazați douăzeci și patru de oameni, însă trei sunt plecați să repare o pompă de noroi, ce-o mai fi și aia. Așa se face că-mi sunt prezentați douăzeci de oameni vii și unul mort.

Acesta din urmă este un tânăr pe nume Thoms. Zace cu fața în jos pe podeaua de beton a atelierului. La prima vedere, singura diferență privind modul de operare este faptul că a fost lovit în ceafă, iar nu în creștet.

— Se pare că arma a pătruns prin scizura mediană posterioară a bulbului rahidian, spune Anna, mai mult pentru agenda ei.

Însă după aceea își pune pe cap o lampă cu xenon și o lupă tridimensională de mare putere, își lasă lentilele peste ochi, îngenunchind, și aproape că atinge cu nasul părul îmbibat de sânge de pe cap.

Când o ajut să se ridice, se încruntă.

— Rănile celor din Zamok erau bine conturate, mormăie. De data asta... rana nu mai e chiar atât de precisă. E ca și cum arma

s-a turtit la impact. Va trebui să fac o comparație când vom duce cadavrul la laborator. Ajută-mă să-l întoarcem.

Într-un anume fel, mișcarea cadavrului are un efect calmant asupra mea. De fiecare dată când dau cu ochii pentru prima oară de un cadavru, sufăr un șoc, în ciuda atâtor ani de când tot văd urmările unor acte de violentă. Numai că atunci când manevrez un cadavru și îi percep greutatea aparte, îndeosebi unul, așa cum se întâmplă acum, în care se instalează rigiditatea, știu că am între palme pământ și piatră, nu o persoană, și reușesc să o tratez ca pe orice altă dovadă criminalistică.

Examinarea superficială îmi arată că, în afară de a fi mort, lucru pe care l-a remarcat și Anna, Thoms nu ne mai oferă nicio altă informație. După ce facem o mulțime de fotografii holografice, îl băgăm într-un sac, iar minerii ne ajută să îl punem într-un frigider.

Îmi petrec restul zilei într-un birou mic și gol, cu un singur monitor, care clipește nesigur pe o măsuță ciobită de duroplast. Beau cafea, mă îndop cu niște sandvișuri rău făcute, acoperite cu niște maioneză sintetică și grețoasă, și îi interoghez pe supraviețuitori.

Nimeni nu a văzut sau auzit ceva. Thomss era apreciat de toată lumea, nu avea niciun dușman declarat, iar toți cei de la punctul de lucru Alfa erau sub observație în momentul

morții, pe care Anna îl situează între 6:30 și 8:00 dimineața. Am ajuns la ultimul nume de pe lista mea, când doamna Justiție își ridică legătura de peste ochi și îmi aruncă o privire.

Martorul – pe nume Ted Szezech, pronunțat Șec – este un puști palid și slăbănog, ce pare să aibă în jur de șaisprezece ani și poartă o salopetă care i-ar putea servi și drept cort. Intră în cameră târându-și picioarele și aduce un plic.

— Aa... aam, am ceva, ceva pentru dumneavoastră, domnule, se bâlbâie el.

— Serios? Ce anume?

Mâncarea proastă și lipsa oricărui progres m-au făcut să-mi pierd buna dispoziție.

În următoarele cinci minute, Ted se împleticește în propria-i limbă. Treptat, înțeleg din exprimarea lui bâlbâită că lucra în același atelier cu Thomss, astfel că a fost primul care a observat cadavrul, înainte de a da alarma, a dat fuga să-și caute camera digitală, anticipând că, în scurtă vreme, toată lumea din Alfa avea să dea buzna la locul faptei, și va șterge ori distruge orice indiciu.

— Și atunci de ce nu mi-ai adus fotografiile imediat? îl întreb cu glasul cel mai gros și grav cu putință.

În realitate, mă impresionează inițiativa lui.

— Mm... mm... mi-am așteptat rândul la anchetă, explică Ted. Și... aa... aa...

— Ce mai e? spun, începând să extrag fotografiile din plic.
— Ăă… se pot vedea foarte clar urmele de picior.
— Urme de picior?
— Da. Au apărut când am folosit lumină infraroșie. Lumina obișnuită nu evidențiază nn… nimic. Nn… nici n-am știut că erau acolo, decât după ce le-am impp… primat.
Mă uit lung la urmele de picior cu trei degete, existente în jurul unui cadavru care este atât de proaspăt, încât la lumină neagră lucește datorită căldurii pe care încă o degajă. Dimineața foarte devreme, podeaua de piatră era rece, iar trupul ucigașului a creat suficientă căldură tranzientă ca să fie înregistrată de camera foto.
— Probabil că a fugit când ai dat să deschizi ușa, comentez eu.
Asta pare să-l sperie pe Ted.
— Așa credeți? întreabă, făcând ochii cât cepele. Chiar așa? (De data asta fără să se bâlbâie deloc).
După ce îi arăt fotografiile, Anna pare gata să-și smulgă părul ce dă să încărunțească.
— Of, Mare Tao. *Stabilisem* doar. Ucigașul trebuie să fie *uman,* se vaită gemând.
— De acord, a fost un om. Apoi apare trei-degete, se apropie de cadavru, o rupe la fugă, dispare în junglă și…

Glasul meu se stinge fără să închei fraza. Anna mă privește. Mă uit și eu la ea. Amândoi ne aducem aminte unde am mai văzut picioare cu trei degete.

— Am face bine să ne întoarcem la Zamok, spune. Imediat!

Furtuna s-a potolit, iar călătoria de întoarcere este cam plicticoasă, ceea ce nu a fost cazul la venire. Învelit în sacul translucid de plastic și așezat în spatele nostru, cadavrul îmi aduce aminte în mod neplăcut de un făt gigantic înfășurat în placenta lui.

Reveniți la Castel, ne cărăm bagajele în spate și călcăm prin băltoace mari, după care mergem pe coridoare cenușii până ajungem în laboratorul Annei. Caut pe infopack fotografiile făcute de Păianjen în subteran și le verificăm. Într-adevăr, arkienii au picioare cu trei degete ce seamănă cu imaginile neclare ale lui Ted.

În timp ce-mi fac ceai pe un încălzitor aflat sub un clopot vidat, Anna o apelează pe Mack și solicită cubul de memorie cu explorarea integrală a pasajelor subterane.

— Nu ești autorizată să cunoști aceste informații, mârâie femeia lipsită de grație.

— Cum adică? se răstește Anna. Am drept de acces la orice informații. Sunt necesare în activitatea mea.

— Ai acces la puțoaiele angajaților! Nu ești ofițer de Securitate, nu ai nicio aprobare.

Văzând unde a ajuns discuția, intervin:

— Căpitane, eu am drept de acces la fel ca tine, ba chiar mai mult. Trimite odată cubul acela, dar cât mai urgent.

Mă simt foarte satisfăcut. Poate n-o fi frumos să faci paradă cu gradul tău, dar se dovedește eficient.

Ne calmăm, apoi apare Michel cu un pachet sigilat, pentru primirea căruia eu și Anna trebuie să semnăm. Tânărul îmi clipește complice, după care se duce în treaba lui. Două minute mai târziu, eu și doctorița stăm alături, urmărind pe computer imaginile din cub.

Formele cu aspect solid tresaltă, se stabilizează, își pierd din claritate, se limpezesc. Coborâm o serie de trepte înguste. Lumina intensă baleiază înainte și înapoi, mișcările ei fiind încurcate de înaintarea robotului. Anna oprește un cadru pe ici, colo, să avem o imagine mai clară.

De-a lungul pereților de piatră netedă, mărșăluiește o procesiune de arkieni pictați în costume fantastice, făcute din piei de animale și pene. Capetele au o înfățișare ciudat de ascuțită, conferită de dinții proeminenți. La picioarele scării, un coridor se desparte, pornind spre stânga și dreapta, iar robotul începe să exploreze. Pasajele se desfac și se bifurcă mereu, astfel că el pătrunde în încăperi

mici, ale căror pereți sunt acoperiți cu picturi hidoase, care mă fac să mă gândesc la arta mayașă de la Tikal și Dzibilchaltun.

Totul este fascinant, dar nu ne ajută deloc în problema noastră. Până să se sfârșească spectacolul, s-a răcit și ceaiul.

— Așadar, domnule colonel, ce concluzie trageți? mă întreabă Anna, cu o ironie deloc nevinovată.

— Un extrateres… încep eu.

— Arkienii sunt băștinași, mă corectează. Noi suntem extratereștrii.

— Bine, bine. Întâi de toate, ai avut dreptate. Crimele de la Zamok nu puteau fi comise de un arkian. Dacă te întorci și vezi pe coridor o creatură ciudată, fugi, urli, te aperi, acționezi într-un fel, ceea ce victimele nu au făcut. Omorurile de aici au fost comise de un om. Prin urmare, ne confruntăm cu o anomalie.

Ne privim în liniște. Căutând o idee prin mintea golită de gânduri, o întreb:

— Ce știm despre arkieni?

Ea face un gest.

— Ce ai văzut și tu.

— Nu asta… (Nu știu ce voiam să spun.) Cum au supraviețuit pe lumea asta? E atât de bizară, ba un ger extrem, ba o arșiță de iad, anotimpuri care țin decenii întregi… cum s-au descurcat?

Oftează.

— Nimeni nu știe. Noi suntem doar un coș pe fața acestei planete. Am venit aici cu viziunea tipic mărginită a inginerului, să săpăm, să topim și să livrăm lingourile, apoi să plecăm acasă, când secăm filoanele.

Își face de lucru câtva timp, încălzind ceaiul, apoi continuă:

— Sunt la fel de rea ca toți ceilalți. Îmi petrec zilele efectuând exerciții fizice de rutină și tratând răni ortopedice ale celor ce lucrează în mine. De la asta mi se trage și chestia cu puțoaiele angajaților. După program, încerc să fac și știință adevărată.

— Și-ai reușit să descoperi ceva util?

— Pentru soluționarea crimelor? Nu. Dimpotrivă, n-are nici cea mai mică legătură. Încerc să descifrez biologia moleculară a…

— Aha, înțeleg.

— În orice caz, m-ai întrebat cum se adaptează băștinașii la lumea asta. Răspuns: nu știu felul de funcționare al lucrurilor pe Bela. Lucrurile practice ne răpesc atât de mult timp, încât nu ne mai rămâne nicio clipă să fim și inteligenți.

Prin urmare, renunțăm. Îi trimit lui Michel informațiile culese la Alfa, apoi mergem la cină.

O reluare a celor petrecute seara trecută – Mack mâncând, inginerii măsurându-mă din ochi, întrebându-se dacă știu ceva ce ei n-au

aflat încă despre ultima atrocitate. Ca să evit întrebările la care nu vreau (de fapt, nu pot) să răspund, ocolesc orice conversație, îi spun noapte bună Annei și profit de prima ocazie prielnică pentru a-mi târî fundul bătrân și obosit la culcare.

Prin ușa ce dă spre terasă văd că se instalează o nouă furtună. Cubul îmi spune că „ploile de primăvară” țin aproximativ patruzeci de ani. Ce părere ar avea Noe?

Mă întind în pat, dar iarăși nu pot adormi, pentru că fulgerele mă trezesc de fiecare dată când închid ochii. Blestemând, mă ridic și caut o modalitate de a întuneca fereastra.

Un fulger brăzdează cerul. În cadrul paravanului, un monstru se holbează la mine.

Încă un fulger spintecă bezna. Mă uit din nou. Ei, lasă prostiile, e doar un animal.

Cu toate astea, e impresionant. Stă ridicat, cu picioarele încovoiate, corpul acoperit de o blană aspră, de culoare nedefinită. E un mistreț, Dumnezeule, un mistreț uriaș, cu două picioare. Urechi păroase, ochi roșii, în care sclipește o inteligență porcină ce mă uimește, și colți, doi jos și doi sus, de un oranj murdar, însă albi acolo unde se întretaie și se freacă unii de alții, și îndeosebi botul plat, fremătând neîncetat, cu nările păroase dilatate…

Apoi constat în mod evident că nu e mistreț

sau ceva care să poată fi recunoscut. Are gheare lungi în loc de copite. Cu membrele din față musculoase, potrivite pentru mers ori cățărat. Să ne imaginăm un urs mare, încrucișat cu o purcea, încrucișat cu... cu ce? Cu ceva, acolo.

Pe întuneric, acel triumf al manipulării genetice naturale zgârie transplastul gros cu ghearele de douăzeci de centimetri, scoțând un sunet înnebunitor. Un nou fulger îl iluminează. Se văd complet colții lungi de doisprezece centimetri, apoi creatura se întoarce, frustrată.

Încă un fulger. Animalul a dispărut.

Destul de zdruncinat, îmi continuu căutarea, descopăr un comutator pe perete și îl ating. Da, lăudați fie zeii, oricare ar fi ei, fereastra se întunecă. Mă duc din nou la pat și încerc să adorm.

Prin minte mi se derulează o procesiune de creaturi înveșmântate cu pene, urmate de porci în două picioare și de medvedii lui Maiakovski, animalele asemănătoare cu urșii, care i-au atacat oamenii în urmă cu șaptezeci de ani, când pe Bela domnea iarna...

De ce mi se pare că aceste creaturi ciudate seamănă vag între ele?

Proba numărul (4)
Din raportul întocmit de Li, Anna M., medic

generalist

Mi-am petrecut seara în laborator, cu intenția de a lucra la proiectul meu. Însă gândurile mi se îndreptau mereu spre cadavrul din congelator.

Într-un târziu, am cedat curiozității, l-am târât pe sărmanul domn Thomss pe masa de examinare și m-am apucat să-i examinez rana. Am descoperit ceva bizar aproape instantaneu.

Probabil că ar fi trebuit să-l chem imediat pe colonel, dar am socotit că dormea deja. De aceea mi-am promis că voi discuta cu el la micul dejun, fără să-mi dau seama că, extrem de obosită după toate aventurile de peste zi, s-ar putea să dorm mai târziu și să ratez întâlnirea de dimineață cu el. Exact așa s-a întâmplat.

Proba numărul (5)
Din agenda colonelului Kohn

— Așa, face domnul Krebs, strângând din falei și plescăind, ce ai descoperit până acum?

Biroul lui lipsit de ferestre îmi creează senzația că aș fi fost îngropat de viu. Individul, cu profilul lui de piranha, cu mâinile plăpânde și cu stomacul revărsat peste curea și tăblia biroului reușește să arate în același timp

periculos și neajutorat.

— Cine credeți că a încercat să vă omoare cu proiectilul acela? îi răspund tot printr-o întrebare, să întreținem conversația.

E o întrebare pe care am visat-o (cu adevărat) noaptea trecută, când subconștientul meu a făcut, în cele din urmă, ceva folositor.

— Eu vreau răspunsuri, nu întrebări.

— Hm, încă nu am niciun răspuns. Numai că nu-i vorba doar douăzeci de crime. A mai fost și o încercare de asasinare a directorului executiv al coloniei. Sunt curios dacă există vreo legătură.

Mârâie. Chiar așa face, mrrr. Ca un câine.

— Discută cu căpitanul Mack. Cu așa ceva se ocupă.

— Mă mir că ați păstrat-o într-o funcție atât de importantă după câte nenorociri s-au petrecut aici, spun eu fără fereală.

— Am încredere absolută în ea.

Interpretez asta drept o recunoaștere că oricine ar fi numit în locul ei, ar putea folosi armele de la sediul de Securitate pentru o nouă încercare de asasinat.

— Bine, dacă nu te deranjează să-mi răspunzi la întrebarea inițială, ce ai descoperit legat de *crime?*

Îmi deschid agenda și o fac să bâzâie. Pe scurt, îi prezint evenimentele din ziua precedentă. La sfârșit, trag concluzia:

— Arkienii au intrat și ei în joc.
— Dar au murit *cu toții!* spune aproape răcnind.
— Au murit la fel ca mayașii sau egiptenii, celții sau cambodgienii, ori alți constructori ai unor orașe părăsite de pe Pământ. Doar s-au mutat de acolo. Descendenții lor continuă să trăiască. Primăvara i-a scos pe arkieni din ascunzători, și ce au găsit? Acropolele lor, templul lor de pe munte, pângărit de extratereștri – adică de noi. Asta i-a iritat, și atunci au ucis primul om.
Consider că teoria asta e destul de frumoasă – mult prea frumoasă ca să fie și adevărată.
— Vrei să sugerezi că nu oamenii au comis crimele?
Cu răbdare, îi explic dificultatea de a încercă să arunci în spinarea băștinașilor vina pentru primele nouăsprezece omoruri.
— Deci, îmi spui că avem doi ucigași, în două locuri diferite, care omoară oameni în același mod bizar, iar unul e uman, iar celălalt, cine știe ce. Asta e cea mai neroadă teorie pe care am auzit-o vreodată.
— Domnule, ați rezumat perfect problema. Probele sunt absurde. *Dar astea sunt dovezile.*
Restul discuției se dovedește o pierdere de vreme. Ridicăm glasul unul la celălalt, iar asta nu duce nicăieri. Curând va sosi o navă de aprovizionare și cred că o să profite de ea ca

să mă trimită acasă, pentru că funcția îi conferă un asemenea drept. În felul ăsta, o să fim amândoi fericiți.

Simțind nevoia de a mă răcori puțin după partida de țipete, am pornit să caut laboratorul Annei și m-am rătăcit imediat.

Nu știu dacă am precizat deja, dar Baza Principală este un labirint amețitor. Clădirile au fost înălțate la diferite intervale, în scopuri diferite, din materiale diverse, care erau disponibile în momentul respectiv. De atunci încoace, populația a crescut la peste două mii de persoane, după care a scăzut, pe măsură ce filoanele exploatate s-au epuizat și minele au fost închise. Acum, o duzină de clădiri au rămas goale în mod permanent, iar un vălmășag de coridoare duce spre acele clădiri sau vine dinspre ele, deși nu mai au niciun rost, pentru că deseori pornesc sau se opresc în fața unor ziduri oarbe, unde accesul în structura respectivă, abandonată, s-a sigilat.

Aproximativ jumătate din populație este absentă în permanență, iar asta nu face decât să sporească confuzia generală. Unii se află la tabăra minieră Alfa, singurul loc unde activitatea se desfășoară în regim de permanență, restul, la topitorii sau la găsirea de noi locuri de exploatare. După aceea, oamenii revin să lucreze în administrație sau întreținerea locuințelor.

Scopul este instruirea tinerilor în privința tuturor fazelor de administrare a coloniei.

Însă asta mai înseamnă ca oamenii să fie într-un permanent du-te-vino, ceea ce dă naștere unei turbulențe neîncetate. Am o memorie aproape fotografică a chipurilor și, cu toate acestea, pe mulți dintre cei cu care trebuie să schimb câte-o vorbă nu i-am văzut niciodată.

Două persoane pe care le recunosc sunt Vizbee și Smelt, gărzile de la punctul de aterizare a navetelor, care trebuie să fi fost aduși la bază. Vizbee e insolent pe cât poate.

— Vă place Bela, domnule? mă întreabă cu un surâs insidios.

Bine că, de la ultima noastră întâlnire, a învățat măcar să utilizeze cuvântul „domnule”.

— Păreți puțin rătăcit, *domnule,* îi ține și Smelt isonul, arborând un surâs nesincer.

O să mă ocup eu și de cei doi într-o bună zi.

Faptul că m-am rătăcit s-a dovedit unul dintre cele mai folositoare lucruri ce mi s-au întâmplat. M-am ocupat de realități care, într-o oarecare măsură, sunt clare. Acum încerc să simt și pulsul situației. Ucigașul a urmărit victimele într-un soi de junglă interioară. Să mai adăugăm că nu pare să-i pese cine o încasează, atâta vreme cât se găsește cineva, iar orgia asta sângeroasă devine inteligibilă.

Îmi petrec vreo două ore rătăcind, cerând indicații, descoperind că îndrumările nu mă

duc unde trebuie și rătăcindu-mă din nou. Mereu, mereu, dau de o fereastră blocată și privesc prin ea valea fluviului. Sau văd o îngrăditură pe vreun versant, cu garduri înalte și mașinării acoperite, aflate pe tălpici de duroplast. Sau un cub mare, din care pornesc o mulțime de cabluri groase – generatorul principal, un reactor primitiv de fisiune. Bag seamă că Bela funcționează într-un mod foarte economic.

Numai că nu pot ieși, iar curând rătăcesc din nou prin labirint ca un șobolan debusolat.

În cele din urmă, recunoscând că m-am rătăcit pentru a nu știu câta oară, cer îndrumări unei inginere simpatice, cu părul negru, pe nume Eloise. Schimbăm câteva banalități, iar ea mă invită să-i vizitez camera, explicându-mi că ea și prietenul ei sunt scoși din „schimb invers” – stângace exprimare – de la minerit.

Numele prietenului este Jamal, un tânăr bine clădit, negru și amar cum e cafea turcească. El și Eloise ocupă o cameră foarte strâmtă, considerându-se totuși fericiți că au căpătat-o. Îi întreb de ce spațiul este atât de redus, când situația ar trebui să stea cu totul altfel, având în vedere clădirile părăsite.

— Mack susține că măsurile de securitate sunt de vină, mormăie Jamal. Trebuie să stăm unde orice mișcare ne poate fi supravegheată,

inclusiv la duș sau când facem amor. Parcă-i văd pe ea și pe Krebs lăfăindu-se în pat – chiar dacă pare incredibil, dar mulți oameni cred că ei sunt combinați – și holbându-se la noi ca niște porci.

Eu am impresia că Mack și Krebs sunt ființe asexuate, dar nu țin să-l contrazic pe Jamal. Remarc, în schimb, că moralul din colonie a ajuns aproape la pământ.

— E pe moarte, precizează Jamal, de data asta glasul lui sunând mai curând extenuat, decât încărcat de amărăciune. Toți detestă conducerea și sunt speriați de moarte.

Stau alături de Eloise pe marginea patului lor. Jamal s-a așezat pe podea.

— Cum să spun, continuă el, nu ai trăit aici în ultimii doi ani. Te uiți la numărul victimelor și te gândești: „Ei, în fine, bine că nouăzeci și opt la sută din populație este încă în viață”. Dar când trăiești o adevărată serie de crime, efectul este cumulativ. Aproape de fiecare dată când mă despart de El, mă întreb dacă o voi revedea, iar ea își pune aceeași întrebare în legătură cu mine.

Ea îl mângâie pe părul negru și aspru și confirmă cu o mișcare din cap. Posedă un calm interior care lui îi lipsește, totuși, îi susține spusele.

— E greu, spune ea cu simplitate. Sunt convinsă că nimeni nu va mai vrea să se

întoarcă aici, și cei care se află aici, numără zilele pe care le mai au până la plecare. Va trebui sa abandonăm Bela.

E mai puțin îndârjită decât el și face un efort să se arate dreaptă, chiar față de Mack, pe care toți ceilalți o învinuiesc pentru necazurile îndurate.

— Femeia asta e într-o situație groaznică. De nimic nu se teme mai mult decât de ideea de a părăsi Bela. Sunt convinsă că face tot posibilul să descopere criminalul, și nu cred că ar putea cineva să acționeze mai bine. Ce să spun, cum poți prinde pe cineva căruia nu-i pasă cine moare, atâta vreme cât se găsește cate unul?

— O fi vreun maniac, mormăie Jamal.

— Nu cred, spune Eloise cu un aer gânditor. Crimele sunt comise la întâmplare, însă, în același timp, arată calcul și deliberare. Cu… sânge rece. Cineva are un scop, iar acesta nu poate fi decât acela de a ne goni pe toți de aici.

— De ce ne-ar goni un om? întreabă Jamal, dar niciunul dintre noi nu-i poate răspunde.

Există, desigur, marea excepție – uciderea lui Thoms. Gazdele mele nu au aflat încă de moartea lui. Însă conversația mă face din nou să mă gândesc la asta.

Simțind un puternic îndemn să vizitez iarăși Alfa, le mulțumesc tinerilor și îi rog să-mi arate o ieșire către platforma pentru aparatele de

zbor. Ei se arată îndatoritori, am și noroc, deoarece, odată ajuns pe platou, îl găsesc pe pilot ambalând motoarele. Călătoria e plicticoasă, și totul pare normal până sosim la destinație.

Apoi întreb de Ted Szezech și aflu că nu va mai face niciodată poze. Chiar așa.

Nu, nu a murit lovit în cap, la fel ca toți ceilalți.

Cu mai puțin de o oră în urmă, ceva care semăna cu un mistreț pe două picioare l-a prins pe când se afla afară, lucrând la supapa blocată a unei pompe de noroi, și l-a târât în desișuri – probabil să-l mănânce.

S-a organizat o expediție de căutare pentru a recupera ce a mai rămas din cadavru. Cer să merg și eu cu grupul, și nu se opune nimeni.

În vreme ce mă echipez cu o salopetă, primesc un apel de la Anna. Mă caută peste tot, l-a sunat pe Michel la biroul de securitate și a întrebat dacă apăream pe vreunul dintre monitoarele lui. I-a spus că mă văzuse cu Eloise și Jamal, astfel că a luat legătura cu ei și a aflat că mă văzuseră prinzând aparatul de zbor plecat spre Alfa. Apoi Michel a apelat-o pe ea și i-a spus că voia să discute cu mine.

Ciudat lucru, ca să te cunoască lumea, nu trebuie decât să dispari puțin.

Anna este extrem de mândră de ultima ei descoperire.

— Noaptea trecută am găsit fragmente de bronz în craniul lui Thoms. Nu am pregătirea necesară pentru a face o analiză metalurgică, de aceea l-am rugat pe unul dintre ingineri să examineze așchiile.

— De ce?

— Am impresia că bronzul a fost topit folosindu-se un proces foarte simplu, primitiv. Aliajul e moale, astfel că țeasta a provocat daune la fel de multe ca și cele suferite. Ori poate arma a fost concepută pentru folosirea împotriva unui craniu mai moale, mai subțire.

— Pe scurt, a fost confecționat de un arkian pentru a lovi un seamăn de-ai lui, iar rezistența craniului uman l-a surprins pe realizator.

— Ceva de genul ăsta. Când te întorci?

— Tocmai se organizează o echipă de căutare a lui Ted Szezech și merg cu ea. L-a răpit un animal sălbatic.

— Pentru numele lui Tao. Ce fel de animal?

I-l descriu.

— A, acela este *Ursasus terribilis,* spune ea.

— Ce-nseamnă asta?

— Porc-ursul îngrozitor. M-am apucat să clasific fauna locală, dând animalelor nume latinești. După o vreme, m-am oprit, pentru că totul părea lipsit de orice sens. Vai, sărmanul Ted.

— S-ar putea să-l mai găsim.

Cineva strigă după mine. Michel va trebui să aștepte.

Îmbrăcăm pelerine transparente de ploaie, care îți îngăduie să respiri, să nu te îneci în propria transpirație, și ne punem ochelari de care nu se prinde apa. Suntem cu toții înarmați până în dinți. Pilotul decolează ca să survoleze zona. Nimeni nu se așteaptă să găsim ceva, jungla geme de corpuri organice mari, care derutează biodetectorul.

Ajuns jos, la început totul pare interesant – mai ales mersul prin pădurile adânci și umede ale Belei. Până acum, culorile verde/albastru/violet, văzute prin ploaia ce stârnea aburi și ceață, nu păreau din cale afară de ciudate. Picăturile cad de pretutindeni, la fiecare pas auzi solul cum chiftește de apă. Lujerii nu stau locului nicio clipă. La fel ca limbile unui ceas antic, nu le poți vedea mișcându-se, dar dacă te uiți în altă parte, apoi revii cu privirea, da, constați că și-au schimbat poziția.

Copacii alcătuiesc rețele scurte, răsucite, de desișuri de plante asemănătoare unor funii, nu cu mult mai groase decât brațul. Nu există copaci groși, aceștia nu au avut încă timp să crească. Frunze de toate formele se întind în sus și către lumină, atâta câtă este, umbrindu-se nemilos una pe alta, astfel că palierul de jos este sufocat de masa de vegetație moartă și în

curs de putrefacție.
Nu există flori. Totul tinde spre monotonie. Împrejur bâzâie tot soiul de insecte, semănând mai toate cu niște languste zburătoare. Când aruncăm o privire scurtă spre cer, vedem mici umbre care țâșnesc încolo și încoace, pe care cineva cu care sunt în legătură le numește lilieci de zi. Pesemne că au ieșit să vâneze langustele zburătoare. Din când în când, surprind câte o creatură împodobită frumos cu pene, care se târâie printre ramuri, slujindu-se de cioc și de gheare, aducând cu un papagal. Pe solul umed se târăsc milioane de viermi albi. Strivesc o mulțime sub tălpi. Încep să am senzația că pășesc prin măruntaiele unei fiare moarte, în descompunere. Chiar prin filtrele aparatului de respirat parcă percep miros de putreziciune, nu asemănător celui de pe Pământ, ci având un iz usturător de amoniac, duhoare de metan, o bolboroseală grețoasă de… de ce? Clor? Plus acel miros ca de cușcă de leu, mirosul pe care l-am perceput înainte, pe terasa din Zamok.
Armele laser șuieră, despicând aerul întunecat, și ramurile retezate se prăbușesc fumegând la sol, unde umezeala le stinge. Terenul seamănă cu o saltea buretoasă, îmbibată de apă, în care mă scufund până la genunchi la fiecare pas. Curând, picioarele mă dor și-mi tremură. Dăm roată întregii așezări,

dar nu descoperim nimic.

Ted a dispărut. Asta e.

Revenit la Alfa, mă simt doborât. Mă prăbușesc pe patul îngust al cuiva și dorm aproape două ore. Când mă trezesc, unul dintre cei de acolo îmi spune că m-au căutat cei din Zamok.

— Și de ce nu m-ați sculat?

— Ușor de spus, greu de făcut, bătrâne. Erai *terminat.*

E prima oară când cineva îmi spune așa direct în față.

Mă duc împleticit până la cel mai apropiat monitor și apăs butonul de răspuns la apel. Imaginea lui Michel mă anunță că ar dori să discute cu mine cât mai repede posibil. Apelez codul lui, dar nu mă aleg decât cu imaginea lui din nou și promisiunea că mi se va răspunde cât de repede.

Beau o cafea de înlocuitori, mănânc încă un sandviș cu maioneză ce pare artificială, și analizez situația. Dacă Michel vrea să stea de vorbă cu mine, de ce nu m-a apelat din nou și de ce nu-mi răspunde la apel?

Mă adresez căpitanului Mack și o întreb dacă nu știe unde e Michel. Arată ceva mai sumbră decât de obicei, dacă acest lucru e posibil. Nu, e liber până mâine. Unde doarme? Iritată, îmi dă codul încăperii pe care o împarte cu două fete și un alt bărbat. Apelez, colegii de cameră

sunt acolo, dar el nu a ajuns. O găsesc pe Anna și îi cer să-l caute.

— Aștept analiza mostrei de bronz.

— Te rog să-i cauți pe Michel.

Mă duc la comandantul coloniei Alfa și-i cer cu împrumut un aparat de zbor. Nu, îmi zice, aparatele nu pleacă decât după program.

Când o să mă pot întoarce la Zamok? Mâine după amiază. Mulțumesc.

Ies pe platformă și găsesc un tehnician care tocmai a încheiat verificarea de rutină a aparatului. Îl salut și imediat ce pleacă în atelier mă urc în carlingă și-i spun cutiei negre să mă ducă la Zamok.

— Aud și execut, spune dispozitivul.

— Nu acceptăm apel din nicio sursă, decât după ce sosim la destinație, adaug.

— Aud și execut.

Mă așez comod pe fotoliu și mă întreb cum voi reuși să explic deturnarea aparatului dacă, până la urmă, Michel mă va aștepta viu și nevătămat.

Nu era cazul să-mi fac griji.

Până la ora când ajung acolo, oamenii i-au găsit cadavrul, iar Baza Principală arată ca un uriaș furnicar ce a fost stârnit.

Crima în sine nu este atât de șocantă, pe cât este modul în care s-a comis: Michel Verray a fost împușcat în spate în același coridor unde s-a descoperit și cadavrul lui Cabrera, în urmă

cu doi ani.

Nu se constată o apropiere a criminalului de victimă, niciun contact. S-a tras un proiectil de la celălalt capăt al coridorului. Port-pistolul lui a fost deschis cu brutalitate, deoarece încuietoarea e ruptă, ceea ce vrea să sugereze jaful. Pistolul lui lipsește. Să fi fost ucis cu propria armă?

Fulgerător, prin minte îmi trece un scenariu al desfășurării evenimentelor. Michel se confruntă cu ucigașul, scoate arma, îi este doborâtă din mână – poate de cineva care a luat ore de arte marțiale, așa cum mi-a spus Anna. Se întoarce și vrea să scape cu fuga, dar ucigașul ridică arma și, cu sânge rece, îl împușcă…

Numai că eu nu sunt nici măcar convins că fugea în momentul când a fost împușcat. Mack așa consideră, însă hologramele pe care le-a făcut cadavrului mi se par ambigue. Un alergător lovit din spate, în plin efort, deplasându-se pe o suprafață netedă. Se prăbușește și alunecă. Cred că zgârieturile de pe față nu sunt suficient de convingătoare. Aș zice mai curând că se grăbea, nu alerga, iar Anna pare înclinată să-mi dea dreptate.

Aflată în clinică, începe să plângă, și e prima oară că o văd reacționând astfel. Pe masa de disecție are cadavrul lui Michel, care arată oribil. După cum se întâmplă de obicei la

folosirea acelui tip de muniție, rana de intrare, aflată în apropierea coloanei vertebrale, este cât degetul meu mic, iar cea de ieșire prin piept, este mare cât capul meu. Glonțul s-a dezintegrat, bineînțeles, astfel că nu mai poate fi folosit ca probă.

— Până și Mack a fost zguduită, îmi spune, după ce-mi plânge pe umăr. Am văzut-o când au adus cadavrul, și parcă paralizase, îngâna mereu: „Vai, nu. Nu el. Nu.” Era un fel de fiu pentru ea, înțelegi? Acum a rămas cu adevărat singură.

Se spală pe față la chiuveta din laborator și adaugă cu glas plângăreț:

— Iar acum trebuie să fac autopsia.

— Nu acum, te rog. E perfect și mâine. Michel n-o să fugă de aici. Hai, te ajut eu să-l pui la gheață.

Îmi repugnă să ating cadavrul, dar după ce o fac nu mai simt nimic. Michel a dispărut; gândirea sănătoasă, spiritul viu, accentul galic, viitorul pe care îl schițase pentru sine – nimic din toate astea nu mai există. Iar cadavrul lui a devenit o simplă probă a crimei.

Îl înfășurăm și-l punem în frigider, alături de Thomss. Am ajuns să facem o adevărată colecție de tineri morți.

Anna are nevoie de companie, așa că o conduc în apartamentul meu și, după ce-mi verific arma – pentru cazul că ar apărea din

nou vreun porc-urs – ieșim pe terasă.
În depărtări plouă, însă aici, în plafonul de nori s-a creat o gaură, unde domină culoarea roz palid a apusului de soare. E primul apus pe care îl văd pe planetă. Încep să înțeleg cum va arăta lumea în deceniile de magie – între primăvară și vară și, din nou, între toamnă și iarnă – când nu va fi nici înfiorător de frig, nici insuportabil de cald, și nici umezeală grețoasă. Va minunat.
O vreme, stăm acolo ținându-ne de mână, ca o pereche de tineri. Anna are nevoie de o diversiune, de aceea mă apuc să-i povestesc despre pădurea nebună din jurul coloniei Alfa, despre creaturile ciudate și copacii într-un permanent tumult. Dispoziția ei se schimbă puțin în bine.
— Îmi doresc să fac știință adevărată aici. Nu vreau să mă las copleșită de rutină. Am cercetat larvele astea, îmi spune, și face un gest către viermii care se târâie pe pardoseala terasei. Omul are cam patruzeci de mii de gene, dar ele au de cinci ori mai multe.
— Cum, viermișorii ăștia? Din ce motiv?
— Nu știu. Sunt creaturi cât se poate de simple, practic, niște intestine mișcătoare. Gândește-te numai la posibilitatea apariției de erori genetice, de variații distructive – e prea multă informație. Ca și în cazul crimelor, adaugă. Și acolo deținem prea multe

informații și nu le putem da de cap.
A revenit la acest subiect și, cu un oftat, recunosc în sinea mea că e inevitabil. Acum îl jelește pe Michel, care avea darul evident de a le face pe femeile mai mature dornice să îi poarte de grijă.
— A fost un tânăr foarte agreabil. Mai avea de așteptat puțin și pleca acasă. Groaznic, să vezi murind atâția tineri.
Se pune din nou pe plâns. O îmbrățișez și descopăr că, în ciuda părului încărunțit, este atât de măruntă, încât am senzația că țin în brațe un copil. Mă pregătesc să încerc o consolare ceva mai serioasă, când intuiția – ca de obicei – găsește momentul nepotrivit să-și facă apariția.
— Ascultă, Anna, spune-mi ceva: de ce se grăbea Michel tocmai pe coridorul acela?
Ridică ochii spre mine, înroșiți de plâns, însă mintea i-a rămas limpede, ca de obicei:
— A, sigur. Duce spre laboratorul meu. Nu reușea să dea de tine, de aceea venea să discute cu mine.
Ne privim lung vreme de câteva secunde.
— Hai, o îndemn.
— Unde?
— Tocmai am întrezărit o rază de lumină. De data asta, interioară. Cred că știu ce a căutat ucigașul în tocul de la brâu. Hai să vorbim cu colegii lui de cameră.

Mă gândesc la răzbunare.

Anna e o femeie neobișnuită. Nu pune întrebări, mulțumindu-se doar să mă conducă prin labirintul construcției lucrate de mântuială. Mă împiedic de câteva ori, pentru că mintea mi-e în altă parte, gândindu-mă la o mulțime de lucruri care, în cele din urmă, destul de confuz, par să se închege aproape logic.

Camera lui Michel se află într-o clădire adiacentă: spațioasă, curată, bine iluminată; partiții de semiplast între cele patru paturi; un buchet de flori artificiale așezate pe perna lui.

Cei cu care împărțea camera beau ceva ce emană mirosul pătrunzător al unei băuturi făcute în casă, și discută cu voci scăzute.

— Căpitanul Mack i-a ridicat toate bunurile, ne anunță o femeie cu trăsături asiatice, pe nume Jospin, care pare să fie purtătoarea de cuvânt a grupului. Ea și arătările acelea, Vizbee și nu-știu-cum, au întors totul cu fundul în sus aici.

— *A zis,* adaugă un tânăr, că a căutat probe.

Această remarcă declanșează o discuție în contradictoriu între cei care susțin că Mack și-a făcut datoria, și cei care afirmă că s-a purtat brutal și fără nicio umbră de compasiune. Pun capăt acestei discuții ce pare să nu ducă nicăieri.

— Fiți atenți. Știți cu toții cine sunt și ce caut pe Bela. Acum am nevoie de ceva și s-ar putea

să-l găsesc la vreunul dintre voi. Așa sper.

Le explic de ce cred că a fost ucis Michel, și cât de mult țin să văd acel ceva dacă el mai există. Jospin se uită pătrunzător la mine, apoi vâră mâna în borseta de la brâu și scoate o cutie de pastile.

— Pentru prevenirea durerilor premenstruale, îmi explică ea, cu un surâs vag. Scutură din ea nu o pastilă, ci un cub de memorie, și mi-l întinde.

— M-a rugat să-l ascund. A zis să nu-l dau nimănui, dar n-a precizat de ce.

— Nici eu nu știu încă. Dar sper să aflu. Mulțumesc mult și (vorbind cât mai convingător) să... să nu discutați cu *nimeni* despre asta.

În laboratorul Annei, ne jucăm cu micuțul cub și, într-adevăr, e vorba de copia pe care Michel și-a făcut-o după explorarea Păianjenului în pasajele subterane din Zamok.

Dezamăgită, Anna spune:

— Păi am văzut deja asta.

— Poate că nu în întregime.

Ca și înainte, ne așezăm alături să urmărim înregistrarea. Micuțul robot coboară într-o fisură largă de jumătate de metru. Iarăși vedem defilând imaginile înfățișând creaturile de spaimă, purtând straie bizare. Pătrundem în încăperi cunoscute, ieșim din ele, pășim în trei picioare pe coridoare, intrăm în alte și alte

camere.

Încep să mă îngrijorez. Din nefericire, în cazul intuiției, până nu o pui la încercare, o eroare pare la fel de convingătoare ca adevărul.

— Nu văd nimic n… dă Anna să spună, când răcnesc pe neașteptate ceva, probabil: „Drace!”

Amândoi privim la ecran cu respirația tăiată.

Păianjenul intră într-o încăpere pe care n-am văzut-o până acum. Lent, folosind lumina de intensitate mare, plimbă camera pe pereți și tavan. Urmărim un sacrificiu. Ca și la picturile medievale ori la benzile desenate, o serie de scene spun o poveste.

Spre deosebire de aztecii de pe Pământ, arkienii au avut arme de metal, cea preferată fiind una cu un mâner lung, ce se termină cu o lamă curbată într-o latură, și o țepușă la cealaltă. Cu unul dintre instrumentele astea, cu un aer ceremonial, un preot sacrifică pe un seamăn de-ai său în numele zeilor în care crede.

Metoda mi-e cunoscută: o lovitură mortală trasă cu țepușa în creștetul capului. Numai că aici avem și o urmare, pentru că apoi despică țeasta cu securea, după care credincioșii se strâng să se înfrupte din creier.

Victimele nu par să se opună, lumina radiază de pe fețele lor, iar capetele le sunt înconjurate de curcubeie, făcând halouri în

toate culorile spectrului. Deasupra lor plutesc figuri de zei, răspândind lumină. În ultima scenă, vedem cum victima sacrificiului este primită într-un soi de Walhalla.

— Seamănă cu o masă festivă cu ocazia pensionării, remarc, cu un ton ce-mi trădează lipsa de simțire.

— Ba nu. Nu sunt niște canibali care se hrănesc. E magie. Se înfruptă cu înțelepciune. Nu ucid pe nimeni, cel puțin așa consideră ei. Au sacrificat pe cineva respectat, făcându-l zeu, iar acum tribul se împărtășește din cunoașterea și tăria lui – vai!

Într-un interval de câteva minute este a doua oară că se întrerupe, de data asta din proprie inițiativă. În ce mă privește, rămân mut de uimire, literalmente. La orice m-aș fi așteptat să văd în subteran, dar nu la asta.

Păianjenul a ieșit din încăperea cu imaginile înfățișând sacrificiul. În coridor, de perete este lipit un copil uman – o fată nemaipomenit de mică, având părul auriu.

Vreme de o clipă, am impresia că o să înnebunesc. Însă Anna spune „E o păpușă”, iar vraja se destramă.

Și, desigur, în acest fel întreaga situație mi se revelă cât se poate de clar.

Eu și Anna stăm în ploaie. Ne îndreptăm spre centrala electrică, de unde se aude vuietul reconfortant al turbinelor și unde există

câmpuri electromagnetice care să interfereze cu dispozitivele de interceptare.

Ne apropiem capetele plecate și vorbim în șoaptă, trecând în revistă probele existente.

Având la ea o păpușă și o lanternă, s-ar putea ca o fetiță să fi coborât treptele în subteran, unde a văzut picturile.

Pesemne că, înconjurată de adulți ocupați care, în general, nu-i acordă nicio atenție, ea își petrece acolo foarte mult timp. Întâlnește alte creaturi mici, de statura ei. Se joacă cu ele și-și pierde păpușa.

Mack a crescut pe Bela, și e singura persoană care trăiește aici de când s-a născut.

Are forță fizică. Nu are niciun prieten, însă se ocupă de securitate, întorcându-se și văzând-o apropiindu-se din spate, oricine s-ar simți liniștit – pfu, ce bine – dar nimeni nu s-ar opri să schimbe câteva vorbe cu ea.

Apoi s-ar întoarce să-și vadă de drum. Și ar simți doar o lovitură năucitoare, după care s-ar cufunda în beznă.

Anna vorbește de Michel. Cât de îngrozitor trebuie să se fi simțit criminala când și-a dat seama că, pentru a nu fi depistată, trebuia să ucidă singura ființă față de care nutrea o oarecare afecțiune.

Pe mine mă preocupă mai mult felul în care ea a ajuns la Michel.

— Cred că tânărul a fost neglijent, a făcut o

copie a cubului și a lăsat imaginile într-o memorie de rezervă, unde ea le-a găsit.

— Mack e nebună, îmi șoptește Anna.

— Ba nu. E băștinașă. La fel ca arkienii. Îi ajută să-și recapete lumea. După ce noi vom pleca, va rămâne cu ei. Asta vrea de fapt, să se descotorosească de noi și să rămână aici.

Picăturile ploii bat darabana în jur. Întunericul coboară tot mai apăsat. Centrala electrică geme și se cutremură. Imaginația mea însceneează tot soiul de lucruri.

Brusc, văd într-o lumină cu totul nouă atacul împotriva lui Krebs, care a eșuat în mod evident, reușind totuși să-și sperie de moarte ținta.

Nu cumva întregul episod a avut rostul de a-l face pe Krebs să se simtă înconjurat de dușmani, și să devină tot mai dependent de ea? De unde provenea racheta?

Ea a spus că tocmai”flecărca” cu el în biroul Securității, când a fost tras proiectilul. Nu ar minți, ar fi prea ușor de verificat. Am convingerea că Michel nu ar fi făcut așa ceva. Brusc, îmi aduc aminte de ceilalți subordonați ai ei: caporalul Vizbee și soldatul Smelt.

Voila! gândesc, onorându-l astfel pe Michel.

În cele din urmă, se vede treaba că a meritat să respir atâta oxigen, trec printr-o stare de extaz, făcând legături între lucruri, dar Anna mă întrerupe cu o întrebare pragmatică.

— Ce ai de gând să faci?

— Confruntare, acuzare, și o arestez. O să-i înhaț și pe cei doi cârcotași care sunt în slujba lui Mack. Vreau să-i iau la întrebări.

— Pe Vizbee și Smelt nu ai cum să-i prinzi. Au venit aici doar ca să-și ia provizii. Imediat după ce au ajutat-o să răscolească încăperea lui Michel, Mack i-a trimis înapoi la cosmodrom.

— Înseamnă că numai ea e vinovată.

Sunt un om fericit. Sunt pe cale de a rezolva cazul, și după aceea mă voi duce naibii acasă, astfel că vanitatea îmi este satisfăcută. Imediat ce mă întorc pe Pământ, o să-mi iau un concediu lung – de preferință în Valea Morții.

— Ești foarte încrezător, sau mi se pare? mă întreabă cu o inflexiune ciudată în glas.

Curios, o măsor din ochi.

— Spune tot, Anna, o îndemn. Nu e momentul potrivit să fii delicată.

— Mda, cred că o subestimezi. Nu doar pe ea, ci și lumea de aici. Am impresia că nu-ți dai seama că nu e o ucigașă izolată. Thomss și Szezech au fost atacați la o colonie depărtată. Și mai gândește-te la *Urscisus terribilis* – dacă arkienii au control asupra carnivorelor de pe planetă? Nu cumva le-au folosit de două ori în încercarea de a te ucide?

Ale naibii femei. Au darul să-și imagineze cele mai rele situații.

— Dacă ai dreptate, va trebui să acționez imediat.
— Când vrei să o arestezi?
— Acum. Chiar în clipa asta. Vrei să vii și tu?
În timp ce ne întoarcem grăbiți prin labirint, mormăie:
— Ar mai fi ceva. Îmi dau seama că e ceva la care nu ne-am gândit.
Însă nu o ascult cu atenție. În primul rând, folosesc la un dispozitiv public să-i apelez pe Jamal și Eloise.
— Sunteți în formă? îi întreb.
Jamal pare nedumerit.
— Cred că da. Dar de ce?
— S-ar putea să am nevoie de puțin ajutor. În camera mea. Pentru ceva important și probabil destul de periculos.
Bănuitor față de orice persoană într-o poziție de comandă, se uită la mine printre gene. Eloise apare în spatele lui.
— O să venim, spune ea, peste umărul lui.
Întrerup legătura.
— Nu te precipita, pentru că s-ar putea să fim urmăriți, îi spun Annei și ne deplasăm cu viteză socotită legală, cred eu, prin mulțimea obișnuită, anonimă, în ciuda ecusoanelor cu nume precum Ellembogen, Menșnikov, Nguyen, Rice-Davies.
În dormitorul meu, verificăm terasa, apoi ieșim și pornim spre biroul Securității. Încerc

cheia electronică primită de la Michel și constat că nu funcționează.

— La dracu', comentez foarte profund. A schimbat setările încuietorii. Dați-vă înapoi.

Glonțul de impact distruge încuietoarea, iar eu deschid ușa cu un picior. Rastelul de arme este gol. În aceeași clipă, ochii îmi cad pe monitorul înfățișând încăperea lui Michel.

Uf, Doamne.

Așadar, în timp ce eu, sigur pe mine nevoie-mare, mă străduiam să rezolv cazul, ea ne urmărea, după care a schimbat setările încuietorii și a mutat armele.

Să fi luat și rachetele? Precipitat, verific asta. Una a dispărut; celelalte patru au rămas încuiate. Însă a luat detonatoarele, astfel că nu le pot arma. Cine servește mingea în meciul ăsta?

Ținând seama de toate cele petrecute, glasul Annei rămâne uimitor de calm:

— Uită-te afară.

Amicul meu, porcul-urs – ori vărul lui – trece peste parapet. Își folosește ghearele ca pe niște harpoane, și se cațără cu repeziciune, în ciuda greutății proprii, pe care o apreciez la vreo trei sute de kilograme. Când ajunge în calea luminii ce se revarsă din camera mea, prin blana cu păr aspru de culoare gălbuie vad un milion de spini negri, asemănători cu cei ai ariciului. Așadar, animalul este și blindat, nu

doar bine înarmat.

Se ridică în două picioare, eliberându-și labele din față pentru a ataca. Apoi, pe picioarele curbate, însă cu o viteză înspăimântătoare, se deplasează pe după paravan, iar un țipăt mă anunță că Eloise și Jamal au ajuns acolo.

Deschid brusc ușa biroului Securității și ies, urmat de Anna.

Înainte de a apuca să trag, fiara pare să primească o lovitură din partea unui pumn nevăzut, exact în bot. Se înalță, apoi se prăbușește și se zvârcolește pe pardoseala de piatră în stil incaș.

Țeasta mare îi este fărâme. Un ochi se holbează la Anna și la mine cu o furie neputincioasă, după care pare să se încețoșeze.

Cadavrul emană un miros ce-mi amintește de cușca unui leu de la grădina zoologică – un amestec de ceva iute, iritant și sulfuros.

Îl văd pe Jamal într-o poziție clasică de trăgător, ținând pistolul în ambele mâini, cu arătătorul pe trăgaci.

— De unde-i ai? îl întreb, după ce ne salutăm.

— L-am șterpelit din fișetul șefului meu. N-am înțeles de ce vârstnicii să se poată apăra, iar eu și El să nu avem nicio șansă.

— Bravo ție! Uite, ne confruntăm cu o situație gravă, îi explic.

Ne strângem la sfat. Avem două arme.

Fiecare a fost folosită câte o dată, ceea ce înseamnă că ne rămân câte cincisprezece proiectile. Mack are la dispoziție vreo zece arme, dar și toată muniția existentă pe planetă. Ea știe Baza Principală pe de rost și își cunoaște bine și amicii – pe cei din junglă, dar și cei din coridoarele subterane.

Ducându-mi un deget la frunte în semn de salut, îi spun Annei:

— Ai avut dreptate. Situația e mai gravă decât credeam.

— Ar mai fi ceva, murmură ea.

Și să mai crezi în milă.

— Abia acum mi-am dat seama. În legătură cu larvele. Au două sute de mii de gene.

Nu pricep, cu toate că știu la ce se referă. Eloise și Jamal se uită, bineînțeles, fără să înțeleagă o iotă. Însă acum Anna vorbește cu siguranță profesională, de parcă i-ar spune cuiva că trebuie să facă un tratament pentru scăderea trigliceridelor.

— Larvele sunt sigur forma de bază a vieții aici. Pesemne că se nasc dintr-un fel de spori, aflați într-o capsulă extrem de rezistentă pentru a supraviețui în condițiile extreme de temperatură. Ceva declanșează dezvoltarea în diferite forme – probabil că un element ar fi temperatura, dar am convingerea că e vorba de ceva mai mult decât atât. Arkienii reprezintă doar o formă, urși lui Maiakovski

reprezintă o alta, iar fiara carnivoră ucisă de Jamal alta. S-ar putea să existe mai multe forme.

— La drept vorbind, înseamnă că sunt foarte strâns înrudite. În felul acesta, domină mediul și supraviețuiesc la schimbările extraordinare ce se petrec pe Bela.

Răspunsul e tăcere. Apoi, cu glas discret, insistă:

— Nu înțelegi?

— Ba da, din nefericire.

Ne străduim să lansăm o avertizare.

Eloise s-a instalat la consola uriașă din biroul Securității și abia a rostit un cuvânt poruncitor de avertisment, când un bubuit ca de tunet pătrunde din depărtare prin ușa sfârtecată ce dă spre terasă, iar aparatura, monitoarele și luminile se sting.

Mă reped spre cealaltă ușă, cea care dă spre coridor, și o deschid larg. În Baza Principală este beznă, aproape la fel ca și pe terasa umedă și întunecată de afară. Luminile asigurate de acumulatoare pâlpâie și încep să licărească roșiatic. Oamenii au rămas în picioare, părând descumpăniți, iar fețele lor sunt violacee, de parcă ar suferi de lupus. Revin cu vestea cea proastă.

— Mack a folosit rachete contra centralei electrice. Zamok a încetat să funcționeze. În întregime.

Ne îndreptăm spre coridor, încercând să dăm alarma prin viu grai. Nu este ușor. Labirintul este mai amețitor ca oricând. Pretutindeni, oamenii se agită, protestând împotriva penei de curent. Mulți alții se îndreptau către sala de mese, acum se plângeau că vor trebui să mănânce hrană rece în acea seară.

Încercăm să strigăm, să le spunem că atacul este iminent, că dacă au arme ar trebui să ni se alăture, dacă nu, să stea în cantină și să încuie ușile. Oamenii se îngrămădesc în jurul nostru și încearcă să descopere dacă nu cumva am înnebunit.

Unii dintre ei nu m-au văzut în viața lor. Pe Anna o cunosc. Și ce dacă? O doctoriță oarecare. Iar Jamal și Eloise sunt prea tineri ca să fie luați în seamă.

Unde le sunt șefii? Vor ei să știe. Unde e Krebs, unde sunt inginerii șefi cu experiență – dar, mai presus de toate, unde este Căpitanul Mack?

— Dar ce spune căpitanul Mack? întreabă un tânăr. Cum adică, doar răspunde de securitatea coloniei, corect?

— Căpitanul Mack a ucis deja douăzeci de oameni și se pregătește să-i ucidă și pe alții, îl informez, și-mi vine să-mi mușc buzele pentru scăparea asta.

Faptul că încep să mă enervez nu face nicidecum mai credibilă vestea neplăcută.

Totuși, oamenii se alarmează și, agitați, se îndepărtează. Chiar dacă am fi noi țicniți, luminile tot stinse rămân, este limpede că s-a întâmplat ceva urât.
Alții rămân în jur și protestează. Unii sunt bătăioși, ce naiba tot vorbim noi acolo? Și cine dracu' ne credem? Încercăm să declanșăm panică, doar pentru că sa petrecut o pană de curent? O s-o rezolve cineva. Doar de asta avem ingineri, nu?
Apoi se aude un țipăt.
— Doctore Li! Vino repede! Controlorul a fost împușcat!
Asta pune capac la toate. Dintr-o dată, întreaga situație le este limpede. Umbrele, luminile scăzute de culoare roșie, aerul care devine mai greu și stătut, teama palpabilă, eu și Jamal, care vânturăm armele și vorbim de un atac, avertizându-i în privința căpitanului Mack – iar acum cineva urlă că a fost împușcat Controlorul.
Bun, l-au detestat, au urât-o și pe ea, și ce dacă, doar sunt simbolurile comenzii și controlului, adevărat? Dacă aceștia le sunt ostili sau morți, totul se duce naibii, nu?
Brusc, oamenii intră în panică. Și se năpustesc care încotro. Ca vitele speriate de fulger. Văd neclar oameni care se ciocnesc unii de alții, doborându-se la pământ. Aleargă pe coridoarele cufundate în semiîntuneric,

îndreptându-se Dumnezeu știe încotro. Unii spre cantină, alții să-și caute adăpost în propriile camere.

Tipul care a strigat-o pe Anna, se luptă cu mulțimea să se apropie de locul în care stăm, așteptând golirea holului. E inginerul șef Antonelli, și l-am întâlnit pentru prima și singura dată chiar în ziua sosirii mele aici. E înarmat, și mă bucur să-l întâlnesc.

— Krebs a murit? E adevărat? îl întreabă Anna.

— Da. Eu l-am găsit în biroul lui.

Nu apucă să termine ce are de spus. De undeva din labirintul de coridoare se aud țipete ale oamenilor. Dar se mai aud și urlete și răgete. Oamenii încep să apară în goană din coridoarele în care au intrat în urmă cu câteva secunde. De noi se apropie o femeie tânără, greoaie și stângace.

— Prin pardoseli apar arkienii, spune printre gâfâieli. Mai este și un animal mare.

Ne grăbim spre sala de mese. Acolo s-au strâns vreo douăzeci de oameni, doi dintre ei având pistoale. Folosesc mobilierul pentru baricadarea celor patru uși. Singura lumină provine de la sistemul de urgență.

— Stați aici, le spun.

Îl bat pe umăr pe Antonelli.

— Preiei comanda.

— Știu, se răstește.

— Dar tu unde pleci? mă întreabă Anna.

— Să pun mâna pe un aparat de zbor, dacă reușesc. Singurele rezerve pe care le avem sunt la Alfa, și vom avea nevoie de ele.

— Merg cu tine.

— Ba nu. Oamenii ar putea avea nevoie de un doctor.

— N-ai reuși să te descurci nici dacă ar funcționa iluminatul. Dar acum, pe întuneric?

Eloise face un pas spre noi și spune încet:

— Merg eu cu el.

Auzind-o, Jamal protestează atât de violent, încât îmi sare țandăra și, cât el îi poruncește lui Eloise să nu se clintească, îi trag o directă scurtă drept în vârful bărbiei, unde are barba. Se prăbușește ca un bolovan.

— Când se dezmeticește, să-i spui că vom veni cu întăriri, îi spun lui Antonelli.

Ajunși pe coridorul întunecat. Eloise îmi mărturisește:

— Cred că trebuia să procedezi așa.

Iar după ce mai mergem câțiva metri, adaugă:

— E atât de încăpățânat, că uneori îmi vine și mie să-l iau la pumni.

Anna a avut dreptate, evident. Dacă aș fi încercat să ies singur din labirintul acela, sigur m-aș fi rătăcit.

Pe de altă parte, Eloise se dovedește a fi una dintre persoanele acelea supărătoare, care

știu în orice clipă cu exactitate unde se află și cunosc azimutul de urmat pentru a ajunge oriunde. Când îi fac acest compliment, îmi răspunde:

— Am ceva de porumbel călător.

În cale ne apare cadavrul unui bărbat, care are ceafa zdrobită. Nu-l cunosc, dar Eloise scoate un țipăt înfundat, după care ne continuăm drumul grăbiți.

— Îl știai?

— Da, sigur. Dinainte de... de a-l cunoaște pe Jamal.

În fața noastră se aude un răget. Am în nări miros de lei. O trag pe Eloise într-un intrând întunecat și așteptăm. Prin dreptul nostru trece ceva masiv, făcând pardoseala să scârțâie. Văd blana groasă și aspră, spinii se freacă de perete și scot un sunet ca și cum cineva ar freca zidul cu o perie de sârmă. Apoi un ropot mărunt de pași, o bucată de metal și niște ciripituri rapide, pe diverse sonorități, amintind de larma făcută de o pasăre, doar că având glasul mai gros.

Totul se mistuie în depărtare. Se aude țipătul unei femei. Apoi răsună un sunet ca de dop scos dintr-o sticlă – o armă de impact. Un urlet.

— Ai observat ceva? mă întreabă Eloise. Verii – așa le spune Anna, nu? – miros cu toții la fel. Cei mari și cei mici. Poate așa se recunosc unii

pe alții.
Adevărat, toți miros a leu, la fel de pătrunzător de parcă am sta lângă sulf arzând, și de ce nu? Pesemne că, în esență, toți au aceeași structură chimică. Prin minte îmi trece o comparație idioată: Cine pute la fel, gândește la fel.
Vocea ca de pasăre a arkienilor o fascinează pe Eloise.
— Probabil că există doar un „cuvânt” în limba lor, spune ea în șoaptă, acel șuierat lung și plăcut, iar tonurile ascendente și descendente aduc diferențele de înțeles.
— Ar fi grozav să facem speculații dacă nu am avea altceva de rezolvat, îi răspund acuzator.
Ne aventurăm în beznă, cotim pe un coridor, apoi pe altul. Sub o lumină roșie, semiplastul pardoselii a fost spart de dedesubt. Recunosc fără nicio dificultate fanta îngustă din zidăria de dedesubt, treptele ce duc în subsol. Surprind chiar și o mică porțiune de zid pictat.
— Să știi, îmi spune Eloise când trecem de acel loc și pășim grăbiți, dacă situația ar fi puțin diferită, eu i-aș înțelege pe veri. E lumea lor… cotește pe aici.
Brusc, trecem de o ușă care dă pe platforma de aterizare, *iar* naveta se află acolo, goală, însă cutia neagră cu ajutorul căreia se pot da comenzi lipsește. În hangarul alăturat se află alte două navete: una e pe jumătate

demontată, dar cealaltă pare pregătită de zbor. Ar putea prezenta importanță. Apoi ne aflăm în aparatul care staționează, închid ușa și strig ordinul de decolare. Cutia neagră îmi răspunde cu un calm perfect:

— Aud și execut.

Pe negândite, ne ridicăm în ploaia ușoară, iar când ne înclinăm într-un viraj, vedem că, în afara celor câteva lumini de securitate, Baza Principală este cufundată într-o beznă adâncă, la fel ca jungla de sub aparat.

Ne aflăm deasupra golfului, și nu vedem decât crestele neclare, de spumă albă, când, din succesiunea neîntreruptă de valuri, încă unul lovește țărmul venind dinspre ocean. De ce am coșmarurile astea ce se repetă, și de ce se dovedesc toate a fi reale?

Din ploaia purtată de vânt vedem cum apar luminile de la Alfa. Undeva a rămas deschisă o valvă, iar noroiul din mină – poluarea, semnul prezenței omului – curge năvalnic pe pantă, într-un torent uleios, îndreptându-se către golf. Eloise scoate o exclamație slabă și arată cu degetul.

Un bărbat și o tânără stau pe centrala electrică Alfa, care este iluminată puternic. Bărbatul e înarmat. Amândoi ne fac semn cu mâna. Dedesubt se află un porc-urs. Când ne înclinăm și aprindem reflectorul, zărim un licăr, pesemne o săgeată, iar cei doi se lasă brusc în

jos, iar obiectul zboară pe deasupra lor.

Cutia neagră nu pare programată pentru circumstanțele actuale, astfel că mă așez pe scaunul pilotului, trec pe comandă manuală și dirijez chiar eu aparatul de zbor. E o mașinărie mică și extrem de sensibilă, de aceea întâmpin dificultăți să o controlez. Între timp, Eloise înșfacă pistolul și deschide ușa din dreapta. Dirijez aparatul înapoi, pentru a rămâne deasupra centralei, iar ea trage două focuri. Printre umbre observ o mișcare.

— Ai lovit ceva?

— Nu știu. Cred că era un grup de… de ceva, pregătindu-se de atac.

În cele din urmă, reușesc să rămânem plutind la mică distanță deasupra acelui loc. Dispozitivul pentru controlul altitudinii e cam țeapăn – probabil că a trecut multă vreme de când nu a mai fost folosit pe manual. Ne înclinăm într-o parte și în alta, apoi reușesc stabilizarea și ne apropiem mai mult de centrală.

Ca să acopăr zumzetul motorului, răcnesc:

— Unde sunt ceilalți?

Oare răspunsul să fie „Sunt morți cu toții”?

Proba numărul (6)
Din raportul doctorului Li

Persoana aceasta regretă că trebuie să

intervină din nou.

Dar am de adus o contribuție pozitivă importantă, pentru că, fiind absent, colonelul Kohn nu știe ce s-a petrecut la Baza Principală în cursul acelor ore cruciale.

Pot afirma dintru început că încuierea ușilor de la sala de mese nu a fost posibilă. În mod regretabil, toate încuietorile erau electronice și nu au funcționat când nu au mai fost alimentate. Ce mult tânjeam cu toții după încuietorile vechi, mecanice...

Din fericire, ușile se deschideau spre înăuntru, astfel că îngrămădirea de mobilier în dreptul lor a asigurat o protecție parțială. Aproape imediat, ușile au început să se clatine, împingând înapoi scaune, mese, și alte obiecte. Dușmanii noștri nu dețineau mașinării de luptă, însă aveau mușchi din belșug, iar nouă ne-a venit greu să le rezistăm.

Apoi am auzit zgomote venind dinspre bucătărie. Antonelli a condus un grup alcătuit din câteva persoane până la sursa lor. Când dalele podelei au început să se miște și să sară din loc, împinse de jos, a rămas în așteptare.

Prin podea a apărut un arkian cu o secure de bronz, iar glonțul tras de Antonelli a trecut prin el și l-a ucis și pe războinicul aflat în spatele lui, care era înarmat cu un fel de cârlig cu zimți. A urmat vânzoleală și agitație, iar gura tunelului a rămas goală, cu excepția

cadavrelor blocate acolo.

Asta ne-a dat o idee. După ce am târât cadavrele de acolo, am constatat că încap prin gaură, pentru că am statura măruntă. I-am cerut lui Antonelli să-mi dea pistolul. Am propus ca în loc să așteptăm un alt atac, mai bine să-i izgonim. Iar el a fost de acord.

Așa se face că am pătruns pentru prima oară în lumea subterană despre care auziserăm cu toții atâtea, dar din care văzusem prea puțin. Recunosc, motivul a fost mai curând curiozitatea decât dorința de a ucide vreun arkian. Mi-am închipuit că pasajele le asigurau protecția față de arșiță și ger, dar și legături permanente între clădirile ce se aflau cândva la suprafața lui Zamok, precum și camere de depozitare și de îmbrăcare, unde preoții se pregăteau pentru ceremoniile publice. Toate presupunerile s-au dovedit adevărate în mare măsură.

Aveam la mine o lampă cu baterii, pe care o smulsesem de pe un perete. Dădea o lumină slabă, roșiatică, în care mă uitam după încăperi laterale, unde s-ar fi putut ascunde vreun băștinaș. Însă cale de douăzeci de metri, pasajul era drept și nu oferea niciun ascunziș. Cum se lăsase o liniște adâncă, am bănuit că dușmanii noștri abandonaseră orice speranță de a ajunge la noi pe acel drum.

Apoi am auzit zgomote venind din față,

glasuri ca de păsări, care răsunau ciudat în cavernele acelea. Am stins lampa și am rămas o vreme în beznă deplină. Apoi am început să văd foarte vag, așa cum se întâmplă în nopțile înnorate – periferic, în vreme ce centrul retinei recepționează doar o ceață.

Acest lucru mi s-a părut ciudat, pentru că în absența totală a luminii, ochii noștri nu văd. Exista lumină, dar foarte slabă, și curând mi-am dat seama că pe pereți trăiau ciuperci microscopice, iar ele emiteau o bioluminiscență verzuie, însemna că lampa luată nu-mi era indispensabilă, dar când priviserăm jos dinspre bucătărie, tunelul ne apăruse cufundat într-un întuneric complet.

Am lăsat lampa cu bateriile slăbite pe podea, am pășit peste ea cu o oarecare dificultate și am înaintat. Pistolul era greu, și acum îl țineam în ambele mâini, pregătită pentru orice eventualitate.

Am descoperit apoi că nu mă mai frecam cu umerii de pereți, deși trebuia să țin capul plecat. Coridorul se lărgea, și am văzut o deschizătură în față, unde se mișca ceva.

Am înlemnit pe dată. Când mișcarea neclară a încetat, am înaintat cu foarte multă precauție, conștientă că, pe măsură ce spațiul din jur se lărgea, puteam deveni ținta unui atac. Tunelul mergea spre o încăpere spațioasă, unde lespezi lungi de piatră se întindeau în

întuneric, alcătuind linii de o precizie matematică.

Pe fiecare lespede se găseau tăvi de teracotă, având adâncimea de câțiva centimetri, iar în fiecare se vânzoleau larvele pe care le cunoșteam.

Aveam în față o priveliște impresionantă. Evident, băștinașii nu mai depindeau de dezvoltarea naturală a semenilor în pădure. Am auzit un șuierat și o mișcare a cuiva la celălalt capăt al acelei creșe ciudate, și am văzut un arkian ieșind din întuneric și așezându-se alături de o tavă. Am observat un firicel de apă, și mi-am dat seama că adultul urina în tăvi, lăsând să cadă câteva picături în fiecare și am simțit mirosul pătrunzător de leu, după cum se exprima colonelul.

Neîndoielnic, am gândit, urina conținea hormoni care grăbesc dezvoltarea larvelor până la creaturile de forma unui arkian: o realizare fascinantă pentru o specie care, din câte cunoaștem, nu deține ceva care ar putea să se numească știință.

Ei, și de ce nu? m-am întrebat. Medicina populară ne-a oferit nouă, oamenilor, chinina pentru tratarea malariei și vaccinarea pentru rujeolă. Concentrată asupra acestor gânduri, am uitat de mine când, pe neașteptate, arkianul m-a depistat și a izbucnit într-un ciripit frenetic.

Proba numărul (7)
Din agenda colonelului Kohn

Acum îi avem la bord pe cei doi de la Alfa. Bineînțeles, toți ceilalți de la exploatarea minieră sunt morți.

Tehnica mi-a amintit de răpirea lui Ted Szezech. Întâi s-a defectat pompa de noroi, asta a declanșat alarma, iar când echipa de intervenție s-a dus la fața locului pentru reparații, aveau arme de mână de bronz, iar cu ajutorul porcilor-urs, au reușit să forțeze intrarea în clădiri.

Cei doi pe care i-am salvat spun că cele două specii conlucrează în luptă ca oamenii și câinii, caii sau elefanții. Numai că în cazul lor există o legătură de familie mult mai directă și strânsă decât între noi și acele animale de care ne slujim. Se recunosc după miros, și par să manifeste un fel de loialitate tribală. Ar putea exista chiar o legătură telepatică – arkienii par să-și transmită ordine la distanță. Ei sunt cei mai inteligenți membri ai clanului, dar chiar și specimenele pe care noi le socotim fiare, așa cum a observat și Maiakovski cu multă vreme în urmă, sunt tulburător de inteligente. În luptă, porcii-urs dovedesc inițiativă și șiretenie, dar și sălbăticie.

Târâie cadavrele de jos până afară, în lumina

orbitoarei Porcii-urs încep să mănânce, iar scena este înfiorătoare, oribilă, un soi de teatru Grand Guignol. Arkienii se uită, dar nu participă la ospăț. Evident, oamenii nu sunt pe placul zeilor din Walhalla.

Urmărind acel măcel, înțeleg că am pierdut războiul. Trebuie să presupunem că supraviețuitorii suntem noi patru din aparatul de zbor, cei care rezistă la Baza Principală și, probabil, gărzile de la cosmodrom. De aceea ne întoarcem.

Proba numărul (8)
Din raportul doctorului Li

În timp ce mă retrăgeam prin tunel, mai curând i-am auzit și simțit decât văzut pe băștinași urmărindu-mă, astfel ca am tras în direcția lor.

Locul era atât de îngust, încât nici nu a trebuit să țintesc. Desigur, nici ei. Ceva a venit lunecând și zgâriind podeaua, atingându-mi pantoful; s-a dovedit a fi o săgeată scurtă, cu vârful de bronz, modelat ca o frunză.

Am tras din nou. Nu puteam ocoli gândul că trebuia să trag, altfel aș fi murit eu. Cu călcâiul am lovit un obstacol și am fost cât pe ce să cad pe spate, dar m-a salvat doar îngustimea tunelului. Era lampa. Am pășit peste ea și am continuat să bat în retragere trăgând cu

pistolul.
Sunetele de la capătul tunelului îmi sugerau că atacatorii dădeau la o parte cadavrele din calea lor. Am tras din nou, declanșând zgomote și multă agitație. Călcâiul meu a întâlnit un nou obstacol: prima treaptă.
Nu este ușor să te retragi urcând o scară care este și îngustă, și abruptă, ținând în același timp capul plecat și rămânând vigilentă. Cu un zăngănit metalic, o săgeată a lovit în treapta de pe care tocmai ridicasem piciorul, iar vergeaua ei de lemn s-a rupt. După aceea, am simțit mâinile prietenoase ale celor de afară, care m-au tras din spațiul acela strâmt, ajungând în lumina din bucătărie, ce mi s-a părut orbitoare.
Nici nu apucasem să le spun câte ceva despre misterioasa lume de sub picioarele noastre, când o izbitură, însoțită de un zgomot asurzitor, ne-a zguduit pe toți. Am fugit, împiedicându-ne unii de alții, către sala de mese, acum plină de praf, moloz și alte sfărâmături.
Cei răniți, încă în stare de șoc, nici nu începuseră să strige după ajutor. Una dintre grămezile de mobilier fusese făcută bucățele, iar în locul ușii se căsca o bortă mare.
Căpitanul Mack mai folosise o rachetă, și o făcuse cu mare folos. Dușmanii ne cotropeau.

Proba numărul (9)
Din agenda colonelului Kohn

Cred că verii sunt copleșiți de uimire – este singura exprimare care îmi vine în minte. Uluiți de demonstrația de putere zeiască dovedită de Mack.

I-am lăsat pe cei din Alfa la platoul de aterizare și le-am dat ordin să pună în funcțiune celălalt aparat de zbor, pentru a ajuta la evacuarea oamenilor. Apoi Eloise m-a condus până la scena distrugerii.

În lumina roșiatică și slabă de pe holul din fața cantinei se află dușmanii noștri, niște umbre mari și mici, sub o pădure de sulițe și securi cu lamele curbate. În jurul lor plutesc nori deși de fum și praf, ascunzând formele și distorsionând siluetele. Pun rămășag că și lor, nu numai mie, ne vâjâie urechile.

Pentru unele dintre animale, cele petrecute până acum reprezintă deja prea mult. Înspăimântate, ele încep să se îndepărteze, ciocnindu-se unele de altele și de arkieni, dar și de ziduri.

O văd pe Mack, fără perucă, având lansatorul de rachete pe umăr. Țintesc spre ea cu atenție, trag, dar lovesc un porc-urs care apare între ea și mine în momentul acela.

Apoi, Jamal și Anna ies în goană din sala de mese, ambii înarmați și trăgând, iar dușmanii

noștri sunt cuprinși de panică. Sunetul ca o tuse făcut de arma de impact rămâne aproape inaudibil, iar creaturile, mari și mici, încep să se prăbușească. Unele urlă, la fel ca orice om rănit.

După aceea, dușmanii o rup la fugă, dispărând în întunericul coridoarelor, poate retrăgându-se chiar în pasajele subterane, până vor reuși să înțeleagă ce se petrece. Și Mack s-a mistuit, în orice caz, nu-i văd nicăieri silueta inconfundabilă.

Ne împiedicăm de trupurile unor oameni care strigă. Jamal o îmbrățișează pe Eloise și mă fulgeră cu privirea. Cu stânga aceea pe care i-am tras-o se pare că mi-am făcut un dușman. Apoi Anna mă confundă cu un inamic și e cât pe ce să mă doboare, m-a salvat strigătul pe care l-am scos către ea.

Sala de mese a rămas o ruină, avem mulți morți, răniți și unii în stare de șoc. Nu avem vreme de pierdut, de aceea îi smulgem de acolo pe cei vii și fugim. E o debandadă totală. Suntem ca spaniolii care fugeau din Mexico City în acea *noche triste.* Sau ca americanii care fugeau din Saigonul cucerit.

Eloise și Anna ne conduc pe coridoarele presărate de luminile roșiatice, dar aud dușmanii urlând și cântând în pregătirea unui nou atac.

Răniții care pot merge trebuie să-și poarte

singuri de grijă, cei neajutorați sunt trași și târâți de umeri sau chiar de picioare, avem patru arme, dar, din câte îmi dau seama, numai vreo zece douăsprezece lovituri rămase.

Ajungem în cele din urmă pe platforma de decolare. În beznă și ploaie, luminile celor două aparate de zbor funcționale aruncă umbre frenetice în toate părțile. Cei care avem arme ne pregătim să opunem rezistență, în vreme ce restul îi îngrămădesc pe răniți la bordul aparatelor. Doi oameni, care au murit în timpul acestei retrageri din sala de mese, sunt lepădați ca niște lucruri de prisos.

Anna i-a înapoiat arma lui Antonelli. S-a apucat de meserie, făcând un fel de triere. Dă ordin ca răniții grav să fie stivuiți ca niște lemne într-un aparat de zbor, astfel să poată călători cu ei și să încerce tratarea lor.

Între timp, dușmanii s-au strâns la uși și încep să tragă cu săgeți, care cad în jur cu un zăngănit metalic. O tânără pe care nu o cunosc întoarce capul și privește speriată spre ușa de la Baza Principală, dar o săgeată o lovește în gât. E scurtă, are vreo treizeci de centimetri, și doar o ciupește, însă ea cade neajutorată la pământ, cu fața cianozată.

O abandonăm și pe ea.

Nu prea îmi mai aduc aminte de ultimele momente petrecute acolo. Pe neașteptate, mă

trezesc atârnând pe jumătate afară dintr-un aparat de zbor, nici n-aș încăpea cu totul înăuntru, pentru că sunt al naibii de mare, iar câteva săgeți cu vârfuri zimțate au pătruns deja în fuzelajul aparatului.

Aud cutia neagră – o voce extrem de calmă, degajată, parcă din altă lume – cum spune „aud și execut” și ne ridicăm, îndepărtându-ne de Baza Principală.

Ne deplasăm încet, chinuitor. Iar eu călătoresc stând agățat cu un braț de un stâlp, iar cineva mă ține de centură, asta în vreme ce ne deplasăm tresăltând și făcând mișcări de girație pe deasupra estuarului și a valurilor întunecate, cu creste albe, ce se fugăresc pe suprafața mării.

Proba numărul (10)
Din raportul doctorului Li

Stăteam claie peste grămadă, ca niște boabe de orez într-un sushi. La început, nu am putut face nimic pentru pacienți, pentru că nici nu reușeam să mă mișc.

Doi dintre ei au murit chiar în timpul zborului și, cu mare greutate, am reușit să scoatem cadavrele și să le azvârlim în mare, eliberând puțin loc, astfel încât colonelul Kohn și-a putut găsi un locșor înăuntru.

Am constatat că în acel aparat mic de zbor,

proiectat să transporte patru oameni și ceva bagaje, eram unsprezece persoane. Faptul că reușea să zboare era o minune. M-am temut, totuși, că aparatul ar putea rămâne fără combustibil, ceea ce ar fi făcut să ne prăbușim cu toții în mare înainte de a ajunge la cosmodrom.

Noaptea mi s-a părut mai întunecată decât de obicei, așa că nu voi uita ușor călătoria. Câteodată retrăiesc un geamăt slab, mirosul neplăcut, ca de mlaștină, al trupurilor umane care au transpirat de spaimă. Din fericire, mai toți rănitii erau în stare de șoc din cauza vătămărilor și arsurilor, și tăceau.

Starea de epuizare s-a dovedit marele nostru prieten, așa că, în momentul când am deschis brusc ochii, am descoperit că dormisem, și că un răsărit de soare, palid și încețoșat, începuse să se strecoare printre norii deși.

Curând, toți încercam să străpungem valurile de ploaie ca să vedem promontoriul și domul verde, de forma unui om. Nimeni nu știa ce am putea găsi acolo, dacă nu cumva fusese atacat, dacă cele două gărzi supraviețuiseră, și m-am gândit la lunile ce aveau să treacă până la sosirea următoarei nave de aprovizionare.

Nu e ușor să fii în stare de război cu o lume întreagă.

Iar apoi am văzut ceva – am văzut ceva – o formă geometrică șlefuită ce se înălța dintre

nori și ceață; asta însemna că rămăsese acolo, era portalul prin care oamenii intră și ies din Bela. Și atunci m-am gândit: „Of, ce bine ar fi să rămânem în viață și să putem pleca”.

Proba numărul (11)
Din agenda cosmodromului Bela

7:56. Am depistat două aparaturi de zbor apropiindu-se. Eu și Linda abia am avut vreme să sărim din pat și să ne tragem pantalonii, când au aterizat cam nesigur pe platformă și din ele au coborât, de-a valma, o mulțime de oameni. De menționat: reclamație către Krebs referitor la (1) zbor neprogramat și (2) aparate supraîncărcate. (semnătură) caporal Vizbee, Securizat.

Proba numărul (12)
Din agenda colonelului Kohn

Vizbee și Smelt par cam acriți și luați pe nepregătite, și nu se omoară să ne ajute la transportarea răniților. O țin una și bună că primesc ordine doar de la Mack, așa că trebuie să mă dau puțin la ei, să-i conving că de acum înainte vor primi ordine de la mine.

Suntem douăzeci și doi, dintre care nouă sunt răniți grav, astfel că nu pot nici să lupte, nici să lucreze.

După un mic tur de inspecție descoperim un frigider încărcat cu hrană pentru gărzi și echipele de încărcare care aduceau de obicei lingourile. Îi cer lui Antonelli să verifice și să inventarieze totul. Spune că dacă se înzdrăvenesc toți răniții, până la sosirea următoarei nave de aprovizionare vom pieri de foame.

Medicamente: cosmodromul posedă un mic dispensar, dar Anna se întunecă la față după ce face inventarul dulapului cu medicamente. Eu îi bănuiesc pe Vizbee și Smelt că au scotocit și s-au servit cu unele lucruri de pe acolo în scop recreativ, deși ei neagă, bineînțeles.

Cosmodromul are aproape trei sute de metri pătrați. Zidurile și podeaua sunt de duroplast gros și translucid – un material rezistent, pe care nimic nu-l poate străpunge. Sursa de energie: tot un reactor vechi, găzduit sub propriul dom, și accesibil doar printr-un coridor protejat.

Posibilități de scăpare: Acum deținem trei aparate de zbor, dar cele două cu care am sosit au rămas aproape fără combustibil – asta din cauza supraîncărcării, între altele. Aparatul în care au sosit V și B este folosibil, având suficient combustibil pentru o deplasare până la Zamok, unde, desigur, nu îndrăznim să mergem. Acolo a rămas un aparat demontat,

sperăm că nu va reuși nimeni să-l repare.

Afară plouă, ceea ce vine ca o surpriză. Platforma de aterizare este udă și lucește. Avem spațiu gol, probabil vreo jumătate de hectar cel mult, unde totul, mai puțin lichenii, a fost distrus de jeturile motoarelor de frânare ale navelor ce vin și pleacă.

Dincolo de toate acestea se află stânci cenușii și pâlcuri de copaci pipernic iți. Un gât îngust de uscat arid ne leagă de țărm și de zidul de obicei gri-verde-violaceu al junglei.

Situație rezumativă: Suntem în formă bună, ne bucurăm de spațiu din belșug, locuri de dormit uscate și călduroase, lumină și îngrijire medicală și nu avem decât să așteptăm sosirea navei de aprovizionare. Conform programării, asta se va întâmpla peste aproximativ șaizeci și șapte de zile – zile locale, adică. Dacă va întârzia (și deseori se întâmplă) vom trăi doar cu aer și apă. *Multă* apă.

Prima problemă ar fi mărirea proviziilor de hrană într-un fel sau altul.

Îi convoc pe Jamal și Antonelli pentru a mă ajuta să explorăm peninsula. Jamal este îmbufnat ca de obicei, dar se supune cu scrupulozitate, asta fiind tot ce vreau de la el. Pentru orice eventualitate, ne luăm armele.

Încheiem rondul în mai puțin de o oră. Împrejurimile nu oferă mare lucru. Mă îndoiesc

că sunt mai mult de câțiva kilometri pătrați de zgură vulcanică. Oriunde te-ai afla, auzi zgomotul valurilor. Iar plajele sunt alcătuite din prundiș cenușiu ori nisip negru.

Mergem pe gâtul stâncos ce ne leagă de țărm. De o parte a lui, unde s-a acumulat nisip, apa este mică, iar de cealaltă parte, adâncă. Ar putea fi un loc potrivit pentru pescuit. Am convingerea că putem realiza câteva undițe.

Am pescuit la lansetă pe coaste asemănătoare și, vreme de câteva momente, totul mi s-a părut oarecum familiar – aerul mării și mirosul adâncului, dar și arsura sării în stropii fini de apă.

Jamal se întoarce către cosmodrom, dar eu mai fac câțiva pași alături de Antonelli. Începe să-mi povestească ceva, și ridic vocea, ca să acopere zgomotul valurilor.

— Uneori visez să mă retrag pe o insulă. Doar eu, o bibliotecă bine dotată, o pivniță cu vinuri bune, un robot, doi, care să rezolve treburile neplăcute…

Aah!

Adâncul erupe, și ceva uriaș și negru se prăbușește cu o forța care face stâncile să se cutremure.

E o creatură mare, mare cât o orcă, are înotătoare lat în față și patru colți gigantici. Prinde capul lui Antonelli în gură și se ajută de

înotătoare ca să alunece înapoi în apă, târându-l pe inginer. Vântul îmi azvârle în față un gheizer de spumă. Mă șterg la ochi și mai apuc să văd picioarele omului care se agită ca brațele unei caracatițe, apoi și ele se afundăm apă.

Antonelli a dispărut. Ca și cum nici n-ar fi fost. Mirosul ca de vareh se amestecă o clipă cu cel iute de lei. Apoi nu mai linii decât vântul și stropii sărați, iar Jamal mă târâie de acolo.

În urma noastră, ceva izbește suprafața mării și se aude un muget puternic:

Aaa! Aaa! Aaa!

Proba numărul (13)
Din raportul doctorului Li

Tragedia s-a petrecut fără ca cineva dinăuntrul domului să fi auzit ceva.

Făcusem tot ce se putea pentru pacienți și încercam să liniștesc o tânără pe nume Mbasa, ascunzându-mi temerile că ar putea orbi.

Pentru a trata în mod corespunzător o asemenea afecțiune, aveam nevoie de ochi înlocuitori, celule sușă extrase de la maimuță, pentru regenerarea nervilor optici distruși, plus de serviciile unui chirurg priceput la transplanturi nervoase. Nu aveam nimic. Erau cazuri și mai grave.

Apoi în prag a apărut colonelul Kohn, albit la

față și ud leoarcă. Mi-a făcut semn să-l urmez. I-am dat o pătură, am făcut niște ceai și ne-am întâlnit în sala de așteptare plecări a clădirii. Într-un colț, Eloise și Jamal stăteau îmbrățișați, de parcă nu ar mai fi vrut să se despartă. Colonelul stătea ghemuit, înfășurat în pătură ca un cerșetor, și sorbea cu lăcomie din cana cu ceai aburind.

— Verii au un văr despre care nu aveam habar, a spus, și mi-a relatat despre moartea lui Antonelli. Necazul este că, de obicei, scenariul cel mai nefericit ascunde o situație și mai gravă. Cum o duc pacienții tăi?

I-am spus că era posibil ca între patru și șapte dintre ei să nu supraviețuiască.

— Asta e bine.

M-am uitat la el și am văzut un om ce-mi era în același timp familiar și necunoscut. În ciuda rezistenței conferite de profesiune, mi se păruse a fi uman.

Acum îi descopeream altă latură. Deși încă tremura de frig, fața îi era la fel de sumbră și împietrită ca stâncile ce alcătuiau acea insulă fără nume.

— Bine că avem un congelator mare, a mormăit. Anna, să rămânem fără hrană, suntem asediați, și nu vom mai putea procura altceva. După ce terminăm proviziile, nu vom avea de ales și va trebui să ne mâncăm morții.

Am rămas tăcuți alături, sorbind ceai, în

vreme ce încercam să înțelegem starea de dezumanizare ce ne pândea. Brusc, mi-am dat seama că nu puteam îndura singură calvarul ce avea să urmeze.

Í-am mai adus ceai, plus cincizeci de miligrame de Serenac, de care sigur avea nevoie. Altfel nu-l puteam ajuta, decât să mă culc alături de el, ca să-l strâng în brațe și să-l încălzesc. În acele momente am decis să trec la fapte, asta dacă ar fi vrut și el același lucru.

Proba numărul (14)
Din agenda colonelului Kohn

Au trecut câteva săptămâni de când nu am mai notat nimic, de aceea trebuie să recuperez câte ceva. Între timp, s-au întâmplat multe, dar au trecut și zile sterpe. Eu și Anna am devenit amanți – o evoluție care a venit ca o surpriză, cel puțin pentru mine.

În mod aproape firesc, am devenit și conducătorii micii noastre colonii asediate. Așa cum a anticipat Anna, patru oameni au murit din cauza rănilor, iar alții doi sunt pe ducă. După dispariția lui Antonelli, am rămas șaptesprezece, iar curând vom fi cincisprezece.

Am suferit pierderi în proporție de aproape 99%. Chiar dacă s-a întâmplat ca unii oameni de la Baza Principală, de la tabăra minieră sau

de la topitorie să fi scăpat cu fuga în junglă, ei nu vor rezista multă vreme. Vor fi uciși ori, pur și simplu, vor muri de foame.

Cum toți inginerii au murit, l-am numit pe Jamal tehnician principal. Sarcina lui este să mențină totul în stare de funcționare. Știu că plănuiește să se răzbune în cele din urmă. L-am umilit în fața lui Eloise cu acel pumn în falcă, iar el este un om care nu uită niciodată, orice-ar fi. Bun, dar am nevoie de mintea lui, de curajul și de cunoștințele lui, iar el va putea să-și ia revanșa.

Anna are sarcina să-i mențină în viață pe supraviețuitori. Eloise o ajută și devine pe zi ce trece o asistentă medicală de nădejde. În cazul oamenilor inteligenți, instruirea la locul de muncă dă rezultate aproape imediat. Eu mă ocup de protecție și ordine, întocmesc și aplic programul de servicii, supraveghez distribuirea rațiilor de hrană (aproximativ 1800 de calorii pentru cei sănătoși, 2100 pentru bolnavi) și, în general, fac pe șeful. Ca și domnul Krebs de altădată, nu sunt iubit, și nici nu mă aștept la așa ceva.

În mod inevitabil, singura încălcare a regulilor a venit din partea lui Vizbee și Smelt. Când le-am cerut să-mi predea cheile de la toate ușile, dulapurile și fișetele, s-au supus, dar au păstrat un set de rezervă. Apoi Anna mi-a spus că din dulapul cu medicamente dispăruseră

șase fiole din ceva numit M2, un înlocuitor sintetic al morfinei, am organizat o percheziție și le-am găsit în sacul cu rufe murdare al lui Vizbee.

Chestiunea era gravă, pentru că avem puține analgezice, și trebuie să potolim multe dureri. Într-un recipient în care Smelt își ținea crema vaginală am găsit și dublurile cheilor.

Prima reacție a fost să-i împușc pe amândoi. Cu toate astea, Anna mi-a cerut să fiu îndurător, iar comunitatea noastră pare să considere că cei doi sunt prea îngrămădiți la minte ca să fie conștienți de ceea ce au făcut.

De aceea, am avut o discuție între patru ochi cu fiecare dintre ei, oferindu-le viața în schimbul câtorva răspunsuri.

Amândoi și-au dat drumul la gură fără nici o rezervă. Fiecare l-a învinuit pe celălalt că a tras cu racheta în apartamentul lui Krebs. Amândoi au afirmat că Mack le dăduse arma și ordin să o folosească, iar ei, ca soldați disciplinați, au trebuit să-l execute, indiferent de sentimentele lor personale.

— Sunt convinsă că înțelegeți, domnule, spune Smelt, cu un surâs fals.

— Prea bine.

I-am pus să semneze mărturisirile, apoi i-am legat pe amândoi și i-am pus în congelator, alături de cadavre. Jumătate de oră mai târziu, i-am scos de acolo. Au ieșit înveșmântați în

promoroacă, iar după ce și-au revenit, păreau să fi priceput mesajul. Data viitoare vor rămâne acolo, deși la gândul de a fi silit să mănânc ghiveci din Vizbee și crochete din Smelt mă umple de pe acum de greață.

În afara acestui incident, restul este rutină. Nu am mai fost atacați. Aceia dintre noi care nu și-au găsit o pereche până acum se grăbesc să o facă – mai toți cu cineva de sex opus, câțiva, altfel. Fiecare are nevoie de cineva apropiat.

Petrecerea timpului liber: Am găsit ascunse prin dulapuri piese de șah, rachete de tenis, dar fără mingi, un joc numit Cucerirea galaxiei – iertare, prefer să mă abțin – jocuri de pocher și blackjack și programe Airborne Polo, precum și seturi de cărți, dintre care unele sunt însemnate.

În cursul zilei, facem curat în clădire, îngrijim răniții și reparăm sau întreținem aparatura, noaptea, facem planuri, ne iubim și jucăm jocuri, bârfim și ne simțim flămânzi, motiv pentru care protestăm. Și, cât de mult posibil, dormim.

Eu și Anna suntem plini de ardoare, lucru surprinzător, dacă ținem seama de maturitatea noastră și de dieta sărăcăcioasă. Pe de altă parte, ne purtăm prevenitor. Alăturarea a doi singuratici, cu tabieturi bine stabilite, e cel puțin riscantă. Mai apar și o serie de probleme fizice, pentru că ea e foarte

măruntă, iar eu atât de mare. Însă – în probleme de sex, ca și de viață – unde este voință, există și o cale. Ne-am găsit cuibul într-o cameră ce a slujit drept depozit. Am încuiat ușa cu una dintre cheile confiscate. În aceste momente, eu și Anna suntem goi și stăm întinși pe un morman de perne rămase de la vreo navetă, încălziți de apropierea trupească și de niște salopete curate pe care ea le-a găsit într-o pubelă și le-a transformat în cearșafuri.

Acum se întoarce spre mine și-mi zâmbește și-și lasă o mână delicată, ce seamănă cu o libelulă, pe brațul meu. Cred că aici se vor opri notațiile pentru seara asta.

Proba numărul (15)
Extras dintr-o scrisoare a Eloisei Alcerra către mama ei

Dragă mamă,

Ni s-au întâmplat atât de multe, încât nici nu știu cu ce să încep. În primul rând, s-a purtat un război...

Așadar, asta e povestea celor petrecute până acum. Lucrez în spitalul cosmodromului de pe Bela. Mai avem doar trei pacienți, ceilalți au murit ori s-au însănătoșit atât cât se poate în condițiile de aici.

Mă bucur de două ori când Anna (doctor Li)

declară pe cineva sănătos. În primul rând mă bucur că am contribuit la însănătoșirea acelei persoane, iar apoi, sunt încântată că ea va trece la un regim de 1800 de calorii, ca și noi ceilalți. În acest fel, o să rezistăm cu toții ceva mai mult.

Mă simt obosită mai tot timpul. Totuși, când mă întind nu pot dormi, iar când ațipesc, visez numai ospețe. Jamal a rămas neschimbat. Muncește mult, mai intens decât mine. Poate de aceea e mai puțin dornic să facă sex. Nu-mi dau seama dacă îmi place sau nu situația.

Mă îngrozește gândul primei noastre mese în calitate de canibali. Totuși, ziua aceea nu este prea departe. O să pot mânca ghiveci de om? Da, sigur. Dacă ți-e foame, mănânci orice.

Jamal face glume macabre pe tema asta. „Ai auzit de canibalul care a trecut pe lângă fratele lui prin pădure?" mă întreabă rânjind. Ori mă bate ușor pe fund și-mi spune: „Uite, ce bucată de spată. Facem mâncare de prânz și seară din ea". Cum, dar mai ales de ce l-am răbdat atâta vreme?

Cel puțin o dată pe zi mă strecor afară. Simt nevoia de a fi singură măcar câteva minute, să scap de vederea acelorași fețe cu care împart acest prizonierat. Inutil să mai spun că mă feresc de plaje!

Afară nu mă simt atât de obosită. Poate din cauza aerului îmbogățit cu oxigen, și-mi place

mirosul mării. Ieri, o rază de soare a răzbătut printre nori și vântul a părut că sclipește pe particulele de sare aduse dinspre mare.

Cu toate acestea, astăzi până și plimbarea m-a deprimat. Am urcat, cu un efort mare, un morman de stânci negre și am rămas o vreme privind spre locul unde ar trebui să se afle linia orizontului. Numai că n-am văzut-o din cauza valurilor mari și când m-am întors, întâi oceanul, iar apoi jungla cotropită de umezeală s-au mistuit în cer fără nicio linie de demarcație.

Nu domul ne este închisoare. Întreaga lume ne este închisoare, și mă întreb mereu dacă vreunul dintre noi va reuși să scape de aici.

Chiar dacă nu vom putea, sunt convinsă că vor veni să ne caute și sper să ne găsească. Până atunci, speranța mi-o găsesc gândindu-mă la tine, la Pământ și la cerul albastru de acolo.

Proba numărul (16)
Din agenda colonelului Kohn

Ar mai fi puțin timp până la data sosirii navei de aprovizionare. Dacă aceasta va întârzia, ciao, adio, sayonara. Rămânem fără hrană.

De aceea, astăzi mâncăm carne de om. Doi dintre noi se ocupă de tranșare, asta pentru ca vina să fie împărțită. Gătim cu rândul, conform

programării, și așa cum nu voi spune numele celuilalt măcelar, n-o să menționez nici numele bucătarului, dar trebuie să afirm că el/ea nu pare deloc tulburat (a) de o asemenea ocupație cumplită.

De fapt, după ce este detașată de pe os, carnea arată ca oricare alta. Păstrăm capul pentru o înhumare decentă pe Pământ, presupunând că vom mai ajunge vreodată acolo. Nu voi spune numele celui care va intra la gătit, decât că era cineva cunoscut mie, la care am ținut. Dar după ce orice urmă de viață dispare, rămânem doar niște bucăți de carne și ne-am putea ajuta prietenii să supraviețuiască hrănindu-i cu ea. Să ne gândim la asta ca la o petrecere de rămas bun.

Mirosul de mâncare gătită se răspândește în întregul dom. Oamenii își văd de treburile obișnuite, dar nu se pot abține și adulmecă. Se formează grupuri mici și aud râsete stridente. Asta mă îngrijorează puțin. Nu avem nevoie de istericale.

Apoi ne așezăm la masă. Există două curente de opinie privind suplimentul nostru proteinic: Are gust de vițel, are gust de porc. Eu aparțin grupului care consideră că are gust de porc.

După masă, toți devin cam agitați. În ziua următoare: Ne-a mai rămas mâncare. Nimeni nu clipește, iar doi oameni cer supliment, lucru

pe care îl refuz. Canibalismul se dovedește a fi un alt rit inițiatic. Prima oară e mai greu, a doua oară e ușor, iar după aceea nimeni nu se mai gândește.

Există totuși un lucru la care va trebui să ne gândim în curând, și mă văd silit să recunosc că asta mă doboară.

Proba numărul (17)
Din raportul doctorului Li

Problema cu care ne confruntăm este: după ce ne mâncăm morții, ce ne facem?

Am auzit deja glume despre „tragere la sorți”. Dar să fi fost o glumă? Sigur, am gândit, dacă nava de aprovizionare nu apare curând, va trebui să murim câte unul, astfel încât, cu speranță, câțiva dintre noi – sau măcar doi – sau chiar unul, să poată reveni pe Pământ, să relateze cele întâmplate.

La cină, l-am văzut pe Robert, cu un chip mohorât, lipsit de orice expresie, trecându-i în revistă pe ceilalți. Mi-am dat seama că în minte alcătuia o nouă listă de sarcini. Îi aranja pe oameni în ordine, începând cu cei ce puteau fi sacrificați cel mai ușor, până la cei fără de care ar pieri întreaga colonie.

Și alții au priceput asta. Am început să le simt lipsa lui Vizbee și Smelt, și am înțeles că se ascundeau de privirea ucigătoare a lui Robert.

Ce ridicol! Bineînțeles că era o dovadă de înțelepciune din partea lor să se dea cât mai utili și ocupați. Dar sărmanii nenorociți erau îndeajuns de inteligenți ca să-și dea seama cine ar trece în capul listei de persoane disponibile (cât pe ce să spun „perisabile”). Și-au adus aminte amândoi de congelator și de cadavrele înfășurate alături de care au stat.

Proba numărul (18)
Din agenda colonelului Kohn

Cântăresc pentru a nu știu câta oară rațiile rămase, când Eloise vâră capul pe ușa depozitului. E albă la față ca ultima noastră rezervă de zahăr.

N-aș vrea să ies puțin cu ea? Mda, sigur. Conștient că există un motiv întemeiat, nu întreb de ce.

— Vii singură aici? o întreb, în timp ce pășim peste licheni. N-ar trebui să faci asta.

— Trebuie. Aș înnebuni dacă aș sta tot timpul înăuntru.

Mă conduce către movila neagră, cum se numește materialul acela, zgură vulcanică, nu? Bucăți sparte de lavă, pe care marea le va transforma în nisip, și…

Înțeleg totul dintr-o privire.

— Întoarce-te și spune-le Annei și lui Jamal să vină aici.

— Dacă e ocupat, Jamal va dori să știe de ce.
— Pentru că vreau să vorbesc acum cu el.
— Am înțeles, spune, și pleacă.
Când sosesc și cei doi, nu e nevoie să le arăt cu degetul. Nu se vede decât un singur lucru.
Se apropie un grup de creaturi marine, probabil vreo douăzeci, sau mai multe. Sunt cenușii, și acum au ajuns suficient de aproape ca să le vedem petele albe de formă neregulată de pe spinări și cozi – cred că reprezintă versiunea locală de lei de mare. Un adevărat grup de balet alcătuit din monștri, ridicându-se și scufundându-se în ritm, precum valurile, toate odată.
— Nu pot urca pe țărm, așa e? întreabă Eloise cu speranță în glas.
Eu și Jamal ne privim. Ne amintim de cea care l-a înșfăcat pe Antonelli. De modul cum s-a înălțat pe înotătoare, cum și-a aruncat capul pe spate, cum a lătrat scurt. Nu am uitat nici mirosul inevitabil de lei. Lei de mare. Astfel de creaturi sunt pinipede, care se hrănesc în mare, dar se pot târî până pe mal pentru odihnă, luptă și împerechere.
— Priviți, spune Anna, arătând în altă direcție. I-a luat ceva timp, dar l-a pus la punct. Deșteaptă femeie.
Departe de tot, un punctișor de pe cerul cenușiu capătă forma și crește, apărând apoi ca ultimul aparat de zbor, reparat și funcțional,

care se îndreaptă spre noi.

Proba numărul (19)
Din raportul doctorului Li

Cum nu aveam de ales decât între a rezista și a muri, nici nu a fost nevoie să încurajăm oamenii – simpla prezență a dușmanilor noștri era de ajuns.

În ce mă privește, mi-am făcut ordine în notițe, le-am învelit în folie de plastic și le-am ascuns sub gheața din congelator. Chiar dacă vom muri cu toții, cred că oamenii tot vor ajunge aici până la urmă și, cu puțin noroc, ar putea găsi aceste probe. Ultimul cadavru ce a rămas neconsumat pare să mă urmărească, astfel că am ieșit din acea încăpere tremurând, și nu doar din cauza frigului.

Cu toate acestea, am continuat să vorbesc pentru agenda mea, sperând să transcriu restul relatării ceva mai târziu.

Robert a mobilizat opt oameni, pentru că doar de atâtea arme dispunem. Adăugând stocul găsit la cosmodrom la cele câteva pe care le aveam deja, avem acum o sută optzeci de gloanțe, ceea ce ar fi suficient pentru a provoca pagube importante, dar nu să îi alungăm pe toți dușmanii.

Organizez un post de prim ajutor la poalele movilei din zgură vulcanică, pe care am ajuns

să-l denumim Dealul Negru, și mi-am umplut o trusă medicală cu M2, garouri, câteva antibiotice și altele.

Apoi am urcat movila să văd exact ce se întâmpla. Leii de mare (după cum îi numește Robert) dispăruseră sub valuri, ceea ce însemna că puteau să apară oriunde. Aparatul de zbor se întorsese și descria un cerc, probabil la vreun kilometru depărtare. A trecut apoi linia țărmului și s-a retras. Înțelept, Robert le-a ordonat oamenilor să nu tragă.

Am observat că Eloise stătea alături de Jamal. Am chemat-o să mă ajute la postul de prim ajutor, și ea a început să se apropie cu pași rari când, din colțul ochiului, am surprins strălucire bruscă pornind dinspre aparat.

Am apucat să strig: „Jos”, iar ea s-a aruncat la pământ exact, când proiectilul a lovit movila și a explodat. Zgomotul a fost atât de puternic, încât am simțit că-mi vuiește capul. Apoi, sunetele *Aa! Aa!* Din spatele nostru ne-au anunțat că leii de mar veneau pe țărm. În același moment, aparatul de zbor a virat, iar dintr-un amplificator a răsunat un ciripit atât de tare de parcă ar fi fost scos de uriașa și mitica pasăre Roc, țipând către perechea ei. După aceea, marginea junglei s-a cutremurat și din direcția ei s-a auzit un muget drept răspuns.

Proba numărul (20)
Din agenda colonelului Kohn

N-aș putea spune că Julia Mack mi-a plăcut vreodată. Însă am respectat-o, dar niciodată mai mult decât acum. Are o armată foarte bizară, dar știe să o comande și controleze ca nimeni altcineva.

Are alături de ea un arkian, care ține un amplificator în mână, și ea manevrează lansatorul de rachete. Cred că-i vine cam greu – trebuie să se aplece din scaunul pilotului ca să tragă, și sa fie atentă ca să nu o ardă jetul incandescent. Dar se descurca. E o fată descurcăreață.

Gata, iată că apar și leii din mare.

Bun, uite că vin și porcii-urs din junglă. Se aude din nou cântul de pasăre, de data asta dinspre șirul de copaci, ceea ce înseamnă că arkienii sunt și în junglă, și conduc trupele.

Verii se apropie. Dacă reușim să nimerim cu fiecare glonț, tot nu avem cum să câștigăm bătălia. Dacă panica ne-ar folosi la ceva, aș intra în panică.

Cum nu ne ajută, va trebui să încerc altceva.

Mă duc până la Jamal și-i întind agenda.

— Ai grijă de ea.

El ridică mirat din sprâncene.

— Am ceva de făcut. Rămâi la comandă până mă întorc. Dacă supraviețuiesc, poți să-mi arzi

și tu una peste falcă.
Acesta e un soi de adio.

Proba numărul (21)
Din agenda colonelului Kohn (continuată de Jamal al-Sba'a)

Kohn părăsește câmpul de bătălie. Indiferent cât de mult mi-ar displăcea, nu cred că fuge. E un evreu curajos.

Fie ca Cel cu viață veșnică să-l cruțe, pentru că eu sper ca până la sfârșitul zilei să mă slujesc de oferta pe care mi-a făcut-o.

Ciudat, nu l-am văzut niciodată vorbind către agendă și, cu toate astea, o are mereu asupra lui. Becul acela idiot se aprinde când vorbesc, de aceea presupun că îmi preia vocea și o amplifică. Eu nu am agendă proprie – în afară de armă am pierdut tot ce aveam în fuga de la Baza Principală.

De acord, avem doar opt arme. Curând, vom fi asaltați din două flancuri. Vom lupta aici, sub cerul liber, ori ne retrage în dom și încercăm să-l apărăm? Acesta e genul de hotărâri pe care trebuie să-l ia un comandant, iar dacă greșește, toată lumea e pierdută. Mereu mi-am dorit puterea, iar acum îi simt povara strivitoare.

Decid să ne retragem, iar asta din două motive: în primul rând, din cauza Căpitanului

Mack și a rachetelor ei blestemate.
Poate ucide mulți dintre noi, și nu ne permitem pierderi. În al doilea rând, verii își pot permite pierderi, astfel că indiferent câți am ucide, tot nu contează. Singura strategie este sa rezistăm cât mai mult posibil și apoi să ne acceptăm soarta. O chem pe doctorița Li și îi cer să mute punctul de prim ajutor înăuntrul domului. Eloise își strânge trusa medicală și pornește spre dom, în vreme ce Li așteaptă să vadă dacă avem de luat cu noi vreun rănit. Chinezoaica pare de un calm perfect.
Mack se apropie încă o dată în aparatul de zbor. Zgomotul motorului se pierde în vacarmul ce se naște din toate părțile răgete, ciripituri, lătratul creaturilor din mare.
Și – *Inshallah!* – un aparat de zbor se ridică de la sol să o întâmpine pe Mack! Așadar, de aceea aplecat Kohn!

Proba numărul (22)
Din raportul doctorului Li

M-am zbătut toată viața să ating idealul budist al neatașări la ceva anume – poate din lașitate, poate din cauză că mă temeam de durerea provocată de pierdere.
Poate de aceea m-am refugiat din viață, retrăgându-mă în laborator, fugind de patimă și căutând patima pentru știință. Până la

apariția lui Robert pe Bela, am fost foarte singură.

Când am văzut unicul nostru aparat de zbor înălțându-se în aer, parcă am simțit că cineva mi-a înfipt un țurțure în inimă. Apoi mi-am zis că dacă Robert ar fi plănuit să ciocnească celălalt aparat în zbor, mai întâi și-ar fi luat adio de la mine.

De aceea m-am liniștit, socotind că el avea în plan un joc primejdios – să îi distragă atenția lui Mack, să o facă să tragă, pentru a risipi rachetele rămase. Am decis că a plecat să înfrunte pericolul, nu să-și caute moartea. Cu toate astea, aparatul lui a țâșnit direct spre ea, deplasându-se cu o viteză prea mare, sfidând siguranța, dar ea trebuie să se fi speriat, pentru că aparatul ei a intrat în girație și, vreme de o clipă, un sentiment minunat, am crezut că se va dezechilibra complet și se va prăbuși. Dar ea a redresat imediat aparatul, iar cele două aparate de zbor au început un balet cu răsuciri și învârtituri pe care nu-l pot compara decât cu ritualul de împerechere al efemeridelor.

Apoi aparatul nostru de zbor s-a îndepărtat în viteză, iar cel al lui Mack a pornit în urmărire.

M-am trezit din nou în vârful movilei fără să-mi dau seama cum ajunsesem acolo. Privind în jos, am văzut o imagine incredibilă: creaturi din două lumi paralizate de aceeași uimire și

uitându-se în sus.
Un leu de mare trecuse prin bariera creată de copacii pipernicițí și acum stătea proptit pe înotătoarele imense, având fața înălțată în aer cu colții rânjiți. Fără să beneficieze de sprijinul mării, propria greutate îl apăsa, iar flancurile lui mari și presărate de răni se umflau și dezumflau în efortul uriaș de a respira.
În porțiunea dinspre uscat, porcii-urs stăteau ridicați pe picioarele din spate își mișcau capetele dintr-o parte în alta, urmărind acțiunea ce se desfășura în aer ca niște ascultători fascinați ce urmăresc muzica la un concert. Arkienii arătau cu sulițele lor de bronz și schimbau replici sălbatice de o dulceață ciudată de cântec.
Am văzut gura lansatorului ieșind pe ușa pilotului de la aparatul lui Mack și o clipă mai apoi a urmat flacăra, semn că se trăsese. În zborul ei, racheta a lăsat o urmă lungă și învolburată, și inima mi s-a oprit în loc, deoarece mi-am dat seama că avea să nimerească ținta, că era prea rapidă pentru ca aceasta să scape, iar apoi a lovit aparatul nostru, care a explodat formând o minge mare de foc, semănând cu o floare de mac înflorită. Fragmentele întunecate au plutit spre coamele înspumate ale valurilor. Din partea inamicilor noștri s-a auzit un sunet ce a crescut în intensitate, pe care niciodată nu-l voi putea

descrie în mod elocvent – o lume care triumfa asupra alteia, urlându-și victoria.

În următoarea clipă, am simțit o strânsoare pe braț. Era Jamal care mi-a spus:

— Hai, ne retragem în dom. Salvează-te.

— De ce? i-am răspuns, dorindu-mi doar să termin cu viața.

Proba numărul (23)

Dintr-o scrisoare a Eloisei Alcerra către mama ei

Acum suntem cu toții în interiorul domului. Am trăit un adevărat șoc văzând că ușile hangarului rămăseseră larg deschise.

Ceva pătrunsese înăuntru, nu am văzut ce anume, dar am auzit o armă de impact tușind, apoi doi bărbați au trântit ușa și, cred, au împins cadavrul afară. Sfârșitul situației de criză numărul unu.

O căutam pe doctorița Li. Adusesem trusa medicală, dar pentru a mai fi bună de ceva, ea trebuia să fie în posesia singurei persoane care știa să o folosească.

Am găsit-o arătând groaznic și, alarmată, am întrebat-o:

— Ești rănită?

— Nu, doar moartă, mi-a răspuns.

Am luat asta drept o glumă sinistră, vrând să însemne că eram cu toții ca și morți.

Jamal răcnea ordine, și i-am zis:

— Colonelului Kohn n-o să-i facă plăcere văzând că i-ai luat locul cu atâta seriozitate.

Spre uimirea mea, Jamal mi-a spus:

— Kohn a murit.

— Ba nu.

El s-a îndepărtat în fugă, spunând că trebuia să verifice celelalte uși, îndeosebi cele de încărcare, ce dădeau spre platforma de aterizare, deoarece erau suficient de mari să permită pătrunderea unei armate dacă rămâneau deschise.

A spus toate astea fără să-mi acorde defel atenție.

Am revenit la Anna, care pregătea spitalul pentru eventualii răniți. Se mișca bizar, mecanic, precum o marionetă, și nici nu părea să vadă ce făcea.

— Anna, ce-ai pățit? Adică, în afară de faptul că o să murim cu toții, care e necazul? am întrebat-o.

— A murit Robert, mi-a răspuns.

Am numărat până la cinci, apoi i-am spus pe un răbdător:

— Ba nu, e sus pe o pasarelă de sub dom, și verifică admisiile de aer.

Ea s-a oprit și m-a măsurat fără să clipească.

— L-am văzut murind.

— Înseamnă că trebuie să fi murit în ultimele minute, pentru că eu l-am văzut urcând scara

în timp ce veneam cu trusa încoace.

— În interiorul domului?

— Bineînțeles. Ar fi nebun să urce pe la exteriorul lui.

Auzind asta, s-a albit la față ca hârtia și a leșinat. Am prins-o înainte de a se prăbuși la podea și am așezat-o pe un pat liber, Mbasa, femeia oarbă, voia să știe ce se petrecea, astfel că am condus-o până la pat și am făcut-o să o țină de mână pe Anna.

Apoi m-am dus să-l cant pe colonelul Kohn. Cât mi-am croit drum printre cei care se agitau în holul principal mai toți vorbeau despre moartea lui. Se părea că toți îl văzuseră murind și numai eu îl văzusem în viață.

Cred că s-ar fi cuvenit să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală, dar n-am făcut-o. Am pus la îndoială sănătatea mintală a celorlalți.

Am găsit o scară metalică, ale cărei picioare erau încastrate în duroplast, și am început să urc. Nu-mi place mai deloc înălțimea, dar curând am ajuns la douăzeci de metri și am pornit să alerg pe o pasarelă, întrebându-mă de unde provenea aerul încins și umed de acolo, și abia după aceea mi-am dat seama că era vorba de respirația tuturor, de aerul ce se ridica și se acumula în acea parte a clădirii.

L-am zărit stând aproape de gura principală de admisie a aerului. Scosese carcasa și acum împingea furtunul gros și flexibil înapoi, țintind

cu pistolul printre gurile de ventilație de metal. A tras ca un adevărat țintaș, apăsând atât de fin pe trăgaci, încât nici n-am văzut mișcarea degetului. Pistolul a tușit, și de afară s-a auzit un urlet.

— Unul mai puțin, a mormăit el, dar eu n-am înțeles dacă se referea la gloanțe ori la dușmani, ori la ambele.

— Eloise, ce cauți aici?

I-am spus că toată lumea, inclusiv Anna, îl văzuse murind, și că ar face bine să apară viu, înainte ca Anna să moară de suferință, și înainte ca Jamal să-i facă pe toți să-l deteste.

— Îi subestimezi pe amândoi. Of, of, dă-te înapoi un pas, deschide gura și astupă-ți urechile.

Am procedat întocmai și pasarela a trepidat, iar eu am avut senzația că cineva mi-a pus un clopot de fier peste cap, iar acum lovea în el cu un baros.

— Vai, Doamne, am bolborosit. Of, Doamne.

Kohn a strigat ceva către mine, dar eu eram aproape surdă.

S-a îndepărtat de mine. Urechile încă îmi țiuiau, dar după o vreme am început să înțeleg ce spunea. Vorbea ca un lector.

— Dacă acea ultimă rachetă ar fi lovit grila, ne-am fi ales cu o bortă mare în dom. Și este accesibilă la o scară exterioară. M-am gândit însă că ar trebui săi lăsăm să pătrundă pe aici,

pentru că-i vom sili să se îngrămădească pe pasarela asta, iar apoi îi împușcăm ca pe iepuri. Ori poate desprindem pasarela și ea se prăbușește cu ei cu tot.

— Mi-a spus apoi să mă duc la Jamal care trebuia să trimită doi oameni cu pistoale sus pe pasarelă.

— Și spune-i Annei să nu-și ude pantalonașii. Sunt cât se poate de viu. Imediat ce sosesc cei doi oameni aici, eu o să cobor.

Înainte de a pleca, l-a întrebat:

— De ce cred toți că ai murit?

— Din cauza aparatului de zbor. Voiam să plec cu el și s-o hărțuiesc pe Mack, în speranța că o voi face să risipească ultimele rachete. Numai că mi-a luat-o cineva înainte.

— Cine?

— Vizbee și Smelt, cine altcineva? Cred că și-au dat seama că urmau să apară pe meniul nostru, iar bătălia le-a o ferit prilej potrivit de evadare. Deși nu prea înțeleg unde încerci să fugă. Niște idioți. Acum, șterge-o.

Proba numărul (24)
Din agenda colonelului Kohn (vorbește Kohn)

Jamal îmi spune că-și va amâna lovitura de pumn în falca până când pătrund verii în dom, ori după ce reușim să scăpăm, În felul acesta, dacă-mi sparge câțiva dinți, ori voi beneficia

de asistență stomatologică, ori nu voi mai avea nevoie de ea.

Le-am pus pe câțiva oameni să desfacă bolțurile de prindere ale pasarelei superioare. Un porc-urs a smuls grila și gurile de aerisire, dar deocamdată n-a încercat nimeni să pătrundă pe acolo. Or fi priceput, probabil, că încercarea i-ar aduce exact în bătaia armelor noastre.

Tare aș vrea să știu dacă lui Mack i-a mai rămas vreo rachetă. Să facem un calcul, în sala de arme erau șase. Una a fost trasă în apartamentul lui Krebs. Una, pentru distrugerea centralei electrice. Una pentru a distruge sala de mese a cantinei. Trei au fost folosite aici. Să însemne că a rămas fără rachete?

Pariez că nu. Sunt convins că și-a ascuns vreo două într-un loc știut doar de ea, probabil în subteran. Această femeie este îndrăzneață, dar și precaută. Dacă mai are vreuna, curând o va folosi împotriva unei uși. De preferință, două, câte una pe fiecare parte. După aceea fiarele mari vor dărâma rămășițele de uși și vor pătrunde.

O să ucidem multe dintre ele, dar nici nu se va cunoaște, deoarece, așa cum a spus și Anna, nu poți lupta împotriva unei lumi întregi.

BUM!

Ați auzit? În caz că va apuca cineva să asculte

înregistrarea asta. Mi-aș dori foarte mult să nu am dreptate mereu. Îmi pare rău că nu sunt mai prostănac, pentru că așa nu mi-aș da seama de ce se întâmplă. Aș mai vrea ca Anna să fie aici.

E vorba de ușa ce dă spre hangar. E îndoită și stă umflată spre interior, dar încă rezistă.

Se exercită o presiune foarte mare dinspre exterior. Se aud scrâșnete de metal pe metal, care te calcă pe nervi. Ușa se mișcă încet, dar se mișcă. Epur și muove, după cum spunea Galileo inchizitorilor, și totuși se mișcă. El se referea însă la Pământ, pe care probabil noi nu-l vom mai vedea.

Zgomotul acela ca o împușcătură foarte puternică a fost scos de ruperea unei balamale. Era bine dacă ușile ar fi fost făcute din oțel nuclear; și astea sunt rezistente, dar aveam nevoie de unele indestructibile.

Dau ordin ca patru trăgători să meargă la ușa ce amenință să cedeze. Apoi dau ordin unuia să stea în spatele trăgătorilor și să recupereze arma dacă acesta este ucis sau rănit. Răcnesc spre cei aflați pe pasarela din dom să coboare. Apoi cer unuia să-l însoțească pe Jamal, iar celuilalt să tragă în bolțurile de fixare dacă prin gurile de admisie va pătrunde vreo fiară, lucru ce sigur se va întâmpla. Apoi îi avertizez pe toți ceilalți să se îndepărteze de zona unde va cădea pasarela. Și îi ordon lui Jamal să fie

cu ochii pe ușile duble ce dau spre platoul de aterizare. Dacă verii pătrund pe acolo, s-a terminat cu noi.

În cele din urmă, consider că am dat destule ordine. Am făcut tot ce se putea, acum trebuie să luptăm cu îndârjire și probabil că dușmanii vor câștiga bătălia, pentru că pesemne o merită. Așa cum spunea Eloise, e lumea lor.

În drum spre spital, Anna îmi aruncă un zâmbet liniștitor. Practic, decât să trăiască din nou singură, e fericită să moară alături de mine. De când mă știu, n-am mai văzut pe nimeni privindu-mă în acest fel.

Proba numărul (25)

Din scrisoarea Eloisei Alcerra către mama ei

Mă simt ridicolă că în asemenea momente vorbesc, îți vorbesc mereu de la distanță de ani lumină. Dar ce altceva aș putea face?

Te-ar îndurera să știi exact cum am murit, dar mai rău te-ai întrista să nu știi. Iar eu țin ca tu să știi că ultimele gânduri ale mele se îndreaptă spre tine.

Lovitura anticipată a afectat ușile duble ce dau spre platforma de aterizare chiar în mijloc, iar metalul a plesnit și s-a îndoit. Apoi a urmat o presiune constantă, neîndurătoare dinspre exterior.

De afară răzbat sunetele cu care deja ne-am

obișnuit. Ciripituri, mugete și lătrături. Aproape că nu le mai aud, pentru că ascult țipătul metalului ce se încovoiază. Se exercită multă forță acolo. Un braț trece printr-un spațiu liber, e unul dintre porcii-urs, care scrijelește metalul cu ghearele. Jamal răcnește: „Nu trageți încă!”

Și are dreptate, asta ar însemna risipă de muniție. De afară se aud zgomote de viermuiala, alte cântece, mugete, iar apoi presiunea se întețește brusc. Se vede metalul cum se îndoaie, se aude un plesnet, apoi încă ceva cedează cu un pocnet. Ceea ce împinge în ușă respiră gâfâit, dar foarte puternic.

Trebuie să așteptăm până se prăbușește ușa, iar apoi să tragem în ce se află de cealaltă parte. Cadavrul va bloca deschizătura, dar nu pentru multă vreme.

Mamă, când închid ochii, chiar și pentru o clipă, îți văd chipul.

Proba numărul (26)
Din agenda colonelului Kohn

Ușile duble către platforma de aterizare se deschid exploziv. Unul dintre leii de mare care se proptea în ele încasează două gloanțe și urlă, urlă ca un animal de oriunde, dar de treizeci de ori mai tare.

Apoi, cu un zgomot metalic asurzitor, pasarela se prăbușește laolaltă cu vreo șase porci-urs.

Mă apropii de grămada de metal și împușc unul care mai mișcă.

Mă întorc și văd că leul de mare căzut a blocat ușile duble. Seamănă cu corpul unei nave, negru și neted, cu excepția cicatricelor de pe flancuri, semne ale luptelor duse în perioada de împerechere, plus cele două găuri mici, pe unde au pătruns gloanțele armelor de impact.

Porcii-urs încearcă să-l dea la o parte din dram, iar un arkian urcă pe el, se uită la ce îl așteaptă și coboară precipitat. Însă acum cadavrul este mișcat, iar pentru noi e ultima încercare de a respinge dușmanul din domul de pe Bela.

Proba numărul (27)
Din raportul doctorului Li

Apoi s-au succedat un muget cutremurător și un răcnet colectiv atât de puternic, cum nu credeam că se poate auzi decât în iad.

Proba numărul (28)
Din scrisoarea Eloisei Alcerra (dictată doctorului Li)

Jamal s-a răsucit pe călcâie și, ridicându-mă în aer, m-a azvârlit într-o parte, după care a sărit și el în aceeași direcție.

M-am izbit de peretele curbat al domului, exact în clipa când o pală de foc a măturat cadrul ușii și cadavrul leului de mare a izbucnit în flăcări, iar straturile de grăsime de sub piele s-au aprins ca ceara, topindu-se și rostogolindu-se încoace și încolo, ca niște bulgări arzători care zboară. Un bărbat surprins de explozie se înnegrea și se destrăma ca o păpușă atinsă de jetul unui aruncător de flăcări.

Dacă în ușă nu s-ar fi aflat verii, ca să blocheze parțial deschizătura, am fi fost prăjiți cu toții. Așa însă, hainele lui Jamal s-au aprins, iar eu m-am aruncat deasupra lui și ne-am rostogolit împreună, ba simțind arșița flăcărilor, ba ignorând-o, până când ele s-au stins.

Iar după aceea, câțiva dintre ai noștri m-au prins de încheieturi și m-au dus la spital, apoi l-au dus și pe Jamal, și cam în același timp a încetat și vuietul asurzitor, și mi-am dat seama că naveta navei de aprovizionare coborâse, iar motoarele de frânare fuseseră în sfârșit oprite.

Proba numărul (29)
Din raportul doctorului Li

Niciodată n-am avut mai mult de lucru decât în timpul încărcării navetei.

Verii care supraviețuiseră se împrăștiaseră,

dar era evident că se vor întoarce. De aceea, timpul pe care-l aveam la dispoziție era scurt, pentru că trebuia să intervin în cazurile grave de arsuri. Robert suferise fracturi multiple ale radiusului și ulnei la brațul stâng. Fusese doborât, ori căzuse rău când sărise din calea flăcărilor.

Din fericire, printre alte lucruri, naveta adusese și medicamente, astfel că am desfăcut în grabă cutiile ca să găsim cele trebuincioase.

Jamal avea arsuri de gradul doi pe tors și unele mai puțin grave la mâini. Eloise se alesese cu arsuri superficiale, dar dureroase, la mâini, pântece și sânul drept. Un tânăr care se aflase aproape de Jamal suferise arsuri care îl făcuseră de nerecunoscut, și a murit în vreme ce îl urcam la bordul navetei.

Cât mă ocupam de răniți, pilotul navetei, un anume locotenent Mannheim, mi-a explicat ce se întâmplase. Era încă cutremurat de cele descoperite. A spus că plafonul de nori fusese neobișnuit de dens, până și pentru Bela, și ajunsese aproape deasupra cosmodromului când a văzut că eram asediați.

Cum naveta nu deține armament, a făcut singurul lucru posibil, aterizând ca de obicei, folosind jetul rachetelor de frânare drept arme. Robert l-a lăudat și felicitat, lucru binemeritat de acel tânăr ofițer care, deși confruntat cu o

situație inimaginabilă, ne salvase viața tuturor.
Imediat ce s-a putut, naveta s-a înălțat în aer. Nu m-am simțit în siguranță decât după ce ne-am aflat deasupra norilor, în lumina eternă a soarelui incandescent ce se profila pe fundalul întunecat al spațiului.

Proba numărul (30)
Din cea de-a doua agendă a colonelului Kohn

Bineînțeles, Anna vrea să-mi administreze un anestezic și să mă țină în infirmerie în următoarele șase luni. Îi spun să îmi facă un analgezic și să-mi pună brațul rupt în atele.
Reușesc să mă odihnesc, lucru de care aveam mare nevoie. Anna mă spală. Primesc hrană și mi se permite să dorm sub sedare vreme de douăsprezece ore. Când mă trezesc, îl vizitez pe Jamal și îl găsesc încorsetat într-un fel de armura corporală, care îi ferește arsurile de infecție și ajută la vindecare. Anna spune că va avea nevoie de multe grefe când va ajunge acasă.
Nu-i în stare să mă lovească, dar îmi reînnoiesc oferta pentru momentul când i se vor vindeca mâinile. Are pe față un zâmbet prostesc și fericit, de aceea cred că se află prea mult sub influența injecțiilor cu M2 ca să mă audă sau să se mai sinchisească. Trăiește și e iubit, iar acum plutește dus de morfină, și

e mai aproape de paradis decât vom reuși noi să ajungem vreodată.

Așezată la căpătâiul lui, Eloise e sclipitoare și vorbăreață. Poartă bandaje îmbibate în anestezic cu efect local și când o întreb cum se simte, îmi răspunde:

— Sânul drept o să arate ca naiba o vreme. Ridică apoi mâinile bandajate și continuă: Și nu voi mai putea cânta niciodată la harpă.

Ciudată femeie.

Apoi stau de vorbă cu Cetewayo, căpitanul navei de aprovizionare. E un bărbat masiv, cu o chelie lucioasă ce seamănă cu un lingou de bronz, care dă mereu din cap cât îi povestesc evenimentele. Din fericire, și el poartă uniformă, astfel că nu este nevoie să-i explic prea mult cele petrecute.

Pierderea unei întregi colonii miniere va provoca un șoc enorm acasă. Cred că voi petrece câțiva ani ca martor, fiind interogat de tot felul de indivizi. Însă eu vreau să rezolv totul ca la carte încă înainte de a părăsi Bela pentru totdeauna.

Este de acord, îi încredințez agendele și o serie de alte probe și le sigilează pe toate în seiful lui. Îmi eliberează o agendă nouă. Apoi îi dă ordin lui Mannheim să se apuce de luarea declarațiilor celorlalți oameni salvați de pe planetă – zece, câți am mai rămas.

Întrucât birocrații nu cred nimic decât dacă le

este prezentat scris, semnat în căsuța potrivită cu numele și gradul, aceste declarații vor fi comparate și se va întocmi un raport care, la rândul lui va fi semnat și parafat.

De acord, este o operațiune prin care fiecare încearcă să-și salveze pielea, însă ar mai fi ceva. Este esențial să verificăm exploatarea minieră și Baza Principală din aer, ca să ne asigurăm că nu mai există și alți supraviețuitori. Dacă am avea soldați cu noi, ar trebui să pătrundem în clădiri și să le inspectăm, indiferent de pericole. Cum nu avem nici oameni, nici arme să procedăm astfel, trebuie să facem ce se mai poate – altfel ne riscăm carierele.

S-ar putea să sune cam glacial, însă, din punct de vedere metafizic, sunt convins că, în afară de noi, toți oamenii au murit. Trebuie să facem ce se impune, dar în felul acesta nu vom salva pe nimeni. Cetewayo mă aprobă și dă ordinele necesare.

Apoi mă alătur lui Mannheim, care s-a instalat deja în navetă. Ne legăm centurile și ne desprindem de partea de jos a navei-mamă, apoi, dintr-o dată, totul devine ceva deja vu, după cum s-a exprimat un filosof antic.

Plonjăm prin norii care se rostogolesc parcă în mod neîncetat, ploaia ne izbește în valuri, și un fulger zigzagat cutreieră de la un nor la altul. Mă gândesc la faptul că, după ce am

trecut prin atâtea, ar fi ridicol să mor lovit de un fulger oarecare în timp ce efectuez o misiune de rutină și de o inutilitate strigătoare la cer.

Cu toate acestea, coborâm vertiginos prin ultimul, și cel mai întunecat, dintre norii ce par să atârne etern pe cer, și zburăm cu o viteză amețitoare pe deasupra mării familiare, de culoare albastru foarte închis. Având în mână un disc de navigație, îl îndrum pe Mannheim spre Alfa. Curând vedem atelierele și domurile, precum și îngrăditurile de la tabăra minieră, și îl rog pe Mannheim să coboare mai mult.

Jungla pare să fi înaintat, pregătită să șteargă orice urmă lăsată de oamenii aflați în trecere pe aici. Au rămas în viață doar mașinăriile, centrala electrică încă funcționează, iar șuvoiul cafeniu de noroi se tălăzuiește pe versantul dealului ca o uriașă suferință dizenterică. Luminile s-au stins de mult, desigur, dar…

Observ ceva, o mișcare…

Da! Este cineva!

O siluetă măruntă, care nu aparține unui arkian.

Stă în pragul unei uși, făcând semne cu brațele.

Coborâm doar o secundă, și îl trag înăuntru cu brațul rămas teafăr, după care ne ridicăm din nou. Îl privesc cu o admirație amestecată cu respect, încercând să-mi imaginez cum de a

reușit să supraviețuiască într-o junglă ostilă atât de multă vreme – și singur!

E mult mai slăbănog decât mi-l amintesc, e îmbrăcat în zdrențe, pantalonii îi sunt legați în talie cu o funie, are pe față și mâini niște cicatrice lungi, semne de zgârieturi, iar porțiunile lipsite de cicatrice sunt pline de înțepături de insecte, așa cred. Duhnește ca jungla putredă de pe Bela. Dar sunt încântat privindu-l.

— Ted, îmi pare rău că nu te-am găsit data trecută, când te-am căutat.

— În fine, iată-mă, spune, și se apucă să ne istorisească – fără să se bâlbâie câtuși de puțin.

Ne povestește cum a scăpat din strânsoarea porcului-urs, lăsând în urmă salopeta mult prea mare pentru el, cum fiara a pierdut timpul mâncându-i straiele, ceea ce i-a îngăduit să se strecoare în desișuri, cum a fugit și și-a găsit o ascunzătoare, cum și-a confecționat singur o capă de frunze, ca să nu-i fie frig și ca să se ferească de ploaie. Cum a urmărit o creatură cu pene, dar fără aripi, semănând cu un papagal și s-a apucat să mănânce aceleași lucruri ca și ea. Cum, cu vremea, și-a croit drum înapoi spre Alfa, a găsit totul părăsit, a folosit hainele găsite pe acolo și a trăit hrănindu-se cu ce a găsit în niște lăzi sigilate conținând provizii, asta până

a auzit aparatul nostru de zbor.

— Nu ți-ai făcut griji că am plecat și te-am abandonat aici?

— Nu, spune el cu seninătate. Știu că nu sunteți chiar așa nesimțitori, mai adaugă, la care eu am bunul simț de a roși.

Cât l-am ascultat pe Ted Szezech, am traversat golful turbulent și acum sosim la estuarul fluviului al cărui nume nu l-am știut niciodată – iar asta nu pentru că numele date de oameni ar mai însemna ceva pe Bela. Presupun că arkienii au un nume foarte muzical pentru el, așa cum au pentru orice altceva.

Zamok se înalță dinaintea noastră și observ că lucrurile s-ai mai schimbat. Baza Principală nu mai e ce-a fost, arkienii au îndepărtat deja unele dintre adăposturile umane de pe templul lor în stil incaș. Sunt convins că va urma reconstruirea frumoaselor temple.

Un grup masiv de băștinași s-a strâns într-un luminiș, și stă în cercuri concentrice, dar întorc capetele când văd aparatul de zbor. Unii ne amenință cu armele, dar majoritatea se mulțumesc să ne arunce doar o privire, după care revin la ceea ce fac acolo. Noi nu mai contăm, iar ritualul este mai important.

În centrul mulțimii stă Julia Mack. Îi cer lui Mannheim să coboare până la o altitudine stabilă, de la care să putem urmări ce se

întâmplă la sol. Mack ne ignoră complet, și privește drept înainte. Poartă o robă splendidă, nu are perucă pe cap, și seamănă mai mult ca niciodată cu Gertrude Stein din portretul făcut de Picasso, ori cum ar fi arătat Gertrude dacă ar fi fost înfășurată într-un covor persan.

Brusc, Ted reîncepe să se bâlbâie și dă să întrebe:

— Dd… dd… de ce?

— Îți explic mai târziu, îi spun eu încet.

Acum, un arkian face un pas în spatele lui Mack, are în mână – nu obișnuitul instrument – nu, pentru Dumnezeu, e un metal alb, un piolet de titan, adus pesemne cu multă vreme în urmă de părinții ei pentru ascensiuni montane. Doar că i s-a pus un mâner mai lung, pentru ca micuțul arkian să poată ajunge la capul ei.

Instrumentul descrie un arc, iar Mannheim exclamă, nu-mi dau seama ce a spus, iar Ted scoate un țipăt ciudat, în vreme ce Mack se prăbușește cu vârful înfipt în creier. Un alt preot înaintează, aducând securea obișnuită pentru a încheia ritualul.

— Trebuie să punem capăt acestei barbarii, spune Mannheim.

Iar eu îi răspund:

— Ba nu, nu intervenim.

Aceasta este recompensa pentru tot ce a făcut pentru ei – va deveni o zeiță a arkienilor,

ajungând în panteonul lor și trăind astfel pe vecie. În cele din urmă, s-a alăturat propriei specii, și nu mai este singură.

Când totul se termină, la ritual mă refer, trebuie să îl scutur pe Mannheim de braț ca să-i atrag atenția.

— Asta este biserica lor, îi spun, și așa se desfășoară împărtășania lor. Noi nu avem ce căuta aici. Nici nu trebuia să călcăm pe planeta asta. Să mergem.

Concluzii și hotărâre

Din punct de vedere legal KOHN, Robert Rogers, nu poate fi făcut răspunzător pentru dezastrul petrecut pe planeta Bela.

Totuși, întrucât este singurul supraviețuitor dintre conducători, trebuie să răspundă pe cale administrativă, deoarece nu există altcineva care să fie învinuit. Prin urmare, se pensionează în mod involuntar din Forțele de Securitate cu pedeapsă disciplinară și cu o reducere corespunzătoare a pensiei.

PROTESTELE înaintate de cetățenii Alcerra, al-Sba'a și Szezech față de hotărâre SE RESPING.

Prin prezenta, SE APROBA CEREREA depusă de KOHN și soția pentru a li se permite să trăiască la pensie în oaza din Marele Deșert American.

PRIN HOTĂRÂREA ONORABILEI COMISII

William Sanders - Sitka

William Sanders locuiește în Tahlequah, Oklahoma. Fost dansator de powpow și uneori cântăreț cherokee de gospel, a apărut pe scena SF la începutul deceniului opt al secolului XX, cu câteva romane umoristice situate într-o istorie alternativă, *Journey to Fusang* (finalist la premiul John W. Campbell) și *The Wild Blue and the Gray.* Apoi, Sanders a trecut la literatura polițistă, realizând o serie de lucrări apreciate de presa de specialitate, și publicate sub pseudonim. Spune că vechiul său prieten Roger Zelazny l-a convins să revină la genul SF, de astă dată prin intermediul povestirilor. Acestea au apărut în *Asimov's Science Fiction, The Magazine of Fantasy Science Fiction* și numeroase antologii, situându-l printre cei mai buni autori de proză scurtă ai ultimului deceniu și aducându-i două premii Sidewise pentru cea mai bună povestire de Istorie Alternativă. A revenit apoi la roman, cu titluri ca *The Ballad of Billy Badass and the Rose of Turkestan* și *The Bernadette Operations,* un nou roman SF, denumit *J.,* și un roman polițist, *Smoke.* Unele dintre cele mai apreciate povestiri ale sale au fost adunate în antologia *Are We Having Fun Yet? American Indian Fantasy Stories.* Ultima sa carte este un studiu istoric, *Conquest.*

Hernando de Soto and the Indians: 1539-1543. A fost prezent în *Antologiile Dozois* 12, 13, 15 și 19.

În povestirea foarte isteață care urmează, ne însoțește prin Sitka, un oraș care se dovedește foarte glacial, până și în miezul verii.

*

Spre sfârșitul după-amiezii, cu puțin înainte de apusul soarelui, ceața a înaintat dinspre ocean și s-a așezat deasupra insulelor și peninsulelor din acea zonă a coastei. Judecând după standardele Americii rusești, nu era o ceață prea densă pentru sfârșitul verii, ci suficientă pentru a ascunde suprafața mării și a îndulci conturul uscatului.

Pe cheiul orașului Noul Arhanghelsk, pe partea vestică a marii insule căreia rușii îi spun Baranov, iar localnicii, Sitka, doi bărbați se uitau spre port.

— Perfect, a spus unul. Bine ar fi dacă ar rămâne la fel.

Celălalt s-a uitat la el.

— Perfect, Jack? Cum asta?

Primul bărbat a făcut un gest larg.

— Drace, ia te uită. Vezi cât de jos a coborât ceața deasupra apei?

Urmărind gestul celui dintâi, celălalt s-a răsucit către port. Văzând cum ceața se strecura pe după siluetele navelor ancorate, lăsând expuse porțiunile de suprastructură, a

rămas tăcut un moment. Cel mai apropiat, un vas cu aburi, era aproape invizibil până la linia de plutire, însă catargele și coșurile de fum se profilau clar, întunecate, pe fundalul alcătuit de dealurile aflate dincolo de port, iar drapelul Statelor Confederate ale Americii putea fi recunoscut imediat la pupa.

— Perfect, a repetat bărbatul pe nume Jack. Suficient ca sa ascundă o barcă de mici dimensiuni, dar insuficient pentru a ascunde un vas. Prea puține posibilități de a greși.

Era un tânăr bine clădit, cu păr blond, ondulat, și fața atrăgătoare, bine bronzată. Dinții lui albi au sticlit în lumina care se stingea.

— La urmelor, nu vrem să ajungem lângă altcineva, nu-i așa, Vladimir?

Bărbatul căruia i se adresase cu Vladimir, dar se numea de fapt Ulianov, și care își spunea uneori Lenin, a închis ochii și s-a cutremurat ușor.

— Nu, ar fi foarte rău.

Vorbea excelent engleză, dar avea un accent ușor de recunoscut.

— Nici măcar să nu glumești.

— Nu te îngrijora, i-a spus tânărul. Ți-o găsim noi.

— Nu pentru mine. Știi prea bine.

— Mda, am înțeles. E pentru cauza comună.

Jack l-a plesnit ușor peste antebraț, făcându-l

să se strâmbe.

— Hei, și eu sunt un socialist la fel de bun. Doar știi.

— Mi-ai dat asigurări, a spus Lenin, pe un ton sec. În caz contrar, aș crede că...

S-a întrerupt brusc, în clipa în care doi călugări ortodocși, cu bărbi lungi, au trecut prin dreptul lor.

— Ce...? a întrebat Jack, apoi a continuat: Ei, ce naiba, Vladimir, tu nu te calmezi niciodată? Pariez că ăștia nici măcar nu vorbesc engleză.

Lenin s-a uitat după cele două siluete înveșmântate în straie negre și a clătinat din cap.

— Mai sunt doi ani până intrăm în secolul al douăzecilea, a murmurat, iar cea mai mare țară din lume este încă dominată de superstiții de pe vremea Evului Mediu...

S-a întors către bărbatul cel tânăr.

— Nu ar trebui să rămânem aici. Dăm de bănuit. Și, crede-mă, a accentuat, în clipa când Jack a dat să spună ceva, pentru oamenii cu care tratăm, totul este suspect. Nu mă înșel deloc în această privință.

A făcut un semn în direcția celei mai apropiate crâșme.

— Vino! Să bem un păhărel, tovarășe London.

Cei doi bărbați au pornit pe trotuarul pardosit cu scânduri, iar pe neașteptate, din întuneric au apărut trei femei brunete, zâmbitoare și

râzând. Una l-a prins pe Jack de braț și i-a spus ceva într-o limbă care nu era nici engleză, nici rusă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a exclamat Jack și a dat să-și elibereze mâna. Asta ne mai lipsea, să dăm de niște târfe siwash.

— Stai puțin, i-a spus Lenin și a ridicat o mână în aer. Lasă-le să se ațină pe lângă noi. Dacă le avem în preajmă, nimeni nu se va mai întreba ce căutăm aici.

— Mmm… fie cum zici. Bună idee!

Jack le-a cântărit din ochi pe cele trei femei. Deși îmbrăcate destul de sărăcăcios, nu arătau chiar rău. Cea care îl ținea de braț avea panglici roșii în părul negru și lung. A pufnit în râs.

— Mare păcat că deseară o să am altceva de făcut. Dar dacă ar face o baie, ne-am putea distra puțin cu ele.

Lenin a strâmbat din nas.

— Nu cred că vorbești serios.

— La naiba, sigur că nu. Chiar dacă nu prea mi-a surâs norocul în ultima vreme, sunt alb și…

Lenin s-a crispat.

— Jack, va trebui să stăm odată de vorbă despre…

Ușa crâșmei s-a deschis brusc și dinăuntru au ieșit bălăbănindu-se doi cazaci, ținându-se de peretele de lemn nevopsit ca să nu cadă. După

ce au trecut de ei, Lenin l-a condus pe Jack pe ușa îngustă până în încăperea slab iluminată, cu tavanul jos, cu multe mese de lemn negeluit și scaune unde stăteau bărbați și câteva femei bând, discutând și jucând cărți. Un bătrân se așezase pe un taburet înalt din apropierea ușii și cânta la acordeon o melodie tristă și melancolică. Aerul era încărcat de fumul tutunului ieftin, numit mahorcă.

— Uite, acolo, a propus Lenin. În spate, lângă perete, de unde putem vedea și ușa.

S-a apropiat de bar, făcându-și loc pe lângă un grup de marinari purtând uniforma albă de vară a marinei imperiale germane și a revenit câteva momente mai târziu aducând o sticlă două pahare.

— Așteaptă puțin! a spus și a așezat paharele pe masă, în vreme ce Jack a adus târâș o băncuță și s-a așezat. Mi-a venit o idee.

Apropiindu-se de masa alăturată, Lenin le-a făcut semn celor trei femei. Ele l-au privit fără să priceapă.

— Veniți! le-a chemat în rusă, apoi în engleză și, în cele din urmă, ele au chicotit la unison și au venit să stea la masa lor. Poftim!

A așezat sticla în mijlocul mesei, făcând cu mâna liberă semne exagerate ce le sugerau femeilor să se așeze.

— Sidiți. Stați aici, a repetat, vorbind foarte

rar, apoi a atins sticla. Puteți bea. Panimaite[1]?

După ce femeile s-au așezat, chicotind din nou în cor, Lenin a revenit și s-a pus față în față cu Jack.

— E singura masă de unde ne poate auzi cineva vorbind, Mai bine să fie ocupată de niște tâmpite inofensive.

Jack a pufnit.

— Vladimir, pentru numele lui Dumnezeu.

— Râzi, dacă-ți dă mâna. Eu nu vreau să risc. Am fost deja arestat...

— Și eu.

— Iartă-mă, a spus Lenin, fără nicio inflexiune în glas. Ai fost arestat de polițiști americani proști, care-ți trag o bătaie și te aruncă într-o celulă, după care te silesc să părăsești orașul și uită de tine. Ai fost reținut puțină vreme, la un post de gardă, pentru că făceai prospecțiuni fără aprobare. Nici nu ai idee ce înseamnă să te interogheze cei de la Ceka. Ori, a adăugat, ce înseamnă să trăiești sub supravegherea unei poliții secrete vigilente și bine organizate și a informatorilor acesteia.

A ridicat paharul.

— Cum se spune la voi, în America? ”Și pereții au urechi”, nu? În Imperiul Rus pereții au și ochi, nu doar urechi, ba chiar și picioare, ca să dea fuga și să le povestească băieților cu cizme înalte ce ai spus și ce-ai făcut. După ce

[1] Limba rusă în original: *Ați înţeles?*

ești călcat în picioare de cizmele alea, nu-ți mai vine să râzi de măsurile de prevedere pe care și le iau unii.

La masa alăturată, femeia cu panglici roșii în păr a zis:

— Mă uit la el și tot nu-mi vine a crede.

A rostit aceste vorbe într-o limbă ce nu se vorbea nicăieri în lumea aceea.

Femeia aflată lângă ea și-a împins peste cap părul împletit în cozi groase, care îi atârnau până peste pieptul plin. A adăugat în aceeași limbă:

— Mda, vrei, nu vrei, a fost una dintre marile personalități ale istoriei.

— Nu mă refeream la Lenin, a spus pe un ton iritat cea cu panglici roșii în păr. Vorbeam de Jack London. Arată extraordinar. Fotografiile îi fac un deserviciu.

De cealaltă parte a mesei, cea de-a treia femeie își făcea de lucru cu una dintre podoabele de sidef care îi atârnau de ureche. S-a uitat către masa bărbaților, apoi a surâs și a dat din cap fără să spună nimic.

— Dați-mi sticla aceea, a spus cea cu panglici roșii în păr. Cred că m-am îndrăgostit.

— Sigur, a continuat Lenin, pesemne că lucrurile mi-au mers bine. N-a fost deloc plăcut în Siberia, dar am găsit răgazul necesar să gândesc, să-mi organizez ideile. După aceea, autoritățile au hotărât să trimită câțiva dintre

exilații din Siberia și mai departe, spre acest post de gardă american al imperiului, iar cu vremea, asta a oferit niște... posibilități.

Jack a scos un mormăit ce nu însemna nimic, și a întins mâna după pahar, privind în același timp către cealaltă latură a încăperii. Marinarii nemți se strânseseră în jurul acordeonistului, care se străduia să îi acompanieze la cântecul Du, Du Liegst Mir Am Herzer[2]. Câțiva ruși le aruncau deja priviri înveninate, dar ei nu păreau să bage de seamă.

— Adevărat, a mormăit Jack. Cântați, simțiți-vă bine. Îmbătați-vă, găsiți-vă niște femei, și pierdeți și ultima lețcaie la un joc de cărți măsluit. Numai să nu vă întoarceți la bordul vasului la noapte.

— Arată mult mai tânăr decât Lenin, a spus femeia cu panglici roșii în păr.

— Diferența de vârstă între ei e de numai șase ani, a adăugat femeia cu cozi. Dar ai dreptate. Ori Lenin pare mai în vârstă...

— Sst, a cerut cealaltă femeie, ridicând un deget la buze și jucându-se în continuare cu cercelul de scoică. Liniște. Aproape c-am ajuns... Gata.

Și-a lăsat amândouă mâinile să-i cadă în poală și s-a rezemat de spătar.

— Gata, am prins și înregistrez.

— Foarte bine, a spus femeia cu panglici.

---

[2] Te port în inimă, cântec popular german.

A dus mâna la păr și l-a dat peste cap cu o mișcare nepăsătoare, abia atingând însă o porțiune din propria ureche. O clipă mai apoi, femeia de lângă ea a făcut un gest similar.

— Aha, a încuviințat cea cu panglici. Da. Limpede și clar, Ținând seama de tot zgomotul de fond, sunt impresionată.

— Pentru că tot ai adus vorba de zgomot de fond, cred că trebuie să contribuim și noi cu ceva, a propus cea cu codițe. Suntem prea tăcute. Trebuie să ne purtăm ca niște femei ușoare, care beau vodca ce li se oferă pe gratis. E vremea să mai și râdem.

Lenin a aruncat o privire spre masa alăturată, unde cele trei femei izbucniseră într-un acces de chicoteli zgomotoase.

— Se pare că au dat iama în sticla de vodcă. Dacă vrei sa mai bei, du-te să-ți iei, înainte ca femeile să o termine.

— N-au decât, a spus Jack.

S-a uitat la propriul pahar și s-a strâmbat.

— Vodca asta blestemată miroase ca unsoarea cu care bușumezi calul. Cum dracu' de puteți suporta așa ceva?

— Te-nveți cu toate.

— Da, fie la voi acolo. Aș da orice pentru o gură de whisky cinstit și vechi.

— Se găsește și așa ceva. Dar nu într-o crâșmă. E foarte scump, ca orice lucru ce nu se face în Rusia, din cauza taxelor exorbitante

de import. Un alt cadou de la iubiții noștri birocrați.
— Mie-mi povestești? Am venit aici cu gând să găsesc niște aur, să pun și eu ceva deoparte, nu să umblu mereu cu buzunarele goale. Am descoperit că străinii trebuie să posede un permis special ca să facă prospecțiuni, și chiar pentru a călători spre interiorul țării. Nici vorbă să obții unul dacă nu-i mituiești pe ticăloșii care stau la birourile lor elegante. Atunci am renunțat naibii sa mai obțin permisul.
— Și ai fost prins.
— Exact. Cât pe ce să mă trezesc azvârlit în temniță, dar strânsesem deja bani de ajuns cât să-l pot unge pe un ofițer cazac. Și acum, uite-mă, iarăși am rămas lefter, și departe de casă. Vladimir, te asigur că dacă vrei pe cineva care să-i arunce în aer pe ticăloșii ăștia lacomi care se află la putere aici, sunt omul tău și n-o să-ți cer niciun bănuț.
Și-a trecut palma peste față și a oftat.
— În schimb, o să arunc în aer crucișătorul ăla nemțesc, ucigând niște oameni care nu mi-au făcut niciun rău, și numai de dragul marii revoluții muncitorești. Ce părere ai?
Cele trei femei au schimbat priviri cu subînțeles.
— Nu! a spus cea cu panglici în păr, apoi a închis ochii strâns. Nu!
— Așadar, e adevărat, a intervenit femeia cu

cercei din sidef, clătinând din cap. Incredibil!

— Fii mai atentă! a prevenit-o cea cu cozi, arborând un zâmbet lăbărțat și strâmb. Lenin a început să se agite, priviți, se uită din nou în jur. Prefaceți-vă că sunteți bete, ce naiba!

— Asta e ușor, a aprobat-o femeia cu panglici roșii, ducând mâna după sticla de votcă. După ce-am auzit, chiar că simt nevoia unui păhărel.

— De fapt, o faci contra unui bilet de întoarcere în țara ta natală. Nu-ți pun la îndoială convingerile socialiste, dar acum ai fi în stare să-ți ucizi și mama numai să...

Jack a întins mâna peste masă și l-a prins pe Lenin de antebraț.

— Să nu mai amintești de mama, l-a repezit cu glas gros. Ai priceput?

Lenin a rămas neclintit. Pălise, și în colțurile gurii a apărut un rictus provocat de durere.

— Da, a confirmat, pe un ton atent controlat. Da, îmi cer iertare.

— Bine, atunci.

Jack i-a dat drumul la braț și a golit păhărelul de votcă.

— Dar să ai grijă.

Lenin și-a masat antebrațul.

— Ia-o mai ușurel cu vodca. La noapte, o să ai nevoie de minte limpede și de mâini sigure.

Jack a hohotit aspru.

— Nu te mai osteni. Nu sunt chiar atât de prost să beau mai mult decât mi-e măsura,

când știu că va trebui să folosesc dinamită pe întuneric. Dacă aș face și cea mai mică greșeală la dinamitarea matahalei, o să mă fac bucățele, de nu mă mai adună nimeni. Mai ales dacă mă amestec și cu vreo doi vâslași aleuți[3].

A mai luat o sorbitură din pahar, de data aceasta mai precaut.

— Deși treaba nu-i chiar atât de grea, a adăugat. Nu-i mare scofală, serios. Ajung alături de bordul vasului Brandemburg, puțin în fața turelei pupa, ca să fim în dreptul magaziei unde se ține praful de pușcă. Armez mina, pornesc mecanismul cu ceas – o treabă curată, amicul tău Iosif știe ce face – și apăs toată tărășenia de corpul navei până intră magneții în funcțiune, având în același timp grijă să nu zăngănească. Iau apoi bățul despicat și împing mina sub linia de plutire, sub blindaj, după care le spun băieților să o ștergem. Ce dracu', oricine ar fi în stare.

Apoi a surâs șui.

— Ca s-a spune pe-a dreaptă, ai nevoie de mine doar să nu cumva să aruncați în aer alt vas. Aleuții aceia or fi cei mai buni vâslași din lume, dar n-ar fi în stare să deosebească nava

---

[3] Aleuţi – locuitori ai insulelor Aleutine. În secolul al XIX-lea, ei au fost deportaţi din Aleutine în Kamciatka şi alte insule de către Russian-American Company, o companie colonială semioficială, pentru comerţul cu blănuri şi alte bunuri, care avea monopol în America rusească şi al cărei sediu era la Novo-Arhanghelsk, astăzi Sitka.

Brandemburg de City of New Orleans.
Femeia cu cozi:
— Niciodată n-am crezut, înțelegeți? Ba chiar m-am certat foarte aprins în legătură cu subiectul. „Ridicol” era unul dintre cuvintele blânde pe care le foloseam când mă refeream la acea întâmplare.
Cea cu cercei de sidef:
— Ei, nu erai singura. Toate autoritățile sunt de acord ca amestecul lui Jack London în afacerea Brandemburg este doar o legendă romantică, lansată de o mână de demenți cu idei revizioniste. Nu cunosc niciun savant întreg la minte care să ia în serios așa o poveste. Vai, să vezi ce scandal o să iasă în unele cercuri când o să ne întoarcem! Abia aștept să mă distrez! A chicotit slab.
— Nu e deloc adevărat. Vreau să mă asigur că băștinașii năimiți nu se răzgândesc și o rup la sănătoasa cu banii luați avans. Dacă nu cumva au și pierit.
— A, deloc. Uite, ei își închipuie că vrem să distrugem un vas rusesc.
Lenin a ridicat din sprâncene.
— Asta le-ai zis?
— Ei, trebuia să le bag ceva pe gât. Să fie acolo. După cât de mult îi urăsc pe ruși, n-ar rata o asemenea ocazie. Isuse, a făcut Jack, știu că și noi le-am făcut o mulțime de mizerii indienilor din America, dar în comparație cu ce

le-au făcut oamenii voștri acestor amărâți…
— Da, sigur. Exploatarea popoarelor băștinașe, aici și în Asia, a fost una dintre cele mai cumplite crime comise de statul țarist.
— Da, sigur, a întărit Jack, vreau să spun că băieții își voi face treaba, și eu la fel. Lasă grijile.
— Hei! s-a răstit femeia cu cozi. Lăsați-o mai moale cu băutura! O să vi se facă rău!
— Păi îmi este deja greață, a răspuns femeia cu panglici în păr. Când mă gândesc la faptul că stau aici, ascultându-i vorbind asemenea lucruri, iar apoi văzând cum se petrec, simt o greață cum n-am mai avut în viața mea. Voi nu?
— După aceea, nu pot garanta că lucrurile vor căpăta turnura pe care o vrei. O să-ți scufund nava, dar dacă nu izbucnește războiul pe care ți-l dorești, să nu vii la mine să ceri banii îndărăt.
Buzele lui Lemn au tresărit, într-o încercare nereușită de a zâmbi.
— Este probabil partea cea mai sigură a afacerii. Crede-mă, nimic nu e mai previzibil decât reacția Kaizerului la scufundarea uneia dintre cele mai iubite nave de război, într-un port rusesc.
— Serios? Nu prea mă pricep la asemenea treburi, deși așa s-ar cuveni, a recunoscut Jack. Cu atâția conducători străini, ar trebui să

mă mai informez… dar pricep că ar supăra rău pe oricine. Dar l-ar supăra chiar atât de mult încât să pornească un război?

— Wilhelm se va înfuria, a spus Lenin. Dar, în sinea lui, va fi încântat. Va avea, în cele din urmă, un pretext pentru războiul pe care voia să-l pornească de multă vreme.

Jack s-a încruntat.

— E dement?

— Nebun? Nu. E un nevolnic – olog și, după cum se zvonește, homosexual – hotărât să-și dovedească bărbăția jucându-se de-a marele războinic.

— Aha, a făcut Jack, și a dat încet din cap. Un terchea-berchea care sare la bătaie să arate că nu-i un neisprăvit. Mda, cunosc genul. Am văzut o mulțime dintr-ăștia când cutreieram cu trenul.

— Chiar și așa, Wilhelm caută război cu lumânarea încă de la urcarea pe tron. Cum până acum nu s-a găsit nimeni să-i satisfacă toana, se mulțumește să se dea bătăuș.

Lenin a făcut un semn din cap către marinarii nemți, care acum răcneau alt cântec, Ach, Du Lieber Augustin[4], într-o armonie destul de aproximativă.

— Uite, de exemplu, această „călătorie de bunăvoință”. Seria de vizite în diferite porturi, pe care o face un vas de război al

[4] Vai, dragul meu Augustin, cântec popular vienez.

Hochseeflotte. Nu e decât o demonstrație de forță, menită să impresioneze și să sperie lumea.
— Să le demonstreze tuturor cine e tartorul?
— Exact. Prin urmare, distrugerea vasului va fi interpretată ca reacție la această provocare.
— Hm. Bine, știi mai multe despre el decât mine, a acceptat Jack și a ridicat din umeri. Mi se pare, totuși, destul de ciudat, să pornești un război sperând că propria ta țară va fi biciuită.
— Nu-mi prea place. La urma urmelor, sunt rus, și nu-mi vine ușor. Dar nu există un teren mai propice pentru declanșarea unei revoluții decât o înfrângere militară umilitoare. Uită-te la Franța, de exemplu.
— La comunarzii care au pierdut te referi?
— Desigur. Au făcut greșeli, din care noi am tras învățămintele necesare.
— Dacă vorbește ceva despre omletă și ouă, a spus printre dinții încleștați femeia cu panglici roșii în păr, mă duc la el și-i storcesc creierii cu sticla asta. Ratăm misiunea și se duce dracului principiul neamestecului, tot așa și paradoxul temporal. Nu-mi mai pasă! O să-l omor!
— Știi ceva? Caraghioslâcul ar fi ca Rusia să câștige războiul.
— Nicio șansă. Forțele armate ale Rusiei sunt niște caricaturi, bune doar săi bage în sperieți pe tătari și, ocazional, să mai masacreze câte un sat de evrei. Ofițerii sunt, în marea lor

majoritate, niște bufoni nepricepuți, primind gradele mai mult în baza relațiilor de familie decât pentru merite sau competență. Trupeții sunt prost instruiți, iar echiparea lor a rămas în urmă cu zeci de ani. Soldații nemți, pe de altă parte, sunt aproape la fel de buni pe cât se consideră.

— Bine, dar Rusia e o țară mare.

— Da. O țară mare, care are de apărat un teritoriu prea întins. O ofensivă germană din apus, un atac japonez din răsărit – va fi prea mult. O să te convingi.

— Ești al naibii de sigur că și japonezii vor intra în horă.

— Tovarăше London, a spus Lenin încet, de unde crezi că provine finanțarea? Cine crezi că plătește afacerea de la noapte?

Cele trei femei au schimbat priviri.

— Ia te uită! a spus cea cu cozi, după un moment, o să-i dea cu roatele în sus pe toți.

— Cum, japonezii ne susțin cu bani? a întrebat Jack, nevenindu-i să creadă. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Au ambiții teritoriale în Asia. Iar Rusia a devenit un obstacol. Un război în Europa le-ar oferi o șansă de a-și satisface dorințele.

— Drace! a făcut Jack, cu o expresie de nefericire pe față. Nu cred că-mi place partea asta. Să conlucrez cu orientalii împotriva albilor – bine, de acord, s-a grăbit să adauge,

după ce a văzut fața lui Lenin. N-am spus că dau înapoi. Vreau doar să ajung înapoi acasă. Nu-mi pasă nici dacă va trebui să fac lucrarea diavolului.

S-a uitat spre Lenin peste buza paharului.

— Doar dacă nu cumva am făcut-o…

— Vai de mine! a spus femeia cu cozi. Are niște prejudecăți rasiste foarte nepotrivite, nu credeți?

— La fel era și Ernest Hemingway, a completat cea cu panglici roșii în păr, fără să ridice ochii de la sticlă. Și eu, care credeam că va trebui să te dezlipesc de el cu forța…

— Partea interesantă este dacă se vor amesteca și alte țări europene. S-ar putea ca franțujii să considere că ar fi ocazia cea mai potrivită să-și regleze conturile cu nemții. Cât privește alte țări, cine știe? S-ar putea să se iște un conflict general, fără seamăn de la Napoleon încoace.

— Ce dracu’? Atâta vreme cât nu se vâră și Statele Unite, e bine. Și nu se va întâmpla. Noi nici nu prea avem armată, și aceea care e își face de lucru cu indienii. Mda, confederații ar putea să fie îndeajuns de nebuni și să se amestece.

— Dacă războiul se extinde, cu atât mai bine. Pentru că, dacă se întinde, și revoluția se va răspândi.

A scos un ceas masiv de argint din buzunar și,

cu un pocnet, i-a deschis capacul.

— Cred că ar cam fi timpul să pornim. Mai sunt câteva ore, dar amândoi avem destule lucruri de făcut.

A dat să se îndepărteze de masă, când Jack a spus:

— Așteaptă puțin! Încă un moment.

Lenin s-a lăsat înapoi pe banchetă.

— Vezi tu, mi-a trecut prin minte un gând. Să presupunem că cineva îl plătește pe altul să facă ceva ilegal. Poate că omul care îl angajează pe celălalt este un tip precaut, și ar dori să se asigure că omul nu-și dă drumul la gură după aceea. S-ar putea ca oamenii legii să-l prindă și să-l bată până ce spune tot, ori poate se-mbată și vorbește, dând planul de gol. Cum să spun, nu se știe niciodată, nu?

Jack a vorbit pe un neutru, cu o expresie detașată pe față, părea că se interesa unde ar putea găsi un loc bun pentru a lua masa.

— Dar când treaba presupune plasarea unei bombe, atunci există o modalitate verificată de a te asigura că individul nu mai apucă să vorbească, pe lângă micul avantaj că nici nu trebuie să-l mai plătești. Asta nu înseamnă că aș sugera ceva de felul ăsta, s-a grăbit să adauge. Nu cred cu adevărat că ai face așa ceva. Mai ales unui bun tovarăș de revoluție.

Spunând acestea, s-a aplecat în față, privindu-l fix în ochi pe Lenin.

— Dar pentru cazul în care m-aș înșela, poate ar fi bine să știi că am scris câteva lucrușoare pe o hârtie pe care am lăsat-o în mâinile cuiva de încredere, iar dacă nu ajung acolo deseară, există unele persoane care le vor citi cu mare interes mâine pe la ora asta.

Lenin a rămas neclintit, privindu-l pe Jack drept în ochi vreme de vreo cinci secunde. Apoi a izbucnit într-un hohot puternic de râs.

— Nu, maladet!

Apoi a plesnit cu palma în tăblia mesei.

— Felicitări, tovarășe London. În cele din urmă, ai învățat sa gândești ca un rus adevărat.

— S-ar părea că pleacă, a spus femeia cu cozi. Îi urmărim, ori…?

— Nu mai suport situația, a intervenit femeia cu panglici roșii în păr.

Brusc, s-a ridicat în picioare și, mișcându-se cu repeziciune, a trecut pe lângă Lenin și l-a prins pe Jack de braț, împingându-l și strivindu-l de perete.

— Ascultă, i-a vorbit grăbită, dar cu atenție, ascultă, trebuie să renunți. Ești pe cale de a declanșa cel mai îngrozitor război din istoria omenirii. Vor muri milioane de oameni, și din el nu vor rezulta decât suferințe și distrugeri. Ascultă, a repetat, ridicând glasul. Ai un talent extraordinar…

Jack a rămas împietrit și a urmărit-o cu gura

căscată, pe măsură ce vocea ei creștea în intensitate și stridență.

— La naiba! a izbucnit într-un târziu. Vladimir, ai mai auzit asemenea bâiguială? Iartă-mă, scumpo, a spus, și i-a îndepărtai mâinile cu blândețe. Nu înțeleg limba tlingit[5] sau ce dracu' vorbești acolo.

Apoi a rânjit și i-a tras o palmă peste fund.

— Acum, șterge-o. Frații tăi albi au o mulțime de treburi.

După care, i s-a adresat lui Lenin:

— Dă-i câteva copeici, te rog, altfel o să se țină după mine ca un cățeluș fără stăpân. Și s-o tulim de aici.

Femeia cu panglici roșii în păr a susținut:

— Dar eu m-am auzit vorbind englezește!

Urcau încet panta unui deal aflat deasupra orașului Noul Arhanghelsk. Se întunecase deja, însă stelele ofereau suficientă lumină, iar ceața nu se ridicase atât de mult.

Fără să privească în jur, femeia cu cercei de scoici a comentat:

— Asemenea situații se întâmplă destul de des. Nu mă-ntrebați de ce. Se pare că programul de condiționare are unele deficiențe.

— Trebuia rezolvat în perioada de instruire, a adăugat cea de-a treia femeie.

---

[5] Limbă vorbită de o populaţie din sud-estul Alaskăi, în pericol de dispariţie, numărând circa 140 de persoane (n. tr.).

— Să nu-mi spui că ai uitat ceva atât de esențial. Dar, după ce-ai băut atâta votcă. Mă și mir că-ți mai amintești unde ți-e fundul... și nici nu ți-ai luat pastilele antialcool, adevărat?

— Îmi dau mâncărimi.

— Dumnezeule, a exclamat femeia cu cozi și a ridicat brațele într-un gest de deznădejde. Ești un adevărat pericol, să știi. Într-o bună zi, n-o să-ți mai acoperim greșelile.

— Da, sigur că nu, a întărit femeia aflată în frunte. Acum mușamalizăm totul – o să fie greu să falsificăm înregistrarea, dar mă pricep eu – și vom continua să o apărăm. Din același motiv pentru care și ea ne-a apărat când am ratat vreo situație sau am dat greș. Din același motiv pentru care oricine își protejează partenerul. La o adică, atunci treci granițele timpului, nu te mai poți bizui pe nimeni, iar când te întorci acasă, nu găsești pe nimeni care să știe cum s-au petrecut lucrurile în realitate. (Apoi a tăcut o clipă.) Stați puțin. Situația se cam încurcă. (A scos o pereche de ochelari cu o formă ciudată și i-a pus la ochi.) Stați aproape, dar în spatele meu. Nu mai avem mult.

Când Jack a apărut pe plajă, aleuții așteptau ascunși de umbra întunecată a unui pâlc de cedri.

— Zdras'tie, l-a salutat unul, ieșind dintre umbre și ridicând mâna. Noi gata. Acum

mergiem?

— Da. Mergem. Cunoștințele de rusă ale lui Jack erau și mai sărăcăcioase decât limbajul chinuit al aleuților. Gdie baidarka[6]?

— Von tam.

Omul a arătat spre un loc, iar Jack a văzut ambarcațiunea, o formă lungă și negricioasă, trasă pe uscat.

— Harașo, a spus Jack și le-a făcut semn să-l urmeze, la care cei doi bărbați s-au urnit.

Nisipul umed a scos un scârțâit slab sub tălpile bocancilor lui. Cei doi au pășit pe plajă într-o tăcere absolută.

Împreună, au ridicat caiacul de trei persoane și l-au dus spre adânc, până a plutit liber. Jack și-a scos povara din spinare, iar cei doi aleuți au început complicatul proces de a-și curăța picioarele și îmbrăcămintea, ca să scape de orice firicel de nisip ce ar fi putut strica învelișul de piele de focă al ambarcațiunii.

Vâslașul din față a spus cu glas voios:

— Mergem omorât la ruși, da?

— Bineînțeles, i-a răspuns Jack în engleză. Mai mulți decât îți poți tu închipui, tâmpitule. Nici n-o să-i poți număra vreodată.

Femeia cu panglici roșii în păr a spus:

— Îmi pare rău. M-am lăsat amețită și asta e.

[6] Rusă, aprox. În original: *Unde-i barca?* Baidarka este un caiac folosit de aleuţi, confecţionat din piele de focă, având cadrul de oase şi lemn.

Apoi a întors capul să se uite la celelalte două femei. Păcat de toată risipa.
Se aflau deja destul de sus pe deal și stăteau pe trunchiul unui copac prăvălit, uitându-se spre portul acoperit de o pătura de ceață. Mai era o oră până la miezul nopții.
Femeia cu cercei de scoici a adăugat:
— A fost un război groaznic, de acord. Unul dintre cele mai cumplite din toate liniile temporale…
— Nu despre asta era vorba. Bine, și despre asta, dar mă refeream la el. La Jack London, a spus femeia cu panglici roșii în păr. Știți ce i se va întâmpla. O să-și distrugă sănătatea cu băutura și peste cinci ani se va sinucide, fără să mai scrie ceva comparabil cu operele lui cele mai bune din alte linii temporale. Acum știm de ce, nu?
— Dintr-un sentiment de vinovăție?
— Da, a spus femeia cu cerceii de scoici. Probabil. Dar asta e situația. Se vor întâmpla toate, după cum o să și scufunde nava Brandemburg la noapte, pentru că a făptuit deja aceste lucruri, și acum nu mai puteți schimba nimic. Apoi a ridicat mâna și a mângâiat-o pe par pe cea cu panglici roșii. Iată ce ne doboară, nu-i așa? Inevitabilitatea evenimentelor. Ne afectează pe toate. De aceea ardem atât de repede.
Femeia cu cozi:

— Acum, după ce am cartografiat totul atât de departe în timp, poți să-mi spui câte linii temporale există?

— Nu știu sigur, i-a răspuns femeia cu cerceii de scoici, și a ridicat din umeri. Din câte am auzit recent, mai bine de o sută.

— Și până acum nu există niciun eveniment care să nu se fi petrecut. Într-un fel sau altul, un război mondial, uriaș și sângeros, izbucnește dintr-un motiv absolut ridicol, uneori în interval de douăzeci de ani. Și mai vorbim de inevitabilitate…

— Știu toate astea, a spus femeia cu panglici roșii în păr. Dar acum a fost prima oară că a trebuit să văd cum se petrec lucrurile. Când cineva la care țineam ajunge să fie distrus de eveniment.

Și-a petrecut un braț pe după talia celei aflate alături de ea, lăsându-și apoi capul pe umărul ei, făcând cerceii de scoici să scoată un clinchet discret.

— Cât mai durează?

— Nu mai e mult. Dintr-o clipă în alta.

Au rămas cu privirea ațintită în beznă, căutând din ochi flacăra înaltă care avea să marcheze încă un sfârșit al lumii.

Daniel Abraham - Iar Leviathanul plânse

Daniel Abraham trăiește împreună cu soția sa la Albuquerque, în New Mexico, unde lucrează ca director al departamentului tehnic pentru un furnizor local de internet. A publicat povestiri în revistele și antologiile *Asimov's Science Fiction, Sci Fiction, The Magazine of Fantasy Science Fiction, Realms of Fantasy, The Infinite Matrix, Vanishing Acts, The Silver Web, Bones of the World, The Dark Wild Cards* și altele. A publicat primele două romane din *The Long Price Quartet* iar nuvela *The Cambist and Lordiron: a Fairytale of Economics* a fost nominalizată la Premiul Hugo în 2008.

În povestirea neliniștitoare de mai jos, ne arată cât de adevărat este că suntem cu toții conectați la un anumit nivel și că s-ar putea să nu fie un lucru prea *bun.*

*

— Grozavă gloată, spuse Pauel, de la Paris.

— Se petrec lucruri ciudate, comentă Renz, trecând cu privirea peste întregul auditoriu, pentru ca Pauel să vadă mai bine. Oamenii sunt speriați.

Când Renz se antrenase pentru prima dată cu conexiunea, când începuse ceea ce Anna numea viața pe monitor segmentat, voise ca imaginile afișajului să-i arate pe ceilalți din unitatea lui, în loc de ce vedeau ei; să-i ofere

senzația că vorbesc fată în față. I-au trebuit câteva luni să se acomodeze cu vocile celor pe care nu-i putea vedea și cu micile ferestre din câmpul vizual, înfățișându-i scenele surprinse de ceilalți. Acum, aspectul dădea discuției lor o anume intimitate, era ca și cum făceau parte din el. Pauel și Marquez, Paasikivi și Thorn.

Auditoriumul era plin de agenți ai CATR, Comandamentul Anti-Terorist Reunit, așezați aproape pe fiecare scaun, iar alții erau conectați în număr atât de mare, încât transmisia avea fluctuații din cauza epuizării lățimii de bandă. Aerul era saturat de căldura și mirosurile trupurilor.

Dintre ceilalți membri ai unității, numai Marquez era prezent fizic, așezat lângă el și bătând nerăbdător în brațul scaunului. Pauel, Paasikivi și Thorn erau conectați fiecare din altă parte. Pauel era în apartamentul său, zăcând întins pe spate pe vechea lui canapea, așa că restul echipei se holba la luminatorul murdar și la cerul parizian, alb-albastru. Paasikivi și Thorn împărțeau un separeu într-o cafenea din Denver, așa că îi putea vedea pe amândoi din perspectiva celuilalt – Thorn, mic și negricios, ca un arab, Paasikivi cu părul ei tuns scurt, ușor grizonat. Se întreba cât de mult se vor mai preface toți că nu văd că ăștia doi s-au îndrăgostit, apoi plasă întregul afișaj în câmpul său de vedere periferic, pentru a nu

fi distras de la cel de pe podium.

— Renz, am auzit că Anna-i iar în spital, spuse Paasikivi.

Tonul vocii ei transformă cuvintele într-o întrebare.

— E doar o recidivă. Acum e bine.

Bărbatul de pe podium își legănă capul, rosti ceva într-o conexiune privată, apoi urcă până la marginea podiumului. În Denver, Thorn își agită prea tare cafeaua, lovind lingurița de ceașcă, așa cum proceda atunci când nu se simțea în largul său. Renz reduse volumul din conexiune.

— Bună ziua și bun găsit tuturor! începu bărbatul. Aș vrea să avem o asemenea prezență și la ședințele de buget.

Un val de râsete nervoase erupse dinspre mulțime. Fără să vrea, Renz se trezi chicotind împreună cu restul lumii. Se opri.

— Pentru cine nu mă cunoaște, numele meu este Alan Andrews. Sunt ofițer de legătură al secției teoretice a Consiliului de Securitate Globală. Considerați-mă un soi de translator pentru cei din turnul de fildeș.

— Ce șmecheraș porcin condescendent, făcu Pauel.

— Sunt convins că deja ați auzit de anomalii, continuă bărbatul. Experiența echipei operative 47 cu fetele din New York, EO 80 și bătrâna din Bali, perturbațiile din bazele de

date centrale ale CATR. Am venit să vă dezvălui concluziile la care a ajuns secția teoretică.

— Ai dreptate, Pauli, murmură Marquez. Dar ești sigur de chestia porcină? Mie mi se pare mai mult un maimuțoi.

— Ia mai tăceți! se băgă Renz. Vreau să ascult!

— Primul lucru pe care țin să-l lămuresc, spuse bărbatul, întinzându-și mâinile spre mulțime, cu palmele ridicate, conciliator, este că nu există niciun fel de legături directe între aceste incidente și oricare dintre grupările teroriste cunoscute. Se întâmplă ceva, știm cu toții, dar nu este o conspirație. Este altceva.

Bărbatul își lăsă mâinile.

— Asta-i vestea bună. Cea rea este că, probabil, avem de-a face cu ceva mult mai grav.

Privind retrospectiv, prima anomalie fusese atât de insignifiantă, încât Renz de-abia dacă o observase. S-a prezentat sub forma unor sunete de mică amplitudine, în momentul când atenția lui era concentrată într-o mie de alte locuri. A auzit-o și-a uitat de ea până mai târziu.

Orașul în care zăcuseră în aceea vreme nu avea nimic deosebit, Zona de Interes Persană era împestrițată cu asemenea locuri. Blocuri de beton, moschei în ruine, amestecate cu

malluri triste, în stil occidental, construite din prefabricate. Șoselele asfaltate fuseseră fărâmițate de șenilele tancurilor, cu un deceniu în urmă, și nu mai fuseseră reparate. Serviciile secrete susțineau însă că într-o clădire de birouri din centrul dărăpănat încă mai funcționa o rețea de servere pentru al-Nakba.

Echipa operativă 47, adică Renz, Marquez, Pauel, Thorn, Paasikivi, aștepta într-o dubă veche, parcată pe-o parte a străzii. Thorn și Pauel, singurii care puteau trece drept localnici, stăteau în față și ascultau muzică la radio, fumând pe rupte. Paasikivi și Marquez, ascunși în burta vehiculului, foloseau cutia de oțel demagnetizat, înaltă de un metru, a bobinei de puls electromagnetic, drept masă pentru jocul de șah al lui Marquez. Renz ținea de șase, uitându-se prin cele două geamuri minuscule, fumurii, din spate. Așteptarea era partea cea mai grea.

Operațiunea făcea parte dintr-o rețea, alcătuită ca o lume în sine, unități similare lor fiind conectate cu aproape cincizeci sau o sută altele de pe mapamond, proiectate să se comporte organic, ajustându-și singure reacția, fără necesitatea unei autorități centrale.

Renz presupunea că le oferea tipul de flexibilitate necesar într-un război al rețelelor.

Însă îi lipsea de un program bine pus la punct. Puteau fi solicitați în următoarele treizeci de secunde sau aștepta cu orele. O strategie posibilă era și de a lăsa în viață ținta, atunci s-ar retrage discret, fără să știe nimeni că fuseseră acolo.

Paasikivi oftă, își răsturnă regele cu un pocnet lemnos, apoi se duse la cabină, lăsându-l pe Marquez să chicotească și să adune piesele.

— Te gândești la Anna, spuse Marquez.

Renz privi înapoi, dădu din cap, apoi se întoarse din nou spre geamuri.

— Nu, mă pregătesc pentru misiune.

— Atunci ar trebui să te gândești la Anna. Oricum, nu putem face nimic pentru misiune acum.

— La fel cum nici eu nu pot face nimic pentru Anna.

— Ai de gând să stai ceva timp cu ea când se termină totul?

— Mda, făcu Renz.

— Hai, pe bune? De data asta?

Nu era genul de întrebare pe care Renz să o fi acceptat de la altcineva în afară de Marquez. Se apropie mai mult de geam, holbându-se la strada toropită de soare.

— Pe bune, de data asta, da, răspunse.

Se deschise o fereastră pentru cineva din afara unității. Blondul care apăruse în cadrul ei părea la fel de zorit ca un controlor de trafic

aerian. Renz bănuia că nu existau diferențe prea mari între cele două ocupații.

— EO 47, aici EC 60. Vă rugăm inițiați apropierea de subiect. Ținta voastră apare în cincisprezece minute.

— Înțeles.

Paasikivi vorbise pentru toți. Pauel își azvârli pe trotuar țigara încă aprinsă și porni duba. Renz nu-și schimbă poziția în spate, însă privi cum strada se scurgea în urma lor, iar vechiul simțământ de încordare electrică dat de adrenalină și nerăbdare începu să-i crească în măruntaie.

Existau patru stadii ale operațiunii: pătrunderea, recunoașterea, execuția și retragerea. Sau, mai direct spus, intră, vezi ce-i prin jur, fă-ți treaba și cară-te. Repetaseră împreună și toată lumea știa ce avea de făcut.

Duba viră după colț două minute mai târziu, ajunse apoi pe o rampă spre parcajul subteran. Un paznic de la intrare se încruntă la Pauel și se răsti ceva care nu prea suna a arabă, dar putea fi armeană. Pauel răspunse în farsi, reușind să pară plictisit și sictirit. Paznicul le făcu semn să treacă. Renz văzu cum le întorsese spatele.

— Douăsprezece minute până la țintă, spuse Paasikivi.

Pauel trecu de scara care ducea pe acoperișul clădirii, ocoli un colț construit din bolțari și opri

de-a curmezișul a trei locuri de parcare. Primul stadiu se terminase, erau înăuntru. Fără niciun cuvânt, Pauel și Marquez ieșiră și o luară la pas. Renz mări dimensiunea ferestrelor lor. Marquez, fluierând, ocoli colțul și se afundă și mai mult în structura parkingului. Pauel urcă pe drumul pe care veniseră, spre paznici și trepte.

— Pauel, ai ceva în direcția orei zece.

Fereastra câmpului vizual al lui Pauel se modifică. Lângă o Toyota albă, veche, o femeie în burka ocăra un bărbat vânos. Acesta, ignorând-o, se îndreptă spre trepte.

— Civili, murmură Pauel, suficient însă cât să poată fi auzit prin conexiune.

— Ești sigur? întrebă Paasikivi.

— Bineînțeles că nu.

— Nouă minute, făcu Thorn.

Auzind cuvintele prin rețea și în dubă în același timp i se păreau un ecou, aducând un sentiment de înfrângere și pericol pe care nu-l meritau. Simți cum Thorn îl bate pe umăr și, încă uitându-se la Pauel și Marquez, Renz se mută înapoi, lăsându-și mâinile pe mânerele reci de metal ale bobinei de puls electromagnetic, dar fără a le strânge încă.

Fereastra lui Marquez le dezvăluia graffiti arăbesc, beton pătat cu ulei, câteva rable. Mai mult de jumătate dintre lumini erau stinse.

— E bine pe-aici, comentă Marquez.

În fereastra lui Pauel, paznicul privi înapoi, încruntându-se. Renz văzu cum mâna lui Pauel se înalță într-un salut.

— Am de gând să stau la taclale cu ticălosul ăsta, să-l țin ocupat, spuse Pauel. În afară de el, cred că n-avem alte probleme.

Cel de-ai doilea stagiu se terminase. Paasikivi se strecură în față, pe locul șoferului. Renz privi spre Thorn peste cutia de oțel. Acesta dădu din cap, iar Renz se aplecă și deschise ușile din spate.

— Am înțeles, confirmă Thorn. Renz și cu mine ieșim. Dacă vedeți pe careva că vrea să ne facă felul, vorbiți.

Renz credea că vocea-i suna plictisită. Erau doar câteva trepte până la zid, însă bobina era grea. Îl dureau încheieturile în timp ce târa metalul de-a lungul peretelui de bolțari.

Se dădu înapoi, iar Thorn strecură pachete adezive la baza bobinei și între carcasa metalică și zid. Verifică ceasul. Șase minute până la țintă.

Atunci s-au produs cinci sunete de mică amploare, foarte asemănătoare, rapide, însă plasate foarte regulat. Paznicul lui Pauel deschise un pachet de țigări, radioul din dubă, aflat lângă Paasikivi, trosni când ea introduse cheia în contact, pachetele adezive ale lui Thorn scoaseră un sâsâit, o pietricică scrâșni sub călcâiul lui Renz și ceva asemănător cu o

tuse se auzi din interiorul garajului, în spatele lui Marquez. Fiecare sunet păru să-l tragă după sine pe următorul. O discretă coincidență, care nu răsună mai tare decât un bărbat dregându-și vocea. Renz o remarcă, dar imediat atenția-i fu distrasă de altceva.

— E cineva aici, anunță Marquez.

Renz surprinse o mișcare în fereastra lui Marquez. Cineva care se ghemuise în spatele unei mașini.

— Cred că avem o problemă.

Totul s-a declanșat dintr-o dată, a fost o improvizație dictată de urgență, însă în armonia perfectă a unei echipe acționând împreună, atât de bine rodată, încât părea o singură minte. Renz își scoase pistolul și înainta, pregătit să deschidă foc de acoperire. Pauel, aflat la intrare, îl împușcă pe paznic de două ori în piept și o dată în cap. Paasikivi porni duba. Marquez, văzându-l pe Renz venind, se trase repede înapoi, cercetând bezna pentru orice urmă de mișcare.

În câteva secunde, Renz apăru de după colț, iar Marquez se afla cu cincisprezece-douăzeci de pași înaintea lui, cu pistolul în mână. În spatele lor, după colț, unde n-ar fi putut vedea fără conexiune, Thorn deschise ușile din spate ale dubei, așteptând, iar Paasikivi tocmai o îndrepta cu fața spre ieșire. Pauel, aflat la baza rampei, trăgea din drum cadavrul paznicului.

Ceva se mișcă în stânga lui Marquez. Renz se urni și trase, în timp ce Marquez trecu de el, retrăgându-se spre colț. Când Renz își văzu spatele în fereastra lui Marquez, iar acesta se văzu apărând în fereastra lui Thorn, opri focul, se întoarse și fugi, pe când Marquez începu să tragă în beznă. Doar ascultând, era imposibil de știut când încetase unul să tragă și începuse celălalt.

Pe conexiunea din exteriorul unității, blondul de la EC 60 spunea că EO 47 își compromisese poziția, iar Paasikivi îi striga că nu era așa. Bobina era la locul ei. Se retrăgeau.

Marquez încetă și el focul când Renz ajunse la dubă, se întoarse și o luă la goană spre ei, cu dinții albi, ca pietrele de mormânt, dezgoliți din cauza efortului sau încântării. Renz și Thorn se lăsară amândoi în genunchi în dubă, cu armele ațintite spre colț, gata să ucidă pe oricine s-ar fi arătat.

— Ok, spuse Pauel, dinspre rampă, când Marquez ajunse în siguranța relativă oferită de grup. Acum puteți veni să mă luați?

Duba țâșni, cauciucurile scrâșnind în timp ce virau după colț, și ajunse în fereastra lui Pauel. În cea a lui Paasikivi îl vedeam profilându-se în lumina orbitoare a străzii.

— Pauel, treptele!

Renz strigase aproape înainte să-și dea seama că văzuse ceva. În fereastra lui

Paasikivi ceva ieșea din clădire. Privi cum Pauel împușcă fetița. Să fi avut cinci ani? Șase?

Timpul încetini. Dacă au fost compromiși, se gândi Renz, fata ar fi putut avea o centură de explozibil, o bombă ambulantă. În structura parkingului nu exista suficient loc pentru a o evita. Dacă exploda, ar fi murit cu toții. De frică, gura i se umplu cu un gust metalic.

Îl auzi pe Thorn expirând zgomotos, iar duba acceleră pe lângă trepte. Fata moartă nu explodă. Bombă falsă.

— Isuse! făcu Marquez, cu ușurare în glas. Oh, sfinte Isuse!

Paasikivi opri pentru mai puțin de o secundă și Pauel ajunse în față, pe scaunul pasagerului. Renz trase ușile din spate și le închise în timp ce urcau pe rampă, ieșind în strălucirea luminii de pe stradă.

Se aflau la aproape un kilometru distanță de clădire, când semnalul declanșatorului se atenua și bobina scoase scântei. Cu un șoc ca o migrenă, conexiunea lui Renz căzu pentru o jumătate de secundă, lăsându-i senzația derutantă că se afla din nou în propria minte. I se păru că se trezise dintr-un vis. Apoi ferestrele afișajului reveniră, fiecare arătându-i perspective frontale ușor diferite, în timp ce el fu singurul care privi înapoi spre coloana de fum alb ridicându-se din orașul lăsat în urmă.

La ora când reveniră la baza din Hamburg, știrea era pe toate siturile importante.

CATR, la ordinele Consiliului de Securitate Globală, lansase atacuri simultane asupra rețelei al-Nakba, inclusiv asupra a trei laboratoare de procesare a opiului, două armurării și o tabără de instruire. De asemenea, rețeaua de comunicații al-Nakba și sistemul său suferiseră pagube importante.

Siturile opoziției adăugară că o grădiniță aflată lângă una dintre armurării fusese atinsă de bombele incendiare și că tabăra de antrenament fusese, de fapt, o școală de perfecționare medicală a unei organizații umanitare. Muriseră optsprezece persoane nevinovate, inclusiv zece copii de la grădiniță și doi educatori.

Mai fusese și o fetiță, ucisă în cursul unui atac minor din Zona de Interes Persană. Numele ei era Samara Hamze. Renz se uită la fotografiile ei, postate pe rețelele de știri – păr negru, lung până la umeri, tăiat rotunjit la gât, ochi întunecați, goi, o piele destul de albă încât ar fi putut trece neobservată și în cele mai rasiste cotloane ale Europei, dacă ar fi trecut pe-acolo. Dacă ar fi vrut.

Când îl lăsară pe Pauel la Paris și găsiră locuri la un zbor transatlantic, ciclul știrilor se modificase, iar fetița – bomba falsă – fusese uitată.

Renz nu se mai așteptă să o întâlnească vreodată.

— Asta-i vestea bună. Cea rea este că, probabil, avem de-a face cu ceva mult mai grav, spuse bărbatul de pe scenă. Ce-am să vă spun acum pare puțin în afara subiectului, dar s-ar putea să ne trezim într-un teritoriu ciudat înainte de a fi lămurit lucrurile pe aici, așa că nădăjduiesc că mă veți suporta cu toții. Întrebați-vă următorul lucru: de ce nu suntem cu toții niște neurochimiști extraordinari? Nu mă refer la faptul că nu ne-am decis să mergem la facultatea de medicină, există multe motive pentru asta. Vreau să spun, nu vi se pare că dacă sunteți capabili să faceți ceva, trebuie întâi să știți despre ce-i vorba? Aaron Ka poate juca fotbal grozav de bine pentru că știe o mulțime de lucruri despre el.

— Dar iată-ne aici, jonglând cu un schimb extrem de complex de semnale neurochimice de care nici măcar nu suntem conștienți. Nimeni nu-și zice „Of! Mai bine să fiu atent la canalele de calciu, ori am să mă trezesc cu nucleul amigdalian excitat peste măsură”. În loc de asta, inspirăm adânc de zece ori și încercăm să ne calmăm. Nivelul celular nu este ceva de care să fim conștienți.

— Iar acum puteți s-o luați altfel. Nici neuronii noștri nu sunt mai conștienți de noi, pe cât suntem noi de ei. Dacă întrebați un neuron de

ce a acționat sau vreun mușchi de ce s-a încordat, ar spune „pentru că era rândul meu” ori „am simțit muierea aproape”. Acesta-i genul de răspunsuri pe care le-am da. Dacă celulele noastre ar putea spune ceva, ar vorbi despre canalele de ioni și încărcăturile trimise prin membranele lipidelor. Iar la acest nivel celular ar fi o explicație bunicică.

— Nivelurile noastre structurale nu comunică între ele. Neuronii nu vă cunosc, iar voi nu sunteți conștienți de ei. Mai popular spus, precum e deasupra, așa-i și dedesubt.

Renz îl simți pe Marquez foindu-se în scaun. Nu era vorba de nerăbdare. Marquez se încruntase, cu privirea fixată pe scenă. Renz îi atinse brațul și-i făcu un semn întrebător din cap.

— Nu-mi place unde vrea să ajungă, primi răspuns.

Când Renz se întoarse acasă din misiune, Anna stătea la masa din bucătărie – o masă ieftină, laminată, pe picioare cromate, exfoliate – răsfoind o altă pagină pe internet despre boala sa. Prin ferestrele murdare, luminile Bazei Franklin străluceau suficient de tare încât să facă să pălească stelele. Renz închise ușa în urma lui, făcu câțiva pași și se aplecă să-și sărute soția pe creștetul capului.

Mirosea a același șampon ieftin pe care-l folosea de când o cunoscuse. Amintirea bruscă

a trupului ei, când era tânăr și puternic, fără să-i aparțină încă, îi transmise un impuls de dorință. Era neplăcut. Se întoarse spre frigider, căutând apă minerală.

Anna stinse monitorul și se foi. Mișcările ei erau stângace, incoerente. Avea fața ciupită și ciudat de lipsită de orice expresie. Îi zâmbi și luă o sticlă de apă. Ea dădu din cap – avu nevoie de o secundă să înceapă mișcarea și de o alta ca s-o oprească.

— Douglas Harper a avut și el paralizia Hulme.

— Ucigașul în serie?

— Mda, confirmă ea. Se pare că nu-i o noutate. Toată lumea din grupul de sprijin știa. Sunt încă necoaptă în comparați cu ei. Nu avea simptome. L-au diagnosticat abia după execuție.

Renz își trase un scaun, sprijinindu-se cu călcâiele de tăblia mesei. Instalația de climatizare porni cu un huruit jalnic.

— Ei cred că... vreau să spun, crimele au vreo legătură cu boala?

Anna râse. Cu ochii mari, făcu o mișcare nesigură de înjunghiere, ceva semănând a zvâcnitură ucigașă. Renz râse, surprins să descopere că îl distrase cu adevărat.

— Se crede că dacă boala ar fi progresat mai rapid, unele dintre fetele alea ar mai fi trăit și acum, spuse ea.

Renz luă o gură de apă. Era prea dulce, iar acidularea se cam dusese, dar era rece. Nu cerea mai mult. Anna își lăsă mâinile pe masă.

— Aveam de gând să-ți fac de mâncare. Dar... ei bine, n-am mai făcut.

— Nu-ți fa griji, îmi pregătesc eu ceva, o liniști, apoi continuă după un moment. Ai avut o săptămână proastă?

Oftă. Era prea slăbită. Îi putea vedea claviculele, pielea străvezie mult prea întinsă peste os.

— Noile imunosupresoare mi-au provocat diaree și cred că am să răcesc naibii. În rest, a mai trecut o săptămână cu emisiuni de divertisment și bârfe de târg prăfuit.

— Vreo bârfă mai interesantă?

— Cutare și-o trage cu cutare, chiar dacă amândoi sunt căsătoriți. N-am prea luat eu în seamă detaliile. Dar tu? Fluxurile de știri par să arate că lucrurile merg destul de bine.

Ochii Annei erau albaștri și atât de deschiși, încât îl făceau să se gândească la țurțurii de gheață când reflectau lumina din lateral. Se îndrăgostise de ochii ei, la fel de mult ca de sâni și de gustul gurii. Înlătură cât colo tristețea, înainte ca ea să bage de seamă.

— Am ucis un copil. Dar altfel a mers totul bine.

— Numai unul? Chestia aia de la grădiniță...

— Da, și ei. Noi am ucis un copil. Oamenii

mei, adică.

Anna dădu din cap și se întinse nesigură peste masă. Îi atinse încheietura cu vârful degetelor. El nu-și ridică privirea, însă lăsă să-i dea lacrimile. Se putea preface că erau pentru bomba falsă.

— Așa, deci n-a fost o săptămână bună nici pentru tine?

— A avut momente dure.

— Ești prea bun la suflet. Trebuie să încetezi.

— Nu pot.

— De ce nu?

Vorbi înainte să se fi gândit măcar. Adevărul ieși așa, dintr-o dată, pe neașteptate. Ca o boală.

— Am pierde asigurarea medicală.

Degetele se retraseră. Renz le privi dând înapoi pe suprafața mesei, le privi cum se încovoaie într-un pumn mic și beteag. Instalația de aer condiționat huruia, zgomotul de fond este la fel de bun ca tăcerea. Își coborî picioare.

— Eu n-aș schimba nimic.

— Eu da.

În glasul ei se strecurase durerea și-l apăsa ca o mână.

— Știi, șefa, nu-mi este chiar foame. Hai la culcare. Putem mânca zdravăn la micul dejun, dimineață.

Odată ce ea adormise, respirând încet, adânc

și regulat, se furișă afară din pat, își puse halatul și ieși pe ușa din față, să stea pe treptele de beton stricate. Pe peluză creștea doar iarbă, strada era pustie. Renz își trecu degetele prin părul tuns scurt și se holbă în sus, la luna ușor albăstruie și palidă de pe cer. După o vreme, activă conexiunea, să vadă dacă mai era careva online.

Paasikivi și Thorn erau deconectați. Legătura lui Pauel era deschisă, însă cu canalul video oprit și inactivă de mai bine de trei ore și jumătate, probabil că adormise. Numai Marquez era treaz și se logase. Renz ignoră celelalte trei conexiuni, cercetând lumea din punctul de vedere al lui Marquez. Se părea că era într-un bar. Ridică volumul și o gălăgie pițigăiată de country-pop îi umplu urechile.

— Hei, Marquez!

Imaginea zvâcni, apoi se stabiliză.

— Aa, Renz! Am crezut că ești chiar aici. Aia-i strada ta?

Se uită în sus și-n jos pe banda pustie de asfalt, case și pomi subțiri, însetați. Peluze cu iarbă care nu trebuia tunsă vreodată. Strada lui.

— Cred că da, încuviință tărăgănat. Cred că da.

— Pare același rahat ca și ultima dată.

— E mai cald. Mai mulți gândaci.

Marquez chicoti, iar Renz nu era cu adevărat

pe treptele casei lui jalnice de la bază, Anna nu murea încet, la câțiva metri în spate. Marquez nu era nici el într-un bar de trei parale. Erau împreună în spațiul oferit de conexiune, ireal, numai al lor, cu orice distantă dintre ei eliminată.

— Cum e Anna?

— E bine. Adică, sistemul ei imunitar încă-i mai mănâncă nervii, însă altfel e bine.

— Îmi pari cam amărât. Doar n-o să ne lași baltă acum, nu?

— Nu. Am spus că rămân, și de data asta chiar rămân. Doar că-i nașpa. Totu-i nașpa.

— Da. Îmi pare rău. E greu când femeia ta-i praf.

— Nu numai asta. Totu-i nașpa. Fata moartă. Noi i-am spus „bombă falsă”, de parcă n-ar fi fost copil. Ce zici de asta?

— Că sunt o mulțime de copii ai căror mămici îi învelesc în dinamită ieftină. Știi și tu.

— Suntem soldați, Marquez? Polițai? Ce dracu’ facem noi acolo?

— Facem ce trebuie. Nu asta te roade pe tine, știi doar.

Era adevărat, așa că preferă să nu-l ia în seamă.

— Sunt în branșă de prea mulți ani, continuă Renz. Am obosit. Când eram la început, fiecare operațiune era ca o aventură, de la cap la coadă. De cele mai multe ori nici nu știam la

ce folosea ce făceam. Îmi duceam treaba la capăt, asta-mi amintesc. Iar acum mă întreb de ce facem ce facem?
— Pentru că și ei fac la fel.
— Dar de ce?
— Din cauza noastră, spuse Marquez, iar Renz aproape că putu să-i audă zâmbetul. Așa merg lucrurile. Așa a fost mereu. Dai drumul oamenilor în lume și încep să se ucidă unii pe alții. E natura jocului. Problema ta, frățâne, e că nu-l citești pe Hobbes.
— Puștiul pișorcos din benzile desenate?
— Acum cinci sute de ani, un tip numit Hobbes a scris o carte despre cum singurul mod de a avea liniște este să renunți la toate drepturile tale în favoarea statului: fă ce zice regele, chiar dacă-i o nebunie sau nu. Dă-o în mă-sa de dreptate. Bagă-ți picioarele în tot ce are un înțeles. Fă doar ce ți se pune.
— Iar tu citești chestiile astea.
— Vezi să nu! A fost o conferință pe tema asta pe un sit despre filosofie. Tipul spunea că o guvernare a naibii de imensă poate face pace. Bagi pacea-n oameni cu un afurisit de ciocan. Zdrobește-i pe toți, tot timpul. El îi zicea Leviathan. Credea că-i singura cale de a opri războaiele.
— Sună ca dracu'.
— Poate. Dar ai tu o idee mai bună?
— Deci, îi băgăm pe toți în guvern. Iar la

sfârșit totul va fi bine.
Afișajul lui Marquez se mișca încet, înainte și-napoi, băiatul dădea din cap.
— Porcăria asta se oprește doar la întoarcerea lui Iisus.
— Și dacă nu se întoarce?
— Ia mai lasă-mă, frățâne. Știi cum stă treaba. Ți-am mai spus, nu asta ai tu în cap.
— Ce știi tu despre ce-am eu în cap?
— Stau mult timp pe-acolo, asta-i tot.
Renz oftă și își scarpină o umflătură de pe braț, unde un țânțar îi supsese sângele. Luna plutea încet deasupra lui, la fel ca întotdeauna, fie că era privită sau nu. Înghiți până reuși să-și destupe gâtlejul.
— Încă mă excită, spuse el în cele din urmă. Mă face să mă simt ca… E oloagă. E pe moarte și nu pot s-o ajut, iar când o văd vreau doar să i-o trag.
— Și de ce nu i-o tragi?
— Nu fi măgar!
— Poate vrea și ea. Nu înseamnă că a încetat să mai fie femeie. Știind că o dorești în așa hal… s-ar putea să fie ce-i trebuie.
— Ești complet dus.
— Nu există niciun necaz atât de mare încât să nu poată fi tămăduit de plăcerea fizică.
— Tot Hobbes?
— Neee… O franțuzoaică pe nume Colette. Cu un singur nume. A scris niște chestii probabil

destul de picante la vremea respectivă. Dar a fost cu mult timp în urmă. Acum nu fac nici două parale în comparaţie cu pornoşagurile de pe net.

— Citeşti cele mai ciudate tâmpenii.

— N-am pe nimeni care să m-aştepte acasă. Înseamnă o grămadă de timp liber, spuse Marquez cu o voce gravă. Du-te înăuntru, Renz! Culcă-te cu nevastă-ta. Dimineaţă, fă-i un mic dejun ca lumea şi trage-i-o până-i faci ochii albaştri.

— Are ochi albaştri.

— Atunci continuă să faci treabă tot aşa.

— Hai, marş naibii de-aici, îl repezi Renz, însă zâmbea.

— Noapte bună, frăţâne!

— Da, da. Hei, Marquez! Mulţam!

— De nada.

Renz închise conexiunea, dar mai rămase o vreme, neclintit în noapte, plimbându-şi degetele pe betonul scorojit şi ascultând greierii. Înainte de a se duce din nou la culcare, mancă un castron cu cereale stând în picioare în bucătărie, apoi folosi periuţa ei de dinţi ca să scape de gustul de lapte care-i stăruia pe limbă. Anna se foise în somn, acaparând tot patul. O sărută pe umăr când o rostogoli înapoi. Spre surpriza lui, adormi.

La ora 6:30 un autobuz şcolar, încărcat cu îngrăşăminte chimice muiate în motorină,

explodă în California, omorând optsprezece oameni și tăind accesul în rețeaua civilă pentru jumătate din stat. La 6:32, o fată de cincisprezece ani detona încărcătura avută asupra ei la șase metri distanță de președintele celei mai mari bănci din UE, în vreme ce acesta sfârșea micul dejun la un restaurant din inima Manhattanului. La 6:35, mai multe incendii de pădure izbucniră simultan în apropierea a zece centrale de transmisie energetică de pe coasta de est. La 7:30, Renz se afla într-un avion spre New York. Cu zece minute înainte de ora zece, o mașină îl luă de la aeroport, iar pe la amiază era deja la locul atacului.

Strada ar fi trebuit să fie foarte arătoasă. Clădirile se înălțau peste tot în jur: nimic din Manhattan nu era construit să fie de o înălțime mai mică decât a unei catedrale, în asta consta personalitatea orașului. De la colț, putu să vadă Clădirea Chrysler. Cafeneaua fusese un loc elegant, nu cu multă vreme în urmă. Două mașini înnegrite și contorsionate zăceau la marginea trotuarului. Cadavrele fuseseră duse de-acolo cu mult timp înainte de sosirea lui Renz și a celorlalți, însă conturul lor era încă acolo, nu trasat cu creta, ci cu bandă adezivă roz.

— Hei, Renz, îmi pare rău! spuse Paasikivi, în timp ce examinau carnagiul. Știu că voiai să

stai cu Anna.

— Nu-ți fa griji! Pentru asta-s plătit, nu?

Înăuntru, vitrina cafenelei făcuse implozie. Bucăți de sticlă blindată, groasă de trei degete, zăceau pe draperiile mistuite de foc, iar dușumelele de lemn erau lustruite până la strălucire. Aerul încă mai mirosea a chibrituri arse.

Instructajul fusese scurt. EO 47 mai făcuse asta înainte. Renz ridică fereastra cuiva din exteriorul unității la marginea dreaptă a câmpului său vizual, să-i lase pe criminaliști să dovedească tot ce voiau. Ferestrele unității sale se aflau în stânga. EO 34 și 102 asigurau securitatea zonei, însă nu deschise nicio conexiune cu ele; era deja mare înghesuială pe afișaj.

Renz și unitatea sa erau ochii și mâinile echipei de experți criminaliști, bărbați și femei considerați mult prea valoroși ca să riște pe teren. Un al doilea atac, menit să-i anihileze pe agenții aflați la locul crimei, era o tactică foarte obișnuită. Pauel, încă la Paris, li se alătură nu pentru că putea fi de folos acum, ci pentru că făcea parte din unitate, deci și din operațiune. Era priceput să te țină de vorbă în momentele de calm.

Următoarele ore se scurseră într-o plictiseală groaznica. Paasikivi și Thorn, Marquez și el – cei disponibili – urmară cu toții instrucțiunile

simple ale experților, măsurând ce li se spunea, adunând eșantioane de metal ars, pânze pătate, sticlă și schije în pungile auto-sigilante și așteptând ca palavragii din afara unității să se pună de acord asupra următoarei operațiuni.

Renz și ceilalți erau ochii și mâinile, nu creierul. Descoperi că putea urma instrucțiunile transmise fără să se concentreze prea tare. Îi dirijau trupul; acum aștepta.

Terminară imediat după ora opt seara, ora locală. Aveau zboruri în acea noapte, însă Paasikivi pleda pentru o noapte petrecută în oraș. Felul cum îl privea Marquez îi dădea lui Renz senzația că era urmărit, în timp ce Paasikivi și Thorn schimbară rezervările tuturor. Putea să-i oprească, să le spună că trebuia să ajungă acasă, să stea cu soția sa. Cum nu scosese vreun cuvânt, nici Marquez nu interveni. Echipa de criminaliști plecase, Renz aranja cele patru ferestre ale tovarășilor săi în cele patru colțuri ale afișajului. O oră mai târziu, se împrăștiaseră pe insulă.

Marquez se afla la marginea de Central Park-ului, fereastra lui arătându-i lui Renz priveliști cu copaci groși, cu frunzele negre în întunecimea nopții. Paasikivi stătea într-o cafenea, situată deasupra unei librării cu cinci etaje, privind luminile orașului și oamenii din jur cu interes identic. Thorn luase loc pe terasa

unui restaurant. Iar Renz însuși mergea printr-o stație de metrou, îndreptându-se spre Soho. Pauel îi spusese că va fi pe gustul lui. Iar Pauel, la orele mici ale dimineții pariziene, intrase într-o cafenea deschisă toată noaptea, doar pentru a fi în spiritul echipei.

— Am tot vrut să mă plimb prin Central Park, zise Marquez. Probabil că-i destul de sigur, nu credeți?

— Așteaptă până dimineața, spuse Pauel. Noaptea-i prea periculos.

Renz simți în oftatul lui Marquez cât de mult tânjea, își imagină cum își va înfige mâinile în buzunarele pantalonilor pentru a-și ascunde dezamăgirea și, amuzându-se, descoperi că și el ar face la fel. Gestul lui Marquez părea că se potrivește de minune cu propria lui seară. Prima adiere a valului de aer stârnit de garnitura pe cale să sosească începu să măture peronul stației de metrou, făcând să-i fluture pânza pantalonilor.

— Urăsc asemenea zile, spuse Thorn, tăindu-și o bucată de friptură.

În imagine, Renz privi cum sângele se aduna pe lama cuțitului și se întrebă cum mirosea îmbucătura.

— Nopților însă, le trebuie mult până să mă aducă la dezgust.

Marquez se întorsese și mergea acum, cu oamenii de pe străzi în jurul lui, care ar fi fost

o mulțime oriunde în altă parte. Paasikivi își dădu la o parte ceașca de cafea, se ridică și o luă înapoi spre librărie. La Paris, chelnerița lui Pauel, o tânără cu un păr nefiresc de roșcat, îi aduse ouăle Benedict și-i turnă o ceașcă de cafea. Thorn duse spre gură furculița cu o bucată de friptură suculentă. Garnitura alunecă în dreptul peronului, apoi ușile se deschiseră cu un șuierat și un miros de fum și ozon.

— Tot ce vreau eu… începu Renz, dar lăsă propoziția în aer.

Fata ieșise din toaleta cafenelei pariziene a lui Pauel în același moment când Renz o văzu stând în partea din spate a vagonului de metrou, pe jumătate plin. Paasikivi o zări lângă secțiunea cu muzică a librăriei, uitându-se peste umărul bărbatului cu care era – ar fi putut fi tatăl ei. Thorn, privind pe fereastra restaurantului, o văzu pe stradă. Marquez o descoperi holbându-se la el de pe bancheta din spate a unui taxi.

În toate cele patru ferestre și înaintea lui, în carne și oase, aceeași fată, sau foarte asemănătoare, se uita la el. Pielea albă, ochii întunecați, păr până la umeri, tăiat rotunjit în dreptul gâtului. Samara Hamze. Fata moartă. Bomba falsă.

Ca una singură, cele cinci fete ridicară mâna și îi salutara. Pe Renz îl gâtui frica.

Se auzi glasul lui Thorn, înșelător de calm:

— Ei, asta-i chiar ciudat.

— Retragerea! exclamă Paasikivi. Plecați de-acolo!

— Eu sunt într-un metrou în mișcare.

— Du-te în alt vagon!

Ceilalți acționau deja. Mergând calmi, repede, îndepărtându-se eficient din zonele aglomerate spre locuri unde fiecare spera să fie în siguranță. O auzi pe Paasikivi vorbind printr-o legătură cu cineva din afară, dând alarma. Renz se îndreptă spre ușile care se bălăngăneau în capătul celălalt al vagonului, dar se opri și se întoarse, cu ochii ațintiți spre fata din spate. Erau unele diferențe. Aceasta avea un chip mai alungit și ochi care-l făceau să se gândească la Asia. Femeia de lângă ea – mama fetei, presupunea – îl surprinse holbându-se și-i înfruntă privirea, trăgând fata mai aproape.

— Renz! striga Paasikivi, și își dădu seama că nu era prima oară când îl chema.

— Îmi pare rău. Sunt aici. Ce-i?

— Poliția transporturilor te așteaptă la următoarea oprire. Evacuăm garnitura, dar înainte să începem, vreau să ieși de-acolo.

— Ăsta nu-i un atac, răspunse Renz, întrebându-se de unde știa.

Din privirea mamei, din atitudinea protectoare a trupului ei față de copilă?

— Nu știu ce-i, dar nu-i un atac.

— Renz, se băgă Marquez, nu fă pe eroul!

— Nu, nu-i asta. E-n ordine.

Se ridică și se deplasă prin vagonul care trepida. Mama și copilul îl priviră apropiindu-se. Expresia mamei se modifică, trecând de la ferocitate la spaimă, apoi reveni la o sălbăticie de altă nuanță, mult mai autentică. Renz zâmbi, încercând să pară prietenos, oprindu-se înaintea lor. Își scoase legitimația de agent CATR și i-o întinse mamei. Bezna de la geamuri făcu dintr-o dată loc pilonilor estompați ai stației.

— Doamnă, va trebui să mă însoțiți împreună cu fetița.

Ușile se deschiseră cu un șuierat. Intră poliția.

— Nu-mi place unde vrea să ajungă, spuse Marquez.

— Unii poate ați auzit de singularitate, continuă bărbatul de pe podium. Este unul dintre lucrurile pe care oamenii le tot așteaptă să se întâmple, dar pare să nu fie cazul. Se presupunea că singularitatea se va produce atunci când tehnologia devine atât de complexă și atât de interconectată, încât ajunge să se trezească la viață. Devine conștientă. Se credea că va surveni prin anii ’90, iar ulterior subiectul revenea cam odată la fiecare cinci ani. Există și câteva filme destul de prăpăstioase pe această temă.

Dar amintiți-vă ce-am zis mai înainte. Nivelurile nu comunică între ele. Așa că, ce-ar fi dacă ceva s-a și trezit – o rețea în care oamenii și computerele sunt doar o parte. Avioanele, trenurile și automobilele, altă parte. Fata asta este ca o celulă umană individuală, un neuron sau o celulă a inimii. Omul de acolo este altă celulă. Comunitatea devine un organ sau un țesut. Chiar și înainte să fi fost conectați, între oameni existau neîncetat comunicații și interacțiuni. Ce-ar fi dacă s-au format structuri conștiente la acest nivel? Poate că au primit un impuls decisiv atunci când am început să ne conectăm masiv.

Sau poate că au fost dintotdeauna prezente. Numiți-le minți colective. S-ar putea să nu aflăm niciodată ce sunt, tot așa cum celulele noastre nu sunt conștiente că fac parte din noi.

Iar aceste minți colective au continuat să funcționeze la nivelul lor propriu, total ignorante în privința noastră… cine știe câtă vreme? Nouă cât ne-a luat până am înțeles neurochimia?

Știu că ne-am obișnuit să ne considerăm vârful. Moleculele formează celulele, celulele, țesuturile, acestea formează organele, iar organele, oamenii. Însă oamenii nu constituie altceva mai mare. Complexitatea se oprește la noi. Ei bine, doamnelor și domnilor, se pare că

nu-i așa.

— Voi pricepeți ce naiba tot îndrugă? întrebă Pauel.

Din murmurul vocilor din încăpere, se pare că întrebarea ajunsese și în alte rețele, nu numai a lor. De parcă s-ar fi așteptat la așa ceva, vorbitorul se dădu înapoi și își băgă mâinile în buzunare, așteptând cu o expresie apropiată de înțelegere sau poate, de milă.

— Spune că-i război în ceruri, răspunse Marquez.

— Nu, nici vorbă, interveni Renz. Aici nu-i vorba de îngeri, ci de minți. Vorbește de minți.

Bărbatul făcu din nou un pas înainte, ținându-și mâinile întinse, cu palmele ridicate. Rumoarea mulțimii se potoli. Bărbatul dădu din cap, zâmbind de parcă ar fi fost mulțumit de toți.

— Iată ce se întâmplă. Unii ați sesizat, deja, lacunele modelului. Am afirmat că nivelurile complexității nu comunică între ele. Nu-i întru totul adevărat. Se întâmplă de fiecare dată când beți un pahar de vin sau luați antidepresive. Înțelegem neuronii. Poate nu perfect, dar suficient de bine cât să-i influențăm.

— Ei, bine, singura teorie care se potrivește cu genul de coincidențe coordonate pe care le-am întâlnit spune: există ceva mai sus, cu un nivel de complexitate deasupra noastră, care

încearcă să-și dea seama cum să ne influențeze.

Când Paasikivi întrerupse instructajul și-i spuse, Renz nu înțelese imediat. Continua să aibă viziuni cu bombe explodând în cabinetul medicului, cu bărbați înarmați. Era singurul înțeles pe care-l putea atribui cuvintelor Anna-i la spital. A suferit un atac.

Salonul ei mirosea a dezinfectant. Huruitul și clănțănitul instalației de purificare a aerului erau destul de puternice ca să acopere zgomotul de fond din jur. Zgomot alb, precum oceanul. Dând cu ochii de el, se căzni să zâmbească.

— Hei, ai văzut? Somonii sunt din nou pe cale de dispariție.

— Petreci prea mult timp pe net, răspunse el, păstrând un ton blând, dar tachinând-o.

— Da, păi nu prea mă mai scoți la dans.

Încercă să-i răspundă printr-un zâmbet. Dorea. Văzu însă lacrimile din ochii ei, mâinile subțiri ca niște bețe, ridicându-se șovăitoare spre el. Aplecându-se, o luă în brațe, îi mirosi părul și începu să plângă. Ea încercă să-l liniștească și-l mângâie pe ceafa, degetele tremurătoare atingându-i pielea.

— Iartă-mă! reuși să spună în cele din urmă. Ar trebui să fiu aici, pregătindu-ți pernele și celelalte, nu…

— Nu să ai propriile tale simțăminte? Dragule,

nu fi prost.
El reuși să râdă din nou, puțin. O lăsă jos și își șterse lacrimile cu dosul mânecii.
— Ce spun medicii?
— Cred că e din nou sub control. Nu vom ști decât peste o săptămână, două, în ce măsură m-a afectat permanent. A fost un atac ușor, dragule. Nu-i cine știe ce.
Înțelegea din felul în care vorbise, din privirea ei, că nu-i cine știe ce însemna va fi mult mai rău. Inspiră adânc și dădu din cap.
— Tu ce-ai mai făcut? Am văzut că a fost oprit un atac la New York. Au încercat o continuare la restaurant?
— Nu, nu a fost un atac. A fost altceva. E foarte ciudat. Apar toate fetele alea, dar se pare că nu-i nicio legătură între ele, A fost un soi de coincidentă.
— Fete?
— Fetițe. De cinci, poate șase ani.
— Aveau explozibili?
— Nu, toate erau bombe false. Și nu erau conectate la nici o rețea. Erau doar... fetițe, spuse Renz, privindu-și mâinile. Detest asta, Anna. Pe bune. Tot.
— Chiar și părțile care-ți plac?
Îl străbătu amintirea bucuriei, pregătirea bobinei, teama, emoția și succesul. Sentimentul că făcea parte din ceva mai mare și mai important decât el. Căldura trupului

Annei când dansau, sau când și-o trăgeau.

— În special părțile care-mi plac. Astea-s groaznice.

— Bietul meu iubitei. Îmi pare rău, să știi. Dacă aș putea face ceva… Îi tot spun corpului meu să se liniștească, dar…

Reuși să dea din umeri. Era dureros s-o privești. Renz dădu din cap.

— Păi, n-aș vrea să zac în adâncurile iadului cu nimeni altcineva.

— Chiar a fost ceva simpatic, făcu ea, apoi adăugă, într-o doară: Nu te-ai gândit să mergi la grupul de sprijin? Foarte mulți din grupul meu și-au adus soții sau nevestele. Se pare că-i ajută.

— Nu sunt aici destul timp. N-ar avea niciun rost.

— Au consilieri. Cel puțin discută cu ei.

— Bine, am să vorbesc. Primesc o permisie în curând. Până atunci mă descurc.

Ea râse și privi în altă parte. Lumina-i sclipi în ochi exact cum trebuia, ca-n țurțuri.

— Poftim? întrebă el.

— Că te descurci. E caraghios. Tu ai războiul tău, dragule. Eu pe al meu.

— Cu deosebirea că și tu ești dușmanul.

— Mda, am senzația de război civil, spuse ea și râse forțat. În grupul meu e un tip pe nume Eric. Ți-ar plăcea. El spune că este ca și cum ai avea două persoane în același trup, una dintre

ele încearcă să trăiască, pe când cealaltă vrea s-o ucidă pe prima, chiar dacă asta înseamnă să moară odată cu ea.

— Cel bun și cel rău, comentă Renz.

— O chestiune de perspectivă. Sistemul imunitar crede că face fapte de vitejie. Micile celule albe mișună pretutindeni și se tot salută. Greu să le convingi să înceteze să-și mai facă treaba.

Bărbatul dădu din cap. Degetele Annei le găsiră pe ale lui, strecurându-se printre ele. Purificatorul de aer scoase un pocnet, apoi reveni la zumzetul său obișnuit.

— Toți cei din grupul tău sunt atât de îndârjiți?

— N-au ajuns ei chiar în locuri unde copiii sunt împărțiți în purtători de centuri de explozivi și bombe false, dar ai dreptate, există o undă de înverșunare printre ei.

— Par din aceeași stofa ca Marquez.

— Și ce părere are trupa? întrebă Anna.

— Sunt destul de speriați de chestia din New York.

— Deci, ce s-a întâmplat mai precis?

N-ar fi trebuit să-i spună, dar o făcu.

— Există ceva mai sus, cu un nivel de complexitate deasupra noastră, care încearcă să-și dea seama cum să ne influențeze, spuse bărbatul. Problema este ce vom face noi în acest caz? Răspunsul este nimic. Nu trebuie să

facem nimic. Ne vedem de treburi, la fel ca și înainte. Să vă explic de ce este extrem de important să ne comportăm așa.

— Până acum, anomaliile au avut toate aceeași structură. În esență, nu sunt decât propagandă. Vedem că dușmanul ne abordează amical, poate chiar într-o manieră conciliatoare. Începem să-l asociem cu imaginea unor fetițe drăgălașe și bătrânici simpatice. Altfel, am fi inundați cu rapoarte despre decese care ne-ar aminti că oamenii de care ne pasă ar putea muri. La fel și noi.

— Și poate că luăm imaginea respectivă cu noi, în viața de zi cu zi. În lupta dintre două minți colective, acest gen de slăbire a opoziției ar fi o mutare foarte bună. Imaginați-vă cât de simplu ar fi să învingi într-o încăierare dacă ai putea convinge mușchii adversarului că te plac mult. Întreaga poveste s-ar termina cam așa, zise bărbatul pocnind din degete.

— Trebuie să fim cu toții conștienți. Trebuie cu toții să ținem cont de ceea ce se petrece, iar dacă ne modificăm comportamentul, inamicul câștigă. Să lăsăm cealaltă tabără să se moaie, asta-i foarte bine, însă noi nu ne putem permite. Dacă ce-i acolo sus dă greș, s-ar putea să renunțe la strategie. Dacă-l lăsăm să câștige, fie și o palmă de teren, n-ar mai avea niciun motiv să se oprească.

— O veste bună, acum. Unii le cunoașteți

deja. Există informații că incidente asemănătoare li se întâmplă și brigăzilor teroriste, așa că cineva de sus ar putea fi de partea noastră. Dacă este adevărat, nu trebuie decât să ne asigurăm că băieții răi se moaie înaintea noastră.

Renz clătină din cap. Își simțea creierii grei, umpluți cu vată. Marquez îi atinse brațul.

— Ești în regulă?

— De ce crede că sunt două?

— Poftim?

— Două. De ce crede că sunt două entități? Dacă-i doar una, atunci nu-i nici război. Dacă e… de ce-ar fi vorba de o luptă, și nu de o boală? Poate ne spune că nu așa trebuie să fie lumea? Poate că lumea este la fel ca Anna.

— Care-i diferența? întrebă Marquez.

— Când ești bolnav, încerci să te faci bine. La război, nu vrei decât să câștigi.

— Acum, înainte să continuăm, rosti bărbatul de pe scenă, mai sunt vreo două lucruri pe care aș dori să le clarific.

Își înălță mâna, cu degetul arătător ridicat pentru a sublinia spusele, însă cuvintele – care ar fi fost – pieriră înainte să le poată rosti. Conexiunea lui Renz căzu, Pauel și Paasikivi și Thorn dispărură. Marquez rămase numai un trup lângă al său, dar nu și în mintea sa. Trecu o jumătate de secundă de liniște mormântală, până când fiecare agent din sală își dădu

seama ce se întâmpla. În golul dintre respirații, Renz se întrebă dacă Anna era pe net și cât de repede va afla ce se întâmplase. Îl auzi pe Marquez mormăind măscări înainte de prima dintre explozii.

Suflul îl lăsă fără aer. Senzația chinuitoare, imediat ulterioară unui accident de mașină, îl acapara, iar lumea se transformă într-o debandadă, cu oameni care fugeau, urlau ordine, cu mirosul înțepător, acid, al explozivilor. Renz se împletici spre ieșirile laterale ale sălii, dar se opri înainte de a ajunge acolo. Acela era locul unde se așteptau să fugă toată lumea, unde o luaseră majoritatea agenților. Marquez dispăruse în gloată, iar Renz încercă din reflex să deschidă o conexiune spre el. Fumul se rostogolea spre tavan ca un nor de furtună. Se auzi o altă explozie, mult mai depărtată.

Auditoriumul era acum gol. O serie de bombe detonaseră pe partea dreaptă a sălii – dispăruseră șiruri întregi de scaune. Vorbitorul zăcea mort, pe podium, cu trupul sfârtecat de schije. Focul se răspândea tot mai mult, sub ochii lui Renz. Se întrebă dacă ceilalți nu pățiseră nimic, Paasikivi, Thorn, Pauel. Poate că și ei fuseseră atacați.

Între dărâmături erau cadavre. Se mișcă repede, aerul devenea tot mai greu. Mort. Mort. Mort. Prima persoană în viață era un

bărbat cu puțin mai în vârstă decât el, zăcând pe trepte. Avea păr grizonat, piele închisă la culoare, mâini mari, năclăite de sânge.

— Trebuie să ieșim, spuse Renz. Poți să mergi?

Bărbatul se uită spre el cu o privire confuză.

— E un incendiu. A fost un atac. Trebuie să ieșim.

Ceva tot păru că pricepe. Bărbatul dădu din cap, iar Renz îl apucă de mână și-l ridică. Ieșiră împreună, clătinându-se. Cineva în spatele lor urla, cerând ajutor.

— Mă întorc, strigă Renz peste umăr. Îl duc afară și mă întorc imediat.

Nu știa dacă se va putea ține de cuvânt. Afară, strada părea un furnicar pe care un copil uriaș îl călcase în picioare. Ambulanțe, poliție, agenți. Renz își duse povara spre o ambulanță. Medicul îl opri când dădu să plece înapoi.

— Rămâi aici.

— Mai sunt oameni înăuntru. Trebuie să mă întorc. N-am nimic, trebuie să mă întorc.

— Nici pomeneală să n-ai nimic, spuse medicul și-l împinse jos, cu blândețe.

Renz scutură din cap, buimăcit, până când medicul arătă spre brațul lui. O bucată de metal rotunjit, ca o fisă și lung cât un stilou îi ieșea din carne. Sângele-i năclăise cămașa.

— Oh, făcu Renz. N-am… nici n-am observat.

Medicul se apleacă, holbându-se în ochii lui.
— Ești în stare de șoc. Stai aici.
Renz făcu așa cum i se spuse. Formele care animau strada păreau că-și pierd conturul individual, o masă colcăitoare de metal și carne, cărămizi și foc, mișcându-se dintr-o parte în alta. O percepu ca pe un singur organism, abia apoi ca pe oameni acționând împreună. Ambele interpretări aveau sens.
Apărură pompierii, împroșcând peste tot cu furtunurile, și aerul începu să miroasă a apă. Încercă să se conecteze cu Marquez, însă nu reuși. Cineva îi legă brațul, iar el îi lăsă să facă ce voiau. Începea să-l doară, ca o bătaie regulată, îndepărtată.
O surprinse cu privirea pe fetiță când ieși pe o ușă. Nimeni nu părea s-o fi băgat în seamă. Renz se ridică, ajutându-se de brațul bun, și se duse spre ea.
Însă nu era aceeași, nu o altă fantomă a Samarei. Copila era mai mare, deși numai cu un an sau doi. Avea pielea de-un măsliniu închis, cu părul și ochii negri, în ochi i se oglindeau flăcările. Hainele îi erau groase și înfoiate, deși aproape venise vara. Îl privi și zâmbi. Avea o expresie de beatitudine.
— Trebuie să-i punem capăt. Nu-i război, e o boală. Este febră. Facem parte din același organism, care moare. Cum o să reușim să oprim asta?

Îl deranja că plângea înaintea unui străin, mai ales a unui copil. Nu se putea reține. Era absurd. Chiar în stare de șoc, pricepea că, de exista acolo sus vreo minte colectivă bolnavă, pe patul de moarte, n-aveam cum să se facă înțeles de ea, fie că se adresa fetei sau cerului. Nu putea să-i atragă atenția asupra a ceea ce se întâmpla, cum nu putea s-o salveze nici pe Anna dacă discuta cu hematiile ei.

Renz o văzu pe fetița din fața lui cum umblă în interiorul hainei și pricepu. O fetiță arabă, la New York, cu o haină diformă. Un al doilea atac, care să anihileze serviciile de urgență, venite în urma primului atac.

— Te rog! Trebuie să-i punem capăt. Tu și cu mine trebuie să oprim totul.

Fetița clătină din cap în semn de răspuns. *Nu, nu trebuie.*

— Dumnezeu este mare! spuse ea fericită. Ca și cum i-ar fi împărtășit un secret.

Colin P. Davies - Luptătorii

Tânărul scriitor britanic, **Colin P. Davies** este un șef de șantier de construcții din Liverpool, Anglia. Povestirile sale au apărut în *Spectrum SF, Asimov’s Science Fiction, 3SF, Paradox, Elysian Fiction* și *Andromeda Spaceways Inflight Magazine*. Primul său roman este *The Bookmole.* În 2008 i-a apărut culegerea de povestiri *Tall Tales On The Iron Horse.*

În scurta povestire incisivă și rafinată care urmează, înțesată cu suficiente idei noi pentru a alimenta un roman de opt sute de pagini, autorul ne înfățișează prețul care uneori trebuie plătit pentru a menține un *statu-quo…*

*****

În sfârșit, bunicul încetini șalupa și alaiul de păstrăvi de mare se îndepărtă, alunecând sub soarele dogoritor al amiezii.

Elisa se aplecă peste margine, urmărind cu privirea un alt hoit gigantic și tremurător trecând pe sub, în timp ce bunicul fluiera un refren mult mai bătrân decât cei treisprezece ani ai fetei.

— Ajunge! strigă ea, apoi adăugă mai blând: Am văzut destul.

— Și încă mă mai consideri rău?

Bunicul își dădu pe spate șapca albă și își trecu o batistă mototolită peste frunte. Opri motorul. Pleoscăitul domol se stinse odată cu

zumzetul acumulatorului.
— De fapt, niciodată nu te-am crezut rău.
Elisa scrută orizontul. De unde se găseau ei în Oceanul Sferic, nu se zărea nimic din arhipelag. Noua Sicilie se afla la două ore către vest. Fata nu mai călătorise niciodată atât de departe de Portul de origine, de oameni. Ideea de izolare era ca o mână strivindu-i plămânii – doar ea, bunicul și un ocean cât o lume.
Privi din nou în apa limpede, mică a platoului, la cimitirul de oase albe și enorme.
— Cât de întins este câmpul de bătălie?
Bunicul stătea cu brațele larg deschise, astfel că briza îi umfla cămașa albă.
— Imens. L-am privit de la o distanță prudentă.
— Nu văd niciun trup de demon. Ziceai că sunt la fel de mari ca luptătorii.
— Demonii înaripați sunt acolo, crede-mă. Mai uită-te… s-ar putea să le vezi sulițele de bronz.
— Nu-mi văd decât copiii.
Elisa își scoase pălăria de paie cu boruri largi și își dădu la o parte de pe față părul roșcat. Își atinse obrazul cu vârful degetului, sperând să găsească o lacrimă, dar în zadar. Soarele o ardea și își puse din nou pălăria.
Bunicul se foi stânjenit.
— Cred că întinzi coarda puțin cam mult.
Se ghemui și începu să scotocească într-o geantă de pânză groasă, scoțând la iveală un

binoclu.

— Bine, poate nu copiii.

— Elisa, tu ești o resursă, iar eu sunt un creator. N-am sentimente de vinovăție.

— Și, totuși, m-ai adus aici.

— Ești nepoata mea… Veneam aici… și tu *m-ai rugat.* Examina cu binoclul cerul către est.

— În plus… m-am gândit că s-ar putea să înveți ceva.

Elisa își trecu degetele prin apă. Răcoarea o luă pe neașteptate, însă i se părea potrivită pentru acest loc al morții. Venise aici căutând emoție, căutând o legătură… sau cel puțin o reacție. Însă nu era impresionată. Inima îi era la fel de rece ca apa oceanului.

Monștrii de pe fundul mării, acei coloși zburători care apăraseră Portul de origine de atacul demonilor, care se luptaseră pe un cer negru de aripi și carne, cu sângele șiroind ca ploaia, erau *parte* din ea, erau zămisliți *din* ea. Aveau cranii de dimensiunea unor case, coaste cât grinzile, celule din celulele ei. Ce se așteptase să simtă?

— Bunicule, ești sigur că nu a supraviețuit niciunul?

Își șterse degetele de pantalonii scurți.

Bunicul coborî binoclul.

— La chemarea cercetașilor, am trimis progeniturile tale. Demonii au fost alungați, dar niciun luptător nu s-a întors la labirint.

Acum cuibul e populat doar de peștișori.
— Și dacă demonii se întorc?
— Se *vor* întoarce, cu timpul. Dar vom avea întotdeauna alte progenituri.
— Dar nu ale mele.
— Ți-ai făcut datoria. Nu vei mai fi solicitată.
— Mă întreb… cum te simți să creezi viață doar pentru a o distruge? Să creezi cu acest scop precis? Nu te deranjează?
Bunicul oftă.
— A devenit o necesitate. Cum altfel am putea să ținem demonii la distanță? Probabil că ți-e greu să înțelegi.
— Nu, nu mi-e greu.
Înțelegerea venea ușor, *emoția* era cea care venea greu. Elisa căuta melancolie sau tristețe. Nu găsea decât disconfort în dogoarea nemiloasă a soarelui.
— Mi-ar plăcea să cred că ai mei au murit eroic, că o fărâmă din personalitatea mea a trăit, cumva, în ei.
— Luptătorii n-au de ales. Luptă și se întorc la cuib. Sunt *proiectați* să nu aibă de ales. Ți se pare eroic?
— Ești un soldat bătrân cu inima de piatră. Luptătorii nu sunt mașini. Mi-ai spus că au sentimente.
— *Bineînțeles* că au sentimente. Simt dragoste față de noi. De ce altceva și-ar da viața pentru noi?

Bunicul puse binoclul înapoi în geanta aflată la picioarele sale. Când se ridică, ținea în mână un mic radio sau un transmițător. Desfăcu antena și lovi tastele cu vârful degetului.

— Uneori, mă întreb cine sunt adevărații luptători.

— Ce vrei să spui? Tu i-ai făcut. Ar trebui să știi.

— … și cine sunt adevărații demoni…

— Oricine ar fi, într-o bună zi îi vei găsi și-i vei distruge, nu-i așa?

Bunicul îi zâmbi.

— Aceasta este lumea lor. *Oamenii* sunt intrușii aici.

— Ce faci? întrebă, arătând cu degetul către stația radio din mâna lui.

— Pescuiesc.

Soarele dogorea pe umerii bronzați ai Elisei; maioul roz pe care îl purta îi oferea foarte puțină protecție. Se săturase să mai stea.

— Am văzut destul, bunicule. Vreau să mă întorc.

— Încă puțin… Aproape am terminat.

— Și dacă luptătorii s-ar iubi pe ei înșiși mai mult decât ne-ar iubi pe noi?

— Dar știi că ești ciudată, Elisa. Plină de întrebări. Nimeni nu mi-a mai pus asemenea întrebări până acum.

— Poate că nu sunt ca toți ceilalți.

— *Trebuie* să ne iubească mai mult decât iubesc viața. Supraviețuirea noastră depinde de asta. Dar nu sunt nebun. M-am pregătit pentru surprize.

— Cred că nu sunt născută să fiu martir.

— Vei avea timp să…

Cuvintele i se opriră pe buze când marea săltă și barca se legănă, ca și cum ceva ar fi trecut pe dedesubt. Elisa scrută apa, dar nu zări decât întunecime printre razele scânteietoare ale soarelui ce se oglindea în ea. Un moment de liniște și trepidație, apoi o siluetă imensă țâșni din apă, la trei sute de metri depărtare. Dintr-o fântână de stropi, o creatură monstruoasă se avântă în aer. Se îndreptă în direcția lor, în timp ce un val năvăli către barcă.

— Un luptător! țipă Elisa, în timp ce șalupa o răsucea și o azvârlea încoace și încolo.

Își încleștă degetele de banchetă.

Creatura se ridică deasupra lor, cu aripile negre de reptilă, pe urmă se prăvăli și pluti în cercuri joase, cu ghearele ca niște seceri tăind crestele valurilor. Capul masiv păstra caracteristici umane, dar exagerate și trase în față, într-un bot ascuțit, cu vârful ca o țepușă. Gâtul acoperit cu chitină părea nefiresc de subțire, dar îi permitea să facă manevre în aer și să dea lovituri necruțătoare cu colții zimțați. O fiară nemaipomenită, ce se dovedise pe

măsura nechibzuinței auto-distructive a demonilor cu pielea maronie.

— Este unul de-al meu! strigă Elisa. Trebuie să fie!

Luptătorul se ridică, întunecând soarele preț de o clipă, străbătând aerul înapoi pentru a se înălța, pe urmă viră, întorcându-se pentru a coborî în picaj spre ei.

— Da, este unul de-ai meu. Și trebuie să fie mai deștept decât ceilalți. A descoperit cum să se ascundă și cum să supraviețuiască.

Luptătorul țipa – un urlet la fel de trist ca al unui copil pierdut – în timp ce cobora atât de jos deasupra lor încât Elisei îi zbura părul peste față. Simți mirosul de alge al creaturii.

— Este din cauza *mea,* nu-i așa, bunicule? Luptătorul meu este altfel. Are spiritul meu. A făcut propriile alegeri. E mai puternic, mai inteligent… Ar putea deveni lider.

Luptătorul se apropie din nou, plană deasupra lor, apoi urmă un trosnet și o bufnitură și o gaură imensă de cer albastru fumuriu apăru în trupul creaturii… iar aceasta zbieră, se roti și plonjă din cer… prăbușindu-se în apă, ceva mai departe.

Elisa țipă și se agăță de marginea șalupei ce se legăna.

— Bunicule…

Îl văzu coborând antena.

— L-ai *omorât!* De ce? De ce l-ai omorât?

Privi cum trupul imens era înghițit de ape. La început vârtejuri, apoi un clocot rece, pe urmă calm. Era îngrozitor. O tragedie. Ar fi putut avea cel mai bun luptător care a existat vreodată!

— Bunicule!

Bunicul aruncă transmițătorul în geantă și rămase cu privirea pierdută înspre apă. Elisa nu-i putea vedea chipul. Deși îi vorbi, iar și iar, bunicul nu-i răspunse. Încetul cu încetul, barca își opri mișcarea agitată.

Soarele se târa pe cer.

În cele din urmă, bunicul porni motorul și îndreptă șalupa către Portul de origine.

Stephen Baxter - Mayflower II

Ca mulți dintre colegii săi de la începutul acestui nou secol, scriitorul britanic **Stephen Baxter** este implicat de peste zece ani în misiunea de revitalizare și reinventare a povestirilor SF Hard Science. Destinate unei noi generații de cititori, acestea sunt texte la limita științei, dar scăpărând de idei noi și bizare, situate adesea dincolo de limitele aproape scandaloase ale întinderilor cosmice.

Baxter a publicat pentru prima dată în Interzone, în 1987, și de atunci a devenit unul dintre cei mai importanți colaboratori ai revistei, contribuind de asemenea și la *Asimov’s Science Fiction, Science Fiction Age, Analog, Zenith, New Worlds* și altele. Este unul dintre cei mai prolifici tineri autori de Science fiction și devine rapid unul dintre cei mai cunoscuți și apreciați. În 2001 a participat de două ori la votul final pentru Premiul Hugo și a câștigat atât Asimov’s Readers Award, cât și Analog’s Analytical LaboraTory Award, fiind printre puținii autori care le-au cucerit pe amândouă în același an. Primul roman al lui Baxter, *Raft,* a apărut în 1991, având parte de multe reacții entuziaste, și a fost repede urmat de alte romane bine primite printre care *Time like Infinity, Anti-Ice, Flux* și pastișa după H.G. Wells – continuare la Mașina Timpului – The

Time Ships (apărută în două volume: *Corăbiile timpului* și *Pierdut în timp,* Editura Nemira, 2001), recompensată cu premiile John W. Campbell Memorial și Philip K. Dick: Alte cărți ale sale sunt romanele *Voyage, Titan, Moonseed, Mammoth, Book One: Silverhair, Manifold: Time, Manifold: Space, Evolution, Coalescent* și (în colaborare cu Arthur C. Clarke) *The Light of Other Days,* și antologiile *Vacuum Diagrams: Stories of the Xeelee Sequence, Traces și Hunters of Pangaea.* Ultimele lui apariții sunt romanele din seria Destiny's Children.

În cele ce urmează, ne oferă locuri de cinste la spectacolul nașterii în dureri a unei noi civilizații – una destinată să-și petreacă următoarele câteva mii de ani închisă între patru pereți.

*

Cu douăzeci de zile înainte de sfârșitul acestei lumi, Rusei află că va fi salvat.

— Rusei. Rusei…

Vocea șoptită era insistentă. Rusei se zvârcoli, încercând să se scape de efectele obișnuitului sedativ ușor. Perna era umedă de transpirație. Camera reacționa la mișcarea lui, și lumina blânda îl învălui.

Fața fratelui său plutea în aer la marginea patului. Diluc zâmbea larg.

— Pe Lethe! strigă Rusei răgușit. Ticălos urât!

— Ești invidios! replică Diluc.
Virtualul făcea ca fața să-i pară chiar mai lată decât era în mod normal, iar nasul mai proeminent. Îmi pare rău că te trezesc. Dar tocmai am auzit – trebuie să afli…
— Ce să aflu?
— A apărut Blen la infirmerie.
Blen era nanochimistul repartizat pe Nava Trei.
— I-auzi: are un suflu cardiac.
Rânjetul lui Diluc reveni. Rusei se încruntă.
— Pentru asta m-ai trezit? Bietul Blen.
— Nu e chiar așa de serios. Dar e congenital.
Sedativul îi încețoșa gândirea, și avu nevoie de câteva momente ca să înțeleagă.
Cele cinci nave trebuiau să evacueze ultimele și cele mai puternice speranțe de pe Port Sol, din calea unui pericol iminent. Dar erau vehicule de transport cu viteză mai mică decât a luminii, și avea să dureze mai multe secole până să ajungă la destinație. Numai cei mai sănătoși, ca trup și ca genom, puteau fi admiși la bordul unei nave în care se succedau generații. Iar dacă Blen avea o boală de inimă ereditară…
— Coboară de pe navă! șuieră Rusei.
— Asta înseamnă că ajungi tu la bord, frate. După el, ești cel mai bun nanochimist de pe bulgărele ăsta de gheață. Nu vei mai fi aici la sosirea Coaliției. O să trăiești!

Rusei se lăsă pe spate pe perna lui strivită. Se simțea amorțit. Diluc continua să vorbească.

— Știai că familiile sunt ilegale sub Coaliție? Cetățenii lor se nasc în cuve. Am fi condamnați doar pentru că ne înrudim! Încerc să-mi aranjez un transfer de pe Cinci pe Trei. Să fim împreună, ce spui? Știu că o să fie greu. Dar ne putem ajuta unul pe altul. Putem trece prin asta…

Rusei nu se putea gândi decât la Lora, pe care va trebui să o lase în urmă.

A doua zi de dimineață, aranja să se întâlnească cu Lora în Pădurea Strămoșilor. Luă un transportor de suprafață cu roți-bulă și porni devreme.

Port Sol era o sferă de gheață friabilă și de piatră, cu un diametru de câteva sute de kilometri. Era de fapt un planetoid, o rămășiță nefinisată de la formarea sistemului Sol. Nelocuit de milenii, suprafața sa era neregulată, pietroasă și găurită, acoperită de orașe abandonate. Dar în decursul folosirii îndelungate de către oameni, unele zone rămăseseră neatinse, iar Rusei conduse de-a lungul drumului marcat, ca să evite zdrobirea sculpturilor delicate de gheață, formate aici de aproape patru miliarde de ani.

Se aflau chiar la marginea sistemului solar. Cerul era o cupolă de stele, cu focul zdrențuit al galaxiei azvârlit neglijent peste ecuator.

Undeva în acea strălucire difuză se afla soarele, steaua cea mai luminoasă, suficient cât să arunce umbre, dar atât de îndepărtată, încât părea aproape neînsemnată. În jurul soarelui, Rusei putea desluși o mică pată de lumină: era sistemul de planete, sateliți, asteroizi, praf și alte rămășițe, care reprezentaseră arena întregii istorii umane înainte de primele călătorii interplanetare, în urmă cu trei mii de ani, și încă mai reprezentau căminul tuturor, cu excepția unei fracțiuni infime. Erau timpuri de frământări, și oamenii de acolo se luptau și mureau, în triumfuri și terori necunoscute altora. Chiar acum, dinspre acea strălucire palidă, o flotă de pedeapsă își croia drum spre Port Sol.

Vizibil dincolo de orizontul apropiat al bulgărelui de gheață, se afla un cilindru gros, o schiță încețoșată în slaba lumină soarelui. Era Nava Trei, pregătindu-se pentru saltul în adâncul necunoscutului.

Întreaga situație era o consecință nedorită a eliberării Pământului de extratereștrii Qax.

Coaliția Guvernării Interimare reprezenta noua autoritate, pură ideologic, severă și hotărâtă, care se născuse din haosul Pământului de curând eliberat. Perseverentă, intolerantă, neiertătoare, își croia deja drum prin foc printre planetele și sateliții sistemului. Când apăreau navele sale, puteai spera ca

lumea ta să fie doar destrămată, echipamentele sechestrate, și să fii aruncat într-un lagăr de prizonieri de pe Pământ sau de pe Lună, pentru” recondiționare”.

Dacă se descoperea că adăpostești pe cineva care colaborase cu odioșii Qax, pedeapsa era una extremă. Rusei auzise vorbindu-se de „refacerea suprafeței”.

Acum își îndrepta atenția către Port Sol. Astrul de gheață era guvernat de cinci Faraoni, care într-adevăr colaboraseră cu Qax – deși ei îi spuneau „mediere a efectelor ocupației în beneficiul omenirii” – și primiseră drept recompensă tratamente antiîmbătrânire. Astfel, Port Sol devenise un „cuib de colaboratori ilegal nemuritori”, după cum declara Coaliția, iar trupele sale primiseră misiunea să îl „curețe”. Păreau indiferenți la faptul că alte cincizeci de mii de oameni mai trăiau acolo.

Faraonii aveau o rețea puternică de spionaj pe Pământ și fuseseră avertizați, întrucât coloniștii puteau folosi doar o mică baterie de armament învechit – aveau în general o tehnică relativ slabă, lumea era un refugiu din calea ocupanților – nimeni nu se aștepta să fie capabili să reziste. Dar exista o scăpare.

Fuseseră construite în grabă cinci nave puternice. Pe fiecare, condusă de un Faraon, se puteau îmbarca vreo două sute de oameni,

selectați pentru sănătatea și abilitățile lor: în total, cam o mie, dintr-o populație de cincizeci de mii, salvați de dezastrul iminent. Pe Port Sol nu exista tehnologie pentru viteze supraluminice, în nave urmau să se succeadă generații. Dar poate că era bine: între stele exista spațiu în care să se ascundă.

Toate aceste puternice forțe ale istoriei se concentraseră acum asupra vieții lui Rusei și amenințau să-l despartă de iubită.

Rusei era un nanochimist capabil, avea vârsta potrivită, iar sănătatea și genealogia lui erau perfecte. Dar spre deosebire de fratele său nu fusese destul de norocos să câștige la loteria de unu la cincizeci și să obțină un loc pe nave. Avea douăzeci și opt de ani: o vârstă nepotrivită pentru a muri. Își acceptase soarta, așa credea, căci Lora, iubita lui, nu avea nicio speranță să obțină un loc. La vârsta de douăzeci de ani era studentă, o promițătoare idealistă a Virtualului, dar fără vreun talent pe deplin dezvoltat ca să aibă o șansă în competiție. Se consola într-un fel, gândindu-se că va muri alături de ea. Era sincer cu sine însuși: niciodată nu fusese sigur dacă seninătatea aceasta va supraviețui apariției navelor Coaliției pe cerul întunecai, iar acum, se pare că nici nu avea să afle.

Lora îl aștepta în Pădurea Strămoșilor. Se întâlniră pe suprafață, îmbrățișându-se țeapăn

prin costume. Instalară un cort și se strecurară prin sasul pliant.

Printre umbrele prelungi ale Pădurii, Rusei și Lora făcură dragoste: mai întâi în grabă, apoi din nou, mai domol, în tihnă. În habitate, generatoarele inerțiale păstrau gravitația la o șesime din standard, aproape la fel ca pe luna Pământului. Dar aici în Pădure nu exista control al gravitației, și ei pluteau agățați unul de celălalt în aerul răcoros al cortului, ușori ca visele.

Rusei îi comunică noutățile.

Lora era slabă, delicată. Populația acestui astru cu gravitație scăzută tindea să aibă o înălțime mare și oase subțiri, dar Lora îi părea că semăna mai mult decât ceilalți cu un elf, și avea ochi mari și întunecați, care întotdeauna păreau puțin absenți, de parcă atenția ei ar fi fost în altă parte. Această senzație de fragilitate din altă lume îl atrăsese la început pe Rusei, iar acum o privea cu teamă pe fată.

Cu păturile ghemuite la picioare, ea îi luă mâna și zâmbi.

— Nu-ți fie teamă.

— Eu voi supraviețui. De ce mi-ar fi teamă?

— Tu ți-ai acceptat moartea. Acum va trebui să te obișnuiești cu ideea că vei trăi. E la fel de greu, spuse oftând.

— Și voi trăi fără tine.

Îi strânse mâna.

— Poate că asta mă sperie cel mai mult. Mi-e teamă să te pierd.
— Nu plec nicăieri.
Privi afară, la formele tăcute, vigilente ale Strămoșilor. Acești „copaci”, unii având trei sau patru metri înălțime, semănau cu niște bușteni cu „rădăcini” care străpungeau solul înghețat. Erau creaturi vii, cei mai avansați membri ai ecologiei aborigene, adaptată la temperaturi joase, de pe Port Sol. Era stadiul lor sesil. În tinerețe, aceste creaturi, numite „Fabricanți de unelte”, se mișcau și manifestau inteligență. Se ridicau peste solul accidentat, căutând un povârniș de crater potrivit sau costișa unui deal. Își înfigeau acolo rădăcinile și lăsau sistemul nervos și mintea să se dizolve, împlinindu-și menirea. Rusei se întreba ce vise de gheață se scurgeau lent prin ce mai rămăsese din mințile lor. Acum nu mai erau nevoiți să ia decizii. Într-un fel îi invidia.
— Poate Coaliția îi va cruța pe Strămoși.
— N-aș prea crede, pufni ea. Coaliției nu-i pasă decât de oameni – și numai de oamenii de genul lor.
— Familia mea a trăit mult timp aici. Se povestește că au sosit cu primul val de coloniști.
Erau timpuri de legendă, când faimosul inginer Michael Poole venise până în Port Sol să-și construiască mărețele nave stelare.

Ea zâmbi:
— Majoritatea familiilor au astfel de povești. După mii de ani, cine mai știe?
— Aici e casa mea, răbufni el. Nu e vorba doar de distrugerea noastră, ci de cultura noastră, de moștenirea noastră. Tot ce am creat noi.
— Iată de ce sunteți voi așa de importanți.
Se ridică, lăsând pătura să cadă, și îi cuprinse gâtul cu brațele. În lumina slabă a soarelui ochii ei păreau lacuri de întuneric lichid.
— Sunteți viitorul. Faraonii spun că pe termen lung Coaliția va însemna moartea omenirii, nu numai a noastră.
Cineva trebuie să salveze cunoștințele noastre, valorile noastre, pentru viitor.
— Dar tu…
Vei fi singură când vor coborî navele Coaliției. Decizia fulgeră.
— Nu plec nicăieri.
Ea se trase înapoi.
— Cum?
— M-am hotărât. O să-i spun lui Andres… și fratelui meu. Nu pot pleca de aici, nu fără tine.
— Trebuie, spuse ea ferm. Tu ești cel mai bun în meseria ta. Crede-mă, dacă nu era așa, Faraonii nu te-ar fi ales. Deci trebuie să pleci. E de datoria ta.
— Ce fel de om ar fugi, lăsându-i în urmă pe cei pe care-i iubește?
Chipul ei era neînduplecat, și cuvintele o

făceau să pară mai matură decât cei douăzeci de ani ai ei.

— E mai ușor să mori. Dar tu trebuie să trăiești, să continui să trăiești, să trăiești ca o mașină, până când datoria va fi împlinită și rasa umană salvată.

În fața ei se simțea slab, imatur. Se agăță de ea, îngropându-și fața în moliciunea caldă a gâtului ei.

Nouăsprezece zile, gândi. Mai avem încă nouăsprezece zile. Era hotărât să prețuiască fiecare clipă.

Dar se dovedi că le rămăsese mult mai puțin timp.

Fu încă o dată trezit brusc. De această dată luminile camerei erau la intensitate maximă, amețindu-l. Iar lângă patul lui plutea chipul Faraonului Andres. Se ridică în capul oaselor, zăpăcit de sedative.

— … treizeci de minute. Ai treizeci de minute să te îmbarci pe Nava Trei. Pune-ți costumul. Nu lua nimic altceva. Dacă nu ești acolo, vom pleca fără tine.

La început nu putu pricepe ce spunea. Stătea holbându-se la fața ei. Avea capul ras, chel, sprâncenele, chiar și genele, îi dispăruseră. Pielea îi era ciudat de netedă, trăsăturile firave, nu părea tânără, ci ca și cum fața i s-ar fi sublimat în timp, la fel ca ghețurile de pe Port Sol, lăsând în urmă acest palimpsest. Se

zvonea că are două sute de ani.

Dintr-odată, ochii ei deveniră mai concentrați.

— Nu analiza mesajul, ci mișcă-te! Plecăm în douăzeci și nouă de minute. Dacă faci parte din echipajul Navei Trei, ai douăzeci și nouă de minute să ajungi...

Faraonul făcuse o greșeală, îi trecu prima dată prin minte. Uitase că mai erau șaisprezece zile înainte de sosirea navelor Coaliției? Dar putea citi pe fața ei că nu era nicio greșeală.

Douăzeci și nouă de minute. Se întinse spre noptieră, scoase o nanopilulă și o înghiți. Realitatea se limpezi, devenind rece și puternic reliefată.

Își trase pe el costumul și îl închise în fugă. Aruncă o privire prin cameră, la pat, la puținul mobilier, la unitatea Virtual de pe dulap, cu pozele Forei. Nu lua nimic. Andres nu era o femeie pe care să n-o asculți în cele mai mici amănunte.

Părăsi camera fără să se uite în urmă.

Afară coridorul semăna cu o casă de nebuni. O mie de oameni împărțeau acest habitat de sub gheață, iar în seara aceea păreau să fi ieșit toți. Alergau în toate direcțiile, mulți dintre ei în costume, alții cărând grămezi de echipament. Își croi drum prin aglomerație. Sentimentul de panică era tangibil și, purtat de aerul reciclat, i se păru că simte un miros de

ars.
Inima i se opri. Era evident o luptă pentru salvare, dar singura salvare de pe satelit erau navele, care nu puteau lua mai mult de o mie de oameni.
Nu-i venea să-și creadă ochilor. Oare subita scurtare a timpului declanșase toată această panică? Era vorba de cetățeni de pe Port Sol, iar situația era una de extremă urgență. Își pierduseră oare toate valorile, tot simțul comunității? Ce ar fi putut obține, repezindu-se cu toții spre navele care nu aveau spațiu pentru ei, decât să-i tragă în jos pe ceilalți odată cu ei? Dar eu ce aș fi făcut? El își putea permite luxul nobleței, pleca de acolo.
Douăzeci de minute.
Ajunse la marginea zonei aglomerate. Aici, transportoare de suprafață se cuibăreau într-un șir de sasuri simple. Unele dintre ele erau deja deschise, și oamenii se înghesuiau înăuntru, împingând copii și bagaje.
Propria lui mașină era încă acolo, după cum observă cu ușurare. Își smulse mănușa de la costum și apăsă în grabă palma de perete. Ușa se deschise cu un șuierat. Dar înainte de a intra cineva îl apucă de braț.
Un bărbat necunoscut, scund, solid, la vreo patruzeci de ani. În spatele lui, o femeie strângea de mâini doi copii, unul încă mic. Adulții aveau legături de pături în spate.

Bărbatul purta un costum de exterior de un albastru electric, dar familia avea haine obișnuite.
Rosti disperat:
— Amice, ai ceva loc acolo?
— Nu, răspunse Rusei.
Ochii bărbatului se aspriră.
— Ascultă, spionii Faraonilor au greșit. Dintr-odată Coaliția e la doar șapte zile distanță. Prietene, sunt pregătit de plecare. Coaliția desparte familiile, nu-i așa? Vreau doar o șansă.
Dar nu va fi spațiu pentru voi. Nu înțelegi? Și chiar dacă ar fi… Nu trebuiau să fie copii pe Nave la lansare: era regula dură a Faraonilor. În primii ani ai lungii călătorii, toți cei de la bord trebuiau să aibă o eficiență maximă. Timpul reproducerii venea mai târziu.
Pumnul omului se strânse.
— Ascultă, amice…
Rusei îl îmbrânci pe bărbat în piept. Căzu pe spate, împiedicându-se de copii. Pătura se desfăcu și conținutul se revărsă pe jos: haine, scutece, jucării de copii.
— Te rog…
Femeia se apropie de el, pășind peste soțul ei. Îi întinse unul dintre copii:
— Nu lăsa Coaliția să-l ia! Te rog!
Copilul era cald, moale, zâmbitor. Rusei întinse mâinile automat. Dar se opri. Apoi se

întoarse.
Femeia continuă să strige după el, dar nu-și permise să reacționeze. Cum pot să fac așa ceva? Nu mai sunt om, se gândi. Sări în mașină, trânti ușa, introduse o rutină prestabilită.
Mașina se desprinse de interfață, ignorând toate protocoalele de siguranță, și începu să urce rampa care ducea din habitatul aflat sub ghețuri spre suprafață. Tremurând, Rusei deschise vizorul. Era posibil să vadă familia condamnată în dreptul sasului. Nu privi în urmă.
Nu ar fi trebuit să se întâmple așa.
Chipul virtual al lui Andres prinse contur în fața lui.
— Ai șaisprezece minute să urci pe Nava Trei. Dacă nu ești acolo, plecăm fără tine. Cincisprezece patruzeci și cinci. Cincisprezece patruzeci…
La suprafață, haosul era același din coridoarele habitatului, căci transportoare de toate tipurile și vârstele rulau, se târau sau săreau. Nu era nici urmă de gardieni, forța polițienească a Faraonilor, și îi fu teamă să nu fie atacat.
Reuși să treacă prin mulțime și apucă pe pista care ducea prin Pădurea Strămoșilor spre Nava Trei. Și acolo traficul era aglomerat, dar mai mult sau mai puțin ordonat, fiecare urmându-

și drumul, așa cum făcea și el. Împinse mașina până la limita maximă regulamentară de viteză. Chiar și așa, era depășit continuu. Neliniștea îi strângea stomacul.

Pădurea, cu profilurile placide ale Strămoșilor sclipind în lumina slabă a lui Sol, părea neschimbată de când o văzuse ultima oară, cu numai câteva zile în urmă, când se întâlnise cu Lora. Simțea un resentiment irațional că pierduse foarte mult timp, că planul lui de a-și lua rămas bun de la Lora fusese distrus. Se întrebă unde era ea acum. Poate reușea s-o sune.

Treisprezece minute. Nu e timp, nu e timp.

În față, traficul încetinea. Vehiculele din spatele cozii se strecurau, încercând să găsească spații libere, formând în cele din urmă o masă compactă.

Rusei atinse panoul de control și obținu o imagine de ansamblu în Virtual, în fața mulțimii de vehicule fusese săpat un șanț rudimentar de-a curmezișul drumului. Sute de oameni roiau la marginea lui. Un blocaj.

Unsprezece minute. Pentru o clipă își simți creierul la fel de rece ca gheața de pe Port Sol; înnebunit, tulburat, plin de vinovăție, nu putea gândi.

Apoi un camion greu, pentru transport pe distanțe mari, se ivi din aglomerația din spatele lui. Virând la stânga în afara drumului,

începu să-și croiască drum prin Pădure. Elegantele siluete octogonale ale Strămoșilor nu erau decât niște sculpturi de gheață, și se spărgeau în fața forței camionului. Era ceva urât, iar Rusei știa că fiecare impact distrugea o viață care ar mai fi putut dura secole. Dar camionul crea o potecă.

Rusei trase de comenzi și scoase mașina de pe drum. Numai vreo câteva vehicule se mai aflau în fața lui, în siajul destructiv al camionului. Acesta se mișca repede, și el reuși să mărească viteza.

Văzu că se apropiau deja de blocaj. Câteva costume luminiscente se deplasară de pe drum spre Pădure; cei care blocau drumul erau probabil furioși să-și vadă adversarii scăpând așa ușor. Rusei menținu viteza crescută. În câteva secunde avea să treacă de ce era mai rău.

Dar exact în fața lui stătea o siluetă cu brațele ridicate și lumina de pe cască aprinsă, îmbrăcată într-un costum albastru electric. Când senzorii mașinii o detectară, interveni rutina de protecție, iar el simți o ezitare. Nouă minute. Lovi cu palma panoul de control, înlăturând protocoalele, închise ochii în timp ce mașina izbea protestatarul, își aminti de costumul albastru. Tocmai îl secerase pe bărbatul din sas, care fusese atât de disperat să-și salveze familia, își dădu seama că nu

avea niciun drept să critice curajul, morala sau loialitatea altora. Nu suntem decât niște animale luptând să supraviețuiască. Locul meu pe Nava Trei nu mă face mai bun. Nu avu nici măcar curajul să privească în urmă.

Opt minute. Deconecta protecția și lăsă mașina să gonească pe drumul pustiu, accelerând continuu.

Trebui să treacă printr-un alt blocaj, înainte să ajungă la Nava Trei, dar acesta era ridicat de gardieni. Cel puțin ei rămăseseră încă loiali. Formau o linie ordonată de-a curmezișul drumului, îmbrăcați în costumele lor galben strident. Evident, se retrăseseră într-un perimetru restrâns din jurul celor cinci Nave.

Așteptarea era agonizantă. Cu doar cinci minute înainte de termenul limită al lui Andres, un gardian lipi un dispozitiv de geamul mașinii, îi analiză trăsăturile feței cu o lumina laser și-i făcu semn să treacă.

Nava Trei se afla drept în fața lui. Semăna cu o tobă, un cilindru gros cu un diametru de aproximativ un kilometru și înalt cam pe jumătate. Stătea pe fundul propriului său crater, căci gheața de pe Port Sol fusese scobită și depozitată pe suprafața fuzelajului. Se gândi că semăna mai puțin cu o navă și mai mult cu o clădire, una acoperită cu gheață groasă, ca și cum ar fi fost de mult timp abandonată. Dar era cu adevărat o navă

spațială, destinată unei călătorii de mai multe secole, și fântâni de cristale scăpărau deja în jurul bazei, în arcuri parabolice perfecte: aburii de la rachetele navei înghețau instantaneu. Oamenii mișunau pe lângă ea, alergând stângaci în gravitația scăzută, repezindu-se pe rampele ieșite ca niște limbi din navă pe sol.

Rusei abandonă mașina, sări pe suprafața de gheață și fugi spre cea mai apropiată rampă. Urmă o altă așteptare, care îi strânse stomacul, apoi un gardian în costum galben strălucitor verifică identitatea fiecăruia. În final, după o altă lumină orbitoare de laser în ochi, fu lăsat să treacă.

Se grăbi spre un sas. În timpul presurizării, înțelese deodată că îmbarcându-se pe această navă însemna că nu avea s-o mai părăsească niciodată: orice i s-ar fi întâmplat, urma să fie întreaga lui lume, pentru tot restul vieții.

Trapa se deschise. Își scoase casca. Erau aprinse luminile roșii pentru situații de urgență și alarmele răsunau; aerul era rece și mirosea a frică. Lethe se afla la bord! Probabil mai rămăsese doar un minut. Alergă pe un culoar rece, mărginit pe dinafară de gheață, spre interiorul mai luminos.

Ajunse într-un amfiteatru aproximativ circular, ocupat de fotolii de accelerare. Oamenii se înghesuiau, căutând locuri libere. Lui Rusei, scena i se părea absurdă, ca un joc de copii.

Vocea lui Andres răsună în aer:

— Așezați-vă pe scaune! Pe oricare. Nu contează. Patruzeci de secunde. Asigurați-vă! Nimeni n-o va face în locul vostru. Siguranța este responsabilitatea voastră. Douăzeci și cinci de secunde.

— Rus! Rusei!

Prin mulțime, Rusei observă o mână fluturând. Era Diluc, fratele său, purtând costumul său portocaliu distinctiv.

— Pe Lethe, mă bucur să te văd! Ți-am păstrat un loc. Vino!

Rusei își croi drum într-acolo. Zece secunde. Se aruncă în fotoliu. Îi venea greu să-și pună centurile de siguranță peste costumul voluminos.

În timp ce orbecăia, ridică ochii spre un afișaj Virtual, care plutea deasupra capului său. Reprezenta o imagine, luată de la prova boantă a navei, a ceea ce se petrecea jos. Rampele erau încă la locul lor, ca niște raze lansate către gheață. Însă acum, în jurul bazei fuzelajului circular, fierbea o masă întunecată: oameni, pe jos sau în vehicule, o mulțime strângând rândurile. Printre ei erau pete de galben strălucitor. Deci unii gardieni se întorseseră împotriva comandanților. Dar alții rămâneau fermi, și în ultima secundă Rusei văzu scânteile luminoase ale unor arme de foc, de jur împrejurul bazei navei.

O perdea de alb sclipitor izbucni de sub navă. Era gheața de pe Port Sol, supraîncălzită până la starea de vapori la zeci de mii de grade. Imaginea tremură, și Rusei simți un fior adânc în măruntaie. Nava pornea exact la timp, cu masa enormă ridicată de o serie de rachete.

Când norul de vapori se disipa, Rusei zări mici forme întunecate zăcând nemișcate pe gheață: cadavre ale celor loiali, cât și ale trădătorilor, cu viețile sfârșite într-o fracțiune de secundă. Un regret masiv îl potopi, sinteză a tuturor emoțiilor care îl măcinaseră de la apelul fatidic al lui Diluc. Își abandonase iubita morții, probabil el însuși ucisese pe cineva, iar acum stătea acolo în siguranță, în timp ce alții mureau pe gheața de dedesubt. Ce fel de ființă umană s-ar comporta astfel? Simți că rușinea nu se va risipi, că nu-l va mai părăsi niciodată.

Deja câmpia de gheață se îndepărta și greutatea începea să-i apese pieptul.

Curând, celelalte nave se pierdură printre stele, ca și cum Nava Trei ar fi fost singură în univers.

În faza incipientă a călătoriei sale milenare, Nava Trei nu era nimic altceva decât o rachetă cu aburi, motoarele sale sublimând constant platoșa de gheață și azvârlind-o în exterior prin duze imense. Dar acele motoare utilizau energii care alimentaseră cândva însăși

expansiunea universului. Mai târziu, nava avea să înceapă a se roti, creând gravitație artificială, va trece la propulsarea de către un statoreactor cu totul neobișnuit, și astfel va începe adevăratul său drum.

Cea mai intensă accelerare din întreaga călătorie avea loc în primele ore, când nava se desprindea de Port Sol. După aceea, accelerația era redusă la aproximativ o treime din standard, de două ori gravitația lunară, dublu față de cea cu care fuseseră obișnuiți coloniștii. Deocamdată fotoliile de accelerare fuseseră lăsate în marele amfiteatru de la bază, și pe timpul nopții toată lumea dormea acolo, două sute de oameni comasați într-un singur dormitor vast, cu mușchii îndurerați de gravitația dublă.

Planul era ca timp de douăzeci și una de zile să se îndrepte spre pata de lumină care era sistemul solar. Vor pătrunde până la orbita lui Jupiter, unde vor folosi câmpul gravitațional al giganticei planete drept praștie pentru destinația finală. Părea paradoxal să-și înceapă exodul aruncându-se în adâncurile sistemului interior, teritoriul Coaliției. Dar spațiul era mare, rutele navelor fuseseră proiectate astfel încât să evite posibilele traiectorii ale convoaielor Coaliției, și urmau să meargă în liniște, fără să comunice măcar între ele. Șansele de a fi detectate erau

neglijabile.

În ciuda gravitației istovitoare, primele zile după lansare fură ocupate pentru toată lumea. Interiorul trebuia modificat de la configurația de lansare, pentru a se potrivi fazei de deplasare cu accelerație ridicată. Și astfel începu rutina zilnică a lungii călătorii.

Nava reprezenta un mediu închis, iar interiorul ei avea multe suprafețe netede unde se puteau forma rapid biopelicule, colonii alunecoase de bacterii rezistente la detergenți. În plus, resturile încărcăturii umane – celule de piele, păr, mucus –, constituiau toate medii propice dezvoltării microbilor. Toate trebuiau eliminate, Căpitanul Andres dorea curățenie ca într-un spital.

Cel mai eficient mod de a îndeplini dorința – și cel mai „sigur pentru viitor”, în jargonul insistent al lui Andres – era demodata folosire a mușchilor umani. Toată lumea trebuia să participe, chiar și ea însăși. Rusei își îndeplinea jumătatea de oră zilnică regulamentară, frecând viguros pereții, podelele și tavanele din jurul bancurilor cu nanohrană, care erau principala sa responsabilitate. Prețuia faptul că munca nu-i cerea gândire, continua să caute metode prin care să fie distras de la povara gândurilor.

Pentru scurt timp, fu bolnav. În primele săptămâni, toată lumea se molipsi de gripă de

la ceilalți. Dar virusul își termină rapid traseul prin mica populație, și Rusei se simți vag liniștit că probabil nu va mai răci niciodată în viață.

Câteva zile mai târziu, după prânz, Diluc veni să-l caute. Rusei era băgat până la coate în mizerie, încercând să găsească o defecțiune la supapa de evacuare a bancului de nanohrană. Lucrând neîncetat, Rusei își vedea rar fratele. Fu surprins de cât de vesel părea Diluc, și cât de energic se cufunda în propria-i muncă, la sistemul de recirculare a aerului. Vorbi entuziasmat de „copiii” lui, ventilatoare și pompe, umidificatoare și dezumidificatoare, filtre, perii și dispozitive de oxigenare.

Se pare că echipajul se împarte aproximativ în două tabere, gândi Rusei. De o parte erau cei care se purtau ca și cum universul exterior nu ar fi existat – veseli, obraznici, vorbeau prea tare, râdeau forțat. Cealaltă tabără, căreia Rusei simțea căi aparține, se retrăgea în alt mod, într-o beznă interioară, plină de umbre complicate.

Dar astăzi dispoziția lui Diluc părea complexă.

— Frate, tu ai numărat zilele?

— De la lansare? Nu.

Nu voise să se gândească.

— E a șaptea zi. Există un loc din care se poate privi. Una dintre cabinele de observație. Căpitanul Andres spune că nu e obligatoriu,

dar dacă…

Lui Rusei îi luă o clipă să proceseze informația. A șaptea zi: cea în care navele Coaliției trebuiau să ajungă pe Port Sol. Tresări. Unul dintre cele mai urâte momente din acea zi haotică a lansării fusese când îl doborâse pe tatăl disperat și trecuse mai departe, fără să aibă măcar curajul să privească. Poate era o ispășire.

— Hai să mergem, spuse.

Nava Trei, asemenea celorlalte patru surori ale ei, avea forma unui colac gros. Ca să ajungă la punctul de observație, frații trebuiră să urce cu liftul câteva punți, până la prora aplatizată, aproape de margine. Cabina, înțesată de echipament Virtual, era deja configurată pentru faza de rotire, și majoritatea mobilierului era fixat pe pereții care urmau să devină podea. Era destul de mare să cuprindă vreo cincizeci de persoane, și acum era aproape plină. Rusei și Diluc trebuiră să se înghesuie înăuntru.

Faraonul Andres, acum Căpitanul Andres, își reaminti Rusei, era acolo, așezată pe un scaun adânc și părând greu, îndreptat spre un Virtual sclipitor, imens.

Un bulgăre de gheață se rotea grandios în fața ei. Era, desigur, Port Sol, Rusei recunoscu imediat geografia cu străvechi cratere de gheață, acoperite de oameni cu cariere și

mine, habitate și orășele, piste. În clădirile locuite străluceau lumini, sfidător de puternice în obscuritatea de la marginea sistemului solar. Era ca o sculptură în alb și argintiu, și nu trăda nimic din panica nestăpânită care probabil viermuia prin coridoarele sale.

Imaginea îi tăie lui Rusei respirația. Undeva acolo se afla Lora. Gândul era aproape insuportabil, și își dori din toată inima să fi rămas cu ea.

Convoiul Coaliției se apropia.

Navele se materializară la marginea imaginii tridimensionale, ca alunecând dintr-o altă realitate. Flota era dominată de cinci, șase, șapte nave de război Spline, nave vii, cu un diametru de cel puțin un kilometru. Confiscate de la extratereștrii alungați, erau niște sfere cărnoase, cu fuzelajul încărcat de armament și senzori, însemnate grosolan cu tetraedrul verde care reprezenta sigiliul omenirii libere.

Stomacul lui Rusei se strânse de groază.

— O armată puternică.

— Au venit pentru Faraoni, spuse Diluc, amar. Coaliția își etalează forța. Fără îndoială, asemenea imagini sunt transmise în întreg sistemul.

Apoi începu. Prima atingere a razelor energetice, de un roșu vișiniu, fu aproape blândă, și gheața de pe Port Sol explodă în cascade de cioburi sclipitoare, care fie pluteau

înapoi spre suprafață, fie evadau în spațiu. Apoi mai multe raze continuară să despice gheața, și clădirile făcură implozie, se topiră sau se descompuseră. Un nor de cristale în expansiune înconjură Port Sol într-o atmosferă provizorie, sidefie. Era tăcut, aproape frumos, la o scară prea mare ca să se distingă morțile individuale, o coreografie de energie și distrugere.

— O să trecem peste asta, murmură Diluc. O să trecem.

Rusei era amorțit, nu simțea nicio durere, numai rușine la gândul situației sale nepotrivite. Era vorba de distrugerea căminului său, a unei lumi, iar situația trecea dincolo de imaginația lui. Încercă să se concentreze asupra unei singura persoane, Lora, să-și imagineze ce făcea, dacă mai era în viață, poate alerga prin tunelele care se prăbușeau sau se înghesuia în adăposturile aflate la adâncime. Dar în calmul capitonat al acelei cabine, cu mirosul ei proaspăt de echipament nou, nu-și putea nici măcar imagina așa ceva.

Pe măsură ce asaltul continua, cifrele clipeau pe afișaj, o numărătoare aproape blasfematoare a morților estimate.

Chiar și după catastrofa de pe Port Sol, munca trebuia să continue, pentru a pune la punct sistemele vitale care să-i țină pe toți în viață.

Treaba lui Rusei, devenit principalul nanochimist al navei, era să programeze bancurile de nanohrană, cu rol crucial în reciclarea reziduurilor pentru obținerea de alimente și alte consumabile, cum ar fi hainele. Din start munca era solicitantă. Bancurile se bazau pe tehnologie extraterestră, nanoutilaje furate de la ocupanții Qax. Înțelese numai parțial, erau năzuroase și dificile.

Nu-l ajuta nici faptul că dintre cei doi asistenți cu care trebuia să lucreze, numai unul reușise să ajungă pe navă. Majoritatea nu se pricepea în mod special la ceva anume, iar comunitatea restrânsă ducea lipsită de oameni cu experiență. Se dovedi că în învălmășeala finală o zecime din echipaj nu reușise să se îmbarce. Cam tot atât dintre cei care erau la bord nu ar fi trebuit să se afle acolo. Câțiva „pasageri” cu chipuri rușinate erau gardieni cu uniforme galbene care în ultimul moment își abandonaseră postul și se repeziseră să se adăpostească în interiorul navei.

Munca trebuia oricum făcută. Și urgent. Până când nanohrana avea să fie disponibilă, rațiile provizorii se epuizau în ritm constant. Presiunea asupra lui Rusei era puternică. Dar el se bucura să lucreze din greu, atât intelectual, cât și fizic, în gravitația crescută, ca să nu aibă timp de gânduri, iar seara, când

se prăbușea în pat, să poată adormi ușor.

În a cincisprezecea zi, Rusei obținu un mic triumf personal, când prima bucată de hrană comestibilă se rostogoli din nanobancurile lui.

Căpitanul Andres ținea la sărbătorirea micilor realizări, și fu prezentă când Rusei luă prima înghițitură din mâncare, iar ea pe a doua. Se aplaudă mult și se bătură mult pe spate. Diluc rânji în felul lui obișnuit. Dar Rusei, încă amorțit pe dinăuntru, nu prea avea chef de sărbătorit. Jumătate din echipaj, estima el, era oarecum în stare de șoc; oamenii înțelegeau. Fugi din mulțime cât putu de repede.

În a douăzeci și una zi, nava urma să întâlnească planeta Jupiter.

Căpitanul Andres adună echipajul în amfiteatrul cu fotolii de accelerare, pe toți două sute, și instala un afișaj Virtual deasupra lor. Soarele era doar cât un vârf de ac, deși cu mult mai strălucitor decât se vedea de pe Port Sol, iar Jupiter semăna cu o minge de nori turtită, presărată cu pete gri-cafenii – urmare, se spunea, a unei bătălii de demult. Puțini membri ai echipajului plecaseră vreodată de pe lumea lor, așa că toți își întindeau gâturile să vadă.

Cea mai șocantă imagine dintre toate erau cele patru licăriri luminoase care lunecau pe fundalul stelelor. Erau celelalte nave, numerele Unu, Doi, Patru și Cinci, mica flotă se

întâlnea lângă Jupiter pentru prima dată de la plecare, și în același timp pentru ultima.

Andres se plimbă printre oamenii de pe fotolii, declamând suficient de tare ca să audă toți, cu autoritatea ei lejeră și nesilită:

— Noi, Faraonii, am discutat despre destinații. Desigur, țintele trebuiau alese înainte de a ajunge aici, era necesar să planificăm unghiul de ieșire din puțul gravitațional al lui Jupiter. Coaliția este răzbunătoare, hotărâtă și are nave cu viteze supraluminice. În curând ne vor ajunge, dar spațiul e mare, și cinci nave purtătoare de generații zburând tăcute vor fi greu de depistat. Chiar și așa, este evident mai bine să ne despărțim, ca să aibă cinci ținte de urmărit, nu numai una. Deci avem cinci destinații. Iar a noastră, spuse ea zâmbind, este cea mai specială dintre toate.

Înșiră destinațiile celorlalte nave, sisteme stelare împrăștiate pe discul galaxiei, niciuna mai apropiată de cinci sute de ani lumină.

— Toate sunt perfect compatibile cu parametrii proiectați ai navelor, continuă, și probabil suficient de îndepărtate ca să fie sigure. Dar noi mergem și mai departe.

Suprapuse imaginea navelor strălucitoare peste o ceață roșcată lipsită de formă.

— Aceasta este Canis Major, o galaxie pitică, situată la douăzeci și patru de mii de ani lumină de Sol. Este cea mai apropiată dintre

galaxiile satelit, dar este dincolo de hotarele galaxiei noastre, cu siguranță mult prea departe ca să pună Coaliția mâna pe ea în viitorul apropiat.

Rusei auzi icnete în amfiteatru. Să navigheze dincolo de granițele galaxiei?

Andres ridică brațele, făcând murmurele să se stingă.

— Bineînțeles, o asemenea călătorie înseamnă mult mai mult decât am planificat. Nicio navă purtătoare de generații nu a mai înfruntat asemenea distante, dar să mai și reușească.

Privi în jur, cu mâinile pe șolduri.

— Dar dacă ne descurcăm cu o mie de ani de zbor, ne descurcăm și cu zece, sau cincizeci de mii, de ce nu? Suntem puternici, suntem la fel de hotărâți precum Coaliția și dronele sale, mai mult, noi știm că avem dreptate.

Rusei nu era obișnuit să pună la îndoială deciziile Faraonilor, dar se pomeni mirându-se de aroganța cu care luau astfel de decizii în numele echipajelor, ca să nu mai vorbim de generațiile încă nenăscute.

Dar Diluc murmură:

— N-aș zice că e mare diferență. O mie de ani sau zece mii, eu oricum o să mor într-un secol, și nu voi vedea sfârșitul…

Andres reveni la imaginea navelor. Jupiter creștea acum rapid, și celelalte nave roiau tot mai aproape. Spuse:

— Am discutat despre nume. Într-o asemenea epopee, numerele nu se potrivesc. Fiecare navă trebuie să aibă un nume! Ne-am oprit la mari gânditori sau mari vase din trecut, împunse cu degetul imaginea virtuală: *Ţiolkovsky, Great Northern*, *Aldiss, Vanguard.*

Privi spre echipaj.

— Pentru noi, un singur nume este posibil. Ca un grup de vechi pelerini, noi fugim de intoleranță și tiranie, navigam în întuneric și în necunoscut, purtând speranța unei noi ere. Suntem Mayflower.

Pe Port Sol nu se studia istoria. Nimeni nu știa despre ce vorbea.

În momentul apropierii maxime de Jupiter, peisajul galben-auriu de nori se umflă peste fețele privind în sus ale membrilor echipajului, și navele trecură prin puțul gravitațional al lui Jupiter. Nici chiar acum regula tăcerii nu fu încălcată, și cele cinci nave se despărțiră fără vreun mesaj de rămas-bun.

Din acest moment, oriunde ar purta-o drumul invizibil prin ceruri, cea de-a doua, Mayflower era singură.

Zilele deveniră săptămâni, săptămânile luni, iar Rusei continua să se cufunde în muncă – suficientă pentru toți.

Provocările conducerii unei nave purtătoare de generații le erau într-o oarecare măsură cunoscute, căci coloniștii aveau o îndelungată

experiență în ecosinteză, în construirea și păstrarea mediilor artificiale închise. Dar pe Port Sol avuseseră gheața, roca și resursele de chimie organică ale astrului la care să recurgă. Nava era acum ruptă de universul exterior.

Așadar, circuitele de aer, apă și substanțe solide trebuiau menținute la o eficiență apropiată de sută la sută. Controlul impurităților și paraziților trebuia să fie extrem de strict: roiuri de nanoboți erau trimiși rapid în urmărirea celulelor de piele sau păr. Iar etanșarea navei împotriva scurgerilor era vitală, și mai multe nano-mașinării lucrau să izoleze fuzelajul.

Nu numai atât, proiectul însuși fusese făcut în grabă, iar finisarea nici măcar nu se terminase în momentul lansării. Construcția se încheiase oricum la repezeală, și lipsa acelor ultime zece sau douăsprezece zile de pregătire, când flota Coaliției se furișa prin întuneric, reprezentase o diferență semnificativă. Echipajul lucra la completarea sistemelor în timpul zborului.

Cea mai mare dificultate, credea Rusei, erau noile cerințe la care trebuia să facă față proiectul inițial. O croazieră de o mie de ani, dorința inițială, însemna un lucru. Acum se estima că, mergând cu aproximativ jumătate din viteza luminii, îi va lua Navei Trei de cincizeci de ori mai mult ca să ajungă la Canis Major. Chiar și dilatarea relativistă a timpului

va reduce numai cu câteva procente durata subiectivă. În consecință, limitele de rezistentă ale sistemelor navei se măreau considerabil.

Mai exista un scop al reconstrucției. Sistemele de bază trebuiau simplificate și automatizate cât mai mult posibil, pentru a reduce nivelul cunoștințelor necesare întreținerii lor. Încercau să „asigure pentru viitor” proiectul, conform jargonului lui Andres: să reducă echipajul la stadiul de încărcătură utilă neproductivă. Dar o lecție importantă a ecosintezei susținea că o biosferă mică necesita un control mai strict. Nava era un mediu cu mult mai restrâns decât un habitat de pe Port Sol, ceea ce ridica probleme de stabilitate; sistemul ecologic era slab amortizat și avea să fie întotdeauna predispus colapsului. Era limpede că această mică și redusa biosferă va trebui mereu condusă conștiincios, dacă voiau să supraviețuiască.

După cum spunea Diluc, rânjind trist: „Aici nu ne putem permite prăbușirea civilizației”.

În ciuda ororii de pe Port Sol și a descurajantei scale temporale impuse de Andres, pe care Rusei suspecta că oricum nu o credea nimeni, ritmurile vieții umane continuau. Ca și cum s-ar fi vindecat încet-încet cu toții, gândi el.

Diluc își găsi o nouă parteneră, o femeie durdulie și veselă, de vreo treizeci de ani, pe nume Tila. Își părăsiseră amândoi iubirile pe

Port Sol, iar ea abandonase și un copil. Acum păreau să-și găsească o consolare unul în celălalt. Diluc fusese oarecum surprins când fuseseră amândoi chemați în micul birou particular al lui Andres, pentru a fi chestionați în privința legăturii lor, dar căpitanul, după consultarea amănunțită a hărților genetice, le aprobă continuarea relației.

Rusei era fericit pentru fratele lui, dar o considera pe Tila o enigmă. Majoritatea membrilor selectați ai echipajului nu avuseseră copii pe Port Sol. Puțini dintre oamenii cu copii se oferiseră pentru a fi selectați, știind că vor trebui să-i lase în urmă. Dar Tila abandonase un copil. Nu vedea niciun semn al acestei pierderi pe fața sau în comportamentul ei. Poate noua ei relație cu Diluc și chiar posibilitatea de a avea alți copii cu el în viitor era suficientă s-o liniștească. Se întreba ce se petrecea în capul ei.

Cat despre Rusei, contactele lui sociale erau restrânse la muncă. Constată că era favorizat în mod subtil de Căpitanul Andres, la fel ca alți câțiva tehnicieni principali. Nu exista o ierarhie oficială la bord, nicio structură de comandă mai jos de Andres. Dar acest grup de vreo zece, o meritocrație selectata și simplu pe baza realizărilor dovedite, începu să se închege, formând un fel de consiliu de guvernare a navei. Era exact atâta viață

socială cât își dorea Rusei. În rest, muncea până la epuizare și dormea. Masa complexă a emoțiilor adăpostite în interiorul lui – agonia datorată pierderii Lorei, socul de a-și vedea căminul distrus, rușinea de a fi continuat sa trăiască – nu dădea vreun semn că s-ar disipa. Nimic din aceasta nu îi afecta contribuția la funcționarea navei, credea el rupt în două, împărțit între interior și exterior, și se îndoia că se va mai vindeca vreodată.

De fapt, nici nu voia să se vindece. Într-o zi va muri, la fel ca mulți alții, probabil la fel ca Lora. Într-o zi va plăti pentru păcatul de a fi supraviețuit.

Între timp, îl preocupa nava. Încet-încet își lărgi sfera interesului și începu să dezvolte un sentiment pentru navă ca entitate. Pe măsură ce sistemele se integrau, parcă devenea vie, iar el învățase să-i asculte ritmul pompelor și să-i simtă suspinele aerului circulat.

Cu toate că Andres continua să folosească numele fantezist pe care i-l dăduse, Rusei și toți ceilalți se gândeau la ea la fel ca întotdeauna: Nava Trei sau, mai simplu, doar Nava.

La aproape un an după Jupiter, Andres își chemă „consiliul” în amfiteatrul de la bază. Încăperea largă fusese golită de fotoliile de accelerare, iar cei zece stăteau pe scaune provizorii, în centrul unei pardoseli goale, alb-

cenușii. Le spuse că voia să discute puțină antropologie. În felul ei caracteristic, se plimba în jurul camerei, supraveghindu-i.

— Am avut un an bun, pentru care vă mulțumesc. Munca noastră nu s-a încheiat, într-un anume fel, niciodată nu se va încheia, dar acum sunt satisfăcută să știu că, Mayflower va, supraviețui călătoriei. Dacă vom eșua în misiunea noastră, nu tehnologia ne va trăda, ci oamenii. Iată la ce trebuie să începem să ne gândim.

— Mayflower era o navă pe care se vor succeda generații, aminti ea. Până acum, omenirea avea milenii de experiență în lansarea acestora.

— Și, din câte știm, absolut toate au eșuat. De ce? Din cauza oamenilor, factorul principal este controlul populației. Ați putea crede că e destul de simplu! Nava este un mediu de mărime fixă. Atâta timp cât fiecare părinte aduce pe lume un singur copil, populația ar trebui să rămână stabilă. Dar de departe cel mai des întâlnit motiv de nereușită este fie prăbușirea populației, când numărul membrilor echipajului scade sub nivelul unui fond genetic viabil, apoi se restrânge până la extincție, fie, mai spectaculos, exploziile demografice, în care oamenii își consumă tot spațiul disponibil din carcasa navei, apoi se distrug unul pe altul în războaiele care rezultă.

— Poate totul dovedește că nu putem face față. Scara proiectului e prea mare pentru niște amărâții ca noi, rosti Diluc, sec.

Andres îl privi provocator:

— E puțin cam târziu pentru asemenea afirmații!

— Bineînțeles ca nu e vorba doar de numere, ci trebuie să ne gândim și la sănătatea genetică a populației, atrase atenția Ruul.

Bărbatul uscățiv și serios era geneticianul principal al Navei.

— Desigur, am început deja. Toți am trecut prin examene genetice, înainte de a fi selectați. Suntem numai două sute, dar la fel de diversificați ca un eșantion al populației de pe Port Sol. Ar trebui să evităm efectul de pierdere a varietății genetice – niciunul dintre noi nu are vreo maladie congenitală care să se propage – și, dacă exercităm un oarecare control asupra formării perechilor reproducătoare, ar trebui să fim capabili sa evităm degenerarea prin reproducerea genelor cu defecte.

Diluc păru puțin dezgustat.

— Să controlăm formarea perechilor reproducătoare? Ce fel de limbaj e ăsta?

— Genul de limbaj pe care vom fi nevoiți să-l adoptăm, dacă vrem să supraviețuim, replică Andres. Trebuie să controlăm strategiile de reproducere. Țineți minte, pe această navă

scopul copiilor nu este de a ne aduce bucurie și alte recompense primare asemănătoare, ci de a menține numărul echipajului și sănătatea genetică, prin urmare, de a ne îndeplini misiunea.

Îl fixă pe Diluc.

— O, nu sunt împotriva mângâierii. Și eu am fost cândva om! Dar vom separa necesitatea unei companii de cerințele reproducerii.

Privi de jur împrejur.

— Am convingerea că sunteți cu toții destul de inteligenți ca să vă dați seama voi înșivă. Dar nici măcar acest lucru nu este suficient, dacă vrem să ne asigurăm de reușita misiunii.

— Nu este? se miră Diluc.

— Bineînțeles că nu. Trăim într-un univers disperat de mic. Ne vom baza întotdeauna pe sistemele navei, și orice greșeala sau deviere va fi urmată de o catastrofă – pe toată durata misiunii. Speranța de viață a unei ființe umane nemodificate ajunge în medie la un secol, pur și simplu nu am evoluat ca să gândim la scară mai mare. Dar un secol reprezintă doar o clipă în misiunea noastră. Trebuie să asigurăm viitorul, am susținut mereu și mereu. Pentru asta, avem nevoie de o continuitate a amintirilor, a scopului și de un control mult dincolo de orizontul de un secol al echipajului nostru de pasageri.

Pasageri: era prima dată când Rusei o auzea

folosind acest cuvânt.

I se păru că înțelege încotro bate. Zise cu grijă:

— Port Sol nu era o societate umană normală. Cu tot respectul. Pentru că vă avea pe voi, Faraonii, în centru.

— Da, aprobă ea, cu fața împietrită. Și aceasta este cheia.

Ridică mâna înaintea ochilor și o analiză.

— Cu două secole în urmă, guvernatorul Qax m-a făcut nemuritoare. Mă rog, i-am servit, dar scopul meu mai profund a fost întotdeauna să servesc omenirea. Am zburat pe Port Sol, împreună cu ceilalți, ca să fugim de ei. Iar acum trebuie să fug din sistemul solar ca să scap de ființe umane. Dar continuu să servesc omenirea. Iar aceasta este continuitatea pe care o ofer eu, una care depășește limitele scalei temporale umane, care va face posibil succesul misiunii, ceea ce nici măcar Michael Poole nu a reușit.

Diluc făcu o grimasă.

— Și ce vrei de la noi, să te venerăm ca pe un zeu?

Se auziră murmure, nu așa îi vorbești unui Faraon. Dar Andres nu păru să reacționeze.

— Un zeu? Nu, deși puțin respect din partea ta n-ar strica, Diluc. Oricum, nu e vorba de mine. Amintește-ți, tratamentele antiîmbătrânire nu le am de la vreo autoritate

umană, ci de la Qax…

Structura proprie corpurilor extratereștrilor nu avea nimic în comun cu cea umană. Tehnic, erau avansați, dar manipularea medicală a subiecților umani se făcea rudimentar.

— Rata succeselor a fost doar de vreo patruzeci de procente, continuă Andres.

Își studie mâna, trăgând de pielea uscată.

— O, cât aș vrea să trăiesc pe toată durata misiunii, cele cincizeci de milenii, și să văd finalizarea ei. Dar este puțin probabil să se întâmple.

Privi în jurul ei.

— Nu pot face totul singură, am ajuns la limită. Voi avea nevoie de ajutor.

Diluc înțelese brusc, și gura i se căscă.

— Nu vorbești serios!

— Ba mă tem că da. Pentru binele misiunii este necesar ca Unii dintre oamenii din această încăpere să nu moară.

Ruul, geneticianul, își ridică trupul înalt de pe scaun.

— Credem că e posibil. Avem tehnologie Qax.

Fără prea mult dramatism, scoase o pastilă galbenă. Urmă o tăcere lungă.

Andres zâmbi rece.

— Nu ne putem permite să murim. Noi trebuie să ne amintim, în caz că toți ceilalți uită. Și trebuie să facem față.

— Trebuie să avem control social total, asupra

absolut tuturor aspectelor importante din viața echipajului nostru, și trebuie să guvernăm și viața copiilor lor la fel de strict, ca să putem privi înainte. Societatea trebuie să fie la fel de rigidă ca și pereții ce-o înconjoară. A, putem acorda echipajului libertate între anumite limite! Dar trebuie să stabilim niște reguli sociale, prin care conflictele să fie reduse la neglijabil, nivelul calităților să fie menținut ridicat și, cel mai important, serviciul de mentenanță al navei să fie inoculat fiecărui individ încă de la naștere.

— Dar cum rămâne cu drepturile celor pe care i-ai numit pasageri? întrebă Rusei. Noi, Faraonii, le vom răpi orice decizie care are sens pentru ei – și lor, și copiilor lor, și copiilor copiilor lor.

— Drepturi? Drepturi? Rusei, unicul scop al unui pasager este să trăiască, să se reproducă și să moară în ordinea firească a lucrurilor, ceea ce asigură păstrarea genelor lui pe o perioada îndelungată. Pe această navă nu e loc pentru democrație, nu există spațiu pentru dragoste! Un pasager nu este decât un rezervor de gene. Nu are drepturi, nu este decât o conductă prin care de transportă apa, de la izvor la chiuvetă. Cu siguranța voi v-ați gândit la asta. Când vom ajunge în Canis Major, când vom găsi o lume pe care să trăim și când vom avea un mediu cu surplus de

spațiu, atunci vom putea vorbi despre drepturi.

Expresia de pe chipul ei era complexă.

— Dar veți vedea că vom exercita controlul prin dragoste.

Diluc căscă gura.

— Dragoste?

— Știți că tehnologia Qax se baza pe manipulare genetică. Nouă, Faraonilor, ni s-a promis că darul nostru va fi transmis copiilor noștri. Și am avut copii! Dar nu direct. Cândva, eu însămi am avut un copil. Fetița nu a supraviețuit.

Ezită, doar pentru o secundă. Apoi continuă:

— Dar deja există gene ale nemuririi, sau cel puțin ale longevității, împrăștiate în rândul populației, chiar și printre voi. Acum înțelegeți de ce a trebuit să construim aceste arce, de ce nu puteam să plecăm și să vă abandonăm, sau doar să luăm cu noi zigoți sau embrioni?

Își desfăcu brațele.

— Pentru că voi sunteți copiii mei și vă iubesc!

Nimeni nu se mișcă. Lui Rusei i se păru că vede lacrimi în ochii ei împietriți. E grotesc, gândi.

Diluc rosti precaut:

— O voi putea lua pe Tila cu mine? Și pe copiii noștri, dacă îi vom avea?

— Îmi pare rău, răspunse ea blând. Tila nu s-a

calificat. În plus, structura socială pur și simplu nu ar putea fi susținută, dacă...

— Atunci nu conta pe mine.

Diluc se ridică în picioare. Ea aprobă din cap.

— Sunt sigură că nu vei fi singurul. Crede-mă, ceea ce vă ofer nu este un privilegiu.

Diluc se întoarse spre Rusei.

— Frate, vii cu mine?

Rusei închise ochii. Gândul că va muri în cele din urmă fusese pentru el o alinare, o vindecare pentru rănile din sufletul său, o ușurare a vinovăției pe care știa că o va purta întreaga viață. Acum, până și speranța morții îi era luată, pentru a fi înlocuită cu nimic, în afara unei extinderi a datoriei.

Dar își dădu seama că trebuia să accepte. După cum îi spusese Lora, trebuia să continue să trăiască, la fel ca o mașină, și să-și îndeplinească funcțiile. Din acest motiv se afla acolo, numai așa putea ispăși.

Ridică ochii spre Diluc.

— Îmi pare rău.

O serie de emoții contradictorii traversară fata fratelui său: furie, disperare, poate și un fel de dragoste zadarnică. Se întoarse și părăsi încăperea.

Andres se purtă ca și cum Diluc nu ar fi existat niciodată.

— Mereu vom avea de luptat cu diferențele culturale. Sunt o pacoste a navelor purtătoare

de generații. Deja sunt câteva femei însărcinate, în curând vom avea primii copii, care vor trăi și vor muri fără să cunoască altceva decât această navă. Iar peste câteva generații – ei bine, puteți bănui. Mai întâi, uiți încotro mergi. Apoi, că mergi undeva. După aceea, că te afli pe o navă, și vei începe să o consideri universul întreg. Și așa mai departe! În curând, nu va mai rămâne decât un măr putred plin de viermi, alunecând prin vid. Chiar și marele inginer Michael Poole a trecut prin asta. Nava purtătoare de generații pe care el a proiectat-o pentru o mie cinci sute de ani – prima Great Northern – abia a ajuns șchiopătând acasă. O, poți avea parte foarte des de câte un moment de glorie, când un canibal sălbatic urcă pe punte și privește cu teamă și respect la stele, dar asta nu reprezintă o consolare pentru ratarea misiunii.

Ei bine, acum nu se va mai întâmpla așa. Voi, inginerii, ar trebui să știți că ne apropiem de finalul fazei de călătorie pe baza teoriei unificate, gheața propulsoare mai are puțin până la epuizare. Înseamnă că fuzelajul navei va fi expus.

Bătu din palme și, în mijlocul altor exclamații din partea echipei, podeaua amfiteatrului deveni deodată transparentă.

Rusei stătea pe un covor de stele; ceva în el se crispa.

Andres zâmbi ca răspuns la reacția lor.

— Curând vom părăsi planul galaxiei, și ce peisaj o să fie atunci! Cu un fuzelaj transparent, echipajul nostru nu va putea niciodată să uite că se află pe o navă. Cât stau eu de veghe nu vor exista schimbări de concepție!

Când gheața se epuiza, motoarele fură oprite. De acum încolo, un statoreactor cu materie întunecată avea să imprime un impuls relativ blând, dar de durată.

Materia întunecată constituia cea mai mare parte a masei universului, în care „materia luminoasă” – materialul trupurilor, navelor și stelelor – era abia o urmă. Avantajul cheie al materiei întunecate pentru proiectanții misiunii navelor era faptul că se găsea din abundență mult dincolo de discul vizibil al Galaxiei și avea să ajungă din plin pentru tot parcursul călătoriei. Dar materia întunecată interacționa cu cea luminoasă numai prin intermediul gravitației. Astfel că aripi invizibile de forță gravitațională se desfășurau în fața navei. Cu o anvergură de mii de kilometri, ele acționau ca o pâlnie, atrăgând materia întunecată în centrul gol al navei în formă de tor. Aici, concentrată, o mare parte din ea era anihilată și golită de energia-masă, ceea ce provoca o scurgere reziduală ca masă de reacție.

Astfel plonja Nava în întuneric.

Fu reconstruită încă o dată. Accelerația oferită de statoreactorul cu materie întunecată era mult mai slabă decât cea a rachetelor cu gheață, și nava era rotită în jurul axei ca să se obțină o gravitație artificială cu ajutorul forței centrifuge. Soluția era veche și rudimentară, dar funcționa, și pe viitor nu necesita decât o întreținere minimală.

Rotația în sine constituia un punct spectaculos, o pivotare la scară mare, prin care podeaua se transforma în pereți și pereții se transformau în tavane. Podeaua transparentă a amfiteatrului cu fotolii de accelerare deveni un perete plin de stele, a cărui răceală vidă Rusei o îndrăgea.

Între timp, noii „bătrâni”, cei zece care acceptaseră provocarea lui Andres, își începură tratamentul. Procedura era aplicată de geneticianul Ruul și de o femeie numită Selur, medicul principal al Navei. Totul se desfășura suficient de lent pentru ca medicii să surprindă orice reacție adversă, sau cel puțin el așa sperau.

Pentru Rusei fu destul de lipsit de dureri, doar injecții și tablete, și încerca să nu se gândească la nanosondele extraterestre care i se instalau în trup, curățând toxinele responsabile de îmbătrânire, reparând defectele celulare, reprogramându-i însuși genomul.

Munca lui continua să-l absoarbă, iar în timpul liber se afunda în studii. Toți membrii echipajului aveau până la un anumit nivel cunoștințe generale, dar de la cei zece noi bătrâni se aștepta să devină păstrătorii amintirilor și înțelepciunii dincolo de cuprinderea unei vieți umane. Așadar, studiau absolut totul și învățau unul de la celălalt.

Rusei începu cu disciplinele despre care își imagina că vor fi cele mai importante în viitor. Studie medicina, antropologia, sociologia și etica, ecosinteza și toate aspectele aparaturii de menținere a vieții de pe Navă, funcționarea sistemelor de propulsie, tehnici de colonizare, geografia galaxiei și a sateliților ei. De asemenea, stătu de vorbă cu Andres și absorbi cunoștințele ei de istorie umană. Nanosistemele de origine Qax erau atât de răspândite pe Navă, încât experiența lui Rusei era la rândul ei foarte căutată.

Scopul lui principal continua să fie ocuparea unei părți cât mai mari din timpul conștient cu munca. Studiul se putea extinde la infinit și îi aducea mari satisfacții minții, în mod natural receptive. Descoperi că era capabil să se scufunde în aspectele ezoterice ale unei discipline timp de zile în șir, ca și cum ar fi fost un intelect abstract, aproape uitând cine era în realitate.

Zilele trecură ca în vis, căci timpul însuși se

scurgea acum în mod diferit pentru el.

Însă viețile placide ale Bătrânilor nu duceau lipsă de probleme. Biotehnologia Qax era departe de a fi perfectă. În primul an de tratament, unui bărbat îi cedară rinichii; supraviețui, dar trebui să fie scos din program.

Și fu pentru toți un șoc imens când însuși Ruul deceda în urma unui cancer feroce, când reconstruirea tehnologică a celulelor lui începu să meargă prost.

În ziua următoare morții, în timp ce se obișnuiau cu pierderea competenței și umorului său sec, Rusei decise că avea nevoie de o pauză. Ieși din Mânăstirea Bătrânilor și pătrunse în corpul Navei, îndreptându-se spre zona unde fratele său împreună cu Tila își stabiliseră căminul.

Pe toate punțile cilindrice, geografia internă fusese umplută de coridoare și cabine, aglomerate în cercuri concentrice în jurul unor mici spații deschise – „piețele satelor”. Deși cunoștea teoria, Rusei se pierdu repede. Așezarea pereților, podelelor și tavanelor false se schimba iar și iar, atunci când echipajul își reorganiza mediul.

În final, ajunse la ușa corectă, pe coridorul corect. Tocmai ne pregătea să bată, când un băiat, în vârstă de vreo cinci ani, cu o claie de păr negru des, deschise ușa și țâșni, năpustindu-se în picioarele lui Rusei. Copilul

purta o salopetă insipidă, fabricată pe Navă, care ar fi trebuit de mult reciclată, judecând după murdăria de pe ea.

Trebuie să fie Tomi, băiatul cel mare al lui Diluc, se gândi Rusei. Copilul și Bătrânul se cântăriră reciproc în tăcere. Apoi copilul scoase limba și fugi înapoi în cabină.

Într-o clipă Diluc se năpusti pe ușă, ștergându-și mâinile cu un prosop.

— Pe Lethe, ce se petrece... Rusei, tu ești! Bine-ai venit, bine-ai venit!

Rusei își îmbrățișa fratele. Diluc mirosea a copil mic, a mâncare și transpirație, și fu șocat să-i observe o șuviță cenușie în păr. Poate că stătuse izolat mai mult decât își dăduse seama.

Diluc îl pofti în casă. Era un complex de cinci mici cabine interconectate, incluzând o bucătărie și o baie. Cineva țesuse tapiserii, unul dintre pereți era ornat cu modele stridente, abstracte, care umpleau spațiul.

Se așeză pe o canapea adaptată din unul dintre fotoliile de accelerare, și acceptă un pahar cu un fel de băutură.

— Îmi pare rău că l-am speriat pe Tomi. Presupun că am ajuns un străin.

Diluc ridică o sprânceană.

— Să-ți spun două lucruri. Nu atât străin, cât straniu.

Își netezi părul cu mâna.

Rusei copie involuntar gestul, și simți pielea netedă. Uitase demult că primul efect secundar al tratamentului Faraonilor consta în pierderea părului; era la fel de chel ca Andres. Înconjurat mereu de alți Bătrâni, presupunea că se obișnuise.

— Data viitoare o să-mi pun o perucă, spuse sec. Care e a doua greșeală?

— Ala nu e Tomi. Tomi e cel mare. Acum are opt ani. A fost micul Rus, așa îi spunem. El are cinci.

— Cinci?

Asistase la botezul copilului. Părea să fi fost ieri.

— Iar acum pregătim un alt botez. Ne-a fost dor de tine.

Rusei simțea cum viața se îndepărta de el.

— Îmi pare rău.

Tila apăru agitată, trăgând după ea un mic Rus temător și purtând un bebeluș în brațe. Părea să fi îmbătrânit brusc, se îngrășase, iar pe față îi apăruse o rețea de riduri fine. Spuse că Tomi face de mâncare – unchiul Rusei rămânea bineînțeles la masă, nu-i așa? – și se așeză alături de bărbați, acceptând un pahar.

Vorbiră de lucruri lipsite de importanță și despre viețile lor.

Diluc, ieșind ca o furtună din consiliul neoficial al lui Andres, devenise un fel de lider în noua lui comunitate. Căpitanul ordonase ca

echipajul de două sute de oameni să se împartă și să trăiască în „triburi” de circa douăzeci de persoane, fiecare locuind într-un „sat” de coridoare și cabine. Între triburi trebuiau să existe legături libere, folosite în scopuri ca găsirea unui partener, de exemplu. În acest fel Nava era unită într-un singur „clan”. Andres spunea că această structură socială era forma cea mai comună întâlnită printre oamenii „din sălbăticie”, după expresia ei, pe toată perioada, începând cu zilele pretehnologice ale Pământului. Indiferent dacă era sau nu adevărat, până acum situația se păstrase stabilă.

De asemenea, Andres specificase și sistemul de guvernare spre care trebuia să se îndrepte fiecare trib. Într-o lume atât de mică, fiecare individ trebuia prețuit pentru capacitățile sale personale și pentru valoarea educației învestite în el. Oamenii erau interdependenți, spunea Andres, iar modul în care se guvernau trebuia să reflecte acest lucru. Nici democrația nu ar fi funcționat, căci într-o societate de indivizi valoroși a supune minoritatea dorințelor majorității ar fi fost ceva rău. Așadar tribul lui Diluc se conducea prin consens.

— Discutăm iar și iar, spuse Diluc, cu un rictus trist, până cădem de acord. Uneori durează ore în șir. Odată, în mijlocul schimbului de noapte…

— Nu-mi spune că nu-ți place, pufni Tila. Întotdeauna ți-a plăcut să te auzi vorbind!

Deciziile cele mai importante și mai dificile pe care trebuia să le ia tribul erau cele referitoare la reproducere. Majoritatea adulților stabileau căsătorii mai mult sau mai puțin monogame. Dar trebuia să existe o separare între căsătoriile pentru companie și legăturile în scopul reproducerii. Fondul genetic era prea redus pentru a se admite relații pe baza unor motive atât de superficiale ca dragostea.

Diluc îi arătă lui Rusei proiectul unui „contract social”, pe care îl pregătea pentru a legifera toate acestea.

— În primul rând, la împlinirea vârstei adulte, te supui nevoilor grupului ca întreg. De exemplu, alegerea carierei tale depinde în egală măsură de ceea ce este necesar și de ceea ce îți dorești. În al doilea rând, ai copii numai dacă necesitățile o permit. Dacă suntem sub numărul optim poți avea trei, patru sau cinci, fie că îi vrei, fie că nu, pentru a crește numărul membrilor. Dacă suntem prea mulți, poți să nu ai deloc și să mori fără urmași. În al treilea rând, ești de acord să amâni momentul în care devii părinte, și să lucrezi cât mai mult timp posibil. În acest fel maximizezi investiția pe care tribul a făcut-o în educarea ta. În al patrulea rând, îți poți alege soția cu care să ai copii, care poate fi aceeași

cu care trăiești…

— Noi am fost norocoși, spuse Tila, entuziastă.

— Dar ea nu poate fi rudă mai apropiată decât verișoară de gradul doi. Și trebuie să-ți supui alegerea aprobării Bătrânilor. Adică ție, rânji el spre Rusei. Perechea ta va fi analizată ca potrivire genetică, pentru a optimiza sănătatea fondului genetic, din toate punctele de vedere. Și, în final, dacă ești suficient de ghinionist să te fi născut cu vreun defect transmisibil care, propagat, ar putea dăuna șanselor Navei de a-și încheia misiunea, trebuie să fii de acord să nu ai urmași deloc. Linia ta genetică să se oprească la tine.

Rusei se încruntă.

— Asta e eugenie.

Diluc ridică din umeri.

— Ce altceva putem face?

Diluc nu studiase istoria Pământului, și fără această perspectivă Rusei își dădu seama că respectivul cuvânt nu purta conotațiile îngrozitoare dintr-o anumită epocă. După cum sublimase Diluc, oricum aveau puține alternative, dată fiind situația în care se aflau. Iar eugenia implica mai puțină tehnică decât ingineria genetică: era mai sigură pentru viitor.

Rusei studie proiectul.

— Și ce se întâmplă dacă încalci vreo regulă?

Diluc era stânjenit. Dintr-odată Rusei deveni conștient că el era un Bătrân și, în același timp, fratele acestui om.

— O să ne gândim când o să ajungem acolo. Uite ce e, Rus, noi nu avem poliție aici, și nu avem spațiu pentru închisori. În afară de asta, fiecare dintre noi este cu adevărat esențial pentru comunitate. Nu avem metode de constrângere.

Lucrăm prin convingere, sperăm ca astfel de situații să fie ușor rezolvate.

Diluc vorbi și despre problemele personale: progresele pe care le făceau băieții la școală, cum Tomi urâse întotdeauna ora de curățare a pereților, pe care trebuia s-o îndeplinească zilnic, în timp ce micului Rus îi plăcea, pentru că își făcea prieteni.

— Sunt copii buni, spuse Rusei.

— Da. Iar tu trebuie să-i vezi mai des, sublinie Diluc. Dar, să știi, ei nu sunt ca noi. Sunt prima generație născută pe Navă. Sunt diferiți. Pentru ei, toate poveștile noastre despre Port Sol și Canis Major nu înseamnă decât legende și locuri pe care nu le vor vedea niciodată. Nava este lumea lor, nu a noastră: noi, născuți în altă parte, suntem aici niște străini. Știi, mă tot gândesc că am luat o înghițitură mai mare decât putem mesteca, cu toată planificarea lui Andres. Deja lucrurile scapă de sub control. Nu-i de mirare că navele purtătoare de

generații au eșuat mereu!
Rusei încercă să răspundă deschiderii lor, dăruindu-le ceva din sine. Dar descoperi că avea foarte puține de spus. Mintea sa era plină de studii, dar existau foarte puține incidente umane în viața lui. Ca și cum nu ar fi fost deloc viu, se gândi demoralizat.
Diluc fu îngrozit când află despre moartea lui Ruul.
— Geneticianul ăla încrezut… Presupun că într-un fel era normal să dispară el primul. Dar nu te lăsa doborât, frate.
Dintr-un impuls se întinse spre Rusei și puse mâna pe umărul fratelui său.
— Știi, pentru mine e suficient ce am: Tila, copiii, căminul pe care îl construim împreună. E bine să știi că viețile noastre servesc unui țel mai înalt, dar sunt fericit cu ce am. Poate nu sunt prea imaginativ, ce crezi?
Sau poate ca ești mai uman decât mine, gândi Rusei.
— Toți trebuie să facem alegeri.
Diluc spuse precaut:
— Dar tu încă poți face o alegere diferită.
— Ce vrei să spui?
Se aplecă.
— De ce nu renunți? Nenorocita asta de nano-medicină Qax, antiîmbătrânirea asta oribilă – ești încă tânăr, te poți retrage, îți poți curăța mizeriile din organism, să-ți crească părul la

loc, sa găsești o femeie cumsecade care să te facă iar fericit...

Rusei încercă să-și păstreze chipul inexpresiv, dar nu reuși.

Diluc dădu înapoi.

— Iartă-mă! Tu încă ți-o amintești pe Lora.

— Întotdeauna mi-o voi aminti. N-am ce face.

— Am trecut cu toții printr-o experiență extraordinară, spuse Tila. Presupun că reacționăm în mod diferit.

— Da.

Tila, își aminti el, lăsase în urmă un copil.

Diluc îl privi în ochi.

— N-o să părăsești niciodată Mânăstirea, nu-i așa? Pentru că niciodată n-o să fii capabil să-ți arunci din spate povara asta de vinovăție.

Rusei zâmbi.

— E atât de evident?

Tila era o gazdă delicată. Percepu stânjeneala lui și începu să vorbească despre vremurile trecute, despre zilele de pe Port Sol. Dar Rusei se simți ușurat când Tomi, irațional de înalt, intră să anunțe că masa era gata, ușurat să treacă în grabă prin mâncare și să plece, ușurat să se închidă din nou în calmul monastic și lipsit de nerv al Mănăstirii.

Avea să-și reamintească de acea vizită dificilă mult mai târziu, când un băiat veni să-l caute.

Cu trecerea timpului, Bătrânii se retraseră din echipaj. Își repartizaseră o zonă de locuit

izolată. Se găsea aproape de axul Navei, unde gravitația artificială era puțin mai scăzută decât spre margini, o concesie făcută mușchilor și oaselor care era de așteptat să slăbească pe parcursul secolelor. Ruul numise ironic acest refugiu „Mânăstire”. Bătrânii erau scutiți de muncile zilnice la care era supus restul echipajului, chiar și de curățenie. În curând, deveni greu de evitat sentimentul că echipajul exista numai pentru a-i servi pe ei.

Bineînțeles, totul făcea parte din grandiosul plan social al lui Andres, în final trebuia să existe o „distanță de respect”, cum spunea ea, între Bătrâni și pasageri. Dar Rusei se întreba dacă o anumită distanțare nu ar fi fost inevitabilă, îmbătrânirea diferențiată dintre pasageri și Bătrâni deveni vizibilă surprinzător de repede. Când un Bătrân întâlnea un pasager, vedea un chip care se va fărâmița în curând sub apăsarea vârstei și va dispărea, pe când pasagerul vedea o figură misterios de neschimbată, care va asista la evenimentele care se vor petrece mult după moartea lui. Rusei observa cum prieteniile se șterg și relațiile amoroase se sting sub apăsarea acestui stres.

Cu toată izolarea în continuă creștere, siliți să-și țină reciproc companie, Bătrânii nu alcătuiau un club de prieteni. Toți erau oameni inteligenți, ambițioși, altfel nu ar fi putut fi

aleși în cercul intim al lui Andres, și întotdeauna existau unele tensiuni și certuri. Doctor Selur sublinie cu sarcasm că păreau blocați într-o gașcă de academicieni invidioși, pentru totdeauna.

Dar Bătrânii erau însă prudenți unul cu altul, gândi Rusei, întotdeauna în adâncul minții lui exista gândul că va trebui să trăiască alături de acești oameni timp îndelungat. Așadar se străduia să nu-și facă dușmani – și nici să nu se apropie prea mult de cineva. Eternitatea alături de persoana iubită era un lucru, dar alături de o fostă iubire ar fi fost un iad. Mai bine să fie o situație insipidă, dar tolerabilă.

Viața se organiza. În calmul Mănăstirii timpul trecea lin, fără suferințe.

Într-o zi, un băiat bătu timid la ușă, întrebând de Rusei. Avea aproximativ șaisprezece ani.

Rusei crezu că îl recunoaște. Petrecuse mult timp în singurătate, iar abilitățile lui sociale erau ruginite, dar încercă să se concentreze și să-l întâmpine pe băiat cu căldură.

— Tomi! Nu te-am mai văzut de mult.

Ochii băiatului se măriră.

— Numele meu e Poro, domnule.

Rusei se încruntă.

— Dar în ziua în care am venit în vizită la voi… ne-ai pregătit masa, mie, lui Diluc și Tilei, în timp ce micul Rus se juca…

Dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă,

își spuse în sinea lui, nu era sigur cât de mult timp, și tăcu.

Băiatul părea să se fi pregătit pentru așa ceva.

— Numele meu e Poro, zise ferm. Tomi a fost…

— Tatăl tău.

— Bunicul meu.

Deci acesta era strănepotul lui Diluc. Pe Lethe, cât timp am petrecut închis în cutia asta?

Băiatul privea de jur împrejurul Mănăstirii. Ochii nu clipeau, buzele îi erau retrase într-un rictus nervos. Niciunul dintre Bătrâni nu dădea dovadă de empatie și căldură, în special față de pasageri, dar deodată Rusei se simți de parcă ar fi privit locul acela prin ochii băiatului.

Mânăstirea semăna probabil cu o bibliotecă. Sau cu o cameră de spital. Bătrânii stăteau în fotoliile lor sau se plimbau încet în liniștea camerei, calculându-și fiecare pas ca să reducă riscul de a-și vătăma trupurile fragile și prețioase. Așa fusese încă dinainte de a se naște Poro, creaturile acelea mucegăite urmărindu-și interesele lor reci. Și eu, care odată am iubit-o pe Lora, nu cu mult mai în vârstă decât acest copil, fac parte din nemișcarea asta prăfuită.

— Ce dorești, Poro?

— Diluc e bolnav. Vrea să te vadă.

— Diluc?…
— Fratele dumitale.
Se dovedi că Diluc era mai mult decât bolnav, era pe moarte.
Așadar Rusei merse cu băiatul, pășind în exteriorul Mănăstirii pentru prima dată în ani și ani.
Nu se mai simțea confortabil acolo. Pasagerii care făcuseră parte din echipajul inițial muriseră în ritm constant, urmând o curbă demografică nu foarte diferită de ceea ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi putut rămâne pe Port Sol. Rusei se obișnuise sa vadă chipurile pe care le cunoștea din copilărie fărâmițându-se din cauza vârstei și dispărând din fața lui. Totuși, fusese șocat atunci când prima generație ajunsese la vârsta bătrâneții și, întrucât mulți dintre ei aveau cam aceeași vârstă în momentul lansării, decesele urmară într-un val.
În același timp, totul la noua generație era diferit, modul în care reconstruiseră arhitectura internă a Navei, felul în care se purtau unul cu celălalt, coafurile, chiar și limbajul, care era încărcat de un argou gutural.
Infrastructura de bază a navei rămăsese bineînțeles neschimbată. Într-un anumit fel ajunse să se identifice cu acel nivel al realității mult mai mult decât cu schimbările trecătoare, de moment, aduse de pasageri. Deși simțurile

lui se toceau încet, tratamentul Qax încetinea îmbătrânirea, dar nu o oprea complet, i se părea că devine din ce în ce mai conectat la zgomotele și vibrațiile subtile ale Navei, la toanele și capriciile ei mecanice. Pasagerii veneau și plecau, iar ceilalți Bătrâni erau indivizi penibili, dar Nava în sine îi era un prieten statornic, care nu îi cerea decât să-i pese.

Bineînțeles, pasagerii îl cunoșteau. Se holbau la el curioși sau ireverențioși – sau, în cel mai rău caz, cu teamă.

În timp ce mergeau, observă că băiatul avea o vânătaie pe frunte.

— Ce ai pățit?

— Am fost pedepsit.

Poro își feri ochii rușinat. Unul dintre profesori îl lovise cu o riglă pentru o „imprudență”, adică pentru că pusese întrebări prea profunde.

Exista un paradox în filosofia educației la bordul Navei. Elevii trebuiau să fie suficient de inteligenți ca să fie capabili să înțeleagă și să mențină sistemele Navei. Dar nu era loc de extindere sau inovație. De obicei, lucrurile se făceau într-un singur fel: așa învățai, și nu obiectai. Se descoperi rapid că educația trebuia să fie restrictivă, iar curiozității nu i se permitea să scape de sub control; învățai numai necesarul, ți se spunea să nu mai pui

alte întrebări, să nu explorezi.

Rusei știa că nu se putea altfel. Dar nu agrea ideea ca elevii să fie supuși prin bătaie. Poate ar fi bine să vorbească cu Andres să fie formulată o nouă politică.

Ajunseră la satul-coridor al lui Diluc și la ușa cunoscută.

Tila încă mai trăia, deși era adusă de spate, cu părul de un alb orbitor și fața ca o mască ridată.

— Mulțumesc că ai venit, șopti ea, și luă mâna lui Rusei în mâinile ei. Știi, au rămas atât de puțini dintre noi, atât de puțini care nu s-au născut pe Navă. Iar el întreabă de tine continuu.

Rusei îi strânse mâna, rezervat, stânjenit. Îi lipsea experiența cu oamenii, cu emoțiile, în fața acestei femei cu inima zdrobită se simțea profund nepotrivit.

Înainte să-și vadă fratele fu întâmpinat de o serie de autorități ale tribului. Bărbați corpolenți și femei în haine cafeniu-deschis, fabricate pe Navă, se adunară în jurul lui cu expresii solemne. Saluturile fură lungi și complicate. Pasagerii dezvoltaseră ritualuri elaborate pentru fiecare eveniment social: întâlniri, petreceri, mese. Rusei înțelegea valoarea unor asemenea ritualuri, care ocupau timpul și reduceau fricțiunile sociale. Dar îi era greu să țină pasul cu regulile în continuă

schimbare. Singurul aspect constant era că aceste jocuri politicoase deveneau din ce în ce mai elaborate – și era foarte ușor să faci ceva greșit și să aduci ofensă.

Autoritățile păreau, pe cât se vedea, îngrijorate de perspectiva pierderii lui Diluc.

Impunerea de către Andres a „conducerii prin consens” nu fusese prea eficientă. În duzina de triburi ale Navei existau certuri nesfârșite, care paralizau luarea deciziilor. Din loc în loc indivizi puternici începuseră să pună mâna pe putere, mai mult sau mai puțin pe față. Pe Andres nu o preocupa prea mult aspectul, atâta timp cât treaba era făcută și regulile de bază respectate: indiferent cine era la putere trebuia să obțină aprobarea Bătrânilor, și astfel Andres și echipa ei exercitau încă o influentă moderatoare.

Însă situația în tribul lui Diluc era mult mai subtilă. Ca frate al unui Bătrân, el avea o carismă unică, și se folosise de aceasta pentru a-și împinge tovarășii spre concluzii la care altfel nu ar fi ajuns. Fusese un conducător, dar unul dintre cei buni, gândi Rusei, unul care condusese din umbră, invizibil. Acum urma să plece dintre ei, și oamenii știau că le va lipsi.

Odată scăpat de autorități, Bătrânul fu prezentat copiilor lui Diluc, nepoților, strănepoților. Parcurseră cu toții ritualuri și mai elaborate de-la-pasager-la-Bătrân, chiar și

copiii cei mai mici, cu o intensitate lipsită de zâmbet pe care Rusei o găsi deranjantă.

În sfârșit, ezitant, intră în apartamentul lui Diluc.

Camerele erau aproape la fel cum și le amintea, deși tapiseriile de pe pereți se schimbaseră. Diluc zăcea pe un pat, acoperit cu o pătură roasă. Rusei fu șocat să constate cât slăbise fratele său odată cu înaintarea în vârstă. Putea vedea, chiar și prin pătură, umflătura tumorii din stomac care îl ucidea.

Crezuse că Diluc doarme. Dar el deschise un ochi.

— Salut, Rusei, spuse cu un glas hârâit. Ticălosule.

— Îmi pare rău…

— N-ai mai trecut pe aici de cincizeci de ani.

— Nu chiar așa de mult.

— Cincizeci de ani. Cincizeci de ani! Nu e chiar…

Se întrerupse, tușind.

— … Nu e o Navă chiar atât de mare.

Stătură de vorbă, așa cum făceau pe vremuri. Diluc povesti anecdote dezlânate despre nepoții și strănepoții lui, toți selectați genetic, toți niște copii minunați.

Rusei vorbi despre o prăpădire printre Bătrâni.

Diluc făcu o grimasă.

— Deci chiar și nemuritorii mor.

Întinse mâna. Rusei o prinse, oasele erau fragile, carnea aproape dispăruse.
— Ai grijă de ei.
— De cine?
— De toți. Știi tu. Și ai grijă de tine.
Ridică ochii spre fratele său, iar Rusei văzu în ochii lui milă – milă de el, din partea unui om îmbătrânit, pe moarte.
Nu suportă să stea mai mult de câteva minute.
Prăpădirea Bătrânilor avusese o multitudine de cauze, după spusele doctorului Selur, dar Andres pufnise disprețuitor.
— Am mai văzut așa ceva. Hai s-o numim dorință de moarte. Ajungi la o vârstă la care trupul tău știe că e timpul să mori. Tu accepți. Poate e un fel de programare neurală, o liniștire în fața inevitabilului.
Râse înfundat, îmbătrânea și ea, acum nu mai avea dinți.
— Tratamentele Qax nu au niciun efect în asemenea situații. Pier astfel mult mai mulți așa-ziși nemuritori decât vă imaginați. Ciudat, nu-i așa? Longevitatea s-a dovedit a fi o problemă a minții la fel ca a trupului.
Rusei petrecuse câțiva ani într-o vagă îngrijorare, întrebându-se dacă și când propriul lui program mental de căutare a întunericului se va face prezent. Dar nu se întâmplă nimic, și el își puse întrebarea dacă nu cumva avea o

forță nebănuită sau, poate, o deficiență.

Încercă să discute despre sentimentele lui în privința morții lui Diluc, dar Andres îl descurajă.

— A fost un laș care a evitat să-și facă datoria. Oricum, e mai bine că primii membri ai echipajului s-au dus cu toții. Ei ne-au considerat întotdeauna egali, într-o oarecare măsură. Așa că au opus rezistență ideilor noastre, conducerii noastre. Era firesc. Pentru noua generație suntem ceva cu totul străin, și asta îi face mai maleabili. Iar cei noi nu au suferit trauma de a vedea Port Sol făcut fărâme în fața ochilor. Traumele psihologice au rădăcini adânci, Rusei, nu ești singurul… Cei din noua generație sunt sănătoși, adaptați mediului de pe Navă, pentru că nu cunosc nimic altceva. Când nu vor mai rămâne decât ei, vom fi în sfârșit capabili să scuturăm lucrurile așa cum trebuie pe aici. O să vezi.

Rusei se întoarse liniștit la studiile lui, departe de complicațiile omenirii. Din nou, timpul se scurse lin pe lângă el, și ziua aceea dificilă, se retrase în cotloanele umbroase ale memoriei sale.

Nicio altă rubedenie nu mai veni vreodată să-l vadă.

— … Rusei. Rusei!

Glasul era aspru – glasul lui Andres.

Dormise adânc în ultimele zile, și-i luă o

eternitate să se trezească. Luptându-se să iasă la lumină, înotă prin straturi de vise și amintiri, până când diferența între ce era real și ce nu deveni confuză. Bineînțeles știa întotdeauna unde de află, chiar și în cel mai profund somn. Se afla pe Navă, mormântul lui plutind în derivă. Dar niciodată nu-și putea aminti când.

Încercă să se ridice în capul oaselor. Canapeaua răspunse la mișcările lui slabe, și partea din spate îl săltă ușor. Privi în jur, în semiîntunericul auriu al Mănăstirii. Erau acolo trei Canapele, niște dispozitive mecanice voluminoase, jumătate pat și jumătate sistem de ajutor medical: numai trei, pentru că numai trei dintre Bătrâni mai erau în viață.

Cineva se mișca în jurul lui. Era un pasager, desigur, o femeie tânără. Își ținea ochii plecați, și mâinile ei fluturau într-un ritual de salut combinat cu scuze. O concedie cu un gest scurt, se putea consuma o zi întreagă cu astfel de prostii.

Andres îl privea cu ochii ei vii de pe fața ruinată. Părea o insectă imensă, în coconul ei de pături.

— Ce-i? se răsti el.

— Salivezi, spuse ea cu blândețe. Nu de față cu pasagerii, Rusei.

Iritat, își șterse bărbia cu mâneca.

— A, continuă ea, fără să schimbe tonul, Selur a murit.

Această veste, anunțată cu atâta lejeritate, fu ca un pumn în piept. Se întoarse greoi, împiedicat de pături și echipamentele de menținere a vieții. Canapeaua doctoriței era înconjurată de pasageri care îi mutau trupul ca de mumie. Lucrau în liniște, cu grijă, respectuoși. Văzu ca prin ceață că tremurau.

— Nu mi-a plăcut prea mult de ea, spuse Rusei.

— Ai mai spus asta. De multe ori.

— Totuși, o să-mi lipsească.

— Da. Am mai rămas doi. Rusei, trebuie să vorbim. Avem nevoie de o nouă strategie în relațiile cu pasagerii. Trebuia să fim niște figuri care impun respect. Uită-te la noi. Uită-te la biata Selur! Nu trebuie să le mai permitem să ne vadă așa.

El aruncă o privire îngrijorată pasagerilor.

— Nu-ți fă probleme. Nu ne înțeleg. Modificările lingvistice.

— Trebuie să avem contacte cu ei. Pentru ei, noi reprezentăm vârful piramidei autorității, așa ai spus întotdeauna.

— Asta și suntem, iar lucrurile trebuie să rămână așa. Dar nu cred că e bine să mai permitem accesul pasagerilor aici. Mașinile ne pot menține în viață. Lethe știe că există destule piese de schimb, acum când au rămas atâtea Canapele goale!

Sugerez să…

— Tacă-ți fleanca! replică el tăios. Ai rămas la fel ca întotdeauna, vrăjitoare bătrână. Mereu ai vrut să-mi bagi pe gât o soluție înainte ca eu să înțeleg măcar natura problemei. Lasă-mă să-mi adun gândurile.

— Tacă-ți fleanca, tacă-ți fleanca, îl maimuțări ea, grotesc.

— Gura!

Închise ochii să n-o mai vadă și se lăsă pe spate pe Canapea.

Printr-un implant în ceafă primea informații despre corpul său, despre Navă și despre universul de dincolo de ea.

Desigur, mai întâi corpul, acea biomașinărie uzându-se încet, devenită temnița lui. Vestea bună era că, la mai mult de două secole după moartea fratelui său, îmbătrânirea lentă ajunsese la capăt. De la ultima verificare, cu o lună în urmă – pe Lethe, părea ca ieri, oare cât dormise – nimic nu se înrăutățise în mod considerabil. Dar el era închis în trupul unui bătrân de nouăzeci de ani, adică un om fragil. Dormea aproape tot timpul, intervalele de luciditate erau extrem de rare, și în acest timp Canapeaua îl hrănea, înlătura deșeurile, îl întorcea ușor de pe o parte pe alta și îi mișca membrele subțiri ca niște nuiele. Iar la fiecare câteva luni primea o transfuzie de sânge, ofrandă către Bătrâni din partea pasagerilor recunoscători din afara Mănăstirii. Ar fi putut

foarte bine să se afle în comă, se gândi morocănos.

Vârsta lui era lipsită de sens, condiția lui, plictisitoare. Trecu rapid mai departe.

Ochiul lui Virtual colinda pe Navă. În ciuda trecerii secolelor, așezarea fizică a satelor-coridoare era neschimbată de pe vremea lui Diluc, cu excepția unor detalii, aceleași coridoare se intersectau în jurul „pieței satului”. Dar oamenii se schimbaseră, ca întotdeauna, tinerii înfloreau, bătrânii se stingeau.

Autarhul pe care și-l amintea de la ultima inspecție își păstra încă funcția. Era un bătăuș solid, care își spunea Ruul, o sfidare subtilă a diferitelor inhibiții față de folosirea numelui unui Bătrân, chiar și mort de multă vreme. El cel puțin părea să nu fi îmbătrânit prea mult. Flancat de două dintre soții, primea un șir de petiționari, toți căutând „înțelepciunea” Autarhului în privința unor probleme minore. Era sever și eficient, și din ceea ce ascultă Rusei – cu toate că limbajul alterat în timp era greu de descifrat – nu putu detecta vreo eroare de doctrină în asprimea concisă a Autarhului.

Permise ochiului Virtual să treacă mai departe.

Îi urmări pe săteni văzându-și de treburile lor. Patru dintre ei frecau pereții de murdărie,

făcând cu schimbul în fiecare zi. Doi oficiali rotofei discutau o problemă de etichetă, cu manierisme complexe și consumatoare de timp. Apăruseră câteva noi lucrări artistice pe pereți, multe dintre ele fiind picturi care dădeau o înșelătoare perspectivă în adâncime, cu scopul de a face coridoarele navei să pară mai mari decât erau. O femeie îngrijea o „grădină” din bucățele de polimeri reciclați, lucrând formațiuni elaborate cu o mică greblă de metal. Acești pasageri, născuți pe Navă de generații, nu auziseră niciodată de grădinile Zen și redescoperiseră singuri această formă de artă miniaturală.

Un grup de copii învăța să dezasambleze și să întrețină un ventilator de aerisire, psalmodiau denumirile părților componente, învățându-le pe de rost. Rusei știa că nu vor mai învăța nimic altceva. Era un element de principiu: nimic despre cum funcționează ventilatorul ca întreg sau cum se încadra el în sistemele mai mari ale Navei însăși. Erai învățat numai ceea ce trebuia să știi.

Toți erau ocupați, concentrați asupra treburilor. Unii păreau chiar fericiți. Dar lui Rusei totul i se părea lipsit de strălucire, toți sătenii îmbrăcați în haine cafenii, fabricate pe Navă, cu viețile limitate de pereții lustruiți ai Navei. Chiar și limbajul lor era redus, și devenea din ce în ce mai redus. Pasagerii nu

aveau cuvinte pentru orizont sau cer, dar în compensație existau peste patruzeci de cuvinte descriind gradele de dragoste.

Pe când supraveghea satul, statisticile i se derulau în fața ochilor într-o coloană strălucitoare. Totul era convențional, privit dintr-o perspectivă mai largă. Operațiunile de întreținere se mențineau la un nivel satisfăcător. Regulile de reproducere impuse de Autarh și omologii lui din alte sate erau respectate, iar amestecul genetic era rezonabil.

Situația era stabilă. Dar în satul lui Diluc numai Autarhul era liber.

Visul lui Andres, nefiresc de naiv pentru ea, despre comunități respectuoase, autoguvernându-se prin consens, abia dacă supraviețuise morții lui Diluc. În toate satele persoanele cu caractere puternice preluaseră rapid controlul, și în majoritatea cazurilor se instalaseră pe sine și familiile lor drept conducători ereditari. Andres bombănise când aflase, dar sistemul social era evident unul stabil, iar în cele din urmă Bătrânii, în mod subtil, împrumutau Autarhilor propria lor autoritate mistică.

Însă Autarhii se îndepărtau încet de popoarele lor.

Unii „pasageri” se dovediseră întotdeauna mai longevivi decât ceilalți. Se părea că

modificările Qax în genomul Faraonilor se transmiseseră într-adevăr generațiilor următoare, chiar dacă imperfect, și acel complex de gene, o tendință către longevitate, își făcea simțită prezența. Autarhii își căutau parteneri provenind din familii care arătau astfel de tendințe.

Așadar, în timp, Autarhii și urmașii lor aveau să îmbătrânească mai încet decât pasagerii supuși lor.

Era vorba doar de selecție naturală, argumentase Andres. Oamenii întotdeauna își foloseau puterea pentru ca genele lor să fie favorizate. În mod tradițional, făceai tot posibilul să ai cât mai mulți urmași. Dar dacă erai Autarh, în spațiul închis al Navei, ce era de făcut? Evident nu era loc pentru un roi de prinți, bastarzi sau legitimi. În plus, regulile de sănătate genetică ale Bătrânilor nu permiteau așa ceva. Așadar autarhii căutau să-și domine supușii prin propriile lor vieți îndelungate, nu prin numărul urmașilor.

Andres părea să găsească acest lucru oarecum interesant din punct de vedere intelectual. Rusei se întreba ce avea să se întâmple dacă situația continua.

Permise conștiinței să se întoarcă la trupul lui. Când își reveni, o descoperi pe Andres privindu-l, așa cum făcea de multe ori.

— Deci tu crezi că ar trebui să schimbăm

lucrurile.

— Trebuie să facem ceva cu Autarhii. Rusei, unii dintre ei sunt niște indivizi duri, și își închipuie că sunt încă și mai duri. Dacă încep să creadă că noi suntem slabi, de exemplu, dacă dormim trei zile înainte de a da un răspuns la o întrebare simplă…

— Înțeleg. Nu le putem permite pasagerilor să ne vadă.

Oftă, iritat.

— Dar cum altfel putem face? Să împărțim sentințe prin voci lipsite de trup n-o să meargă. Dacă nu ne văd, vor uita curând cine suntem.

Curând în limbajul Bătrânilor însemna o generație sau două.

— Corect, admise ea. Deci trebuie să ne personificăm autoritatea. Ce zici de asta?

Gesticula slab, și deasupra capului ei se formă o imagine în Virtual.

Îl reprezenta pe Rusei. Acolo era un bărbat tânăr, cu brațele cufundate până la coate într-un banc de nanohrană, lucrând ca să facă Nava sigură pentru lunga călătorie. Apoi era un Bătrân mai tânăr, complet chel, împărțind sfaturi pasagerilor recunoscători. Existau chiar și imagini cu el din zilele de demult, dinainte de lansare, imagini cu el alături de o Lora zâmbitoare.

— Unde le-ai găsit?

Ea pufni.
— În jurnalul Navei. În propria ta arhivă. Haide, Rusei, după atâta timp nu prea mai avem secrete unul față de celălalt! Oricum, drăguță fată.
— Da. Cum intenționezi să le folosești?
— O să le arătăm pasagerilor. Te vom prezenta în cea mai bună lumină, Rusei, în culmea puterii, mergând pe aceleași coridoare cu ei, ca flintă umană, însă mai mult decât umană. Asta vrem: implicarea în viețile lor mărunte, empatie, dar și respect. Vom da un chip vocii tale.
El închise ochii. Desigur, avea sens, logica lui Andres era neîndurătoare, dar întotdeauna validă.
— Dar de ce eu? Ar fi mai bine dacă amândoi...
— N-ar fi înțelept. N-aș vrea să mă vadă murind.
Îi luă ceva timp până să înțeleagă că Andres, prima dintre Faraoni, ceda. Rusei găsi asta de neconceput: moartea ei ar fi însemnat prăbușirea unui stâlp al universului.
— Dar nu o să mai vezi destinația, spuse el morocănos, ca și cum ea ar fi făcut o alegere greșită.
— Nu, admise ea răgușit. Dar Mayflower va ajunge acolo! Privește în jur. Nava funcționează perfect. Societatea proiectată de

noi e stabilă și-și îndeplinește misiunea de a păstra liniile de sânge. Iar tu, tu vei fi întotdeauna cel mai inteligent dintre toți. Tu vei vedea totul. E suficient pentru mine.

Era adevărat, presupuse Rusei. Scopul ei fusese împlinit, Nava și echipajul său funcționau exact așa cum visase Andres întotdeauna. Dar se scurseseră numai două sute cincizeci de ani, numai jumătate dintr-o sutime a înspăimântătorului deșert de timp pe care trebuiau să-l traverseze ca să ajungă la Canis Major, iar acum, după câte se părea, avea să facă restul călătoriei singur.

— Nu, nu ești singur. Întotdeauna vei avea Nava…

Da, Nava, tovarășul lui fidel. Deodată tânji să scape de nesfârșitele complicații ale umanității și să se cufunde în imensul său calm tehnologic. Se lăsă pe spate în Canapea și permise minții să-i colinde prin inelul aglomerat al fuzelajului, prin trupurile statoreactoarelor pulsânde și prin aripile gravitaționale subțiri, în spatele cărora naviga Nava.

Privi în urmă. Nava acoperise numai o fracțiune din epopeea sa, dar urca deja deasupra planului galactic, iar Miezul, inima densă a galaxiei, se ridica precum un soare dintre dârele de praf ale brațelor sale spirale. Era o imagine uluitoare, reconfortantă.

Când reveni din visele sale intergalactice, Andres dispăruse, Canapeaua ei era dezmembrată pentru recuperarea pieselor de schimb, și trupul mutat în cuvele de reciclare.

Rusei fu trezit din somnul lung de fața unui băiat, o față schimonosită de furie, îndreptată asupra lui.

În adâncul sufletului, Rusei întrevăzuse apropierea revoltei. Existaseră toate semnele: deteriorarea structurilor sociale ale pasagerilor, acumularea tensiunilor. Era de neevitat.

Dar fusese atât de greu pentru el să dea atenție vieților scurte ale pasagerilor, limbajului și obiceiurilor de neînțeles, preocupărilor minore și ciorovăielilor. La urma urmelor, Hilin era un băiat care făcea parte din a patruzeci și cincea generație de la lansare: patruzeci și cinci de generații, pe Lethe, aproape o mie de ani…

Însă faptele băiatului îl siliră să-și îndrepte atenția asupra lor.

Hilin avea șaisprezece ani când începuse totul. Se născuse în satul-coridor al lui Diluc.

Deja Autarhii din diferite sate se căsătoriseră între ei pentru a forma o rețea perfectă de putere. Trăiau în medie de două ori mai mult decât supușii lor și instituiseră monopol asupra rezervelor de apă ale Navei. Un imperiu al apei condus de gerontocrați: controlul era absolut.

Hilin nu făcea parte din neamul Autarhilor locali, familia lui era săracă și lipsită de putere, ca toți supușii. Dar păreau să-și accepte soarta. Pe când se juca pe coridoarele ale căror podele de polimeri fuseseră tocite de generații întregi de pași, Hilin ieșise în evidență ca un copil vesel, isteț. Când era mic, părea maleabil, alăturându-se cu voioșie frecării pereților atunci când îi venea rândul și acceptând loviturile profesorilor, când punea întrebări imprudente.

Avusese întotdeauna o fascinație bizară față de personalitatea lui Rusei – sau mai degrabă față de prezența semi-mitică portretizată pentru săteni de ecranele ciclice Virtual. Hilin absorbise povestea nobilului Bătrân care fusese forțat să aleagă între o viață în slujba unei nesfârșite datorii și iubita lui Lora, un model nemuritor pentru cei pe care îi conducea.

Pe măsură ce creștea, educația lui Hilin înflorea. La paisprezece ani fusese inclus într-o castă a elitei. Întrucât standardele intelectuale erau în declin, literatura fusese abandonată, și acești gânditori călugări păstrau acum în amintire orice aspect semnificativ privind funcționarea Navei și propria lor societate. Acest proiect vital începea la paisprezece ani și nu era de așteptat să se încheie decât pe la vreo cincizeci de ani, când o nouă generație

era gata să preia ștafeta.

Rusei îi numea sec pe acești gânditori răbdători Druizi: nu era interesat de numele pe care și le dădeau pasagerii, care oricum aveau să se schimbe în clipirea unei generații. Aprobase această practică atunci când apăruse. Toată această memorizare infinită era un mod minunat de utilizare a unor vieți fără sens și stabilea o bază de putere care să rivalizeze cu Autarhii.

Din nou Hilin se remarcă, și obținu o recunoaștere druidică după alta. Nici chiar relația toridă cu Sale, o fată dintr-un sat învecinat, nu-l sustrase de la studii.

Când veni timpul, cuplul ceru familiilor acceptul să plece pentru a întemeia o familie, și acesta le fu acordat. Se duseră la Autarh pentru permisiunea de a avea copii. Spre bucuria lor, se dovediră suficient de potriviți genetic, conform hărților păstrate în încăpătoarea memorie a Druizilor, și li se permise și acest lucru.

Dar cu toate acestea Druizii interziseră căsătoria.

Hilin află îngrozit că era din cauza rezultatului ultimei evaluări druidice, un test general de inteligență și potențial. Eșuase nu pentru că scorul său ar fi fost prea slab, ci prea bun.

Cugetând, Rusei înțelese. Eliminarea eugenică a slăbiciunilor fusese în general aplicată cu

înțelepciune. Dar duopolul Autarhi-Druizi încerca eliminarea celor prea inteligenți, curioși, a oricui s-ar fi putut dovedi rebel. Rusei ar fi curmat această practică, dacă ar fi observat-o. Dacă ar fi continuat, populația pasagerilor ar fi devenit pasivă, apatică, ușor de manipulat de către Autarhi și Druizi, dar nefolositoare pentru scopurile mai largi ale misiunii.

Pentru Hilin era prea târziu. I se interzisese să o mai vadă vreodată pe Sale. Iar slujbașii Autarhilor îi spuseră că ordinul îl dăduse însuși Bătrânul, adică Rusei, care visa fără să știe nimic.

Hilin petrecu ore lungi în anexa ca un altar, unde Virtualul lui Rusei era rulat neîncetat. Încercă să înțeleagă. Își spuse că înțelepciunea Bătrânului o depășea pe a sa, despărțirea trebuie sa fi fost soluția optimă, indiferent câtă durere îi provoca, încercă să-și găsească alinare în faptul că vedea o paralelă între propria lui poveste de dragoste condamnată și cea a lui Rusei și a pierdutei sale Lora. Dar înțelegerea nu venea, iar uluirea și suferința se transformară curând în resentiment. Și furie.

În disperarea sa, încercă să distrugă altarul.

Drept pedeapsă, Autarhul îl închise într-o celulă timp de două zile. Hilin ieși din arest aparent supus, dar gata să explodeze în

interior. Din nou Rusei se autocritică, fiindcă nu văzuse pericolele implicate de o astfel de situație.

Dar acum îi era greu să vadă indiferent ce.

Sistemul său nervos central se deteriora lent, după cum îl informa Canapeaua. Își putea încă mișca brațele și picioarele – cu un cadru, putea chiar să meargă – dar nu simțea nicio senzație în picioare, nimic altceva decât o durere vagă în vârfurile degetelor. Întrucât și durerile, și bucuriile se diminuau, simțea că se eliberează de sub puterea timpului. Când ieșea la suprafață în lumea lucidă, era șocat să descopere că trecuse un an ca o zi, de parcă percepția lui temporară urma o scală logaritmică.

Pe măsură ce se detașa progresiv de lumea fizică, mintea lui suferea propria reconstrucție. După o mie de ani, amintirile sale, în special cele mai profunde, mai dragi dintre toate, erau, ca și podelele Navei, tocite de prea multă utilizare; nu mai știa sigur dacă își amintea sau îi rămăseseră numai amintiri ale unor amintiri.

Dacă se lăsa dus în voia sorții, atât în privința prezentului, cât și a trecutului, atunci ce era el? Mai era om? Cu siguranță ultima serie de pasageri însemnase mai puțin decât nimic pentru el: fiecare dintre ei era construit din atomii și moleculele strămoșilor, recirculate

prin sistemele Navei de patruzeci sau mai multe ori, amestecate și reamestecate în combinații lipsite de sens. Nu puteau ajunge cu niciun chip la inima lui.

Cel puțin așa credea, până când Hilin i-o arătă pe fată.

Stăteau amândoi în fața altarului Virtual al lui Rusei, unde credeau ei că sălășluiește conștiința Bătrânului. Încercând sa se adapteze scalei lui temporale, rămaseră acolo ore în șir, nemișcați. Hilin avea o expresie supărată, marcată de furie și hotărâre. Ea însă era calmă.

În cele din urmă, atenția evazivă a lui Rusei fu atrasă de ceva familiar. Era vorba de fată. Mai înaltă decât majoritatea pasagerilor, palidă, cu oase delicate. Iar ochii ei erau mari, întunecați, cumva absenți, cu toate că privea la sistemele nevăzute de înregistrare.

Lora.

Era imposibil, desigur! Cum să se poată? Lora nu avusese rude pe Navă.

Însă Rusei, pe jumătate visând, scufundat în amintiri, nu-și putea lua ochii de la ea.

Așa cum plănuise și Hilin.

Răscoala cuprinse toată Nava. În toate satele, Autarhii și familiile lor fură dați afară din cabinele-palat. După ce timp de secole își conduseseră turmele cu vieți scurte, erau total nepregătiți, și puțini opuseră rezistență, nici

măcar nu puteau concepe că o astfel de revoltă ar fi posibilă. Foștii conducătorii și copiii lor ciudați, bogat îmbrăcați, fură îngrămădiți în masă în cea mai mare încăpere de pe Navă, amfiteatrul răsturnat unde cu mult timp în urmă Rusei îndurase lansarea de pe Port Sol.

Revolta fusese plănuită centralizat, coordonată cu atenție, executată meticulos. În ciuda a generații întregi de reproducere selectivă pentru a se elimina inițiativa și inventivitatea, pasagerii nu mai semănau acum cu o turmă de oi, iar în Hilin descoperiseră un general. Totul se terminase înainte ca atenția Bătrânului să se îndepărteze de la fată, înainte să fi observat măcar.

Hilin, regele coridoarelor, stătea în fața altarului Bătrânului. Dădu la o parte fața fetei, cea care semăna cu Lora. Fusese o mască, doar o mască. Rusei înțelese rușinat că băiatul manipulase emoțiile ființei a cărei vârstă trecea de un mileniu.

Cu o măciucă însângerată în mâini, Hilin își striga sfidarea față de zeul său nemuritor. Sistemele Mănăstirii traduceau din limba băiatului, destul de diferită de a lui Rusei, după zece veacuri.

— Tu ai permis să se întâmple așa ceva, țipa el. Tu ai permis Autarhilor să trăiască pe spinarea noastră ca niște paraziți corporali?

Pentru ei am spălat punțile cu sângele nostru, în timp ce luau apa de la gura copiilor noștri. Iar tu, tu ai permis să se întâmple asta. Și știi de ce?

Hilin păși mai aproape de altar, și chipul lui se contura în fața ochilor lui Rusei.

— Pentru că tu nu exiști. Nu te-a mai văzut nimeni de secole întregi. Dacă te-au văzut vreodată! Ești o minciună, pusă la cale de Autarhi, ca să ne țină la locurile noastre, asta ești.

— Ei bine, noi nu mai credem în tine și i-am alungat pe Autarhi. Suntem liberi!

Și chiar erau „liberi”. Hilin și adepții lui jefuiră apartamentele Autarhilor, se îndopară cu mâncarea și apa acumulată de aceștia, se culcară unii cu alții, într-o sfidare voioasă a interdicțiilor pe motive de sănătate genetică. Și niciun panou de pe punte nu mai fu curățat.

După trei zile, întrucât haosul nu dădea vreun semn că s-ar potoli, Rusei își dădu seama că era cea mai serioasă criză din lunga istorie a Navei. Trebuia să acționeze. Îi mai luă încă trei zile să se pregătească de spectacol, trei zile ocupate aproape în totalitate cu lupta împotriva protocoalelor prohibitive ale echipamentului său medical.

Apoi porunci ușii Mănăstirii să se deschidă, pentru prima dată după secole. Era efectiv înțepenită, sudată la locul ei. În cele din urmă,

cedă cu un pocnet răsunător, făcându-i apariția și mai spectaculoasă decât plănuise.

Dar în jur nu era nimeni care să fie martor la încarnarea lui, decât un băiețel nu mai mare de cinci am. Cu degetul înfipt ferm într-o nară și ochii rotunzi de surpriză, copilul semăna izbitor cu Tomi, băiatul lui Diluc, mort demult și depus în bancurile de reciclare.

Rusei stătea în picioare, sprijinit de servomecanisme, agățându-se vitejește de un cadru. Încercă să-i zâmbească băiatului, dar nu-și putea simți fața și nu știu dacă reuși.

— Adu-mi-i pe șefii Druizi, spuse, și traducerea șuieră în aer în jurul lui.

Copilul țipă și o rupse la fugă.

Druizii îngenunchează înaintea lui, acoperindu-și fețele. Se plimbă cu multă grijă printre ei, permițându-le să-i atingă roba.

Voia să fie sigur că îi acceptau existența reală, că simțeau în el mirosul prăfuit al secolelor. Poate că în inimile lor acești călugări filosofi, ca și Hilin, nu crezuseră niciodată cu adevărat în existența Bătrânului. Ei bine, acum Mesia se încarnase printre ei.

Dar el îi vedea ca printr-o lentilă fisurată, auzea puțin, simțea chiar și mai puțin, nu avea miros sau gust. Ca și cum ar fi umblat îmbrăcat în costum spațial, se gândi.

Cu toate acestea era un zeu mâniat. Regulile vieții la bordul Navei fuseseră încălcate, tună

el. Și asta nu înseamnă numai mizeria recentă. Nu trebuie să mai existe imperii ale apei, și nici imperii ale cunoștințelor. Druizii trebuiau să se asigure ca fiecare copil cunoștea regulile de bază ale întreținerii navei și ale reproducerii sănătoase din punct de vedere genetic.

Porunci ca Autarhilor să nu li se redea pozițiile puternice.

În schimb, pe parcursul acestei generații guvernarea trebuia asigurată de un Druid – alese la întâmplare o femeie care părea îngrozită. Atâta timp cât ea conducea cu înțelepciune și corect, va avea sprijinul Bătrânului. La moartea ei oamenii aveau să aleagă un succesor, care nu putea să aibă față de ea un grad de rudenie mai apropiat de văr de gradul doi.

Totuși, foștii Autarhi și neamurile lor aveau să fie cruțați. Urmau să fie închiși permanent în închisoarea-amfiteatru, cu provizii care să-i țină în viață. Rusei credea că ei și bizarii lor copii care creșteau lent se vor stinge. În decursul unei generații, adică doar o clipă, acea problemă va dispărea. Își făcuse partea lui de crimă, se gândi.

Apoi oftă. Mai avea de înfruntat cel mai rău lucru.

— Aduceți-mi-l pe Hilin, porunci.

Îl târâră înăuntru pe regele coridoarelor, legat cu fâșii de pânză. Rusei văzu că fusese atacat,

fața îi era lovită și un braț părea fracturat. Liderul de altădată era deja pedepsit pentru blasfemia lui, de cei care așteptau favorurile Bătrânului. Dar Hilin îl înfruntă pe Rusei sfidător, forța și inteligența citindu-i-se pe chip.

Inima rănită a lui Rusei simți încă puțină durere, căci forța și inteligența erau ultimele caracteristici de dorit la un pasager.

Bineînțeles, Hilin trebuia să moară. Corpul său mutilat trebuia expus înaintea altarului Bătrânului, ca avertisment pentru generațiile viitoare. Dar Rusei nu avu curajul să privească, își aminti de bărbatul în costum albastru-electric: întotdeauna fusese un laș, își zise în sinea lui.

Întorcându-se în Mânăstire, mai privi o dată în urmă.

— Și curățați mizeria asta nenorocită.

Știa că va dura mult, chiar și la scala lui temporală, înainte să reușească să uite sfidarea plină de dispreț de pe chipul tânăr al lui Hilin. Dar tânărul dispăruse în beznă, la fel ca toți strămoșii lui pasageri, și curând frații, nepoții și nepoatele și toți cei care semănau cât de cât cu el aveau să dispară de asemenea, să se ducă toți în adâncurile puțurilor timpului, numai Rusei urma să rămână în viață ca să-și aducă aminte de revoltă.

Rusei nu mai avea să părăsească niciodată Mânăstirea.

La ceva timp după aceea, izbucni o epidemie decimatoare.

Apăru din cauza unei combinații de factori: o creștere treptată și nemonitorizată a substanțelor iritante și alergene în mediul Navei și manifestarea subită a unui virus latent, într-o populație deja slăbită. Era un accident multiplu, imposibil de prevăzut de Faraonii care proiectaseră Nava, cu toată ingeniozitatea lor. Dar în decursul timpului – mai mult de cinci mii de ani – astfel de evenimente erau inevitabile.

Numărul populației supraviețuitoare scăzu aproape de pragul viabilității. Câteva zeci de ani Rusei fu silit să intervină, prin porunci tunătoare, ca să se asigure că Nava era menținută la un nivel minim de funcționare și că protocoalele de sănătate genetică erau respectate și reproducerile organizate cu și mai multă grijă ca de obicei.

Însă numărul scăzut al membrilor aduse și beneficii. Sistemele Navei produceau acum un surplus de provizii și nu mai existau condiții pentru formarea unor imperii ale apei. Rusei luă în considerare, în felul lui glacial, stabilirea unei populații finale la un nivel mai scăzut decât înainte.

Îl intriga faptul că izbucnirea epidemiei

oglindea restructurarea propriilor sale procese mentale. Treburile de zi cu zi ale Navei și flecăreala generațiilor de pasageri abia dacă îl mai distrăgea acum. În schimb, deveni conștient de pulsațiile mai lente, de ritmurile mai profunde de dincolo de orizontul percepției pasagerilor. Îl fascina să urmărească rotația de milioane de ani a galaxiei, a cărei față sclipitoare continua să se deschidă deasupra Navei în zbor.

Și simțul pericolului i se modifică. Analiza nesfârșită a sistemelor scoase la iveală aspecte obscure ale defecțiunilor: anumite combinații de parametri care puteau întrerupe softurile de administrație, avarii interdependente ale nano-mașinilor, care încă mai lucrau la materialul exterior și interior al Navei. Astfel de defecțiuni erau puțin probabile, estimă că putea surveni o avarie semnificativă aproximativ o dată la fiecare zece mii de ani. Pe Pământ, civilizații întregi se ridicaseră și decăzuseră cu o promptitudine mai mare. Dar el trebuia să fie pregătit pentru astfel de lucruri, să organizeze apărarea și strategiile de recuperare. La urma urmelor, o epidemie nu era decât un astfel de eveniment cu risc scăzut, dar treptat se ajunsese și la așa ceva.

Între timp, comportamentul pasagerilor se adapta la propria lor scală temporală.

Cam la fiecare zece ani locuitorii satului-coridor al lui Diluc se apropiau de altarul Bătrânului, unde încă mai pâlpâiau imaginile virtuale. Unul dintre ei se îmbrăca într-o robă lungă și mergea cu ajutorul unui cadru cu o încetineală exagerată, în timp ce ceilalți se prosternau. Apoi se repezeau asupra unui manechin și îl sfâșiau în bucăți. Rusei urmărise astfel de manifestări de mai multe ori, înainte să-și dea seama ce se petrecea: era, bineînțeles, o reprezentare rituală a ultimei sale apariții. Câteodată teatrul culmina cu uciderea unui om viu, ceea ce ei își imaginau că le cerea el. Când apărură asemenea generații sălbatice, Rusei își feri ochii reci.

În satul în care se născuse nefericita iubită a lui Hilin, Sale, pasagerii locali încercau o altă tactică pentru a-i câștiga favorurile. Probabil era un alt rezultat al faptelor istețe ale lui Hilin, sau poate fusese dintotdeauna ceva inerent.

Fete, fete înalte și suple cu ochi întunecați și absenți: pe măsură ce generațiile se scurgeau, părea că tot mai multe alergau pe coridoare privind la băieții musculoși care frecau pereții sau legănând copii pe genunchi. Era ca niște versiuni de desen animat ale Lorei: Lore înalte sau scunde, Lore slabe sau grase, Lore fericite și triste.

Era vorba de reproducere selectivă, chiar

dacă probabil inconștientă, oamenii încercând să se transforme în replici ale imaginilor din Virtual. Făceau apel direct la inima lui înghețată: dacă Bătrânul o iubea atât de mult pe această femeie, atunci era bine să alegi o soție care să semene cu ea, fie și numai puțin, și să speri că vei avea fiice cu înfățișare de elf, atrăgându-ți astfel favorurile.

Rusei era în același timp emoționat și înspăimântat. Puteau face ce vor, își spuse, atâta timp cât treburile mergeau bine.

De cealaltă parte a baricadei pe care o ridicase, autarhii și familiile lor longevive nu se stinseseră, așa cum sperase Rusei.

Continuau să trăiască. Și cu toate că se împerecheau cumplit de mult între ei, viețile lor se prelungeau din ce în ce mai mult.

Din punctul de vedere al eredității lor avea logică, se gândi.

În compartimentul lor închis, pur și simplu nu era loc pentru extinderea populației. Așa că cea mai mare șansă a genelor de a se propaga în viitor, unicul lor obiectiv dintotdeauna, era prelungirea vieților purtătorilor. Adulții trăiau secole întregi, iar pentru puținii copii născuți, copilăria dura zeci de ani. Rusei considera aceste creaturi, cu ochi lipsiți de expresie și chipuri zbârcite de copii, ciudat de înfiorătoare. Pe de altă parte, nu era în stare să-i ucidă. Poate că vedea în ei o imagine

distorsionată a lui însuşi.
Exista un lucru constant pretutindeni pe Navă. De ambele părţi ale barierei era evident că pasagerii deveneau din ce în ce mai proşti.
De teamă ca soarta lui Hilin să nu se repete, potenţialii parteneri erau respinşi la cel mai mic semn de inteligenţă superioară mediei. Pe măsură ce generaţiile treceau, era limpede că stupiditatea pasagerilor creştea. Mediul Autarhilor era chiar şi mai puţin stimulant decât al verilor de pe restul Navei, şi în ciuda ciclului lor lent de schimbare a generaţiilor inteligenţa inutilă era exclusă cu şi mai mare râvnă, poate din simplă plictiseală.
Oricum, pasagerii de pe Navă o păstrau în stare de funcţionare, şi în relaţiile lor de o brutalitate progresivă urmau cu scrupulozitate cerinţele sănătăţii genetice. Situaţia îl nedumerea pe Rusei: cu siguranţă deja nu mai înţelegeau cu adevărat de ce făceau aceste lucruri.
Dar observă că atunci când venea vorba de atragerea unui partener, cei mai viguroşi curăţitori de punţi şi cei care îşi refuzau verii ieşeau în evidenţă. Avea o logică: la urma urmelor, predilecţia de a satisface realitatea incontestabilă a Bătrânului reprezenta o caracteristică a supravieţuirii, în consecinţă merita să o etalezi, dacă o aveai, şi merita s-o păstrezi în moştenirea copiilor tăi.

Alungă astfel de observații și cugetări. Până acum, în interiorul Navei nu se petrecuse nimic la fel de interesant ca afara.

Era conectat minuțios la întreaga Navă, echipamentul său electromagnetic și de alte feluri luând locul simțurilor lui biologice stinse. Naviga cu ajutorul lor prin golful intergalactic, simțind gâdilătura particulelor de materie întunecată pe măsură ce alunecau în măruntaiele Navei, simțind mângâierea subtilă a câmpurilor electromagnetice. Spațiul dintre galaxii era mult mai interesant decât își imaginase vreodată. Nu era deloc un vid. Văzu că exista o structură, o țesătură complexă de materie întunecată, care împânzea universul, o țesătură în care galaxiile erau prinse ca muștele într-o pânză de păianjen. Învăță să urmeze curenții și recifele de materie întunecată pe care pântecul gravitațional al Navei le devora cu lăcomie.

Atunci era singur cu galaxiile și cu propria sa minte.

O dată, doar o dată, pe când plutea în întuneric, auzi un semnal ciudat. Era rece și limpede, ca un sunet de trompetă, departe în noaptea ecourilor intergalactice. Nu avea nimic uman.

Ascultă timp de o mie de ani. Nu-l mai auzi niciodată.

Andres veni la el.

— Lasă-mă-n pace, vrăjitoare bătrână și sâcâitoare, mormăi el.
— Crede-mă, și eu aș vrea, răspunse Andres cu însuflețire. Dar avem o problemă, Rusei. Iar tu trebuie să ieși din nenorocita ta de carapace și să o rezolvi.
Îi putea vedea fața cu claritate, acea piele netezită de trecerea timpului și lipsită de expresie. Restul trupului ei era în ceață, abia sugerat. Bineînțeles, nu conta.
— Ce fel de problemă?
— Cu pasagerii. Ce altceva? Numai ei sunt importanți. Trebuie să arunci o privire.
— Nu vreau. E dureros.
— Știu că e dureros. Dar e de datoria ta.
Datorie? Vorbise ea sau el? Era treaz sau visa? Cu timpul, totul se încețoșa, toate domeniile, toate delimitările.
Desigur, acum se găsea mult dincolo de biologic. Decăderea sistemului său nervos central ajunsese atât de departe, încât nu mai era sigur dacă îi returna vreun semnal în miezul pietrificat al creierului său. Numai tehnologia îl mai ținea în viață. Cu timpul, Nava își infiltrase tratamentele și dispozitivele tot mai adânc în coaja care fusese corpul lui. Ca și cum ar fi devenit încă unul dintre sistemele Navei, cel de reciclare al aerului sau de purificare a apei, la fel de bătrân și de greoi, având nevoie de tot atâta îngrijire

infinită și iubitoare.

Chiar și zidurile conștientei sale se erodau. Se gândea la mintea sa ca la o sală întunecată, plină de siluete fugare, ca niște sculpturi plutind în gravitație zero. Acestea erau amintirile lui – sau poate amintirile amintirilor, reciclate, reiterate, editate și procesate.

Iar el se afla acolo, un punct conștient care zbura și aluneca între recifele mișcătoare ale memoriei. Uneori, pe când naviga prin vidul abstract, eliberat de amintiri sau de anticipări, cu adevărat eliberat de orice gând conștient, în afara unui primitiv sentiment de sine, se simțea straniu de liber – ușor, lipsit de poveri, chiar tânăr din nou. Dar atunci când acest punct inocent se prindea în țesătura întunecată a recifului memoriei, vinovăția se întorcea, o rușine adâncă și mocirloasă, ale cărei origini pe jumătate le uitase, și a cărei soluționare nici nu și-o mai putea imagina.

Însă nu era singur în această stare de vigilență cavernoasă. Uneori, voci strigau din beznă. Alteori, apăreau chiar și chipuri, cu trăsăturile îmblânzite, cu vârste nedeterminate. Erau Diluc, fratele lui, sau Andres, sau Ruul, Selur, sau unul dintre ceilalți. Știa că toți muriseră demult, în afară de el, care continua să trăiască. Avea o vagă amintire despre crearea unora dintre aceste persoane în Virtual, ca terapie pentru sine

însuși sau ca metode prin care Nava să-i atragă atenția – pe Lethe, chiar și pentru a avea o companie. Dar deja nu mai era sigur de ceea ce era Virtual și ceea ce era vis, o fantezie schizoidă a minților sale șubrezite.

Oricum, Lora nu se afla niciodată acolo.

Iar Andres, Faraonul împietrit care devenise companionul său cel mai de durată, era vizitatorul cel mai insistent.

— Nimeni n-a spus vreodată că va fi ușor, Rusei.

— Ai mai spus asta și înainte.

— Da. Și o să continuu să spun până ajungem pe Canis Major.

— Canis Major?…

Destinația. O uitase iarăși, uitase chiar că ar putea exista un sfârșit pentru toate, și numai ca posibilitate teoretică. Dacă se gândea la lucruri cum ar fi un început și un sfârșit devenea conștient de scurgerea timpului, ceea ce reprezenta întotdeauna o greșeală.

Cat de mult? Răspunsul îi veni ca o șoaptă. În cifre rotunde? Au trecut douăzeci de mii de ani. Au mai rămas vreo cinci mii. Douăzeci de mii de ani. Era ridicol, bineînțeles.

— Rusei! se răsti Andres. Trebuie să te concentrezi.

— Nici măcar nu ești Andres, bombăni el.

Gura ei se rotunji într-o parodie a groazei.

— O, nu! Ce dezastru existențial. Adună-te,

Rus!

Șovăitor, își adună atenția împrăștiată, și trimise ochiul Virtual departe în corpul Navei. Era vag conștient de Andres alături de el, ca o fantomă pe umărul său.

Găsi locul pe care încă îl mai numea satul lui Diluc. Structura coridoarelor și cabinelor nu se modificase, bineînțeles, era imposibil. Dar până și structurile mobile, care odinioară erau modificate la fiecare generație, rămăseseră nemișcate de ultima dată de când trecuse pe acolo. Oamenii nu mai construiau.

Hoinări prin înșiruirea de încăperi care fusese cândva casa lui Diluc. Nu mai exista mobilă. Culcușurile se înghesuiau prin colțurile camerelor, printre grămezi dezordonate de haine și resturi de polimeri. Îi văzuse pe pasageri luând hainele standard fabricate pe Navă și sfâșiindu-le imediat cu mâinile și cu dinții ca să-și încropească paturile grosolane. Duhnea puternic a urina și fecale, a sânge și lapte, sudoare și sex, biologia umană de bază. Dar echipajul rămânea scrupulos de curat. La fiecare câteva zile toate erau măturate și aruncate în recipientele de reciclare.

Așa trăiau oamenii acum.

Afară, pereții și despărțiturile erau curate, strălucitoare și sterile, la fel orice altă suprafață pe care o putea vedea, podele sau tavan. Unul dintre pereții despărțitori fusese

frecat până se tocise iar lumina pătrundea prin el: după alte câteva generații avea să se spargă de tot, se gândi. Echipajul continua să-și îndeplinească sarcinile de bază. Acest lucru se păstrase, pe când tot restul dispăruse.

Dar pasagerii de ultimă generație nu îngrijeau Nava așa cum o făceau cei de pe vremea lui. O făceau din motive mai profunde.

Presiunea selecției, când se întreceau să-și facă treburile cat mai bine pentru a-și atrage parteneri, reușise de-a lungul timpului să formeze populația. Deja, după cum înțelese el, întrețineau sistemele Navei așa cum pe vremuri dansau albinele, cerbii aveau coarne și păunii își desfășurau cozile inutile: o făceau pentru sex, pentru șansa de a procrea. Pe măsură ce mintea regresa, se gândi Rusei, biologia prelua controlul.

Atâta timp cât își vedeau în primul rând de treabă, lui Rusei nu-i păsa. În plus, metoda dădea rezultate. Motoarele sexualității păreau foarte eficiente în adaptarea comportamentului la precizia necesară pentru păstrarea în stare de funcționare a sistemelor Navei: un grilaj de ventilator putea fi montat în tavan cu sau fără etalarea unei parade, dar operațiunea trebuia făcută perfect corect pentru a impresiona sexul opus, chiar fără a înțelege rostul manevrei. Aceasta trebuia executată corespunzător, deși inteligența

dispăruse.
Auzi un plâns, nu foarte departe.
Își lăsă ochiul virtual să urmărească plânsetul, deplasându-se pe coridor. Trecu de un colț și dădu peste săteni.
Erau vreo douăzeci și cinci, adulți și copii. Bineînțeles, toți dezbrăcați, nimeni nu mai purta haine de milenii întregi. Unii dintre ei aveau copii mici în brațe și în spate. Chirciți, se adunau pe coridor în jurul unui personaj central, femeia care plângea. Înconjurată de spinări dezgolite și membre strânse, legăna ceva în brațe, niște rămășițe însângerate. Ceilalți întindeau mâinile și o mângâiau pe spate și pe cap. Rusei văzu că plângeau și unii dintre ei.
Andres zise sec:
— Empatia lor este evidentă.
— Da. Și-au pierdut atât de mult din toate celelalte, dar nu și asta…
Deodată întoarseră capetele, toți, cu excepția femeii în lacrimi, fețele rotindu-se ca niște antene. Ceva îi deranjase – poate mica dronă plutitoare care reprezenta manifestarea fizică a lui Rusei. Aveau sprâncenele lăsate, dar chipurile erau încă umane, cu nasuri drepte și bărbii delicate. Semăna cu un răzor de flori de fețe, gândi Rusei, îndreptate în sus, spre lumina lui. Aveau ochii larg deschiși și buzele desfăcute în rictusuri de teamă.

Și absolut toți semănau cu Lora, mai mult sau mai puțin, cu acele chipuri delicate, de elfi, chiar cu ceva din ochii ei absenți. Desigur, era adevărat: filtrul orb al selecției naturale, operând de generații asupra acestor ființe nefericite, hotărâse de mult că mintea nu mai era necesară, și că a arăta astfel ar putea înmuia inima creaturii zbârcite care conducea lumea.

Tabloul straniu al fetelor-Lora îndreptate în sus dură doar o secundă. Apoi pasagerii o rupseră la fugă. Se scurseră pe coridor, alergând, mergând de-a bușilea, sărind spre pereți și tavan.

Andres mârâi:

— Aș putea jura că seamănă din ce în ce mai mult cu niște cimpanzei, cu fiecare generație.

În câteva secunde dispăruseră toți, în afară de femeia care plângea.

Rusei îi dădu voie ochiului Virtual să înainteze spre femeie. Se mișcă prudent, nedorind s-o alarmeze. Era tânără – douăzeci, douăzeci și unu de ani? Devenea din ce în ce mai dificil să-ți dai seama de vârsta pasagerilor, păreau să ajungă la pubertate din ce în ce mai târziu cu fiecare generație. Era limpede că fata ajunsese la maturitate, de fapt născuse, și încă recent: avea abdomenul moale, sânii grei de lapte. Dar pieptul ei era pătat de sânge, un stacojiu șocant de strident pe fundalul tem,

uzat al coridorului. Iar ceea ce legăna în brațe nu era un copil.

— Pe Lethe, făcu Rusei. E o mână. O mână de copil. Cred că-mi vine să vomit.

— Nu mai este posibil. Uită-te mai de aproape.

O bucată albă de os ieșea din masa însângerată de carne. Mâna fusese retezată de la încheietură. Două degete fuseseră aproape jupuite de piele, mușchi și ligamente, lăsând să se vadă numai oasele mici.

— Încheietura asta, spuse Andres fără milă, a fost mușcată. Cu dinții. Și tot dinții au lucrat și pe degetele alea. Gândește-te. Cu puțin exercițiu, ai putea lua una dintre bucățele alea între incisivi și să le cureți de carne…

— Taci! Pe Lethe, pot să văd și eu. Întotdeauna am evitat canibalismul. Am crezut că li s-a imprimat destul de puternic în capetele alea micșorate.

— Așa a fost. Dar nu cred că aici e vorba de canibalism – sau mai degrabă cine a făcut asta nu era din neamul ei.

Rusei înălță ochiul Virtual și privi în jur. Văzu o dâră de sânge pornind din dreptul femeii, pătând pereții și podeaua arătând aproape fără greșeală că ceva fusese târât. Andres spuse:

— Mi se pare că pasagerii noștri au subit un prădător.

— Nu chiar subit, zise Rusei.

O parte din conștiința lui împrăștiată verifica jurnalele Navei, de mult timp ignorate. Asemenea gen de incidente aveau loc de câteva secole.

— A fost rar înainte, o dată sau de două ori într-o generație. De cele mai multe ori era vorba de cei bătrâni sau de cei foarte tineri – dispensabili sau ușor de înlocuit. Dar acum rata se pare că a crescut.

— Și face o gaură în numărul pasagerilor.

— Da. Ai avut dreptate să mă aduci aici.

Era un lucru care trebuia rezolvat. Dar pentru asta, se gândi el cu o groază profundă, va fi nevoit să se confrunte cu o oroare pe care o alungase de milenii din minte.

— Sunt alături de tine, zise Andres cu blândețe.

— Ba nu ești, se răsti el. Dar oricum va trebui să mă descurc.

— Da, va trebui.

Ochiul Virtual urmări dâra de sânge prin satele-coridor ale pasagerilor, întreruptă din loc în loc, dâra se strecura printre umbre și prin găurile făcute în pereți. Era urma ascunsă a unui vânător, se gândi el.

În cele din urmă, Rusei ajunse la peretele despărțitor, care tăia Nava în două, marcând limita domeniului pasagerilor. De mult își scosese din minte ceea ce zăcea dincolo de

acest zid: de fapt, dacă ar fi putut să separe întregul compartiment de la pupa și să lase întreaga mizerie să plutească în derivă prin spațiu, ar fi făcut asta cu mult timp în urmă.

Dar în peretele despărțitor exista o spărtură, suficient de largă cât să treacă prin ea un trup slab.

Peretele era construit dintr-un amestec de metal și polimer, extrem de dur și gros de un metru. Gaura semăna cu un tunel, nu foarte regulat, dar cu pereți netezi, săpat chiar prin el.

— Nu pot să cred că au unelte. Cum au reușit să-l străpungă?

— Cu dinții. Cu dinții și cu unghiile – și în timp, căci au avut din plin. Amintește-ți cu ce ai de-a face. Chiar dacă zidul ar fi fost făcut din diamant, în cele din urmă tot ar fi trecut dincolo.

— Speram să fi murit.

— Sperai! Ce vise! Asta a fost întotdeauna o slăbiciune a ta, Rusei. Am spus întotdeauna că ar fi trebuit să-i omori încă de la început. Nu fac decât să irosească resursele Navei.

— Nu sunt un ucigaș.

— Ba da, ești…

— Sunt și ei oameni, la fel ca pasagerii.

— Nu, nu sunt. Iar acum, se pare, ne mănâncă pasagerii.

Ochiul lui Virtual se duse în dreptul găurii din

zid. Andres păru să-i simtă spaima, nu zise nimic.

Trecu prin barieră.

Ieși în sala cea mare, pe care încă o mai numea amfiteatru, situată chiar la baza Navei. Era un volum imens și gol, un cilindru așezat pe o parte. După rotație fusese utilizat pentru realizarea unor proiecte de reconstrucție pe scară largă, necesare pregătirii Navei pentru lunga sa călătorie intergalactica, iar pe podea și pereți rămăseseră montate relicve ale unor utilaje de mult abandonate: poduri rulante, platforme de metal, macarale imense pentru gravitație scăzută, semănând cu niște schelete uriașe. Lumini globulare pluteau pretutindeni, aruncând o strălucire gălbuie palidă. Era o imagine măreață și bizară, se gândi Rusei, care îi răscolea amintiri dragi din zilele mai luminoase, mai pline de semnificații. Pe peretele încăperii, cel care fusese podeaua, putu distinge suporții care fixaseră fotoliile de accelerare în ziua lansării.

Acum toate suprafețele expuse erau corodate. Nu se mișca nimic. Iar podeaua ridicată, cea pe care Andres o făcuse transparentă la un an după lansare, era acoperită cu ceva ce semăna a piatră. Era un strat întărit de fecale, bucăți de cârpă și murdărie, un zid de mizerie care bloca imaginea Galaxiei.

La început, în acea junglă de utilaje, nu putu distinge nimic viu. Apoi, pe măsură ce se uită mai bine și permise ambianței uzate a locului să-l pătrundă, învăță să vadă.

Erau ca niște umbre subțiri, care se strecurau printre podurile rulante, furișându-se, prudente. Uneori păreau umani – în poziție evident verticală, bipezi, având un scop – cu toate ca membrele lor erau fusiforme, burțile umflate. Însă apoi se prăbușeau în patru labe și se îndepărtau în salturi deplasându-se cu spinările încovoiate, și impresia de umanitate dispărea. Nu păreau să poarte haine, nu mai multe decât pasagerii. Dar, spre deosebire de pasageri, corpurile lor erau acoperite cu un fel de păr des, cafeniu închis, ca o blană.

Din loc în loc, drone zburătoare urmăreau creaturile mergând târșit, aducându-le hrană și apă. Creaturile ignorau aceste finisări ai Navei care le țineau în viață.

Andres zise posomorâtă:

— Știu că tu n-ai vrut să te gândești la relicvele astea, Rusei. Dar Nava a avut grijă de ei. Li s-a oferit hrană, desigur. Haine, pături și alte asemenea lucruri – sfâșie totul și fac material pentru culcușuri, ca pasagerii. Nu se duc la pâlniile de alimentare, așa cum fac pasagerii, dronele trebuie să le aducă lucrurile de care au nevoie și să le îndepărteze gunoaiele. Dar ei sunt pasivi. Nu iau în seamă

dronele, nici chiar atunci când îi curăță, sau le îngrijesc rănile și bolile. Sunt obișnuiți să fie îngrijiți de mașini.

— Dar ce fac ei toată ziua?

Andres râse.

— Ei bine, nimic. Nimic altceva decât să mănânce hrana pe care le-o dăm. Și poate să se cațere puțin pe macarale.

— Trebuie să aibă o scânteie de curiozitate, de conștiință. Pasagerii au! Sunt oameni.

— Strămoșii lor erau. Nu sunt chiar lipsiți de minte… Uite. Acolo. Se adună la unul dintre punctele de hrănire. Poate o să vedem ce fac.

Punctul de hrănire era doar o scobitură puțin adâncă, făcută în podeaua de oțel. Fundul ei era pătat cu verde și maro. O dronă livră o încărcătură de hrană în centrul adânciturii, o grămadă de sfere, cilindri și discuri, toate dimensionate pe măsura mâinilor umane, toate viu colorate.

De peste tot din amfiteatru animalele veniră pășind, sărind, mișcându-se cu neîndemânarea lentă, dată de gravitația scăzută, și totuși cu grijă exagerată, se gândi Rusei, ca și cum ar fi fost foarte fragili, foarte bătrâni. Se adunară în jurul grămezii de mâncare. Dar nu se întinseră spre ea, se ghemuiră doar pe jos, parcă istoviți.

Acum din pădurea de macarale se iviră creaturi mai micii se mișcau cu nervozitate,

dar la fel de atente ca și cele mari. Trebuie să fie copii, presupuse Rusei, dar mișcările lor nu aveau spontaneitate sau energie. Semănau cu un fel de bătrâni mai mici. Erau cu mult mai puțini copii decât adulți, numai câțiva printre aproximativ cincizeci de indivizi.

Copiii se apropiară de grămada de hrană, rupseră bucăți din alimentele viu colorate și le aduseră adulților. Adulții primiră acest serviciu cu indiferentă, sau în cel mai bun caz un mormăit, o ușoară atingere pe cap sau pe umăr. Fiecare copil servitor se întoarse supus înapoi la grămadă să mai ia.

— Nu sunt foarte igienici, observă Rusei.

— Nu. Dar nici nu trebuie. Comparativ cu pasagerii, sistemul lor imunitar este mult mai puternic. Iar sistemele Navei păstrează locul în ordine.

— De ce adulții nu-și iau hrana singuri? Ar fi mai rapid.

Andres ridică din umeri.

— Așa fac ei. Mai mănâncă și alt fel de hrană.

Chiar în centrul adânciturii se afla un șanț larg, cu pete de un roșu închis, împestrițat cu bucățele mici albe.

— Ăla e sânge, se miră Rusei. Sânge uscat. Iar bucățile albe…

— Oase, spuse Andres monoton.

Se gândi că ea simțea o emoție bizară, stârnită de spectacolul degradant din fața

ochilor.

— Dar aici sunt prea multe resturi ca să poată fi puse pe seama incursiunilor ocazionale pe teritoriul pasagerilor.

Rusei se cutremură.

— Deci se mănâncă și între ei.

— Nu. Nu chiar. Cei bătrâni îi mănâncă pe cei tineri, mamele își mănâncă odraslele. Așa fac ei.

— Oh, pe Lethe…

Andres avea dreptate, Rusei nu putea să vomite. Dar fu pentru scurt timp conștient de trupul său, legănat de Nava grijulie, tremurând slab de suferință.

Andres spuse lipsită de compasiune:

— Nu-ți înțeleg reacția.

— N-am știut…

— Ar fi trebuit să te gândești la consecințele deciziei tale de a lăsa creaturile astea să trăiască.

— Ești un monstru!

Ea râse fără veselie.

Bineînțeles că știa ce sunt aceste animale. Erau Autarhii – sau descendenții îndepărtați, rezultați din încrucișarea în cadrul clanului longeviv, care demult îi condusese pe pasageri. Selecția de aproape douăzeci de mii de ani își exercitase continuu presiunea, și complexul de gene care le oferise la început un avantaj asupra pasagerilor – genele

longevității, o predispoziție injectată în genomul uman de Qax – își găsise deplina expresie. Iar în mediul steril al acestui loc nu aveau prea multe motive să cheltuiască energie prețioasă cu un creier mare.

Pe măsura trecerii timpului, trăiau din ce în ce mai mult și gândeau din ce în ce mai puțin. Acum, acești Autarhi erau aproape nemuritori, dar total lipsiți de inteligență.

— De fapt sunt fascinanți, spuse Andres veselă. Am încercat să le înțeleg ecologia.

— Ecologia? Atunci poate reușești să-mi explici ce beneficii ar putea avea o creatură care își tratează astfel copiii. Îi cresc pentru consum? Viața înseamnă păstrarea genelor: valabil chiar în lumi mici și artificiale, ca a noastră. Deci, cum poți realiza asta dacă îți mănânci copiii?... Ah!

Privi la creaturile păroase din fața lui:

— Dar acești Autarhi nu sunt muritori.

— Exact. Și-au pierdut gândirea, dar au rămas nemuritori. Și când mintea dispare, selecția naturală lucrează cu ce găsește.

Chiar și pentru aceste creaturi stranii, interesele genetice erau supreme. Dar acum trebuia imaginată o nouă strategie. Fusese prevestită încă de viețile primilor Autarhi. Nu exista spațiu pentru răspândirea genelor prin creșterea populației, dar, dacă indivizii ar putea deveni efectiv nemuritori, genele ar

putea supraviețui prin ei.
Andres continuă:
— Simpla longevitate nu a fost suficientă. Chiar și cei cu viețile cele mai lungi pot muri în cele din urmă din vreun accident. Genele însele pot fi deteriorate, de exemplu prin expunerea la radiații. Copierea e mai sigură! Pentru propria lor siguranță genele au nevoie să vadă producându-se câțiva copii, iar dintre aceștia cei mai inteligenți și mai puternici să supraviețuiască. Dar, vezi tu, aici spațiul locuibil este limitat. Părinții trebuie să concureze împotriva copiilor pentru teritorii. Lor nu le pasa de copii. Îi folosesc ca lucrători sau, când sunt în exces, pentru canibalism... Dar rămân întotdeauna unul sau doi copii care reușesc să ajungă la maturitate, suficienți cât să mențină numărul constant. Într-un fel, presiunea din partea adulților reprezintă un mecanism făcut să asigure supraviețuirea numai a celor mai inteligenți și mai puternici. Din punctul de vedere al genelor, este o strategie mixtă.
— Este un mecanism redundant, spuse Rusei. Așa ar spune un inginer. Copiii sunt doar o rezervă.
— Exact.
Era vorba de biologie, de evoluție: destinul lui Mayflower se redusese la asta.
Rusei meditase asupra sorții îndatoririlor sale.

Și decisese că totul era o problemă de scală temporală.

Conștiința scopului Navei se păstrase în atenția echipajului ei timp de aproximativ un secol, până la primele generații, apoi amintirile directe de pe Port Sol se pierduseră în trecut.

Însă mileniile reprezentau scala epocilor istorice ale Pământului, în decursul cărora se ridicaseră și se prăbușiseră imperii. Studiile lui sugerau că a păstra un scop dincolo de asemenea perioade, necesita angajarea la un nivel mai adânc a psihicului uman: ideea de Roma, de exemplu, sau credința în Hristos.

Primul secol al călătoriei fusese o arenă pentru conștient, dar după perioade mai lungi inconștientul preluase controlul. Rusei văzuse asta el însuși, când pasagerii deveneau devotați ideii de Navă și de misiune, prin întruparea în propriul său Virtual. Chiar și răscoala lui Hilin fusese o expresie a acestui cult al ideilor. Putea fi numit misticism: oricum, funcționase timp de mii de ani.

Până aici, credea el, Andres și ceilalți Faraoni fuseseră capabili să prevadă și să facă planurile. Dar mai departe nu reușiseră să-și imagineze, Rusei naviga în ape necunoscute. Iar când perioada crescuse la zeci de milenii, el traversase un interval temporal comparabil cu ridicarea și decăderea nu numai a imperiilor, ci a unor specii întregi.

O continuitate de genul celei care îi făcea pe pasageri sa curețe pereții de-a lungul unor asemenea perioade putea să provină nu atât din cele mai profunde straturi ale minții, cât de la mecanisme biologice de bază, ca de exemplu selecția sexuală: pasagerii curățau pentru sex, nu dintr-un motiv legat de țelurile Navei, căci ei nu mai puteau înțelege astfel de lucruri abstracte. Între timp selecția naturală își formase propriile populații, atât pasagerii, cât și autarhii. Desigur, dacă biologia înlocuia chiar și cele mai profunde straturi ale minții, ca element formator în destinul misiunii, rolul lui Rusei devenise încă și mai important, ca unic element supraviețuitor de continuitate, de fapt de conștiință.

Uneori se simțea extrem de sensibil, vinovat chiar, din cauza sorții denaturate căreia îi fuseseră supuse generație după generație, totul din cauza unui Faraon mort demult și a visului ei egoist, orgolios. Dar toți indivizii pasageri aveau să dispară curând, micile lor scântei de bucurie și suferința aveau să se piardă în întuneric. Însuși caracterul lor trecător era reconfortant.

Oricum, nu exista cale de întoarcere, pentru niciunul dintre ei.

Andres continua să-i privească pe Autarhi. Acele animale plăpânde, prudente, erau ca o reflectare întunecată a lui însuși, se gândi

Rusei fără tragere de inimă. Și cât de ciudat era pentru pasageri să fie prinși într-o cușcă de către nemuritori: propria sa conștiință atenuată conducând Nava de sus, în timp ce Autarhii decăzuți îi vânau de jos.

— Știi, nemurirea, înfrângerea morții, este unul dintre cele mai vechi vise ale omenirii. Dar nemurirea nu face din tine un zeu. Tu ești nemuritor, Rusei, dar fără Navă, cârja ta, nu ai nicio putere. Și aceste... animale... sunt nemuritoare, dar nimic altceva.

— E monstruos.

— Bineînțeles! Nu e așa viața întotdeauna? Dar genelor nu le pasă. Iar în zburdălnicia lipsită de minte a Autarhilor poți vedea logica finală a nemuririi: un nemuritor, ca să supraviețuiască, trebuie în final să-și devoreze copiii.

Dar pe Navă toți erau copiii acestei mame monstruoase, ale cărei orgolii și dorințe anormale impulsionaseră de la început misiunea, se gândi Rusei.

— E vreun fel de confesiune, Faraonule?

Andres nu replică. Poate că nu putea. La urma urmelor, nu era Andres, ci un Virtual, o cârjă generată artificial pentru conștiința pe cale de a se stinge a lui Rusei, ajunsă la limita programării. Și orice vinovăție pe care o citea în ea nu putea fi decât o reflexie a lui însuși.

Cu un efort de voință o alungă.

Unul dintre adulți, un mascul, se ridică, se scarpină pe piept și sări în centrul adânciturii pentru hrană. Cei tineri fugiră la apropierea lui. Masculul scormoni printre ultimele bucățele de hrană în culori primare și culese ceva mic și alb. Rusei văzu că era un craniu, craniul unui copil. Adultul îl zdrobi, aruncă fragmentele, și se îndepărtă, fără țintă, fără moarte, fără minte.

Rusei se retrase și sigila gaura roasă în zid. După aceea așeză o nouă barieră care înconjura Nava paralel cu peretele despărțitor, și deschise porțiunea vasului situată între pereți către vidul intergalactic. Nu se mai gândi niciodată la ce zăcea dincolo de acea barieră.

La douăzeci și cinci de mii de ani după sfârșitul lumii lui, Rusei află că va fi salvat.

— Rusei. Rusei…

Ar fi vrut ca vocile să dispară. Acum nu-i trebuiau voci, nu a lui Diluc, nici măcar a lui Andres. Nu avea trup, stomac, inimă, nu mai avea deloc nevoie de oameni. Amintirile lui erau răspândite prin vid, ca punctele palide ale galaxiilor din jurul Navei. Și, la fel ca Nava, se avânta constant, fără țel, în viitor, cu viața golită de sens.

Ultimul lucru pe care și-l dorea erau vocile. Dar ele nu voiau să plece. Cu o neplăcere profundă, își sili atenția împrăștiată să se

adune.

Vocile veneau din satul-coridor al lui Diluc. Vag, zări acolo oameni, lângă o ușă – ușa la care odinioară se lovise de micul Rus, își aminti el, într-un ciob de amintire caldă și luminoasă suflată dinspre trecut – doi oameni, lângă aceeași ușă.

Oameni stând în picioare. Oameni purtând haine.

Nu sunt pasageri. Și îi strigau numele. Cu un efort puternic, se trezi complet.

Stăteau unul alături de celălalt, un bărbat și o femeie, amândoi tineri, probabil la vreo douăzeci de ani. Purtau uniforme de un portocaliu viu și ghete. Bărbatul era ras pe cap, iar femeia ținea un copil în brațe.

Pasagerii se adunaseră în jurul lor. Goi, palizi, cu ochii lărgiți de curiozitate, stăteau pe vine și întindeau brațele lungi spre străinii zâmbitori. Unii dintre ei frecau cu frenezie podeaua și pereții, cu dinții rânjiți. Încercau să-i impresioneze pe nou-veniți cu îndemânarea lor la curățat, singurul mod pe care îl cunoșteau.

Femeia le dădu voie pasagerilor să-i mângâie copilul. Dar îi urmărea cu ochi severi și un surâs înțepenit. Iar mâna bărbatului nu se îndepărta niciodată prea mult de arma de la centură.

Rusei avu nevoie de mult efort ca să găsească

circuitele care să-i permită să vorbească.

— Rusei. Eu sunt Rusei.

Când glasul fără trup bubui în aer, bărbatul și femeia ridicară privirile, speriați, iar pasagerii se prosternară. Nou-veniții se uitară unul la altul încântați.

— E adevărat, spuse bărbatul. E într-adevăr Mayflower!

Translatorul îi șopti lui Rusei traducerea.

Femeia replică zeflemitor:

— Bineînțeles că e Mayflower. Ce altceva ar putea fi?

— Cine sunteți voi? întrebă Rusei.

Bărbatul se numea Pirius, femeia Torec.

— Suntem în Canis Major?

— Nu, răspunse blând Pirius.

Cei doi veniseră din galaxia natală, chiar din sistemul Sol, spuneau ei. Veniseră cu o navă supraluminică, recuperaseră târâșul chinuitor al lui Mayflower în câteva săptămâni.

— Ați ajuns la treisprezece mii de ani lumină de Port Sol, spuse Pirius. V-a luat mai mult de douăzeci și cinci de mii de ani. E un record pentru o navă purtătoare de generații! O realizare uluitoare.

Treisprezece mii de ani lumină? Chiar și așa, numai jumătate de drum. Părea imposibil.

Torec cuprinse în palme fața unei fete pasagere – fața Lorei.

— Am venit să vă căutăm, spuse Torec.

— Da, confirmă Pirius zâmbind. Și muzeul vostru plutitor!

Rusei se gândi la toate astea.

— Deci omenirea continuă să trăiască?

O, da, îi răspunse Pirius. Expansiunea puternică din care făcea parte și echipajul lui Mayflower își croise drum prin Galaxie. Fusese o epocă de războaie, miliarde dispăruseră în beznă. Dar omenirea suportase.

— Și am învins! spuse Pirius însuflețit.

Pirius și Torec înșiși fuseseră implicați într-o bătălie ciudată pentru cucerirea centrului Galaxiei.

— Acum este o Galaxie a oamenilor, Rusei!

— Oameni? Dar cum de voi mai sunteți încă oameni?

Păreau că au înțeles întrebarea.

— Am fost în război, răspunse Pirius. Nu ne-am permis să evoluăm.

— Coaliția…

— A căzut. S-a stins. A dispărut. Nu-ți mai poate face niciun rău acum.

— Și echipajul meu…

— Îi vom aduce acasă. Există locuri unde pot fi îngrijiți. Dar…

Torec spuse:

— Dar Nava e prea mare ca s-o întoarcem. Nu sunt sigură ca te putem aduce și pe tine.

Se văzuse cândva, un om înțepenit fără vârstă, prin ochii strănepotului lui Diluc Poro,

prin ochii unui copil. Acum, doar pentru o clipă, se văzu prin ochii lui Pirius și Torec. Un lucru zbârcit, pietrificat, suspendat într-o rețea de fire și tuburi.

Desigur, nu avea nicio importanță.

— Mi-am îndeplinit misiunea?

— Da, zise blând Pirius. Ți-ai îndeplinit-o foarte bine.

Nu-și dădu seama când Pirius și Torec îi mânară pe pasageri și pe Autarhi afară de pe navă, în vehiculul lor absurd de mic. Nu-și dădu seama de salutul lui Pirius, la plecarea înapoi spre luminile strălucitoare ale Galaxiei oamenilor, lăsându-l singur. Acum nu mai era conștient decât de Nava răbdătoare și impasibilă.

Nava – și un chip care i se dezvăluia în cele din urmă: un chip de elf, cu ochi nefocalizați. Nu știa dacă era un dar al lui Pirius sau chiar al lui Andres, dacă era în afara capului sau în interior. Nimic nu mai avu importanță când ea îi zâmbi în cele din urmă, iar el simți o ușurare a unei tensiuni vechi de douăzeci și cinci de milenii, dizolvarea unui cheag de antică vinovăție.

Nava continua să înainteze în întunericul infinit, cu coridoarele la fel de curate, luminoase și goale ca și gândurile lui.

Caitlin Rebekah Kiernan - Călărind bivolul alb

Caitlin Rebekah Kiernan este autoarea romanelor *The Five of Cups*, *Silk Threshold* și *Low Red Moon*. Proza scurtă i-a apărut în *Lethal Kisses*, *Love in Vein*, *White of the Moon*, *High Fantastic*, *Children of Cthulu*, *Argosy*, *Shadows Over Baker Street*, *Silver Birch*, *Blood Moon* și altele, fiind adunată în volumele *Tales of Pain and Wonder* și *From Weird and Distant Shores*. Printre cele mai recente apariții se numără culegerea de povestiri *Tales of Pain and Wonder* și romanul *Daughter of Hounds*.

În povestea răscolitoare care urmează, autoarea ne oferă o viziune unică a Primului Contact – care se dovedește a nu fi nicidecum așa cum este înfățișat în *Star Trek.*

*****

— Iar ai băut, domnule Paine, a spus Sarah, și presupun că ar fi trebuit să întrerup orice aș fi făcut – mă holbam probabil iarăși la imaginile alea nenorocite, cele cu mizeria pe care o descoperiseră polițiștii în dimineața aceea, într-o mică dărăpănătură dezgustătoare de pe Columbus – sau poate îmi rodeam unghiile sau mă gândeam la sex.

Nu contează. Un lucru sau altul care dintr-o dată nu mai conta, fiindcă ea nu-mi punea o întrebare. Arareori avea Sarah timp de

întrebări. Pur și simplu nu mai era genul acela de fată. Vorbea cu o franchețe care nu se potrivea niciodată cu chipul ei de o frumusețe artificială, iar această distonanță, această înșelare absolută a așteptărilor, îi făcea întotdeauna pe oameni să stea și s-o asculte. Dacă mă uitam la fotografii – sincer, nu-mi amintesc – probabil că le-am lăsat jos și m-am uitat la ea.

— Există și lucruri mai rele, am replicat, ceea ce, presupun, credeam că era un fel de scuză sau apărare sau ceva, dar ea... s-a încruntat și a clătinat din cap.

— Nu pentru tine, a șoptit, vorbind cu un glas atât de scăzut, încât aproape că nu puteam să-i disting vorbele peste bâzâitul slab al servosistemelor metabolice și tumultul traficului de jos, din stradă.

Sarah a clipit și a întors privirea, uitându-se pe fereastra camerei mele de hotel la cerul cenușiu închis, lăsat deasupra Hudsonului. Ninsoarea se oprise în sfârșit și norii aveau o intensitate amenințătoare, sacadată. Isuse, îmi amintesc nenorociții de nori, pot chiar să le atribui emoții umane, dar nu-mi pot aduce aminte ce făceam când Sarah mi-a spus că mă îmbătasem din nou. Fărâmele pe care le păstrăm, fărâmele pe care le aruncăm. Dă-ți seama!

— AGENȚIA nu are nevoie de bețivi pe lista de

angajați, domnule Paine.

Străzile New Yorkului sunt pline de bețivani și de narcomani. Sunt mai ieftini decât rahatul de șobolan. AGENȚIA are nevoie de oameni cu mintea limpede.

Sarah enunța în așa fel cuvintele, încât știam că erau cu majuscule. Și întotdeauna se referea la AGENȚIE cu majuscule. Întotdeauna. Probabil era o eroare la unul dintre programele ei de limbaj sau, pe de altă parte, poate că pur și simplu mă făcea să fiu paranoic. Sarah, băutura, blestemata de AGENȚIE și, dacă veni vorba, februarie în Manhattan. În acel moment, cred că mi-aș fi dat vreo două degete de la mână și unul de la picior să fiu în următorul avion înapoi către Los Angeles.

— Te-am angajat doar pentru că Fennimore a spus că te-ai lăsat de băut. Ți-am verificat dosarele la Departamentul…

— De ce ai venit, Sarah? Ce vrei? Am de lucru, și am întins un deget către biroul răvășit de pe partea cealaltă a patului meu nefăcut. Am de lucru pentru tine și pentru AGENȚIE.

— O muncă pe care nu o poți face beat.

— Da, așa că de ce nu-mi concediezi fundul inutil de bețiv și nu mă pui în următorul avion către Los Angeles. După dimineața asta, sincer, nu mi-ar păsa câtuși de puțin.

— Ai înțeles, când ai acceptat slujba asta, domnule Praine, că s-ar putea să existe

circumstanțe excepționale.
Continua să se uite pe fereastră, către râul mocirlos, plin de gheață, și către Jersey, cu o expresie aproape de expectativă pe chip, în timp ce lumina mohorâtă a iernii se reflecta, tristă și irizată, pe pielea ei dermatată digitală.
— Am fost cât se poate de expliciți în această privință.
— Bineînțeles că ați fost, am mormăit, pe jumătate pentru mine, și chiar mai puțin de jumătate pentru cyborgul care încă se ostenea să-și spună Sarah, iar apoi am ocolit piciorul patului și m-am așezat pe un taburet pivotant de aluminiu, în fața biroului.
Am vânzolit ostentativ hârtiile, sperând că va înțelege aluzia și va pleca. Aveam nevoie de ceva de băut și de timp să stau singur, timp în care să mă gândesc ce naiba voi face în continuare. După lucrurile pe care le văzusem și le auzisem, după cele din pozele pe care le făcusem, lucruri pe care n-au vrut să mă lase să le fotografiez, începeam să înțeleg de ce Agenția hotărâse să nu dea alarma de data asta, de ce lăsau în întuneric Centrul de Diagnostic, Biocon-ul și OMS-ul. De ce, în schimb, au chemat un epurator.
— Va ninge iarăși la noapte, a spus Sarah, fără să-și întoarcă privirea de la fereastră.
— Dacă poți numi zăpadă rahatul ăla de afară, i-am răspuns nervos. Nici măcar nu e

albă. Miroase ca… la naiba, nici măcar nu știu a ce miroase, dar nu a zăpadă.

— Va trebui să înveți să te detașezi de trecut, domnule Paine. Nu-ți face bine aici. Nu-ți face bine deloc.

— Asta e politica Agenției? am întrebat, și Sarah s-a încruntat.

— Nu, nu asta am vrut să spun.

Atunci Sarah a scos un oftat și m-am întrebat dacă era vorba doar de obișnuință sau dacă încă avea nevoie să respire, încă avea nevoie de oxigen, ca să pună în mișcare alchimia pestriță a biomecanismelor sale. M-am întrebat, de asemenea, dacă mai făcea sex și, dacă făcea, cu ce anume. Sarah și cu mine am tras câteva partide, cu multă vreme în urmă, pe când era încă sută la sută carne și sânge, apă și oase și cartilagii. De mult, când încă lucra pe cont propriu, înainte ca Agenția să-i facă un contract și să o trimită pe marea grămadă de bălegar înghețată a Manhattanului. Pe atunci, dacă m-ar fi întrebat cineva, aș fi spus că era viața ei, decizia ei, și că o fată ca Sarah n-avea nicidecum nevoie de unul ca mine să-i stea în cale.

— Încercam să spun – aici, acum – trebuie să trăim în prezent. Este tot ce avem…

— Las-o baltă, i-am răspuns, ridicându-mi privirea prea repede de la nenorocitele de imagini țipătoare care pâlpâiau pe monitorul

vechiului meu laptop Sony-Akamatsu. Totuși, mersi că te-ai deranjat.

— Pentru puțin, a șoptit Sarah. Cu asta mă ocup.

În sfârșit, se întoarse de la fereastră, de la gheața de pe plexiglass și de la cerul larg și fărâmițat.

— Dacă am nevoie de ceva, te sun pe tine sau pe Templeton, am spus, iar Sarah s-a prefăcut că zâmbește, a clătinat din cap și a străbătut micuța încăpere, către ușă.

A deschis-o, dar s-a oprit acolo, cu un picior pe prag, nici înăuntru, nici afară, cu vântul aspru și rece și lumina fluorescentă din hol prelingându-se în jurul ei, înfășurând-o ca într-o aureolă ponosită.

— Încearcă să nu bei. Te rog, domnule Paine. De data aceasta… va fi o misiune dificilă.

Și ochii ei căprui-verzui sclipiră ușor, acele uimitoare sfere de opt mili perechea, filamente de fibră optică și acrilic rezistent la zgârieturi, cu lentile colorate de mercur cu suspensie de platină și cele mai bune circuite, pentru care opticienii germani au găsit soluția cum să le înghesuie într-o orbită de 6,5 cc.

Mi-am imaginat atunci, sau poate mai târziu – acesta e încă un lucru pe care nu mi-l amintesc – că licărul din ochii ei reprezenta un mesaj pe care Sarah era prea speriată ca să-l spună cu voce tare, sau un lucru pe care

inhibitorii comportamentali ai Agenției nu i-ar permite să-l rostească, ceva din psihicul ei care fusese clasificat Cod Negru, acces restricționat.

— Te rog, a repetat.

— Desigur, de dragul vremurilor trecute, am răspuns.

— Fă tot ce poți, domnule Paine – și a plecat, închizând ușa cu grijă în spatele ei, lăsându-mă singur în camera mea mohorâtă și în și mai mohorâta lumină a după-amiezii ce se prelingea înăuntru prin fereastra cu un singur ochi pătat de funingine. I-am ascultat pașii pe pardoseala de gresie, pierzându-se, pe măsură ce se apropia de ascensorul aflat la un capăt al holului și, când am fost sigur că nu se întoarce, am întins mâna după sticla pe jumătate goală de whisky și am vârât-o în umbrele de sub marginea patului.

Pe atunci, încă visam luna Europa în fiecare nenorocită de noapte. După ani și ani, când în sfârșit Agenția m-a scos la pensie și am redevenit pur și simplu Dietrich Paine, pensionar civil, un „fost” care lâncezea zi de zi de zi în Cartierul de Est al Los Angelesului, în Districtul de Nord al Houstonului sau în San Diego – mă mutam mult de acolo-colo, pentru un bețivan – doftorul prietenului unui prieten mi-a făcut lipitura cu un fel de tehnician care făcea reglaje pe creier, la negru. Acesta mi-a

vârât un cip minuscul de argint în baza craniului, chiar lângă metencefal și coșmarurile au încetat pur și simplu. Gata cu zborurile nocturne, cu transpirațiile reci, gata cu țipatul până ce vecinii chemau poliția.

Dar în iarna aceea din Manhattan, mă despărțea încă un lung, foarte lung deceniu de acel tehnician și de cipul lui magic de argint și, ori de câte ori insomnia mă trăda și moțăiam zece, cincisprezece sau douăzeci de minute, cădeam din nou, prăbușindu-mă în liniște prin bezna de dincolo de Ganymede, căzând pe Marele Punct Roșu, eternul uragan purpuriu, iadul meu perfect, un vortex de nori pătați cu fosfor. Rugându-mă de fiecare dată oricăror zei jupiterieni care ar fi putut să-mi urmărească prăbușirea, ca de data aceasta să nu mă apropii de luni și ca ochiul anticiclonului să mă înghită, în sfârșit, să mă târască jos, mistuindu-mă, azvârlindu-mă în acel imens abis de gaz, fulgere și presiune infinită.

Dar n-am reușit niciodată. Nici măcar o singură dată, fir-ar să fie!

— Crezi în păcat? mă întreba Sarah, pe când era doar Sarah, înainte de implanturi și îmbunătățiri, iar eu stăteam culcat în brațele ei, gândindu-mă că eram mulțumit, priveam tavanul apartamentului nostru și râdeam de ea.

— Vorbesc serios, Deet.

— Tu întotdeauna vorbești serios. Ai făcut din seriozitate știință exactă.

— Am impresia că încerci să eviți întrebarea.

— Mda, ei bine, e o întrebare destul de stupidă.

— Răspunde, oricum. Crezi în păcat?

N-am cum să știu cât de repede înaintez, când mă prăbușesc spre uraganul înfometat, dornic să mă întâmpine și, pe urmă, luna Europa mă înhață. Poate data viitoare, mă gândesc. Data viitoare.

— E doar o întrebare, spunea Sarah. Nu mai încerca să faci din ea mai mult de-atât.

— Majoritatea ne alegem cu ceea ce ni se dă, mai devreme sau mai târziu.

— Nu e același lucru. Nu asta te-am întrebat.

Iar telefonul suna sau îmi furișam mâna între picioarele ei nerase sau unul dintre semnalizatoare se stingea și momentul trecea, eliberându-mă de privirea ei cercetătoare.

Nu s-a întâmplat niciodată exact așa, desigur, dar cine să țină socoteala?

În visele mele, luna Europa devine din ce în ce mai mare, înmugurind din întuneric întocmai cum făcea în nenorocitele de sisteme virtuale de orientare, prin care trebuia să treacă orice epurator, dacă voia să obțină un permis. Crâmpeie de imagini video dintr-o examinare sau alta, împrumutate pentru propria-mi aducere aminte. Nesfârșite straturi

fragmentate de gheață de culoarea ruginei și a gresiei, ridicându-se atât de repede, atât de repede, iar eu sunt doar un grăunte de carne în costum alb de protecție, gonind către nord și către est, străbătând cerurile de abanos, peste Mad Duin, peste Echinon Linea, Cilix, dincolo de capătul sud-estic al lui Rhadanianthys Linea. Sunt doar o stea căzătoare, alergând deasupra acelui înfricoșător peisaj inflamat și nu-mi pot aminti cum să-mi închid ochii.

— Omule, la naiba, am fost chiar acolo când au deschis chestia aia, spune Ronnie, și mai trage un fum din țigară.

Mâna îi tremură și scrumul cade pe masa de formica.

— Am cerut să merg în Turcia, nu-i așa, să mă ocup de blestematul de război, dar în schimb m-am ales cu misiunea IcePIC. Așteptam în sala de presă, ca toți ceilalți, urmărind știrile de la unitatea de carantină, când s-au pornit sirenele.

— Agenția neagă că ai fost prezentă, îi răspund cât pot de calm, iar ea afișează acel zâmbet nervos, fragil, pe care l-a avut întotdeauna, râde, cu râsul ei sec, lipsit de umor, iar din nări i se prelinge un fum cenușiu.

— Știu, Deet, ce dracu’! Ticăloșii rescriu încontinuu istoria, așa că întotdeauna iese cum vor ei, dar eu am fost acolo, omule, am

văzut, înainte să închidă camerele de filmat. Am văzut tot rahatul care „nu s-a întâmplat niciodată” – și face în aer semnul ghilimelelor, cu degetele arătătoare.

Asta a fost ultima oară când am vorbit cu Ronnie, ultima oară când am vizitat-o la Spitalul de Psihiatrie La Casa, cu două sau trei săptămâni înainte să se spânzure cu un cablu electric. M-am dus la înmormântare, firește. Agenția a trimis câțiva spioni în haine negre, cu condoleanțe atent formulate pentru familia ei, iar eu am șters-o înainte să se termine pomenirea și acolo, la câțiva kilometri după intersecția dintre Tectamus Linea și Harmonia Linea, văd cunoscuta revărsare de puncte negre risipite alandala pe câmpurile transversale.

— Vulcanism glaciar, îmi șoptește Sarah în cască, și știu foarte bine că nu e acolo, că n-a fost nicăieri în apropierea mea de ani și ani de zile, sunt singur și doar îi visez glasul, pentru a sparge povara asurzitoare a liniștii.

Număr celulele de convecție ca mărgelele dintr-un rozariu, de parcă aș fi fost vreodată catolic, ca unul care la un moment dat s-ar fi putut să creadă în existența păcatului. Mă aflu încă mult prea sus ca să văd vreun semn al capsulei spațiale, așa că nu știu care gaură este Gaura, Punctul de Inserție 207IA, rana deschisă pe care Emmanuel Weatherby-Jones

o numea când „poarta molimei”, când „gura lui Sakpata”. În cartea sa despre incidentul de la Houston și implicațiile sale pentru astrobiologia teoretică și aplicată. A trebuit să caut asta în cărți, căci nu a explicat niciodată cine sau ce era Sakpata. Am găsit explicația într-o carte veche despre woodoo și religiile afro-caraibiene. Sakpata este un zeu al molimei.

Mă aflu prea sus ca să ghicesc care gaură este gura lui Sakpata și nici nu încerc. Nu vreau să știu.

Un alt fel de zeu mă așteaptă răbdător la orizont.

— Au început să țipe, spune Ronnie. Doamne, n-am să uit niciodată sunetul acela, indiferent câte pastile îmi dau dobitocii ăștia. Stăteam cu toții acolo, prea stupefiați ca să ne mișcăm, și tipul ăla slăbănog de la CNN…

— Data trecută ziceai că era de la *Newsweek,* o întrerup, iar ea își scutură capul și mai trage un fum, tușește și își freacă ochii înroșiți.

— Ce naiba, crezi că are vreo importanță?

— Nu, îi răspund, iar ea se holbează la mine o vreme, fără să mai scoată vreun cuvânt.

— Când ai dormit ca lumea ultima dată? mă întreabă, în cele din urmă, iar eu aș putea să râd sau aș putea să ridic din umeri, și, da, spune ea, așa credeam și eu.

Începe să trăncănească într-una despre

hidrobot, apoi despre turnurile negre de fum, despre supapele termale, chemo-sinteză, acele prime fragmente grăunțoase de imagini video, dar eu nu ascult. Sunt prea ocupat să trec iute ca săgeata pe deasupra câmpurilor bombate ale lunii Europa și a vastelor întinderi de materie haotică îndesată, zdruncinată; o lume înghețată prinsă în umbra Marelui Tătuc Jupiter, înghețată de ani fără număr, dar al naibii de departe de a fi moartă, și mă trezesc țipând, plângând sau, dacă am noroc, prea speriat să scot vreun sunet măcar.

— Sunt gata acum, domnule Paine, a spus polițistul, bătrânul agent stradal din Departamentul de Poliție al New Yorkului, și mă întrebam ce naiba făcea aici, de ce Agenția își asuma asemenea riscuri.

Probabil bietul nenorocit care găsise germenele, mi-am închipuit. Templeton îmi spusese că cineva din clădire s-a plâns de miros și i-a bâzâit într-una pe polițiști, așa că acesta era, după toate probabilitățile, tipul care a răspuns apelului telefonic. Probabil avea un partener pe undeva, prin preajmă. I-am făcut semn cu capul, iar el a aruncat, la rândul lui, o privire nervoasă peste umăr, la ușa deschisă ce dădea în apartament, cu draperia izolatoare poliuretanică transparentă, cu fermoarul său negru, vertical, tras chiar prin mijloc, cu toate furtunurile de aer

încolăcite înăuntru și în afară, păstrând presiunea interioară mai scăzută decât cea exterioară. Mă îndoiam că va mai respira când echipele de curățenie își vor termina treaba.

— Vezi foarte des genul ăsta de rahat? m-a întrebat, și nu era nevoie să fii un nemernic deosebit de sensibil ca să-i auzi teama din glas, teama și tulburarea și ce-o mai fi ceea ce urmează după panică.

N-am răspuns. Eram prea ocupat să verific bateriile uneia dintre camerele mele video și, în plus, aveam obișnuitele ordine de la Templeton să-mi țin gura când erau civili prin preajmă. Știind că tipul era deja ca și mort, că-și semnase condamnarea la moarte prin simplul fapt că și-a făcut apariția la serviciu în dimineața aceea, nu eram deosebit de dornic să stau la discuții.

— Ei bine, pe mine nu mă deranjează să-ți spun, n-am mai văzut un rahat cum e chestia aia dinăuntru, a spus el și a tușit. Vreau să zic, în oraș vezi niște chestii absolut oribile, și am făcut patru ani de armată – un iad, am fost în blestematul de Damasc după bombă, dar, Isuse Atotputernice…

— Ai fost în Damasc? am întrebat, fără să-mi ridic privirea de la aparatele mele, prea ocupat să verific încă o dată setările de la genetigraful portabil prins de cureaua mea, pentru a face contactul vizual.

— O, da, am fost acolo. A trebuit să contribui la curățenie după ce s-au stins focurile.

— Atunci avem ceva în comun, i-am spus, pornindu-mi camera video, și ecranul LED gri mi-a arătat cinci zerouri.

Eram conectat la laboratorul portabil din josul străzii, o autodubă Chevrolet cu numere de Maryland, cu o minge galbenă de ping-pong prinsă de antenă. Știam că Sarah trebuie să fie în mașină, așteptându-mi conexiunea, am cuplat, pornind amplificatoarele, auzind tot ce auzeam, văzând tot ce vedeam prin ochii ei perfect calibrați.

— Ai fost în Siria? m-a întrebat polițistul, bucuros să aibă altceva de discutat decât ce văzusem în apartament.

— Nu, eu fac curat după alții.

— O, a spus, pe un ton dezamăgit. Înțeleg.

— Totuși, am avut un prieten bun în război. Dar eu am staționat în Cipru și apoi în Munții Taurus.

— Vorbești vreodată cu el? Despre război, vreau să spun.

— Nu. Nu s-a mai întors, am răspuns, ridicându-mi, în sfârșit, privirea și i-am făcut cu ochiul polițistului, după care am trecut repede pe lângă el, către tehniciana care mă aștepta la ușă.

O vedeam transpirând sub gluga de protecție, deși pe culoar era îngrozitor de frig. Epuratorii

nu primesc costume de protecție. Bruiază contactul, așa că după aceea stăm câteva ore la decontaminare, antibiotice, antitoxice, purgative și speram că nu ne înroșim undeva pe parcurs.

— E rău, nu-i așa? a întrebat polițistul. Vreau să spun, e ceva cu adevărat rău.

Eu nu m-am întors, am ridicat doar din umeri, în timp ce tehniciana desfăcea fermoarul draperiei de plastic.

— Așa ți s-a părut? l-am întrebat.

Simțeam năvala blândă a aerului pătrunzând în apartament, pe măsură ce fermoarul se desfăcea în fața mea.

— Dumnezeule, omule, nu vreau decât un blestemat de răspuns direct. Cred că merit și eu atâta lucru. Ce zici?

De vreme ce, sincer, nu puteam să spun nici așa, nici așa, de vreme ce nici măcar nu îmi păsa, l-am ignorat și am pășit dincolo de draperie, în această ultimă întruchipare a iadului.

Mai există și acum un exponat la Muzeul American de Istorie Naturală, la etajul al patrulea, cu vechea Sală a Originilor Vertebratelor și toate oasele de dinozauri. Agenția n-a închis-o după primele erupții, germenii glorioși care au devastat un întreg cvartal în Philadelphia și un parc de rulote undeva în West Virginia, dar nu este atât de

populară cum s-ar putea crede. O nișă întunecoasă, prăfoasă, în care sunt îngrămădite modele la scară și diorame, monitoare video care rulează clipuri de pe hidrobotul IcePIC, nesfârșite meandre în alb și negru ale unor funduri de ocean gri, la mai mult de jumătate de miliard de kilometri de pământ. Când s-a deschis expoziția, au existat câteva specimene împrumutate de la NASA, însă acelea au fost retrase de mult. Nu le-am văzut niciodată cu ochii mei, dar o cunoștință care lucra la muzeu, un geolog, m-a asigurat că au fost. O bucată neagră-albăstruie de piatră vulcanică, închisă meșteșugit într-o piramidă de material termoplastic și două canistre cu specimene ținute în formol, una în care se afla un organism roz, ca un vierme, de numai câțiva centimetri lungime, și cealaltă conservând unul dintre cei mai urâți limacși, botezați de cercetătorii misiunii „peștișori stea”.

„Lipitori stea” ar fi fost mai potrivit.

Marți după-masă, a doua zi după descinderea la scena de pe Columbus, mahmur și sperând să evit o nouă vizită din partea lui Sarah, am luat linia B de la hotel la muzeu și am petrecut vreo două ore stând pe o bancă în acea nișă uitată, privind videoclipurile care rulau, iar și iar, doar pentru mine. Trei monitoare funcționau simultan – un documentar NASA

despre explorarea Europei, începând cu Pioneer 10, în 1973, o survolare a emisferei nordice a lunii, înregistrată curând după ce stația orbitală IcePIC și-a desfășurat probele și un fragment de film realizat sub gheață. Pe acesta venisem să-l văd. Am stat acolo, mestecând aspirină și urmărind cum ochii ficși ai hidrobotului priveau printre valuri de nămol și plancton, în interminabila întunecime a oceanului extraterestru, fără ca privirea hotărâtă a robotului să pară că poate să pătrundă la mai mult de câțiva metri în beznă. În apropiere de capătul deschiderii se zărea una dintre supapele termale, mărginite de furnale înalte de sulf care scuipau metan supraîncălzit și apă saturată de hidrogen în oceanul glacial al lunii Europa. Pe alocuri, marginile hornurilor erau complet ascunse de un covor contorsionat și unduitor de creaturi. Ceva asemănător unui țipar alunecă pe neașteptate prin fața obiectivului. Câteva secunde mai târziu, fundul mării fu înlocuit de o listă de nume și urmată de sigla NASA, înainte ca videoclipul să reînceapă.

Am încercat să-mi imaginez cât de nemaipomenite trebuie să fi părut aceste șase minute de filmare cândva, cum au stat oamenii la rând doar să vadă clipul, înainte ca lucrurile să o ia razna și ca nimeni să nu mai vrea să vorbească despre IcePIC și nenorociții

de peștișori spațiali. Înainte ca guvernul să șteargă din buget toate programele de exobiologie ale NASA, să taie toate viitoarele misiuni către luna Europa și să anuleze planurile de explorare Titan. Cu mult înainte ca ET să devină un cuvânt de ocară. Dar, oricât de greu am încercat, nu puteam să mă gândesc decât la chestia aia de pe pat, la scârboșenia care creștea pe pereții apartamentului și picura din blestematul de tavan.

Deasupra monitorului, se afla un citat lung din H.G. Wells, tipărit cu cerneală roșie și neagră pe o plăcuță luminoasă de lexan. L-am citit de mai multe ori, dorindu-mi să fi avut o țigară.

„Privim înapoi prin nenumărate milioane de ani și vedem imensa voință de a trăi ieșind la suprafață din nămolul intercotidal, luptându-se să răzbată, de la o formă la alta, de la o forță la alta, târându-se în patru labe și apoi pășind cu încredere pe pământ, luptându-se, generație după generație, să stăpânească aerul, furișându-se în bezna adâncurilor; o vedem cum întoarce, cu sete și furie împotriva sa și apoi se remodelează, o privim cum se apropie și se aseamănă tot mai mult cu noi, dezvoltându-se, rafinându-se, urmărindu-și scopul extraordinar, neabătut, până când, în cele din urmă, ajunge la noi și existența sa

pulsează prin creierul și prin arterele noastre”[7].

Nu mi-a plăcut niciodată prea mult ironia. De obicei, îmi lasă o senzație neplăcută, un gol în stomac. Mă întrebam de ce nu luase nimeni jos placa. Pe când am ajuns înapoi în camera mea, era aproape întuneric, chiar dacă mi-am făcut de cap și am luat un taxi. După acel clip, gândul de a fi blocat într-un metrou aglomerat și puturos, gonind prin măruntaiele orașului, prin acele tuneluri unde soarele nu ajungea niciodată, mă făcea, pe bună dreptate, să mă simt cuprins de anxietate și, ce naiba, Agenția deconta nota de plată. Toate acele aspirine îmi lăsaseră o durere și o acreală în stomac și n-au rezolvat mai nimic cu mahmureala, dar sub pat mă aștepta o sticlă de jumate, nedesfăcută.

Eram aproape adormit când a sunat Sarah.

Iată un citat mai bun. L-am purtat cu mine, în ultimii câțiva ani, în cap și pe o bucată de hârtie. A apărut într-o zi în emailul meu, trimis de un anonim sau altul de pe o adresă care s-a dovedit a fi fictivă. Epuratorii primesc o grămadă de emailuri anonime, obrăznicii, bârfe, rahaturi, vorbe de clacă, mici curse dibace întinse de Agenție, mărturisiri,

[7] H.G. Wells (1866-1946), *The Discovery of the Future (Descoperirea viitorului*), conferinţă susţinută la Royal Institution, în 1902. (n. tr.)

coșmaruri, înjurături, câte și mai câte și, după o vreme, nici măcar nu te mai sinchisești să te întrebi cine a trimis cutare tâmpenie. Dar acesta m-a ținut treaz nopți în șir.

„Dar ce-ar învăța un pește din adâncuri, chiar dacă o placă de oțel dintr-un vas naufragiat de deasupra lui ar cădea și l-ar lovi peste nas?

Scufundarea noastră într-o mare de convenționalism de o densitate aproape impenetrabilă.

Uneori sunt un sălbatic care a găsit ceva pe plaja insulei sale. Uneori sunt un pește din adâncuri și am un nas mare, care mă doare.

Cel mai mare dintre mistere:

De ce ei nu vin niciodată aici sau nu trimit semnale aici, în mod deschis?

Bineînțeles că misterul acela nu înseamnă nimic dacă nu luăm atât de în serios noțiunea că trebuie să fim interesanți. Probabil că din motive morale se țin deoparte, dar, chiar și așa, printre ei trebuie să fie și unii degradați”.

Această ultimă părticică își înfige întotdeauna dinții (sau ghearele sau ce naiba or fi) în mine și mă ține strâns, *Carta blestemaților.* Apărută pentru prima dată în 1919, cu un secol și jumătate înainte de IcePIC, și acum îmi dau seama că n-ar trebui să fiu defel mai puțin tulburat de preștiință decât sunt de ironie. Dar, în fine. Uneori, sunt un sălbatic. Uneori sunt un pește de apă adâncă. Iar viața mea a

devenit suma unor nenumărate degradări.

Nu mergi singur acolo, a vorbit Sarah, afirmând, nu întrebând, căci, așa cum observasem deja, a încetat să fie genul de fata care pune întrebări, de când a semnat contractul cu Agenția pentru viață, plus orice altceva mai puteau mulge de la cadavrul ei biomecanizat.

Nu am răspuns imediat, ci am zăcut acolo un minut sau trei, frecându-mă la ochi, așteptând să mă apuce din nou durerea de cap, ascultând pârâitul slab, insistent ce venea dinspre telefon. Cablurile Manhattanului erau varză în acel februarie, erau așa de ani de zile, de când niște portoricani din Brooklyn detonaseră o grenadă micro-EMP pentru a sărbători ziua de 4 Iulie. Mă întrebam de ce Sarah nu mă sunase pe linia digitală, în timp ce mă uitam de jur-împrejur, după sticla de whisky. Până la urmă s-a dovedit că stăteam culcat pe sticla goală și m-am rostogolit, dorindu-mi să nu mă fi născut. Țineam telefonul între umărul stâng și obraz și mă holbam la întunericul de dincolo de fereastra camerei mele de hotel.

— Știi măcar cât e ceasul? am întrebat-o.

— Templeton zicea că vorbeai despre o ieșire pe Roosevelt. Zicea că s-ar putea să fii deja plecat.

— Nu i-am pomenit nici o iotă despre

Roosevelt lui Templeton, am răspuns, ceea ce era adevărat, nu-i pomenisem, dar, de asemenea, era complet lipsit de importanță.

John Templeton avea avantajul de a fi cu câteva mișcări în fața angajaților săi, mai cu seamă când acei angajați erau epuratori de duzină, care trăgeau la măsea. Am azvârlit sticla goală către un gândac de bucătărie de pe peretele de vizavi. Nu s-a spart, dar a strivit gândacul și a lăsat o urmă mulțumitoare pe perete.

— Cunoști protocolul Agenției privind relația cu teroriștii.

— S-au dus și ți-au vârât ceva în cap, ca să nu mai trebuiască să dormi, asta e?

— Nu poți merge singur pe insulă, a continuat ea. Trimit acolo vreo doi oameni în civil. Vor fi la tine la hotel până cel târziu la șase dimineața.

— Îhî, iar eu o să dorm la șase dimineața, am mormăit, mai interesat să urmăresc gândacii care apăruseră să mănânce din rămășițele celui pe care-l strivisem decât s-o contrazic.

— Nu putem risca să te pierdem, domnule Paine. E prea târziu să chemăm pe altcineva, dacă se întâmplă ceva. Știi asta la fel de bine ca mine.

— Chiar știu?

— Ești bețiv, nu idiot.

— Uite ce e, Sarah, dacă încep să mă fâțâi pe-

acolo cu două gorile de sub aripa lui Temp, o să am noroc dacă găsesc un nenorocit de mutant, darămite să-l fac să vorbească cu mine.

— Sunt animale cu toții, a spus Sarah, referindu-se la mutanți, la păpușile vii și la retardații genetic, care puseseră stăpânire pe Insula Roosevelt cu mai bine de zece ani în urmă.

— În glasul ei era mai mult decât o urmă de aversiune.

— Mi-e silă numai să mă gândesc la ei.

— Ai stat vreodată să te gândești că probabil simt același lucru față de tine?

— Nu, a răspuns cu răceală și fermitate, sută la sută a naibii de sigură pe sine. Nu m-am gândit niciodată.

— Dacă tâmpiții ăia îmi bat la ușă la șase dimineața, jur pe Dumnezeu, Sarah, o să-i împușc.

— Am să le spun să te aștepte în hol.

— E al dracului de frumos din partea ta.

A urmat un nou moment de tăcere, încărcat de energie statică, iar eu am strâns din ochi. Durerea de cap revenise și mai adusese cu ea și câțiva prieteni cu care să chefuiască. Gândurile începeau să mi se învălmășească și m-am întrebat dacă voi vomita înainte sau după ce Sarah mă va lăsa în sfârșit să închid telefonul. M-am întrebat dacă cyborgii vomau,

m-am întrebat ce anume au văzut toți agenții din dubița Chevrolet neagră pe consolele și ecranele lor când am apărut eu și am atins un colț al patului, în apartamentul de pe Bulevardul Columbus.

— Am să închid acum, Sarah. Mă culc înapoi.

— N-ai băut.

— Sunt treaz ca lumina zilei, am șoptit și am aruncat o privire înapoi, către fereastră, încercând să nu mă gândesc chiar la nimic, în afară de vomitat.

Deasupra râului, cerul era străbătut de lumini strălucitoare, roșii, verzi și albe, învârtindu-se în direcția acelor de ceasornic; unul dintre elicopterele militare mari, un vechi Phoenix *6-98* sau unul dintre mai noile elicoptere japoneze care-și făcea rondul în jurul putredului New York.

— Nu știi să minți nici acum.

— Va trebui să mă străduiesc mai tare.

— Să n-o dai în bară de data asta, domnule Paine. Ești o achiziție de valoare. Ai grijă să rămâi așa.

— Mă culc înapoi, am repetat, ignorând amenințarea nu prea subtilă ce se citea printre vorbele ei; nu era nimic nou. Și am vorbit serios când am zis că-i împușc pe netrebnicii ăia. Să nu crezi că am glumit. Dacă bate cineva la ușa asta înainte de opt fix. Și cu asta am încheiat.

— O să aștepte în hol până când ești gata.
— Noapte bună, Sarah!
— Noapte bună, domnule Paine, a răspuns și, o secundă-două mai târziu, în ureche nu-mi mai țiuia decât tonul hârșâit al telefonului.
Luminile de dincolo de fereastră dispăruseră, elicopterul fiind probabil deja în Harlem. Aproape că am reușit să ajung până la toaletă înainte de a mi se face rău.

Dacă n-aș avea într-una sentimentul că în spatele meu se afla cineva, că mi se uită cineva peste umăr în timp ce scriu aceste rânduri, aș spune mai multe despre vise. Visele sunt mereu prezente, trăgându-mă de mânecă, insistente, egoiste, vrând să fie revărsate în lumea largă, largă, unde tot satul să se poată holba îndelung la ele. Nu se mai mulțumesc cu spațiul din interiorul craniului meu. Țeasta mea este o închisoare pentru vise, o temniță îngrădită și infinită, unde săgețile de pe dreapta numerică au vârfurile îndreptate una către cealaltă, convergente, dar fără să se întâlnească niciodată, în vecii vecilor și, astfel, fiind, în același timp, infinite. Dar eu nu am mereu acel sentiment și mai e și problema chestiei din apartament.
Chestia de pe pat.
Chestia pentru care murise polițistul care fusese în Damasc, după explozia bombei

israeliene de patruzeci de megatone.
Cel de-ai treisprezecelea contact al meu. Cel care ar fi putut fi ultimul, dacă aș fi avut tăria să mă opresc. Dacă Agenția n-ar fi avut nevoie cu atâta disperare de ucigași plătiți.
După ce am terminat cu închizătoarea ermetică improvizată de la ușă, unul dintre medicii de teren ai lui Templeton, îmbrăcat confortabil și pus la adăpost într-un costum albastru de protecție, m-a condus prin apartamentul intens luminat. Mi-am ținut o mână căuș peste nas și peste gură, dar norii groși de dezinfectant galben cu neon mi se prelingeau cu ușurință printre degete, sufocându-mă. Ochii mă ardeau și îmi lăcrimau, astfel că îmi era și mai greu să văd. Am avut întotdeauna impresia că rahatul ăla miroase dulceag, dar se pare că pentru fiecare miroase altfel. Sarah obișnuia să spună că îi amintea de cauciucuri arse. Am cunoscut cândva un tip care spunea că miroase a garoafe.
E în dormitor, a spus medicul, cu glasul egal și metalic prin audioportul costumului. Nu pare să se fi împrăștiat în vreuna dintre celelalte camere. Cum a fost drumul de la Los Angeles, domnule?
Nu i-am răspuns, fiind prea cuprins de vârtejul adrenalinei pentru flecăreli și glume, iar lui nu părea să-i pese cu adevărat, tăcerea mea fiind

doar parte din rutină. Am respirat scurt de câteva ori și l-am urmat pe medic prin ceața gălbuie care devenea din ce în ce mai deasă, pe măsură ce ne apropiam de nivelul zero. Dezinfectantul fusese inițial fabricat de Dow pentru curățarea bioterorismului casnic, dar băieții și fetele istețe ale Agenției adăugaseră un strop aici, o picătură acolo și întotdeauna a părut a fi eficient. Am trecut pe lângă o chicinetă. Halbe de bere, farfurii murdare și o cutie deschisă de fulgi de porumb așezată pe un cântar, pe urmă am luat-o la stânga, pe un culoar scurt, care ducea pe lângă o baie în care nici măcar n-ar fi avut loc să facă pipi un șoarece, pe lângă fotografia înrămată a unui far pe un țărm stâncos (fărâmele pe care ni le amintim, fărâmele pe care le uităm), către dormitor. Templeton era acolo, bineînțeles, încolit în hainele sale de protecție portocalii, cu o mână odihnindu-se cu încredere pe patul puștii sale Beretta Pulse 38A, care îi atârna pe șold, și a făcut semn către mine, apoi către pat.

Uneori sunt un pește din adâncuri.

Uneori sunt un sălbatic.

— Facem încă teste de rezonanță magnetică și epidemiologice pe ăștia doi, mi-a explicat Templeton, arătând din nou către pat, dar sunt aproape sigur că vietatea e din zonă.

Ochii săi cenușii m-au cercetat cu prudență,

cu luminile din interiorul glugii strălucind cu putere astfel încât i-am văzut chipul prin abur, fără nicio problemă.

— Mă gândesc că vreunul dintre ei, probabil femeia de colo, a cules-o de la un purtător neidentificat, și a rămas în stare latentă în ultimele câteva săptămâni. Bănuim că mecanismul de declanșare a fost viral. S-ar putea ca ea să fi răcit. Corona e întotdeauna un catalizator bun.

Am tras adânc aer în piept și am tușit. Pe urmă am râgâit din nou și am privit o clipă la tavan.

— Haide, Deet, am nevoie de tine treaz acum. Nu ești beat, nu? Fennimore zicea…

— Nu sunt beat, am răspuns, și nici nu eram, nu încă. Nu mai băusem nimic de aproape șase luni, dar, hei, vestea bună era că seceta se sfârșea.

— Grozav! s-a entuziasmat Templeton. E chiar al naibii de bine. Este exact ceea ce voiam să aud.

Mi-am întors privirea către pat.

— Așadar, când ai de gând să-mi spui ce este atât de deosebit acum? După cum vorbea Sarah, mi-am imaginat că ați pierdut deja o clădire întreagă.

— Ceea ce e atât de deosebit, Deet, este că încă sunt conștienți, amândoi. Testele inițiale au ieșit destul de bine. Alfa, beta și delta sunt

în ordine. Undele teta slăbesc, dar tipii de la neurologie spun că sunt încă destul de sincronice ca să poată fi considerate coerente.

Temp continua să vorbească, dar nu l-am mai ascultat și m-am forțat să mă uit lung, atent, către pat. Uneori sunt un pește din adâncuri.

Ochiul stâng al femeii era încă intact, deschis foarte larg și ud de lacrimi, cu irisul albastru strălucind ca o zi de Crăciun, și mi-am dat seama că mă privea.

— E pur, a spus Templeton, aplecându-se mai aproape de pat, mai mult de nouăzeci la sută specia Lealaps. Mă scoate din minți de ce creierii lor nu s-au făcut până acum supă.

— Voi avea nevoie de o injecție, am mormăit, vorbind mecanic, cu o parte din mine încă prezentă, să meargă mersul și să vorbească vorbitul, iar o alta pregătindu-se să facă un salt, fiindcă singura ieșire din această văgăună era drept înainte.

O foarte mică, nesimțitoare parte din mine nu era pierdută în acel ochi albastru, rugător.

— Doisprezece și jumătate, maxim, în regulă. Și nu rahatul ăla australian mult trâmbițat pe care mi l-ai dat la Boston. Nu vreau să simt nimic când intru acolo, în afară de creatură, pricepi?

— Desigur, a încuviințat Templeton, zâmbind ca un copoi.

— Vorbesc serios. Orice le trece prin cap

acum, nu vreau să aud. Nu vreau nici măcar să arunc o privire, să aud nicio șoaptă.

— Hei, tu comanzi, Deet.

— Rahat, am răspuns. Nu mă pupa în fund, dă-mi doar injecția.

A făcut semn către un medic și în alte câteva minute drogurile mă purtau cântând către acea conductă elicoidală, neagră ca abanosul. Drumul Epuratorilor, Scara Persefonei, Bivolul Alb. Sau cum naiba vrei să-i spui, mie mi-e totuna, începeam să transpir și încercam să mă mai uit, pentru ultima oară, pe lista de proceduri. Templeton m-a bătut pe spate, așa cum făcea întotdeauna când stăteam acolo, la un pas. Am rostit o rugăciune mută, către orice ar fi putut asculta, ca într-o zi hoitul lui să putrezească în mijlocul arenei invizibile a Agenției. Apoi am îngenuncheat la marginea patului și am trecut la treabă.

Sarah a trimis gorilele, întocmai cum a spus, dar eu m-am furișat prin spate și, din fericire, nu găsise de cuviință să pună niciunul dintre oamenii lui Temp să pândească toate ieșirile hotelului. Poate că Sarah n-a putut trimite atâtea trupuri calde jos, pe Columbus. Poate că Temp avea în minte lucruri mai mărețe. Am luat un taxi, care m-a dus tocmai până la ruinele de pe Bulevardul York. Șoferul vietnamez n-a vrut să se apropie dincolo de

Strada Trei de Podul Queensboro, dar i-am strecurat cinci sute și a găsit pe undeva puțin mai mult curaj. M-a lăsat la colțul Străzii Doi cu Strada Șaizeci și Unu Est, și-a făcut cruce de două ori și a plecat, săltând fără să-i pese peste gunoaie și peste asfaltul care se dezintegra. L-am privit plecând, simțindu-mă mai singur decât m-aș fi așteptat. Deasupra, cerul Manhattanului avea culoarea zerului și a noroiului și mi-am dorit în treacăt, fără rost, să fi adus cu mine o armă. Samsonul L4 Enforcer de 9 mm pe care-l cumpărasem de la o casă de amanet din Hollywood, cu aproape patru ani în urmă, era la hotel, ascuns într-un compartiment încuiat al valizei mele. Dar știam că aș fi fost într-o situație mult mai proastă dacă aș fi fost prins trecând baricadele fără pașaport, având la mine o armă neînmatriculată – încă un pretext cusut cu ață albă pentru poliția municipală să boxeze câteva runde cu fața mea, în timp ce așteptau să le vină documentele și să-mi verifice povestea despre Agenție.

Am pornit către nord, cu zăpada gri-albăstruie scârțâindu-mi sub ghete, cu gulerul hainei ridicat pentru a mă feri de vântul ce șuiera printre clădirile goale, arse din temelii. Am auzit că paza era slabă în zona de la intrarea pe strada Șaizeci și Trei. S-ar putea să am noroc. Mi s-a mai întâmplat.

— Da, dar ce anume credeai că vei găsi pe insulă? m-a întrebat Buddhadev Krishnamurthy, când m-a intervievat pentru cea de-a doua sa carte despre tehnoșamanism și postumaniștii de pe Roosevelt, cea pentru care a primit premiul Pulitzer.

— Piese lipsă, probabil. Îmi urmam doar flerul. Fata Miyake și-a făcut apariția în timpul contactului.

— Dar să mergi singur pe insulă n-a fost prea mult? Vreau să spun, dacă îl urai pe Templeton și Agenția atât de mult, de ce să-ți pui pielea la bătaie în felul ăsta?

— Vechi obiceiuri, am răspuns, sorbind din tequila și încercând din răsputeri să-mi amintesc cât mi-a luat să reușesc să trec de gărzi și să-mi croiesc drum în sus, pe pod. Vechi obiceiuri și vise urâte, am adăugat. Dar n-am spus niciodată că o făceam pentru Agenție.

Știam că-i spuneam mai mult decât avusesem de gând. Oricum, nu conta. Niciunul dintre interviurile mele nu a reușit să treacă de cenzură și să vadă lumina tiparului.

Am ținut-o pe benzile din mijloc, exceptând două cazuri, când harababura de automobile și mașini de poliție avariate, ruginite și carbonizate m-a obligat să merg pe marginile podului. Canalul de Vest sclipea întunecat, cu reflexe de curcubeu sub norii de sfârșit de

februarie, un milion de culori schimbătoare ce dansau alene pe luciul uleios al râului. Vântul țipa printre grinzile cu console ale podului, ca niște sirene furioase ce-mi anunțau trecerea frauduloasă oricui voia să asculte. Așteptam într-una sunetul rotoarelor de elicopter sau al vreunei patrule terestre, în drumul de întoarcere de la Queens, așteptam să-mi curme calea glonțul vreunui trăgător de elită. Poate că, în sinea mea, asta îmi doream.

La capătul celălalt, am găsit scările de acces care duceau jos, pe insulă, exact în locul în care persoana mea de contact de la Străzi și Salubritate spusese că se află. M-am uitat la ceas. Era douăsprezece fără cinci.

— Îmi povestești despre vise, domnule Paine? m-a întrebat Krishnamurthy, după ce mi-a mai comandat încă o bere și încă un pahar de tequila.

Glasul său era moale și mătăsos, genul care te seducea, te făcea să lași garda jos suficient cât să poată să arunce pe îndelete o privire prin toate fisurile și ungherele tale murdare.

— Am auzit că o mulțime de epuratori au avut de furcă atunci cu coșmarurile, înainte ca noile filtre de neutralizare să fie disponibile. Rata sinuciderilor a scăzut cu aproape cincizeci la sută de când folosirea lor a devenit obligatorie. Știai asta, domnule Paine?

— Nu. Cred că mi-a scăpat raportul. Sunt cam

pe din afară zilele astea.

— Ești un om norocos. Ar trebui să te socotești binecuvântat. Cel puțin ai reușit să scapi teafăr. Cel puțin ai reușit să scapi cu mintea întreagă.

Cred că atunci i-am spus să se ducă dracului. Știu că nu i-am spus despre vise.

— Ce vezi acolo jos, Deet? Senzorii îmi cam joacă feste, a spus Sarah și, în vise, atunci, în ziua aceea, înainte de cipul de argint al tehnicianului, am făcut încă un pas șovăielnic către marginile prăpastiei create de apa fierbinte ce izvora din adâncuri, alături de Marea Culme a lui Caron.

O dâră albă de abur sărat se înălță din atmosfera rarefiată a lunii Europa, întunecând orizontul către apus, clocotind în bezna nepăsătoare a spațiului. Știam că nu vreau să privesc din nou peste margine. Fusesem acolo deja de destule ori și era întotdeauna la fel, și mi-am reamintit că nimeni nu pășise vreodată pe Europa, nicio ființă umană, și era doar un vis. Rahat. Auzi la mine. Doar un vis. Iată o contradicție cu care trebuie să conviețuiești.

— Ești pe recepție? a întrebat Sarah. Mă auzi?

Nu i-am răspuns. Gura îmi era prea uscată ca să vorbesc, oasele prea uscate de teamă, îndoială și de aerul deshidratat, necirculat prin casca de la costumul meu de protecție.

— Vreau să confirmi, Deet. Mă auzi?

Gura lui Sakpata, poarta molimei, căscându-se știrbă și insațiabilă în fața mea, largă de aproape nouă kilometri de la un capăt la altul, adâncă de mai mult de opt, de la marginea prăpastiei până jos, la apă. Stăteam lângă centrul unui imens câmp de pete crio-vulcanice, fotografiate pentru prima dată de sonda Galileo, în 1998, în cea de-a cincisprezecea sa călătorie în jurul lui Jupiter. Curenții de convecție au împins crusta, formând gigantice calote de presiune, care în cele din urmă au crăpat și s-au prăbușit sub propria lor greutate, dând la iveală oceanul de dedesubt. Am făcut încă un pas, aproape alunecând pe gheață, și m-am întrebat cât de departe eram de locul unde aterizase IcePIC.

— Deet, ești pe recepție? Crezi în păcat, Deet?

Țipenie de om sau fiară
Doar gheața necuprinsă[8]

Sarah își pune jos ceașca de cafea și mă privește din partea cealaltă a apartamentului nostru de pe Cahuenga. Ochii ei sunt încă ochii ei, plini de nerăbdare și de secrete. Întinde mâna după o țigară și îmi doresc ca scena să nu fie un vis, să mă pot întoarce acolo și s-o

[8] Samuel Taylor Coleridge (1772-1834), *The Rime of the Ancient Mariner* (Balada bătrânului marinar). (n. tr.)

iau de la început. Dimineața însorită la Los Angeles. Sarah, fără veșminte, doar în sutien și chiloți, iar eu cuibărit încă în locul cald pe care l-a lăsat în așternuturi. Să mă întorc și să schimb cuvintele. Să schimb fiecare zi blestemată care a intervenit între acum și atunci.

— Vor să afle răspunsul până mâine dimineață, spune și își aprinde țigara.

— Fumul atârnă ca o plasă pentru păr în jurul chipului ei.

— Spune-le că ai nevoie de mai mult timp. Că trebuie să te gândești.

— E vorba despre nenorocita de Agenție, insistă și scutură din cap. Nu poți să le ceri mai mult timp. Lor nu le ceri nimic.

— Nu știu ce vrei să spun, Sarah.

— E tot ce mi-am dorit din totdeauna, spune și scutură scrumul într-o cutie goală de suc.

Dintre coastele ei soarele
Mijea ca printre gratii?[9]

Am mai făcut un pas către abis și mi-am dorit să se termine și să mă trezesc. Dacă aș putea să mă trezesc, n-ar trebui să văd. Dacă aș putea să mă trezesc, m-ar aștepta o sticlă de scotch, de whisky sau de tequila, o gură de ceva care să-mi astâmpere setea. Soarele

[9] Coleridge, The Rime of the Ancient Mariner. (n. tr.)

răsărea în spatele meu, un obiect palid, îndepărtat printre stele și comlinkul îmi bâzâia și îmi pârâia în urechi.

— Dacă asta îți dorești, acceptă, spun, același lucru pe care îl spun mereu, aceleași cuvinte pe care nu pot niciodată să le retrag. N-am să-ți stau în cale.

Îmi dădeam seama că era ultimul lucru pe care voia să-l audă. Sfârșit. Cortina cade și toată lumea face o plecăciune. A doua zi, miercuri, o conduc cu mașina la Aeroportul Internațional Los Angeles, să ia cursa următoare către D.C. Suntem mai singuri ca niciodată.

Ronnie și-a folosit propriul sânge ca să scrie aceste cinci cuvinte pe peretele camerei sale, în La Casa, în noaptea când s-a sinucis.

Ghetele mele n-au lăsat nicio urmă pe gheața lunecoasă, albă-albăstruie. Doar câțiva pași și voi sta în sfârșit pe margine, pășind cu grijă pe platforma largă, formată de un bloc unghiular neregulat, aruncat la câțiva metri deasupra prăpastiei. Aburul constant erodase de mult marginile platformei, netezindu-le. În cele din urmă, avea să se topească, desprinzându-se, tăiată la bază de anii de căldură și vapori de apă și se va prăbuși în abisul învolburat. Am tras adânc în piept aerul uscat, stătut, din interiorul căștii mele de protecție și am aruncat o privire în gâtlejul lui Sakpata.

— Spune-mi ce naiba ne-am așteptat să găsim acolo, Deet? m-a întrebat Ronnie. Ce-am crezut că va fi? Omuleți cărunți, având răspunsuri la toate misterele universului, dispuși să ne asculte întrebările? Câteva extremofile benigne, agățate cu încăpățânare de fundul unei mări lipsite de viață? Nu-mi mai amintesc. Încerc, dar nu reușesc. Stau noaptea trează, încercând să-mi amintesc.

— Nu cred că are prea mare importanță, i-am răspuns, iar ea a început din nou să plângă.

— Ne aștepta, Deet, a suspinat ea. Ne-a așteptat tot timpul, un milion de ani blestemați, singur acolo, în întuneric. Știa că vom veni, mai devreme sau mai târziu.

Sarah stătea pe gheața din spatele meu, goală, cu vântul sfâșiindu-i pielea de plastic.

— De ce vii într-una aici? m-a întrebat. Ce crezi că vei găsi?

— De ce mă urmărești într-una?

— Ți-ai închis comlinkurile. Nu primeam niciun semnal. Nu prea mi-ai dat de ales.

M-am răsucit ca s-o privesc, întorcând spatele prăpastiei, dar vântul o desfăcuse deja și îi împrăștiase piesele peste câmp. Suntem mai singuri ca niciodată.

Apoi sunt în conductă, alunecând pe Drumul Epuratorului, fără nicio frecare, fără niciun obstacol, gonind deasupra lunii înghețate, așteptând acel moment orbitor, scânteietor,

de perfectă agonie, când mintea mea întâlnește cealaltă minte. Clipa când încearcă să se ascundă, încearcă să se retragă, iar eu sap, mă agăț și o trag țipând în lumină. Aud bâzâitul mașinăriilor și aparatelor nevăzute de afară și încerc să țin pasul cu mine, să țin pasul cu el.

Stau singur pe marginea gurii lui Sakpata, acolo unde niciun om n-a stat vreodată, la piciorul patului de pe Columbus, în holul aeroportului, luându-mi rămas-bun de la Sarah. Am la mine toate aparatele de filmat, toate instrumentele, fiindcă voi avea nevoie de ele mai târziu, când vârtejul se sfârșește și sunt beat și nu-mi mai rămâne nimic în afară de alergătură.

Când nu mai am nimic de făcut decât să găsesc purtătorul, să trag un glonte sau două în capul lui sau al ei.

Să tai coarda. Să-i desfac capetele.

— Crezi în păcat, Deet?

— În locul crucii, albatrosul[10]…

— E doar o întrebare. Nu încerca să o transformi în ceva mai mult.

— Mă auzi? întreabă Sarah din nou. Global nu te poate localiza.

Mai fac încă un pas spre prăpastia care se sfârșește, la câțiva metri distanță. Cerul e abur, stele și noapte infinită.

---

[10] Coleridge, The Rime of the Ancient Mariner. (n. tr.)

Am mers pe Drumul de Est, la nord de Strada Principală, înaintând cât de repede îmi permiteau zăpada, gheața neagră și dărâmăturile împrăștiate pe drum. Am trecut prin canioane dărăpănate de cărămizi și oțel, de ferestre sparte și beton gri, printre ruinele zdrențuite ale debandadei rămase după ce autoritățile federale au renunțat definitiv la Insula Roosevelt, au construit baricade înalte și s-au spălat pe mâini în privința acelui loc. Am stat cu ochii la drumul ce se așternea la picioarele mele, dar îi simțeam privindu-mă, urmărindu-mă, întrebându-se dacă eram unul care le putea face necazuri sau doar un nebun care și-o caută cu lumânarea. Aș fi putut fi și una, și alta. În zăpadă și în noroiul înghețat, ici și colo, erau urme, unele dintre ele mai omenești decât altele.

Lângă locul sălbatic care fusese cândva Parcul Blackwell, am auzit ceva strigând în partea cealaltă a insulei. Era un sunet singuratic, înfricoșat și am început să merg puțin mai repede.

M-am întrebat dacă Sarah ar încerca să trimită o echipă de recuperare după mine, dacă făcea pe supărata cu Templeton și cu băieții fiindcă m-au lăsat să spăl putina. M-am întrebat dacă Temp mă socotea deja printre morți și dacă își făcea reproșuri fiindcă nu m-a pus sub supraveghere, încercând să-mi dau

seama cum naiba avea de gând să le prezinte întreaga situație ticăloșilor de la Washington.

Mi-a luat aproape o oră să ajung la capătul de nord al insulei și la cadavrul carbonizat, prefăcut în ruine, al Spitalului Coler Goldwater. Miliția rebelă de anarhiști genetici, adunată în Manhattan în toamna lui șaizeci și nouă sub comanda unei foste vedete schizofrenice de cinema, care își spunea Circe Nouăsprezece, a revendicat vechiul spital drept sediu. Când armata a hotărât să înceapă să tragă asupra lor, Coler a fost lovit în plin de un mortier, Circe Nouăsprezece a fost ucisă de un trăgător de elită, dar au rămas o grămadă de ciudați care să-i ia locul, cum s-ar zice.

Sub cerul de zloată al lui februarie, spitalul arăta la fel de mort ca a doua zi de după Apocalipsă. Am încercat să nu mă gândesc la germene, la toate lucrurile pe care le văzusem și le auzisem în ziua precedentă, la ceea ce simțeam, la șuvoiul disperat de amenințări, promisiuni și rugăciuni pe care mi le-a scuipat creatura, când, în sfârșit, am ajuns la capătul pâlpâitoarei conducte de eter și am început dansul.

Înăuntru, spitalul duhnea ca o grădină zoologică uitată, pe moarte, dar cel puțin eram ferit de bătaia vântului. Fața și mâinile îmi amorțiseră. Ce părere ar avea Agenția despre un epurator fără degete? Oare m-ar arunca pe

grămada de rebuturi sau mi-ar da un set nou, strălucitor, de mâini făcute în Osaka, mai bune decât cele originale? Poate mi-ar aplica puțină magie biomecanică, așa cum au făcut cu Sarah? Am înaintat pe un coridor lung de la parter, trecând de uși și de rame fără uși, pe lângă încăperi negre ca smoala și încăperi în clar-obscur în care domnea jocul amețitor al umbrelor și al luminii, până ce am ajuns la un șir de ascensoare. Toate ușile fuseseră blocate, mai mult sau mai puțin deschise până la un punct, dezvăluind privirii cabine pline de praf, motoare și cabluri ruginite. Am rămas acolo o vreme, în timp ce începeam să simt furnicături în degete și pe buze, dezghețul încet, însoțit de înțepături, și am ascultat șoaptele clădirii în jurul meu.

— Sunt cu toții animale, spusese batjocoritor Sarah, cu o zi înainte.

Dar nu erau, bineînțeles, nu mai mult decât era ea cu adevărat o mașină. Știam că Sarah era destul de isteață să vadă adevărul, chiar înainte ca ei să-i vâre toate acele componente în cap. Chiar dacă nu putea s-o recunoască față de sine sau față de oricine altcineva. Cyborgii și mutanții erau pur și simplu poli opuși în cadrul aceleiași revolte împotriva cărnii – pion negru, pion alb – nord și sud, pe același drum post-revoluționar sinuos. Pentru mine nu conta prea mult. Dar stând aici, cu

răsuflarea înghețată și cu simțurile revenindu-mi încetul cu încetul în mâini, aroganța ei mă irita mai mult decât de obicei. Aproape că puteam spune că diferența cea mai mare între Sarah și ceea ce mă aștepta în spitalul bombardat, în acea după-amiază – poate singura diferență care conta cu adevărat – era că bărbații și femeile de la putere găsiseră un rost pentru cei ca ea, în timp ce mutanții și retardații genetic nu fuseseră niciodată pentru ei altceva decât o pacoste. Situația ar fi putu să evolueze altfel. Încă s-ar fi putut.

Lângă ascensoare se afla o casă a scărilor și am urcat la etajul al treilea. Nu mă gândisem să aduc cu mine o lanternă, așa că am mers pe lângă pereți, găsindu-mi drumul pe pipăite prin întuneric, împiedicându-mă de mai multe ori atunci când picioarele mele întâlneau bucăți de zidărie căzute de undeva de deasupra.

La etajul al treilea, mă aștepta copilul.

— Ce cauți aici? s-a răstit la mine, clipind din ochii galbeni, de pasăre de pradă.

Era gol, cu pielea ascunsă sub o haină de blană galben-maronie.

— Cine ești? l-am întrebat.

— Manticora mi-a spus că vii. Te-a văzut pe pod. Ce vrei?

— Caut o fată pe nume Jet.

Copilul a râs, un râs ciudat, cu sughițuri, și și-

a dat ochii peste cap. S-a aplecat, privindu-mă atent, așteptând, și pupilele verticale ale acelor ochi mari, aurii, s-au dilatat ușor.

— Nu e nicio fată pe-aici, domnule, a chicotit el. Nu mai este. Ai luat-o razna sau ce?

— E cineva pe-aici pe nume Jet? Am venit cale lungă să vorbesc cu ea.

— Ai o armă, cumva? a întrebat. Ai cuțit?

— Nu, am răspuns. N-am. Vreau doar să discut.

— Ai venit în Orașul Mutanților fără armă sau fără cuțit? Atunci trebuie să ai ceva curaj, domnule. Trebuie să ai testicule mari cât pumnul meu – și a ridicat un pumn încleștat, ca să pot vedea exact la ce se referea. Sau poate nu vrei să trăiești atât de mult.

— Poate, am răspuns.

— Carnea se găsește rar în perioada asta a anului, a chicotit băiatul și apoi și-a lins buzele subțiri, ca abanosul.

Jos, la capătul celălalt al coridorului, s-a auzit un mârâit slab și băiatul s-a uitat peste umăr, apoi iar la mine. Zâmbea, un zâmbet aspru, care nu era nici crud, nici blând, dând la iveală vârfurile ascuțite ale caninilor și incisivilor. Părea dezamăgit.

— Toate la timpul lor, a spus, și m-a luat de mână.

— Toate la timpul lor, și l-am lăsat să mă conducă înspre umbrele înflăcărate ghemuite

la capătul celălalt al coridorului.

Spre sfârșitul cărții sale, Emmanuel Weatherby-Jones scrie: „Calamitățile au urmat una după alta. Întoarcerea sondei IcePIC poate fi considerată cea mai gravă înfrângere a omenirii. De multe milenii, ne întrebăm dacă suntem singuri în univers. Într-adevăr, această întrebare a constituit o mare parte din substanța fundamentală a religiilor lumii. Dar, când în sfârșit i-am găsit răspunsul, o dată pentru totdeauna, am fost obligați să acceptăm că am avut mai multă alinare în fosta, dispăruta noastră ignoranță”.

Suntem mai singuri ca niciodată. Ronnie a înțeles bine.

După ce m-am îndepărtat de contact, după ce tehnicienii au reușit să izoleze bine semnalul creaturii, când undele de securizare șuierau nebunește, lovindu-se de zidurile în descompunere ale dormitorului de pe Columbus și unul dintre medici îmi administrase un întăritor ca să-mi limpezească mintea și să mă ajute să mă odihnesc pe drumul de întoarcere, m-am așezat pe podea și am plâns.

Nimic neobișnuit. Am plâns aproape de fiecare dată. Cel puțin n-am vomitat.

— Bine lucrat, a spus Templeton și a așezat o mână grea, înmănușată, pe umărul meu.

— Lua-te-ar dracu! l-am auzit. Îi auzeam pe

amândoi, ticălosule.
— Am făcut ce-am putut, Deet. Aș fi putut să te umplu de morfină în așa hal încât să dai ortul popii.
— O, Doamne. O, Iisuse Hristoase, am oftat ca o babă, gâfâind, cu inima gonind în cercuri tot mai mici, pusă pe jar de seringa mare, plină de sintetadrină, pe care medicul mi-o pompase în brațul stâng. Omoar-o, Temp! Omoar-o chiar în secunda asta blestemată.
— Trebuie să respectăm protocolul, a răspuns el cu calm, privind în jos, la masa contorsionată de oase, carne și protoplasma de pe pat.
Un lujer sângeriu a alunecat din locul unde fusese gura omului și a început să scormonească insistent în somiera desfundată.
— Doar până ce te interogăm și suntem siguri că staza se menține, pe urmă îi anihilăm semnele vitale.
— La dracu', am spus și am întins mâna după Beretta, smulgând pistolul din curelele prinse cu scai ale tocului, cu destula forță, astfel că Temp aproape a căzut peste mine.
L-am împins la o parte și am îndreptat pistolul către chestia de pe pat.
— Deet, nici să nu-ți treacă prin minte să apeși pe trăgaci!
— Poți să te duci direct la dracu', am șoptit, gândindu-mă la Templeton, la toată

blestemata de Agenție, la germene și la acel singur ochi albastru, dureros, care încă mă privea.

Am apăsat pe trăgaci, golind toate cartușele în puținul care mai rămăsese din craniile umflate ale bărbatului și ale femeii, sperând că va fi îndeajuns.

Apoi cineva a înhățat arma, și i-am lăsat să mi-o ia.

— Idiot nenorocit, a mârâit Temp. Bastard prost și blestemat. De îndată ce misiunea asta se încheie, ești concediat. Mă înțelegi, Deet? S-a zis cu tine!

— Îhî, am răspuns și m-am așezat înapoi pe podea.

În liniștea ce s-a așternut după bubuitul armei, undele de izolare șuierau, urechile îmi sunau și ceața s-a așternut asupra mea ca un giulgiu.

Cel puțin așa îmi place să susțin că a decurs totul. Târziu, în noapte, când nu pot să dorm, când pastilele și băutura nu-mi sunt de ajuns, îmi place să-mi imaginez că a existat un moment unic în viața mea irosită, de rahat, când am făcut ceea ce trebuia.

Cât despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat, sunt sigur că cineva a scris deja asta undeva. Nu va trebui s-o mai fac încă o dată.

În cămăruța dezordonată de la capătul coridorului de la etajul trei, femeia cu chip de

pisică și urechi nervoase, care se mișcau spasmodic, stătea lângă o gaură care fusese o fereastră înainte de mortiere. Nu se zărea altă lumină, în afară de soarele palid al iernii. Băiatul stătea la picioarele ei și nu și-a dezlipit nicio clipă ochii de la mine. Femeia – dacă avea un nume, nu l-am aflat niciodată – s-a uitat la mine o singură dată, când am intrat în cameră. Focul din ochii ei mi-a risipit orice urmă de hotărâre îmi mai rămăsese și m-am bucurat când și-a întors din nou privirea către gaura din zid și s-a uitat lung către nord, peste râu, către rafinăriile Astoria.

Mi-a spus că fata plecase cu o săptămână înainte. N-avea idee unde ar fi putut pleca Jet Miyake.

— Uneori aduce mâncare și medicamente, a spus femeia, confirmând ceea ce bănuiam deja.

Pe atunci, existau o sumedenie de oameni dornici să riște închisoarea sau moartea pentru a aduce provizii pe Insula Roosevelt. Poate că mai există și acum. N-aș putea spune.

— Îmi pare rău pentru părinții ei.

— S-a întâmplat repede, am mințit. N-au suferit.

— Miroși a moarte, domnule Paine, a spus femeia, dilatându-și ușor nările.

Băiatul de la picioarele ei a râs și s-a strâns în

brațe, legănându-se de pe o parte pe alta.

— Cred că te urmărește. Cred că vestești moartea.

— Da, uneori și eu cred același lucru despre mine.

— Vânezi extratereștrii? a tors ea.

— E un fel de-a privi lucrurile.

— E o ironie a sorții, nu crezi? Lumea noastră murea. Noi am otrăvit-o și apoi am început să căutăm viață în altă parte. Crezi că am găsit ceea ce căutam, domnule Paine?

— Nu. Nu cred că vom găsi vreodată.

— Întoarce-te în oraș, domnule Paine. Pleacă! Nu vei fi în siguranță după apusul soarelui. Unii dintre noi sunt lihniți. Unii dintre copiii noștri mor de foame.

I-am mulțumit și am părăsit încăperea. Băiatul s-a luat după mine până la scări, apoi s-a oprit și a rămas chicotind de unul singur, cu râsu-i răsunând pe casa scărilor, în timp ce eu înaintam, treaptă cu treaptă, orbește, prin întunericul nesigur. Mi-am refăcut drumul către stradă, mergând pe Strada Principală către est, pe lângă locuri sălbatice, printre canioane și nu am privit înapoi până ce nu m-am aflat din nou pe pod.

Am găsit-o pe Jet Miyake în Cartierul chinezesc, două zile mai târziu, ascunzându-se în pivnița Societății Budiste de Magnifică Iluminare de pe Strada Madison. Agenția avea

dosare despre preoții de aici, demonstrând un lung istoric al sentimentului pro-mutanți. Jet Miyake a fugit, căci ei fug întotdeauna dacă pot, iar eu am urmărit-o, pe Aleea Mecanicilor, peste Henry și, în sfârșit, am ajuns-o din urmă într-o piață de pește de pe East Broadway, de sub vechiul Pod Manhattan. A încercat să-și piardă urma în labirintul de chioșcuri, printre maldărele scânteietoare de caracatițe și calmari, țipari, ton și cod, așezați pe munți de gheață zdrobită. S-a îndreptat către o ușă lăturalnică și aproape a reușit, dar a alunecat pe podeaua udă de beton și s-a rășchirat cât era de mare, împrăștiind tăiței uscați și cutii cu supă de pui. Nu-mi amintesc de fapt toate aceste detalii, doar fata și mirosul de ulei de pește, zăngănitul conservelor pe ciment, țipetele furioase, speriate ale vânzătorilor și ale clienților. Dar detaliile, caracatița și tăițeii uscați, nu știu. Cred că încerc să uit că nu e doar imaginație, că s-a întâmplat cu adevărat, că nu inventez totul. Că am jucat fiecare scenă.

Uneori.

Uneori sunt un sălbatic.

Am ținut lipită țeava pistolului de tâmpla ei în timp ce am pornit scannerul. A scrâșnit din dinți și m-a privit în tăcere. Mașina a citit-o murdară ca zăpada cenușie a New Yorkului, deși nu aveam nevoie de luminița roșie,

pâlpâitoare de pe genetigraf ca să știu asta. Suferea, așa cum doar persoanele infectate de mult timp puteau suferi. Vedeam în ochii ei, în sudoarea ce îi șiroia pe față, în nuanța ușor albăstruie a buzelor. Era probabil contaminată de luni de zile. Știam că ar fi un miracol să nu fi infectat pe nimeni în afară de părinții ei. I-am arătat monitorul genetigrafului și i-am spus ce însemna și ce trebuia să fac în continuare.

— N-o poți opri, a spus, afișând un zâmbet amar, pierit. Indiferent câți oameni omori, e prea târziu. A fost prea târziu de la bun început.

— Îmi pare rău, am răspuns, fie că era adevărat, fie că nu, și am apăsat pe trăgaci. Pistolul de 9 mm a bubuit ca un tunet într-o sticlă și, dintr-o dată, Jen nu mai era problema mea. Dintr-odată era doar un cadavru pentru măturători.

Am devenit un narator pe care nu te poți bizui. Poate că am fost tot timpul un narator pe care nu te poți bizui. Așa cum am fost un laș și un ipocrit tot timpul. Lucrurile pe care am prefera să ni le amintim, lucrurile pe care alegem să le uităm. Cum spune o vorbă veche, e doar un film.

N-am omorât-o pe Jen Miyake.

— N-o poți opri, a spus. (Partea asta e adevărată.) Indiferent câți oameni omori, e prea târziu. A fost prea târziu de la bun

început.

— Îmi pare rău.

— Noi am adus-o aici. Noi am poftit-o înăuntru și îi place. Are de gând să rămână.

A zâmbit, într-adevăr, dar a fost un zâmbet satisfăcut, tainic. Am făcut un pas înapoi și am coborât țeava pistolului. Apăsarea îi lăsase o urmă slabă, circulară, pe piele.

— Te rog, dă-te la o parte, domnule Paine, a spus Sarah, iar când m-am întors, stătea acolo, la doar câțiva metri în spatele meu, îndreptând un Glock negru ca tăciunele, ridicol de mic, către fată.

A tras de două ori și a așteptat până ce trupul a încetat să se miște spasmodic, apoi a înfipt un al treilea glonte în capul lui Jet Miyake, doar ca să fie sigură. Sarah a dus întotdeauna lucrurile până la capăt.

— Templeton s-a gândit că s-ar putea să-ți pierzi curajul, m-a lămurit și a trecut pe lângă mine, îngenunchind să examineze cadavrul. Știi că asta înseamnă că vei fi probabil suspendat.

— Avea dreptate, nu-i așa? am bâiguit. Mai devreme sau mai târziu, vom pierde controlul.

Și, pentru o clipă, mi-a trecut prin minte să trag câteva focuri în capul lui Sarah, să apăs pe trăgaci, împrăștiind creieri, sânge și silicon pe toată podeaua pieței de pește. Poate că ar fi fost o eutanasie. Dar cred că n-o iubeam

chiar atât de mult cum crezusem întotdeauna. În plus, probabil că Agenția nu ar fi făcut decât să culeagă bucățile și s-o asambleze la loc.

— Câte o zi, pe rând, domnule Paine. E singurul mod de a rămâne întreg la minte. Câte o zi, pe rând.

— Fără trecut, fără viitor.

— Dacă așa vrei să privești problema.

S-a ridicat și a întins o mână. Am scos lama de cartușe din pistol și i-am dat arma și munițiile. Mi-am scos genetigraful de la centură, iar ea l-a luat și pe acesta.

— Vom trimite pe cineva la hotel după restul echipamentului. Te rog să pregătești totul. Ai bilet de întoarcere la Los Angeles.

— Da, am repetat. Am bilet de întoarcere la Los Angeles.

— Ai rezistat cu mult mai mult decât am crezut.

Și am lăsat-o acolo, deasupra trupului fetei, anunțând moartea, ordonând să vină echipa de măturători. În ziua următoare, am zburat înapoi la Los Angeles și am căutat un bar unde eram destul de sigur că nu mă va recunoaște nimeni. Am început cu tequila, am trecut la whisky și m-am trezit două zile mai târziu, cu fața în nisipul din Malibu, bolnav ca un câine. Soarele apunea, pregătind o furtună de foc la orizont, iar eu am privit stelele ieșind deasupra mării. Un meteor a străfulgerat cerul și a

dispărut. Mi-a trebuit o clipă să găsesc planeta Jupiter, Stăpânul Cerurilor, cel ce adună norii, abia puțin mai mare decât o gămălie lângă lună.

Robert Reed - Dragonii din vâlceaua însorită

Robert Reed a vândut prima povestire în 1986 și s-a impus foarte repede în postura de colaborator al *The Magazine of Fantasy Science Fiction* și *Asimov's Science Fiction*, vânzând multe povestiri și revistelor *Science Fiction Age, Universe, New Destinies, Tomorrow, Synergy, Starlight* și altele. Reed poate fi socotit unul dintre cei mai prolifici autori tineri de proză scurtă, avându-i rivali doar pe Stephen Baxter și Brian Stableford. Asemeni lor, menține un standard ridicat al calității, fiind în același timp foarte productiv, lucru deloc ușor. Povestiri ca *Sister Alice, Brother Perfect, Decency, Savior, The Remoras, Chrysalis, Whiptail, The Utilityman, Marrow, Birth Day, Blind, The Toad of Heaven, Stride, Thea Shape of Everything, Guest of Honour, Waging Good, Killing the Marrow* și multe altele sunt printre cele mai bune din anii optzeci și nouăzeci. Multe au fost adunate în culegerea *The Dragons of Springplace.* Este productiv și la capitolul romane, având la activ destul de multe, încă din anii optzeci: *The Lee Shore, The Hormone Jungle, Black Milk, The Remarkables, Down the Bright Way, Beyond the Veil of Stars, An Exaltation of Larks, Beneath the Gated Sky, Marrow, Sister Alice,*

The Well of Stars. Cea mai recentă apariție este culegerea de povestiri *Flavors of My Genius.* Reed locuiește cu familia în Lincoln, Nebraska.

Uriașii erau pe pământ în vremurile acelea, ne spune Biblia, dar în lumea alternativă în care vă poartă autorul, acei uriași erau și mai ciudați, mai puternici și mai periculoși decât dinozaurii care și-au lăsat oasele în pământul din lumea noastră...

*

1

O iarnă grea poate scoate la iveală pietre și oseminte deopotrivă, unindu-le prin cel mai îndărătnic pământ. După topirea zăpezii, șuvoaiele de apă se vor revărsa peste întinderi, măturând pietrișul și țărâna. Mai apoi, când un om cu privirea ascuțită și noroc cu carul va trece pe-acolo, lumea întreaga ar putea fi zguduită din temelii.

— Ia te uită, rosti bărbatul, cu glas hotărât și grav. O gheara, nu-i așa? De la un dragon matur, nu-i așa? Dumnezeule mare, domnule Barrow! Și alte două gheare alături de comoară!

Barrow era o namilă de om, cu fața îngustă și o claie deasa de păr negru ce se revărsa pe umerii săi vânjoși. Născut în Insulele Nordului,

plecase de-acasă de tânăr, să scape de război, ca să ajungi pe aceste meleaguri în mijlocul unui necruțător război civil. Urmară câțiva ani de suferințe grele. Scăpase însă cu viață și, la lăsarea la vatră din Armata Centrului, patria recunoscătoare îi dăruise cetățenia și o pungă de galbeni. Barrow se îmbarcase pe un drum fără întoarcere, pe Liniile Ferate de Vest, căutându-și norocul în sălbăticie. Călătoria lui sfârșise într-unul dintre noile orașe de prerie, o așezare vestită pentru turmele de rozătoare și pentru osemintele de dragoni. Ajuns acolo, cumpără o pereche de cămile bune, provizii pentru șase luni și porni la drum, înarmat cu atâtea lopeți cât să urnească un munte din loc.

Sări de pe cămilă și rosti:

— Stai!

Animalul fornăi ușor, căutând din copite o poziție cât mai comodă.

Barrow îngenunche și atinse cu grijă gheara de mijloc a dragonului. O fi fost ea din timpuri imemoriale, dar aflase pe pielea lui că până și cele mai vechi gheare erau suficient de ascuțite pentru a tăia în carne vie. Dinții fosili puteau străpunge mănușile din pielea cea mai groasă, iar tăișurile solzilor erau mai primejdioase decât orice lamă de fierăstrău dreasă cu măiestrie la tocilă.

Violetul-închis, dar aprins, ce colora gheara era un semn ca fusese bine păstrată. Cu un

instrument mic și ascuțit, Barrow curăță pământul de sub ea, scoțând-o pe deplin la iveală, până în locul în care se unea cu laba din față. N-avea carte, dar știa meserie: era un dragon zburător. În vremuri de demult, aceste fiare cutreierau văzduhurile deasupra unui țărm pierdut în negura timpului. Laba uriașă servea înșfăcatului. Se pare că dragonii își foloseau cele patru picioare asemenea ratonilor, pentru a ține prada și pentru mișcări simple. Ghearele obișnuite erau foarte valoroase, dar gheara opozabilă, supranumită și Gheara lui Dumnezeu, era nepretuită. Noaptea se lăsa încet, dar Barrow continua să sape la lumina fumurie a focșorului, îndepărtând pământul până ce întreaga labă era dezgropată. Era suficient de mare cât să te așezi pe ea și, după veacuri petrecute în adâncuri, avea în continuare acel roșu palid, dat de întrepătrunderea solzilor.

Bărbatul nu închise un ochi toată noaptea. Apoi, la prima rază de soare, mânat de o presimțire, făcu șase pași de-a lungul vâlcelei și înfipse lopata în ceea ce părea a fi o movilă obișnuită de lut.

Oțelul lopeții era tare, dar o izbitură înfundată îi spuse că lovise ceva mult mai tare.

Cu ajutorul lopeții și-al târnăcopului, Barrow săpă grăbit și fără îndemânare toată dimineața, dezvăluind o porțiune întinsă din

spinarea dragonului, mai multe pumnale ce alcătuiau creasta, prinse de treizeci de platoșe arămii.
Ajuns la capătul puterilor, se odihni puțin, mâncând și sorbind ultimele picături de apă rămase. Apoi își conduse cămilele înfometate și puțin însetate de-a lungul albiei, pe o câmpie netedă, unde lângă un iaz cu apă tulbure creșteau tufe pipernicite.
Cămilele pășunară și se adăpară fericite, umblând de ici până colo, cât le permitea lungimea lațului.
Barrow se întoarse la comoara lui. De două ori săpă în pământul proaspăt și tot de-atâtea ori rămase cu mâinile goale. Fără îndoială, capul balaurului lipsea. Mereu se întâmpla astfel. Mai încercă totuși o dată, și de data aceasta norocul fu de partea sa. Craniul era îngropat alături de restul trupului, mai mult, era încă atașat de acesta cu un gât lung, puternic răsucit la stânga când animalul își dăduse ultima suflare.
Era convins că fusese o moarte rapidă.
Văzuse și exemplare mai mari, dar capul acestuia era minunat. Lunguieț și înalt, îngust și elegant deopotrivă, amintind de capul unui pelican, dar mai frumos, botul era împânzii de colți cât degetul de mari, unii chiar și mai mari. Ochii fabuloasei arătări dispăruseră, iar orbitele, chiar dacă fuseseră năpădite de

pământ, aruncau în continuare priviri tăioase. În spatele lor se vedea cutia craniană, întrecând de câteva ori în mărime orice craniu uman.

— Cum ai pierit? îl întrebă el pe noul său prieten.

Un tip citit din orășel îi explicase lui Barrow ce știau oamenii de știință și ce presupuneri făceau. Uneori dragonii erau îngropați în noroi, pe uscat sau pe fundul unei ape, iar noroiul oferea protecție stârvului împotriva verilor săi hămesiți sau rozătoarelor. În lipsa oxigenului nu puteau putrezi. Asta în cele mai fericite împrejurări. Îngropat în adâncuri neschimbătoare, fără să putrezească, un dragon întreg se putea păstra intact, în așteptarea norocosului trecător, venit pe cămila sa zveltă.

Era însetat până la epuizare, dar nu se opri din săpat.

Urmând sfatul altor prospectori, descoperi rădăcina aripilor, pe a căror osatură lunguiață încă mai atârnau fâșii de carne.

Confecționa un dispozitiv cu dinamită, îl așeză pe spatele dragonului și acoperi totul cu o grămadă de pământ bătătorit, pentru ca explozia să răbufnească în interior. Apoi trase un fitil lung și îl aprinse. Urmă o bubuitură înfundată, însoțită de o scurtă ploaie de pământ și piatră fărâmițată. Fugi în grabă să

vadă rezultatul, îndepărtă platoșele frânte – una singură valora cât jumate de cămilă, dacă era întreagă – și, cu ajutorul unui târnăcop greu, scoase măruntaiele sfârtecate ale fiarei.

Dacă l-ar fi atacat un alt dragon, n-ar mai fi rămas nimic. Prețioasele măruntaie ar fi fost devorate și pierdute cu milioane de ani în urmă.

— Totuși, își spuse Barrow. Solzii și ghearele sunt suficiente să-mi acopere cheltuielile pe un an. Dacă rămân doar cu ele.

Dar lucrurile nu aveau să rămână așa.

Înăuntrul fosilei se ascundea motivul întregii suferințe și plictiseli: în spatele inimii de piatră se găsea un organ bizar, de statul unui om, un organ spongios deasupra plămânilor neobișnuiți. În el scăpărau aurul și platina lucioasă, într-o clipită, Barrow devenise bogat cum nici în vise nu-și închipuise. Chiui de bucurie și se apucă să țopăie în jurul dragonului mort. Se prăbuși lângă comoară, plângând de bucurie, și abia când își îndepărtă și ultima lacrimă ochii îi căzură pe ceva nou.

Cu eoni în urmă, un noroi negru și subțire năpădise stârvul, ținând la distanță oxigenul.

În lipsa oxigenului, cadavrul nu putrezise.

Printre sedimente pluteau pe puțin trei corpuri sferice, de mărimea celor mai mari ghiulele. Nu erau organe, dar făceau parte din dragon. Barrow auzise povești despre

asemenea lucruri, iar băiatul școlit din oraș îi arătase chiar o fărâmă din ceva asemănător. Dar fărâma era murdară și cenușie, pe când cele trei bile din fața sa erau albe ca spuma laptelui. Își păstraseră culoarea de pe când dragonul trăia, înțelese el.

Cu mâna tremurândă, Barrow atinse oul cel mai apropiat, ținându-și palma lipită de el pentru o bună bucată de vreme și reuși să-l încălzească puțin.

2

— De unde-ai aflat toate prostiile astea? îl întrebă târfa la un moment dat.

Manmark râse încet, apoi închise cărțoaia și spuse:

— Sursele mele de încredere. Asta-ți dorești?

— După plată, desigur. Sursele tale de încredere, da.

— Când eram copil, am avut dascăli. În tinerețe, am studiat la mai multe universități. Am trecut prin toate științele și mi-a fost dat să învăț de la câteva minți luminate. După moartea tatălui meu, am decis să investesc banii lăsați moștenire precum și geniul meu într-un țel măreț.

Era cea mai drăguță femeie de teapa ei din oraș și nici proastă nu era. Doar privind-o în ochi, Manmark își dădea seama că îi mergea

creierul, nu glumă. Era totuși o băștinașa, plăpândă ca mai toți cei din rasa ei, vândută de taică-său pentru opiu și alcool. Avea probabil un trecut dureros și mizer. De aceea nu-l deranja remarca ei:

— Pe majoritatea bărbaților e mai ușor să-i asculți decât să le-o tragi. Cu tine cred că e taman invers.

Manmark deschise din nou cartea, trecând cu vederea aluzia fetei.

O întrebă pe un ton potolit.

— Știi să citești?

— Știu valoarea fiecărei monede. Și numele meu, atunci când îl văd scris. Dacă e scris frumos.

— Privește poza asta. Ce vezi?

— Un dragon, rosti ea sec.

— Ce specie de dragon? insistă Manmark.

Se uită la desen, ținându-și respirația, apoi răsuflă.

— Nu știu, e dintre cei zburători?

— Nici pe departe.

— Așa mă gândeam și eu. N-are aripi.

Bărbatul încuviință.

— E un dragon mic, timpuriu. Una dintre speciile precursoare, cu șase picioare, mai precis. L-au descoperit pe continentul acesta, zăcea în cele mai vechi pietre din Evul Dragonilor.

Manmark era un tânăr chipeș cu ochi aurii și

visători, pierduți pe unul dintre pereții încăperii.

— Dacă crezi în selecția naturală și în abisurile timpului, s-ar putea să ai în față strămoșul celor peste o sută de specii cunoscute nouă și celor o mie care așteaptă să fie descoperite.

— Hă? făcu ea și se așeză pe mormanul de perne. Pot să răsfoiesc cartea puțin?

— Ai grijă, o avertiză el, de parcă i-ar fi vorbit unui copil neastâmpărat. N-am alt exemplar la mine și e cel mai bun ghid pe care…

— Dă-o-ncoa! i-o reteză femeia. Promit să fiu cuminte, întâi răsfoii paginile încet, apoi tot mai repede. Între timp, clientul ei sporovăia despre lucruri ce depășeau puterea ei de înțelegere. Pe aceste meleaguri trăiau odată dragoni mari cât casa, erbivore pașnice cu armuri groase, ce consumau copaci întregi, judecând după resturile fosilizate descoperite în burțile lor uriașe. Alături de ele viețuiau fiare mai mici, ce cutreierau meleagurile în turme întinse, asemenea rozătoarelor care pășteau acum pe Câmpiile înalte. Existau două feluri de dragoni prădători: patrupezii înarmați cu dinți ca sabia și brațe puternice terminate cu Gheara lui Dumnezeu și, mai târziu, giganții înaripați, cu aceiași dinți și gheare, dar totodată cu membre ce puteau înhăța și creier asemănător cu cel al femeii.

Dacă fata sesizase batjocura, nu avea de gând s-o arate, așa că rămase cu nasul în carte, dând din cap în timp ce întorcea paginile. La sfârșit găsi alte feluri de oase, precum și câteva desene ciudate.

— Ce-i arătarea asta? dori ea să știe.

— Cu ce se aseamănă?

— Cu un soi de cocoș.

— Dar cu dinți. Unde-i sunt aripile?

Îl privi, aproape lăsând să-i scape un zâmbet.

— N-avea aripi? Sau nu le-ai găsit tu până acum?

— Nu mă preocupă astfel de făpturi mărunte, rosti Manmark pe un ton apăsat. N-aveau aripi și nici nu creșteau cine știe ce, așa că nu prezentau importanță. Când le-au fost descoperite osemintele, s-a crezut în mod eronat că sunt o specie de șopârle alergătoare. Din această cauză, primii vânători de fosile le-au supranumit „șopârle monstruoase”.

Fata întoarse pagina, se opri, apoi zâmbi la vederea unei poze.

— Pe asta o știu.

Împinse cartea peste așternuturile șifonate.

— Am văzut și eu șoareci de câmp la viața mea.

Micuțul mamifer stătea ghemuit sub un acoperiș de ferigi.

Manmark bătu ușor cu degetul pe imagine,

încuviințând.

— Într-adevăr, seamănă cu șoarecele de azi. E firesc, având în vedere că rozătorul ăsta mic e strămoșul lor și al nostru și al tuturor animalelor cu blană din vechime și până azi.

— Nu zău?

— Fără îndoială.

— Fără îndoială, repetă ea, dând din cap de parcă-ar fi cuprins cu mintea abisurile timpului și neîndurătoarea selecție naturală.

— Strămoșii noștri, aidoma strămoșilor oricărei păsări, erau nespus de mărunți, își urmă Manmark firul ideii. Dragonii stăpâneau uscatul și marea, ca mai apoi să stăpânească și cerul, în timp ce aceste făpturi se preumblau la adăpostul umbrei, așteptând cu răbdare să le vină vremea.

— Vremea?

Închise cartea ferm, de parcă n-ar mai fi avut în veci nevoie de ea. Apoi, cu privirea pierdută, rosti:

— Mă întreb uneori, de ce-au dispărut dragonii?

Manmark își aminti că avea în față o fată aborigenă.

Fiecare cultură primitivă cu miturile ei. Cine știe ce legende năstrușnice, ce povești ridicole îi ajunseseră la urechi în copilărie.

— Nimeni nu știe ce s-a ales de ei.

Era singurul și cel mai bun răspuns posibil.

Luă cartea, adăugând:

— Bănuim că a fost vorba de un cataclism. O schimbare bruscă a climei, un corp ceresc. Ceva de proporții, în orice caz, a făcut ca toate animalele mari să piară, curățând lumea pentru venirea făpturilor ca mine și ca tine.

Întrezărirea apocalipsei o impresionase. Își dezlipi buzele pentru a rosti ceva, probabil pentru a-l readuce lângă ea, pe patul pufos. Dar chiar atunci se auziră bătăi puternice în singura ușă din cameră.

— Cine-i acolo? întrebă Manmark.

— Barrow mă numesc, rosti un glas bărbătesc, aspru.

Barrow? Numele îi suna cunoscut.

— Am vorbit în urmă cu câteva săptămâni, îl lămuri glasul străinului, străbătând stejarul gros. Ți-am spus că mă îndrept spre țara aluviunilor, iar dumneata mi-ai zis să fiu cu ochii-n patru…

— Da.

— După ceva deosebit.

Sumar îmbrăcat și cuprins de o spaimă subită, Manmark sări din pat și deschise ușa, murmurând:

— Liniște, liniște.

Barrow rămase în antreu, înalt și nespălat de săptămâni, poate ani buni. Era soios, obosit și oarecum jenat la vederea femeii despuiate ce ședea netulburată la marginea patului unui alt

bărbat. Chiar atunci păru să-și amintească scopul vizitei sale.

— Ai pomenit de bani. Bani gârlă, dacă un vânător va găsi…

— Așa e.

— Unul sau mai multe…

— Gura! i-o tăie Manmark.

— Ouă, șopti slinosul vânător de fosile.

Înainte să mai zică ceva, Manmark îl trase pe nerod în cameră, astupându-i gura cu palma.

3

Lumea era din nou pe moarte.

Zephyr cugeta la acest gând sumbru în timp ce trecea de gară. Vântul purta cu el adierea râncedă a mormanelor de piei de rozătoare. Așteptau să fie transportate înspre răsărit – rămășițele miilor de vietăți ucise de vânători și jupuite mai apoi cu grabă neîndemânatică. Era o afacere dură și pe cale să se-ncheie. În doar un singur an, turmele din împrejurimi fuseseră decimate și în curând turmele dinspre miazăzi și miazănoapte aveau să cadă pradă puștilor lungi și lăcomiei răuvoitoare. Pustiul era înfiorător: carnea era lăsată ospățului câinilor-urs sau nemilosului soare văratic. Dar, asemenea marilor pustietăți, va servi la refacerea lumii. În locul golit își vor face apariția oameni și vietăți noi, împânzind

tărâmul peste noapte, iar acea nouă ordine va dura poate o zi, poate un milion de ani, înainte să se năruie.

Istoria ne dă astfel de pilde.

Iar știința, cu eleganța-i caracteristică, reitera aceste mari adevăruri.

— Maestre Zephyr?

Un asistent ieși din gară cu hârtii importante și o expresie de încordare obosită.

— Ați rezolvat? întrebă Zephyr. Apoi, înainte să primească răspuns, adăugă:

— Am nevoie de un vagon adecvat. Pentru un transport de asemenea importanță, comoara mea merită o soartă mai bună decât să fie îndesată printre pieile astea împuțite.

— Am făcut tot posibilul, îl asigură asistentul.

— Și ce înseamnă posibilul ăsta?

— Va ajunge în trei zile, răspunse el, așezând o altă hârtie în vârful grămezii. Un vagon blindat, folosit la transportul banilor în Meleagurile de Vest. Așa cum ați cerut, paznicii și solzii dragonului vor intra acolo. Vagonul dumneavoastră personal va fi următorul.

— Și colții dragonului, adăugă Zephyr. Și câteva Gheare ale lui Dumnezeu.

— Da, domnule.

— Și patru spline de dragon.

— Desigur, domnule.

Organele acelea metalice făceau o avere, cu

toate că nu erau într-o stare prea bună. Toate fuseseră deja cumpărate. Două intraseră în posesia unor concerne importante din Meleagurile de Est. Celelalte două urmau să plece spre Marele Continent, după ce fuseseră achiziționate de un bogătaș ce trăia pe malul Râului Dragonului: țara verde și suprapopulată unde, în urmă cu șaizeci de ani, Zephyr deschisese ochii.

Unii susțineau că splinele erau încărcate cu magie. Alții priveau aceste relicve ca pe niște ciudățenii, frumoase și prețioase deopotrivă. Dar un număr tot mai mare de oameni considerau că trebuiau supuse cercetărilor științifice – o universitate de pe Meleagurile de Est îi oferea o sumă importantă de bani lui Zephyr pentru o splină pe jumătate zdrobită, dorind să-i studieze proprietățile metabolice și să determine eventualele utilizări practice.

Asemenea tatălui și bunicului, Zephyr era un negustor ce se ocupa exclusiv cu rămășițe de dragoni. De veacuri bune, poate chiar de la începuturile civilizației, solzii și ghearele rare erau la mare căutare, folosite atât ca obiecte sfinte, cât și ca arme de război. Chiar și în zilele noastre, cele mai moderne proiectile nu puteau străpunge blindajul solzilor de pe spatele unui dragon.

În conflagrațiile recente, soldații purtau armuri de piele de dragon – exorbitant de

scumpe, menite doar unităților de elită – iar de cealaltă parte, dușmanii lor slobozeau gheare și colți de dragoni din pistoale special proiectate, încercând să-i doboare pe oamenii-dragon ce mărșăluiau spre ei prin pustiu.

Armatele moderne depășeau cu mult în bogăție civilizațiile din vremurile străvechi. Drept urmare, umilul fiu al unui biet negustor a ajuns o forță financiară, făcând afaceri cu ambele tabere pe tot parcursul îndelungatului război civil.

Deocamdată luptele încetaseră. Dar toate guvernele visau la război, în vreme ce rezervele lor continuau să crească și, pe măsură ce tinerii oameni de știință aflau tot mai multe despre acele timpuri imemoriale, misterul ce plana asupra dragonilor creștea și el.

— Mulțumitor, îi spuse Zephyr asistentului, înmânându-i contractul feroviar.

— Mă voi ocupa de toate detaliile.

Omul se îndepărtă cu o mină de supunere totală.

— Voi verifica prin telegraf parcursul vagonului și voi căuta paznici de încredere printre localnici.

Zephyr avea să facă același lucru, dar pe furiș, ca un bătrân ce vrea să se-asigure că fiecare detaliu e bine pus la punct.

Inima unei afaceri de succes e formată din

detalii, își reaminti bătrânul. Așa cum unele lucruri neînsemnate lăsate la voia întâmplării puteau să-i ruineze pe cei neglijenți sau lipsiți de noroc.

Zephyr se instalase într-o casă spațioasă, ridicată la marginea taberei, cea mai frumoasă casă din orășelul acesta tânăr, dar cu toate astea izolată pe un pământ mai puțin prielnic deoarece, la fel ca oamenii din tabără, și proprietarul aparținea unei rase îndoielnice. Bărbatul cărunt intră și se opri o clipă să admire gravurile de pe ușă, cu precădere dragonii ornamentali surprinși în ipostaze de viață, cu aripile desfăcute și scuipând văpăi de foc. Negustorul atinse ușor ochiul albicios al fiarei. Apoi, cu o voce încordată și nemulțumită, servitorul rosti:

— Domnule, vă caută cineva.

Zephyr făcu privirea roată în salon, dar nu zări pe nimeni.

— Am rugat-o să aștepte în pivniță. Nu știam unde altundeva s-o las.

— Cine e? dori să știe bătrânul.

Când auzi numele ei, porunci:

— Să vină numaidecât.

— O femeie de teapa ei? mormăi servitorul neîncrezător.

— Da, și e ultima sarcină pe care o vei îndeplini. Însoțește-o în salon, ia-ți banii pe două săptămâni de lucru, apoi împachetează

și ești liber de orice îndatorire.
Ridică un deget acuzator.
— Să-ți lași altă dată judecățile moraliste acasă. Ia-l ca pe un avertisment, de va fi să te mai angajezi cândva.
Atunci când dorea, Zephyr putea să bage spaima în oricine.
Intră în salon, se așeză pe un fotoliu și așteptă. Câteva clipe mai târziu, tânăra localnică își făcu și ea apariția, îngăduindu-și un răgaz să studieze mobila și statuetele de fildeș.
— Am aflat ceva, rosti ea.
— Era de înțeles.
— Așa cum ai bănuit, e barbarul acela plin de bani. Zâmbi, probabil cu gândul la bani. A promis recompense uriașe vânătorilor de dragoni, și unul i-a adus vestea unei descoperiri însemnate.
— Ai auzit cumva unde a fost făcută?
— Nu.
— Știi numele vânătorului?
— Barrow.
Dacă nu era idiot sau geniu, Barrow ceruse deja drepturile de săpături, care trebuiau să apară în arhiva publică. O nimica toată, urma să mituiască funcționarul…
— Au găsit ouă, glăsui dintr-odată fata.
Zephyr nu se lăsa dus de val cu una, cu două. Dar îi fură necesare câteva clipe să repete

cuvântul.

— Ouă. Vrei să zici că sunt mai multe?

— Trei, poate chiar mai multe.

— Ce soi de dragon e?

— Înaripat.

— Un Demon Ceresc? rosti el cu speranță în glas.

— Din câte am auzit eu, da. A descoperit rămășițele intacte ale unui Demon Ceresc, mort în ultima fază de gestație.

Fata surâdea în timp ce vorbea, mulțumită de tot ce se întâmplase.

— N-a sesizat importanța momentului, nici măcar că trăgeam cu urechea. Manmark ăsta… un imbecil plictisitor și arogant.

— O ultimă întrebare, o întrerupse Zephyr. Ce culoare aveau ouăle? Au pomenit cumva?

Fata încuviință în tăcere și aruncă priviri prin cameră. Luă apoi un cub cioplit din cel mai lăptos fildeș de rozător și rosti:

— Erau ca ăsta. Sunt. Perfect conservate.

4

Manmark vorbea ore în șir, de cele mai multe ori fleacuri. Pentru Barrow era un zgomot asemănător vântului, nu-l bucura, dar nici nu-l deranja. Ca să nu pară necioplit mai dădea când și când din cap sau mai făcea câte-o remarcă neînsemnata, însoțită de gesticulația

adecvată. Atunci Manmark continua să turuie, povestindu-i cum era să fii băiatul unor oameni bogați în Vechea Lume, sau de ce considera câinii-urși cele mai scârnave dintre fiare, sau de ce se învârtea pământul în jurul soarelui, sau trăirile unui geniu pe pământ – o minte strălucită, profundă, înconjurată de milioane de proști.

Nemaipomenit cât era în stare un om să îndure, în special când îi fusese promisă o grămadă de monede de platină.

Alături de ei mai lucrau cinci oameni. Patru tineri, niște studenți aduși pentru săpăturile minuțioase. Al cincilea era paznicul, înarmat cu o pușcă lucioasă de ultimul tip și destulă muniție să radă un batalion. Cu câteva luni înainte sa plece în sălbăticie, Manmark îl angajase pe individ să le poarte de grijă, plătindu-l pentru o zi ca asta. Se zvonea că ar fi fost un soi de asasin profesionist, fapt ce-l umplea de mirare pe Barrow. Tipul i se destăinuise în câteva rânduri. Astfel aflase că trecutul său era mai puțin impresionant decât umbla vorba, dar și mai ciudat era că avea temeri total nefondate. Câinii-urși îi provocau fiori, deși Barrow nu avusese niciodată probleme cu ei. Ba chiar și localnicii, oameni îndeobște pașnici, îi provocau coșmaruri.

— Dacă ne atacă în somn? Obișnuia să întrebe paznicul cu glas scăzut și tremurător.

Sunt singur. Trebuie să dorm și eu. Dacă mă trezesc cu lama vreunui nenorocit din ăla spintecându-mi beregata?
— N-ar face una ca asta, îl asigură Barrow, apoi, izbucnind în râs: întâi îți vor despica pieptul, să-ți halească inima.
Erau doar vorbe-n vânt, un zvon caraghios, răspândit de nenumărate romane de duzină. Dar paznicul nu știa mai nimic despre meleagurile astea, în afară de ce mai citise pe ici, pe colo sau bazaconiile pe care i le istoriseau unii prin mahalale sau restaurante luxoase, lăsate acum în urmă pe îndepărtatul continent.
În felul său, Manmark era la fel de nevinovat și naiv. Existau însă momente când se dovedea nu numai interesant, ci și valoros.
În cea de-a doua noapte petrecută în tabără, Manmark dădu pe gât paharul de alcool ciudat-rozaliu, apoi coborî privirile asupra capului uriașei fiare, zicând:
— Viața era atât de diferită pe atunci.
Nimic interesant. Cu toate astea, Barrow încuviință ca de obicei, bolborosind vorbe goale.
— Dragonii se deosebeau foarte mult de noi.
Nu-i limpede ca lumina zilei? gândi Barrow.
— Structura lor internă… Îi aruncă un rânjet larg lui Barrow. Ai idee cum respirau?
Mai rămăseseră ei doi la foc. Studenții se

înfofoliseră în sacii de dormit, după o zi de muncă asiduă, iar paznicul pândea pe o culme din apropiere, înspăimântat de umbrele nopții.

— Curioasă treabă cu plămânii ăștia ai lor, răspunse cel mai în vârstă. Aidoma inimii sau splinei…

— Nu doar curioasă, îl întrerupse Manmark. Erau unici.

Barrow se aplecă să-l asculte mai bine.

— Asemenea nouă, aveau coloană vertebrală. Dar nu ca a noastră. Există diferențe semnificative în felul în care suntem clădiți, diferențe profunde și grăitoare. De parcă două coloane diferite au evoluat pe două făgașuri separate, dar paralele în același timp.

Vorbele păreau să aibă înțeles până la un punct.

— Niște colegi de-ai mei au descoperit înspre nord o fosilă din vremuri străvechi în straturile argiloase ale unei vâlcele. Spre deosebire de ce se întâmplă în majoritatea albiilor de acest fel, părțile perisabile ale stârvului s-au păstrat laolaltă cu carcasa și dinții. Ai auzit de acest loc? Nu? Păi, făpturile alea au pierit cu mult înainte ca primul dragon să apară. Lumea abia mijea ochii, atât de demult au trăit… În străfundurile pământului aceluia negru și argilos zace o creatură vermiformă ce prezintă începuturile unei cozi dorsale. O coloană vertebrală în devenire. Unii spun că ar fi primul

vertebrat.
— Asemenea nouă, se lumină Barrow.
— Alături de acel specimen zace altul. Foarte asemănător, în felul său. Vermiform și enigmatic. Cu toate astea, descoperi diferențe subtile, foarte frumoase.
— În ce fel e diferit?
— Păi, de pildă, are o fărâmă de metal în miezul trupului său simplu.
— Ca splina unui dragon?
— Doar că mai simplă, și compusă din metale obișnuite. Fier, cupru și altele asemenea.
Manmark dădu pe gât băutura și își aținti privirile în foc.
— Firește, plămânii lui se deosebeau mult. Nu inspira și expira aerul prin aceeași deschidere, ci trăgea aerul pe nări, îl filtra prin plămâni și îl elimina printr-un orificiu rectal. Nu știm încă destule să ne pronunțăm. Dar tind să cred că dragonii se descurcau mult mai bine scoțând o cantitate considerabilă de oxigen cu o respirație adâncă.
Barrow, acum interesat de-a binelea, încuviință.
— Mai e și celebra splină, reluă Manmark. Te-ai întrebat vreodată de ce viețățile astea adunau metale prețioase? Ce binefaceri ar fi putut să le ofere?
— Întrebarea mi-a trecut și mie prin cap.
— Aur, platină și uneori argint. Le prețuim

atât de mult pentru că sunt rare, de-acord. Dar mai e un motiv: nu ruginesc mai deloc în prezența oxigenului, dovadă luciul acela minunat. Pentru noile industrii, elementele astea sunt din ce în ce mai valoroase. Știai? Sunt folosite ca suprafețe enzimatice pentru tot soiul de reacții chimice complexe. S-ar putea ca dragonița noastră să fi îmbinat aerul și sângele înăuntrul splinei, cu rezultate impresionante. Chiar foc.

Barrow dădu din cap, de parcă-ar fi înțeles totul.

— Într-o bună zi vom afla ce reacții se petreceau în aceste ființe. Ceva îmi spune că datele obținute vor revoluționa lumea.

— Într-o bună zi, tot ce se poate.

— Crezi că vor trece mulți ani până atunci? Întrebă Manmark. Un rânjet încolți pe chipul său, apoi mai trase o dușcă din paharul aproape gol. N-o să mai prindem noi asemenea schimbări, la asta de gândeai, nu?

— Ăsta-i adevărul, nu?

— Adevărul.

Geniul autoproclamat rămase cu privirile țintă în foc, ochii strălucindu-i de lăcomie și speranțe nebunești.

— Nu se prea știe în afara cercurilor științifice. În urmă cu câțiva ani, un ou nedezvoltat a fost scos din pântecul unui dragon erbivor uriaș. Mort probabil de o sută de milioane de ani și

totuși era alb. După moarte, oul a fost ferit de oxigenul ce străbătea trupul părintelui și a intrat într-un soi de comă adâncă. Nici nu-i de mirare. Se știe că ouăle de dragon sunt extrem de rezistente. Probabil o particularitate moștenită din vremurile când strămoșii lor își depuneau neglijent ouăle în noroi, după care părăseau cuibul, așteptând uneori chiar zeci de ani pentru condiții prielnice. Când te gândești că făpturile astea se deosebeau foarte mult de noi în privința alcătuirii interne… o psihologie net superioară… își permiteau să facă asemenea lucruri…

— Ce vrei să zici? îl întrerupse Barrow. Îmi cer scuze, dar abia dacă înțeleg jumate din ce-mi spui.

— Voiam să spun că dragonii erau nemaipomenit de rezistenți.

Vânătorul de dragoni își îndreptă privirile spre splendidul craniu, spre orbitele sale ca două hăuri.

— E prima oară când aud asemenea vorbe. Există vreo posibilitate ca ouăle de colo… din pământ, după atâta amar de vreme…

— Ții minte oul nedezvoltat de care am pomenit?

Glasul lui se preschimbase-n șoaptă mieroasă, ce-i trăda încântarea.

— Oul erbivorului? S-a scris un articol despre cum l-au disecat. L-am citit de o sută de ori.

Au folosit pânză de diamant ca să taie în coajă și, împotriva oricărei logici... au descoperit lichid înăuntru și un embrion cu șase picioare, mort, dar neatins... fără suflare, dar arăta de parcă-ar fi murit ieri și înmormântarea s-ar fi prelungit o idee prea mult.

5

Trei ouă se făcură patru, apoi cinci, apoi dintr-odată șapte comori zăceau pe sălașul încropit din paie curate, la umbra unei prelate de pânză. În fața acestei minunății, visurile lui Manmark, așa mărețe cum erau, păreau nesemnificative. Toate ouăle erau de o rotunjime perfectă și aveau aceeași dimensiune, anume cât brațul lui întins în diametru. Erau mai grele ca orice ou de pasăre, asta dacă o pasăre ar fi putut să facă asemenea coloși, dar era de înțeles, dat fiind că în învelișul lor intrau compuși ce puneau și astăzi probleme oamenilor de știință – ceramică și proteine ciudate, țesute într-o structură delicată. Materialul cojii era într-atât de bizar, încât deslușirea lui l-ar fi făcut pe oricare faimos. Dar capul lui Manmark era mereu înțesat de distincții însemnate și succese nebănuite, chiar și acum, în timp ce mângâia învelișul cald al celui mai apropiat ou, murmurând:

— Hei, bună.

Studenții stăteau laolaltă, așteptând noi ordine. În spatele lor poposea o căruță trasă de cămile puternice, gata să poarte prețioasa încărcătură în orășel, spre cel mai apropiat punct de cale ferată.

Barrow ședea pe căruță, ținând zdravăn de dârlogi.

Manmark îl observă și pentru o clipă se întrebă de ce privea așa insistent în depărtări. Oare ce vedea de colo sus? Își întoarse și el privirile în aceeași direcție, dar nu zări nimic. Doar un povârniș cenușiu și, ici-colo, câte un pâlc de yucca, până sus unde creasta despărțea cu o linie fină pământul jilav de cerul albastru intens.

Vânătorul de dragoni se uita în gol.

Curios.

Manmark se simțea tulburat, fără un motiv anume. Era pe punctul de-a le spune studenților să încarce căruța. Prea târziu își aminti de paznicul plătit din belșug ce făcea rondul pe creasta aridă, ținând cu ambele mâini de pușcă și aruncând mereu priviri temătoare.

— Unde-i paznicul? se întrebă tânărul.

O clipită mai târziu, șuieratul unui glonț despică aerul și una dintre cămile se prăbuși într-o adâncitură din noroi.

Manmark îngenunche în mijlocul uriașelor ouă

și rămase ca trăsnit.

Studenții se lăsară la pământ, cu privirile holbate la cer.

Barrow rămase cocoțat pe căruță, trăgând cu putere de frâie în timp ce frâna cu piciorul, încercând să le potolească pe cele trei cămile care scăpaseră cu viață.

— Hooo, ușurel, hooo, stați locului.

Ceva din glasul lui îl liniști pe Manmark. Calmul vânătorului îi dădu putere să privească în sus și să-i strige:

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Zgomotul de copite lovind noroiul îi ajunse la urechi – multe copite înaintând la unison – și se întoarse pentru a vedea șase… nu, opt cămile străbătând la pas depresiunea întinsă, fiecare în stare să-nghită pământul, fiecare purtând pe șaua micuță câte-un om înveșmântat în straie fără formă, cu chipul tăinuit sub o mască grea.

Nu-i venea a-și crede ochilor. Doar nu-și luase atâtea măsuri de precauție? Nimeni n-ar fi trebuit să cunoască importanța acestui sit, ceea ce însemna că avea ghinion cu carul. Erau doar niște amărâți de tâlhari călare, ușor de amăgit. Se mulțumeau probabil cu câteva monede de aur devalorizat. Începu să-și facă socoteli peste socoteli, cu mintea la tot soiul de nimicuri, până când liderul lor coborî pușcociul și trase.

Un jet de pământ îl improșcă pe față.

Făcu câțiva pași înapoi, se împiedică și căzu în fund. Îngrozit, începu să cotrobăie prin buzunare în căutarea pistolului adus din Lumea Veche, cu care nu trăsese niciodată.

— Oprește-te, rosti calm un glas puternic.

Era Barrow.

— Dă-le ce poftesc, îl sfătui, de parcă ar fi încercat să liniștească o cămilă agitată.

— Nici gând, bolborosi Manmark. Sunt ale mele.

— Nu mai sunt ale tale... de parcă ar fi fost vreodată.

Călăreții își agitară puștile în aer, poruncindu-i să plece de lângă ouă. Apoi fiecare veni să ia câte un ou, descălecând doar cât să-și îndese trofeul într-o desagă de mătase, țesută pentru a sluji în totalitate acestei misiuni.

Ultima pereche de călăreți era înveșmântată la fel și totuși se deosebea de restul. Unul era plăpând, iar celălalt se mișca asemenea unui bătrân aflat încă în puterea oaselor. Manmark se uită lung la ei. După ce ani de zile își închipuise carne pe oase străvechi, nu-i fu prea greu să ghicească cine se ascundea sub haine.

— Zephyr, murmură el.

Cine altcineva? În orășelul ăsta sau chiar pe întreg tărâmul, cine altul putea să aprecieze importanța descoperirii lui?

— Și tu, rosti el către târfa pe un ton ferm, dar rănit.

Fata ezită pentru o clipă.

Prin îngustimea crăpăturilor, Zephyr îl țintui cu privirea pe adversarul său, apoi ridică brusc mâna și întoarse capul spre liderul călăreților, în semn că luase o hotărâre. Avea de gând să-l ucidă?

Împușcătura ce urmă uimi pe toată lumea. Pe călăreți, pe Zephyr, chiar și pe Manmark. Bubuitura despică aerul, răsunându-le o bună bucată de vreme în urechi, când Barrow rosti:

— Dacă ne punem pe omorâte, tu ești primul, oricine-ai fi. Ai înțeles, bătrâne? Înainte să mă ia la țintă îți înfig un glonț în cap și altu-n inimă.

Barrow stătea în spatele căruței, cu pușca la umăr.

— M-ai auzit, străinule? Ouăle-s ale tale. Ia-le. Pe deasupra, te las cu viață-n tine. Ți se pare un târg bun?

— Acceptabil, rosti apăsat vocea.

Manmark vărsa blesteme peste blesteme în barbă. Dar nu clinti niciun deget când Zephyr puse mâna pe ultimul ou, și își înghiți furia văzându-i pe călăreți cum fac cale întoarsă, cel din urmă cu pușca ațintită spre tabără, în caz că s-ar fi trezit vreunul mai curajos. Lui Manmark însă, curajul îi lipsea cu desăvârșiri.

Când alaiul se făcu nevăzut, tânărul se

prăbuși la pământ, gâfâind și smiorcăindu-se fără să-i mai pese de cei din jur.

Studenții începură să vorbească între ei.

— Mai primim banii oare? se întreba câte unul.

Manmark știa că totul era pierdut.

Dintr-odată, vânătorul de dragoni îngenunche alături de el și rosti cu un ton distrat:

— Bine, hai să discutăm condițiile.

— Ce?

— Condițiile, repetă el, apoi izbucni în râs: Cât ai să mă plătești dacă îți înapoiez ouăle?

— Dar cum se poate una ca asta?

— Încă nu știu. Fă-mi o ofertă ca lumea și mă gândesc cu la ceva.

Manmark era de-a dreptul zăpăcit.

— Ce vrei să zici? Sunt șase, mi-au omorât paznicul… ce șanse crezi că ai?

— Am luptat în război, replică Barrow.

— Mulți au luptat.

— Dar puțini au luptat ca mine. Și aceia nu s-au descurcai prea bine.

Manmark rămase cu privirile pironite în ochii lui negri și neclintiți. Nu avea de ales, așa că îngăimă:

— Da, oricât m-ar costa. Ajută-mă!

6

Era cea mai bună locomotivă pe care-o

puteau găsi într-un răstimp așa scurt – o mașină de fier, foc, abur și zgomote monotone, asemenea răsuflării unei făpturi uriașe din vechime, iar peste toate acestea funingine. Detaliile erau importante pentru Zephyr, așa că angajase câțiva muncitori să picteze ochi de dragon în față și aripioare roșii pe lateral, iar când sarcina nu fusese dusă cu succes la îndeplinire, angajase o altă echipă să repare stricăciunile. Doi mecanici întrețineau focul, iar un al treilea era tot timpul gata să-l schimbe pe cel ce va obosi. Locomotiva trăgea un vagon blindat, în care inițial trebuiau să fie transportate splinele și solzii, o fortăreață pe roți placată cu oțel, oferind adăpost celor șase mercenari înarmați să țină piept unei armate întregi, ce păzeau singura încărcătură: șapte ouă albe. În spate venea vagonul personal al lui Zephyr, luxos și scăldat în razele soarelui, cu excepția unei camere mici de la spate, fără geamuri, ce servea pe post de baie.

Planul inițial era să transporte splinele înspre est. Însă ouăle erau prea importante pentru a risca să le piardă pe tărâmul barbarilor. De aceea, Zephyr poruncise ca trenul să ia direcția munților, spre Meleagurile de Vest. Înainte să plece, trimisese prin telegraf un mesaj codificat. La Golful Mare urma să-l aștepte un vapor cu abur, ce avea să-l ducă pe tărâmul fantastic al amintirilor din copilărie.

— Au trecut ani de zile de când n-am mai fost pe-acasă.

Tânăra îi adresă un zâmbet.

— Îți mulțumesc că m-ai luat cu tine, spuse ea pentru a doua oară.

— Atât puteam și eu să fac. Un gest înțelept că m-ai rugat să te iau. Dacă Manmark și-ar fi dat seama că tu ești vinovată...

— Și pentru asta... îl întrerupse ea, zornăind cu subînțeles punga doldora de bani.

— Meriți cu prisosință toți banii. Pentru ajutorul acordat, îți voi fi mereu recunoscător, doamnă...

Era o singură linie principală, întretăiată pe alocuri de linii secundare și reguli pentru mersul trenurilor. Însă Zephyr împărțise mită în stânga și-n dreapta, suficient cât să nu-l deranjeze niciun tren de pe lume. Pe măsură ce câștigau în viteză, împinși de motorul ce răsufla tot mai repede, Zephyr își aruncă ochii pe fereastra blindată, unde pe dreapta se ivise un indicator pictat de mână: „Părăsiți Vâlceaua însorită. Orașul cu cea mai mare creștere a populației din zonă”.

Ciudat să scrii așa ceva. Zephyr dădu drumul unui hohot de râs, apoi spuse din nou:

— N-am mai fost acasă de când eram tânăr.

— Mi-ar face nespusă plăcere să văd Marele Continent.

Ce-avea să se aleagă de făptura de lângă el?

Zephyr se gândise și la asta, dar voia bună îl purtă pe făgașuri mai prietenoase.
Fata își dosi punga de bani.
— Știi de ce i se spune Râul Dragonului?
— Nu.
Îi venea greu a crede, dar o prostituată își duce traiul trăgând mult cu urechea, iar la vârsta lui n-avea ce să facă cu ea decât să discute, deocamdată cel puțin.
— Firește că există și alte straturi de fosile de-a lungul râului. Oasele, ghearele și solzii dragonilor fac parte din trecutul poporului meu. Un popor străvechi. Poate cel mai vechi din lume. Din zorii civilizației, dragonii au fost zei, iar împărații au fost fiii și fiicele lor pe pământ.
Fata avea ochi strălucitori de jad și surâdea fermecător.
— Povestea mea preferată, adevărată sau nu, e despre un împărat dintr-a cincea Dinastie.
Zephyr privi lung înspre miazănoapte, la pământul sfărâmat și sculptat de ploi.
— Se spune că a găsit un dragon zburător. Oasele și solzii erau neatinse, la fel și inima și splina. Sub splină a descoperit ouă. Se povestește că erau pe puțin două. Unii zic c-ar fi fost șase, dar că numai doi dintre pui au supraviețuit. După trei săptămâni petrecute în soarele fierbinte – și grație bunătății împăratului, aș adăuga eu puii de dragon au

ieșit în sfârșit din găoace. Frați erau, iar el le era stăpân. Împăratul se lăsase mereu în grija altora. De data asta însă luă o hotărâre înțeleaptă. Nu permise nimănui să se îngrijească de noii săi prieteni, ci îi crescu chiar el, cu propriile sale mâini. Un accident îl scurtă de o mână, dar nu era mare pierdere. Le poruncise paznicilor să nu-l scurteze de cap pe dragonul nărăvaș. Pentru milostivenia sa, cei doi frați dragoni îi purtară dragoste împăratului pentru tot restul vieții.

Tăcu pentru o clipă, cugetând la ce avea să rostească.

— Măreţul meu popor se afla într-un moment de cumpănă. Barbarii cutreierau stepa, precum și munții, iar oamenii mării prădau țărmurile. Multe izvoare – și nu doar cele din sânul poporului meu – spun că un împărat cu o singură mână a apărut în văzduh pe spinarea fiarelor înaripate. Lighioanele erau uriașe, bizare și zburau cu iuțeala vântului. Împroșcau un foc misterios pe nări și așa puternice cum erau, trebuiau să mănânce o mie de dușmani pe zi ca să-și ție foamea-n frâu. Un detaliu mitic greu de crezut, pe care nu l-am tăgăduit decât recent, în urma unor lecturi științifice despre alcătuirea internă a dragonilor. De-abia acum am înțeles de ce aveau un apetit așa de mare.

Fata încuviință, atentă să nu-i scape niciun

cuvânt.

— Am fost un băiat sceptic și nu m-am încrezut niciodată în povestea cu dragonii războinici ai împăratului. Conducătorii iluștri nu aveau nevoie de monștri pentru a-și izbăvi poporul. Dar m-am înșelat. Știu de ceva vreme. Dacă doi monștri mi-au salvat poporul atunci, gândește-te ce-ar putea să facă șapte astăzi... mai ales dacă sunt și femele printre ei, fertile și doritoare să se-mperecheze cu frații lor.

Fata ridică din umeri, dar nu spuse nimic.

Trenul își continua drumul spre apus. Locomotiva părea solidă și de neoprit.

— Și noi avem o poveste, murmură ea. Poporul meu vreau să zic.

— Despre dragoni? Da, mi se pare firesc.

— Când am atins vârsta potrivită poveștilor, mi s-a spus că lumea adăpostește mii de dragoni în pântec și că, din când în când, din motive pe care doar zeii le cunosc, câte unul este lăsat să iasă. Povestea are noimă, zic eu, dacă ce-am auzit până acum e adevărat și ouăle pot dormi o veșnicie în pământ.

— Chiar și de la o singură femelă fertilă, un singur ou ar fi lăsat pradă eroziunii. Da, părea o explicație firească.

— Dragonii zămisliți pier întotdeauna de singurătate. Din glas îi răzbătea tristețea, de parcă nefericirea dragonilor ar fi atins-o și pe

ea cândva.

— Ucid și pârjolesc, tânjind să găsească un seamăn, apoi zboară la înălțimi prea mari, ca să-și pună capăt nefericitei vieți, și de aceea dragonii nu se pot întoarce în lumea asta.

— O poveste des întâlnită, rosti Zephyr. Poate că peste tot în lume circulă mituri asemănătoare.

— Nu am terminat încă povestea, spuse ea, încercând parcă să se apere.

— Chiar așa?

— Mai sunt multe de zis.

O vreme rămaseră amândoi tăcuți. Fata nu părea dornică să mai povestească, iar Zephyr nu avea chef să-și mai împuie mintea cu legendele altora. Privi pe geam, la pustiul dinspre miazăzi, când de undeva de sus se auzi o bufnitură de parcă un camion plin de dinamită ar fi sărit în aer. De-ndată se auzi și scârțâitul frânelor, urmat de zguduituri puternice în tot trenul care încerca din răsputeri să rămână pe șine.

Cei doi fură aruncați din scaune.

Zephyr fu primul în picioare, la timp să audă primele împușcături din vagonul blindat. Privi din nou înspre miazăzi, dar nu văzu nimic, așa că se așeză pe vine și privi înspre miazănoapte. O formă singuratică înainta spre ei, înarmată cu o pușcă pe care nici nu se obosea s-o folosească. Pășea cu încredere pe

iarba pipernicită, expus focului mercenarilor. Deși majoritatea gloanțelor își găseau ținta, nu reușeau decât să scoată scântei și zgomote ascuțite. Și asta, realiză Zephyr, pentru că atacatorul purta un costum acoperit cu solzi de dragon. Cu o migală ieșită din comun, bărbatul se obosise să-și prindă fâșii de postav între brațe și piept, ca și cum ar fi avut aripi, iar chipul era ascuns de o mască pe care desenase ochii plini de răutate ai unui dragon extrem de furios.

7

Cu asta se ocupase Barrow pe timpul războiului. Într-un pluton format din soldați aleși pe sprânceană, își punea costumul și lua pușca, mereu prea grea pentru a fi purtată mai mult de câtiva pași, abandona orice teamă sau judecată sănătoasă, apoi, alături de tovarășii lui, se arunca în gura dușmanului pe care-l lăsa să tragă în voie, așteptând momentul când putea să-i omoare pe toți fraierii care nu găsiseră de cuviință să dea bir cu fugiții.

Trăia din nou războiul, și ura asta.

Costumul nu se ridica la înălțimea celui purtat în război. Studenții lui Manmark se pricepeau de minune să prindă solzii de haine, că doar petrecuseră ani de zile asamblând oase vechi,

dar nu avuseseră suficient timp să facă o treabă durabilă. Solzii erau anume înclinați să devieze gloanțele într-o parte sau alta, dar nu peste tot. La fiecare lovitură se alegea cu o vânătaie. Două lovituri succesive în piept îi frânseră o coastă sau două, îngreunându-i mersul. Apăsarea hainelor și oboseala îl făceau să-și dorească sfârșitul.

Plutonul său fusese aproape invincibil, dar când războiul se sfârșise, cei care nu fuseseră uciși de lovituri norocoase sau sfârtecați de tunuri erau înnebuniți de groază. Barrow era o excepție, nu încasase atâtea gloanțe și îi ciuruise mai bine pe cei ce voiau să-i facă felul.

Acum studia prin crăpăturile fine ale măștii gurile de foc din vagonul blindat. Se opri, îngenunche și cu o îndemânare dobândită după multe exerciții, ridică arma și umplu capul unuia de plumb.

Încă două gloanțe îl loviră pe Barrow, unul în piept, iar celălalt îi rase pielea capului.

Se clătină, respiră adânc să-și revină în fire, ținti și trase. Nu omorî pe nimeni, dar în spatele blindajului un mercenar izbucni în urlete.

Celor rămași le veni în sfârșit mintea la cap. La strigătul unuia, deschideau focul simultan.

Barrow fu doborât la pământ.

Un alt strigăt și rafala de gloanțe îl lovi ca un

baros.

Dacă lucrurile continuau așa, aveau să-i frângă toate oasele.

Își vedea moartea cu ochii și cu toate acestea nu reușea să înainteze. Cum ajunsese în locul acesta îngrozitor? Nu-și amintea. Se ridică, așteptând să încaseze încă o rundă de plumb... o altă voce strigă și țiuitul unei puști de altă natură îi ajunse la urechi.

Pământul din fața sa fu împroșcat în toate direcțiile, iar acum între picioarele sale zăcea o Gheară a lui Dumnezeu.

Drăcia naibii, cineva avea un doborâtor-de-dragoni.

Dacă stătea locului era sortit pieirii. Panica și reflexele îl ajutară să se ridice în capul oaselor, și o luă la fugă pe picioarele istovite, numărând secundele în care și-l închipuia pe individ meșterind la culata puștii aceleia îngrozitor de mari, vârând pe gâtul ei încărcătura prețioasă și luându-i la ochi.

Când crezu că sosise momentul, schimbă brusc direcția.

Gheara biciui aerul, ratându-l de puțin.

Cei trei mecanici stăteau ghemuiți în locomotiva cu ochi de dragon. Se vedea de la o poștă că nu se așteptaseră la un schimb de focuri. Barrow ațintí pușca spre ei, iar aceștia săriră grămadă și o luară la goană spre oraș.

Paznicii vagonului blindat slobozіră o altă

rafală. Dar Barrow se adăposti după tender, zădărnicindu-le efortul. La câțiva pași de vagon, scoase o desagă până acum ferită vederii, desfăcu fitilul și trase din apropiere pentru a-l aprinde. Se apleca și, cu mâna liberă, aruncă desaga sub vagon, după care se îndepărtă atât cât să-l vadă cei dinăuntru stând înaintea lor de parcă n-ar avut nicio grija pe lume.

— E destulă dinamită sub voi cât să arunce vagonul în aer și să-l facă bucățele. Fitilul e lung. Dar în locul vostru n-aș sta prea mult pe gânduri înainte să iau o hotărâre înțeleaptă.

Cât ai zice pește zăvorul ușii se dădu în lături. Dinăuntru ieșiră cinci bărbați, aproape călcându-se în picioare. Nu erau înarmați, iar unul dintre ei sângera la umăr.

— Fugiți, îi sfătui Barrow.

Mercenarii o luară și ei la goană pe urmele mecanicilor.

Fitilul ardea neabătut. Trecu de pânza desagii, fâsâi de câteva ori și se stinse.

Barrow își strecură privirea în vagonul fără ferestre. Cele șapte ouă zăceau în șapte lăzi de stejar, dar nu asta îi captase atenția. Privea fix la omul pe care-l împușcase în față, cu mintea aiurea.

Cineva trase piedica puștii în apropierea sa.

Barrow se întoarse doar pentru a vedea butoiașul cu multe adâncituri și apoi pe

bătrânul venetic care se chinuia să țină pușca drept. De la distanța asta, orice muniție de dragon era fatală. Dar intuiția îi spuse lui Barrow că dacă avea să lase pușca jos, celălalt va ezita să tragă. Câteva secunde în plus de viață nu strică, mai ales dacă nu trebuie să faci nimic.

— Sunt o ființă prevăzătoare, rosti Zephyr.

— Ești mai deștept ca mine, fu de-acord Barrow.

— Detaliile, șopti bătrânul, strecurând două degete după trăgaciul de alamă. Lumea se sprijină pe detalii minuscule, dar hotărâtoare.

În spatele său apăru un detaliu, unul cât se poate de drăguț, așa cum și-l amintea Barrow. Ridică o pungă doldora de galbeni și o coborî năprasnic pe țeasta bătrânului, care lăsă pușca să-i cadă din mâini. În urma descărcării, Gheara lui Dumnezeu se răsuci în aer și se reîntoarse în străvechiul Pământ.

8

Manmark scoase căruța din depresiune și dădu bice cămilelor rămase în viață care iuțiră pasul în direcția trenului nemișcat. Era totuși o distanță mare de străbătut prin câmp deschis, fără posibilitatea de a se adăposti. Avu timp să-i privească pe Barrow și pe fată prin binoclu. Îl cuprinse îngrijorarea, apoi îl văzu pe

Zephyr ridicându-se în picioare și discutând puțin cu vânătorul de dragoni. În acest răstimp, studenții lui Manmark vorbeau cu încântare despre viitorul strălucit ce li se așternea dinainte, fiecare închipuindu-și ce va face cu partea lui de recompensă. Vorbeau despre dragonii ce aveau să se nască în curând și făceau presupuneri privind cuștile ce vor ține la respect temutele fiare sau cât vor plăti oamenii să-i vadă sau la ce experimente vor fi supuși acești călători din alte vremuri.

Oare ce-i spunea Zephyr vânătorului de dragoni?

Desigur, vicleanul negustor încerca să-i bată oferta. Și dacă reușea? Ce se făcea dacă Barrow schimba brusc tabăra?

— Priviți norul acela, spuse un student.

Undeva înspre miazăzi, tropotul copitelor ridicase un noi de praf în văzduh, purtat acum de vântul boreal peste ceea ce părea a fi o mică turmă de rozătoare în goană.

Manmark vârî mâna în buzunar după pistol, chibzuind la ce să facă.

Dacă se ajungea la asta, ar fi găsit curajul necesar?

Probabil că nu. În ultimele zile, Manmark învățase mai presus de orice că nu e făcut pentru lupte și crime.

Vârî pistolul la loc și scoase binoclul prin care văzu în secvențe tremurate un Zephyr amuțit

și un Barrow cu privirea pierdută în zările sudului. Doar prostituata care stătea între cei doi mai vorbea, gesticulând puternic.

Teama încolți în sufletul său.

Biciui din nou cămilele și strigă:

— Trebuie să ne grăbim. Iute!

Căruța era însă grea și pe deasupra lipsea o cămilă, și mai avea încă o distanță mare de străbătut în câmp deschis. Norul de praf aproape că învăluise trenul, iar la adăpostul lui veneau zeci sau poate sute de băștinași călare pe animalele lor preferate, ponei pe jumătate îmblânziți, un trib întreg galopând spre comorile pe care Manmark nu avea să le mai vadă niciodată.

9

Glasul ei era liniștit, dar ferm.

— Povestea mea favorită spune că dragonii vor zbura din nou prin văzduhurile lumii. Vor ieși din pământ pentru a pune stăpânire pe ceea ce li se cuvenea dintotdeauna și doar acei oameni care-i vor ajuta vor fi cruțați. Ceilalți vor fi răpuși și mâncați. Doar cei aleși vor fi lăsați să trăiască după placul lor, sub aripile ocrotitoare ale zeilor renăscuți.

Zephyr își freca încet rana de la cap, încercând să-și limpezească gândurile. Zadarnic, acum toată inteligența și toți banii

de pe lume nu-i mai foloseau la nimic. Chiar și cu capul în pioneze înțelese acest adevăr inexorabil.

Fata i se adresă acum bărbatului înveșmântat în solzi de dragon.

— Oamenii tăi pociți ne-au cotropit țara și au prădat tot ce-au găsit. Ați adus cu voi bolile și lichiorul și ne-ați ucis turmele. Dar acum e timpul să distrugem tot ce ați clădit aici, iar copiii mei vor lua în stăpânire toate pământurile dintre ape.

O fată inteligentă și nemiloasă, hotărî Zephyr. Se pricepuse de minune să-i ducă pe toți de nas, chiar și pe el.

Barrow se întoarse pentru a-i privi pe călăreții ce se apropiau. Se lepădase de mască, dar răsufla în continuare greu, istovit de luptă și înspăimântat. Cu puțin noroc putea să dea gata o mână de mercenari. Dar nu putea să țină piept unui popor de sălbatici înarmați cu puști și furioși.

— Ai nevoie de mine, murmură el.

Fata nu-i dădu atenție, în schimb Zephyr întrebă:

— Cum adică? Cine are nevoie de tine?

— Ea, răspunse Barrow.

Apoi întinse un deget către călăreți.

— Ar face bine să-mi caute sprijinul.

Fata râse.

— De ce?

— Când eram copil, creșteam pui de pasăre. Am aflat că micuții mei prieteni îmi acceptau cu mai multă bucurie mâncarea și dragostea dacă purtam o șosetă pe mână, pictată astfel să semene cu părinții lor pierduți.

Ropotul copitelor era din ce în ce mai puternic, mai apropiat.

— În costumul ăsta mare sunt un om mare. Presupun că e mai mare decât orice straie aveți voi. Sunt destul de curajos să fac lucruri tâmpite. Veți avea șapte dragoni în grijă… pe care va trebui să-i hrăniți, să-i feriți de primejdii, să-i îmblânziți dacă vă stă în puteri… n-ați vrea să aveți pe cineva dornic să-și asume riscul ăsta zi de zi?

Zephyr chicoti.

Fără doar și poate, Barrow era cel puțin la fel de surprinzător ca fata, și poate de două ori mai curajos.

Fata îl privi lung pe bărbatul îmbrăcat ca un dragon, dintr-odată interesată.

Zephyr râse de-a binelea acum.

Praful des și fin învăluia trenul, acoperindu-le glasurile. Apoi, fata se întoarse către ai săi, ridicând vocea pentru a fi auzită.

— Vă aduc dragoni!

— Așa se face că sunt opt! Opt dragoni cu care să clădim o lume nouă…

James L. Cambias - Oceanul orbilor

James L. Cambias a fost finalist al Premiului James Tiptree Jr. Memorial, ediția 2001, cu povestirea *Diagram of Rapture;* a fost de asemenea finalist al Premiului John W. Campbell din 2001 la secțiunea cel mai bun scriitor debutant. A publicat frecvent în *The Magazine of Fantasy Science Fiction, The Journal of Pulse-Ponnding Narratives, Crossroads: Tales of the Southern Literary Fantastic*, *All-Star Zeppelin Adventure Stories, Hellboy: Odder Jobs* și câteva din *Antologiile Dozois.* Născut în New Orleans, el locuiește în prezent în Deerfield, Massachusetts, împreună cu soția și copiii.

În următoarea povestire avem o analiză pătrunzătoare care ne demonstrează cum presupunerile culturale ți se pot întoarce împotrivă.

*

Spre sfârșitul celei de-a doua luni petrecute la Stația Hitode, Rob Freeman inventase deja optzeci și cinci de feluri în care l-ar fi putut ucide pe Henri Kerlerec. Asta îl făcea să ocupe locul al treilea în clasamentul stației – Josef Palashnik ocupa primul loc, cu o sută patruzeci și trei de metode, urmat de Nadia Kyle, cu nouăzeci și șapte. În general, numărul și sălbăticia metodelor sugerate își găseau

explicația în numărul de ore pe care fiecare dintre concurenți îl petrecuse alături de Henri.

Josef, în calitate de pilot de submarin, trebuia să trăiască foarte aproape de Henri mai bine de treizeci de ore săptămânal, astfel că lista lui se concentra asupra unor metode rapide și brutale, adecvate unui spațiu restrâns și închis. Nadia împărțea același laborator cu Henri – ceea ce, practic, însemna că ea trebuia să efectueze disecțiile în bucătărie, ori pe podeaua din propriul dormitor – iar tehnicile ei cuprindeau otrăvuri aproape necunoscute și capcane foarte subtile.

Specialitatea lui Rob erau fotografia subacvatică și funcționarea aparaturii dirijate de la distanță. Pe parcursul instruirii, fusese făcut să creadă că va filma forme exotice de viață de pe Ilmatar, explorând mediul unic al acelei lumi înghețate și îndepărtate, ajutând echipa de oameni de știință să înțeleagă biologia și ecologia lumii extraterestre. La o săptămână după sosire, s-a trezit oarecum blocat în rol de cameraman personal al lui Henri Kerlerec, dar și de om bun la toate, pus de public, incapabil să scape din sala de spectacol. Lista lui de metode de ucidere începea cu „strangularea lui HK folosind colierul acela ridicol” și continua cu secționarea furtunului de alimentare cu aer de la costumul de scufundare al lui Henri,

blocarea lui într-un canal de încălzire, abandonarea în mijlocul oceanului fără busolă inerţială şi oferirea ca hrană pentru un exemplar de Aenocampus. Unii dintre ceilalţi oameni de la staţie, care citiseră în mod curent gazeta de perete secretă, intitulată „Moarte lui HK”, protestaseră, susţinând că ultima metodă dovedea prea multă cruzime faţă de Aenocampus.

Rob aflase prima oară despre ideea de a-l ucide pe Henri când participase la o petrecere dată de Nadia şi soţul ei, Pierre Adler, în camera lor, imediat după ce vehiculul de aprovizionare ieşise de pe orbită, pornind în călătoria de şase luni spre Pământ. Având patru oaspeţi, abia dacă aveau loc să respire, iar ca să evite suprasolicitarea ventilatoarelor, trebuiseră să stea cu uşa deschisă. Drept băuturi răcoritoare avuseseră pepeni din grădina hidroponică, în care injectaseră vodcă produsă chiar de ei din cartofi. Au băut vodca având aromă de pepene până când au golit fructul, după care l-au tăiat în felii care păstraseră aromă de alcool.

— Am mai inventat o metodă, a spus Nadia, după cea de-a treia felie de pepene. Ţinem o bucăţică de hârtie în apropiere de Miez vreme de câteva luni, până devine radioactivă, după care îi scriem pe ea o scrisoare ca din partea unei admiratoare şi i-o strecurăm pe sub uşă.

Ar păstra scrisoarea în colecție și ar muri din cauza expunerii la radioactivitate.
— Durează prea mult, a obiectat Josef. Chiar dacă ar păstra-o în buzunar, tot ar dura ani până când i-ar veni de hac.
— Da, dar tu te-ai simți satisfăcut urmărindu-l cum îi cade părul, a precizat Nadia.
— Aș prefera să-l încui într-o cameră din apropierea reactorului, a spus Josef.
— Despre cine discută? a întrebat Rob.
— Despre Henri Kerlerec, i-a șoptit persoana care stătea strivită alături de el, pe pat.
— Iradiați-i gelul de păr, a sugerat Pierre. În felul ăsta, ar folosi zi de zi tot mai mult, iar substanța i s-ar afla aproape de creier.
— Ha-ha! Păi, creierul i-a murit de ani de zile!
— Înlocuiți-i argonul din aparatul de respirat cu clor, a sugerat cineva pe care Rob nu a reușit să-l vadă, după care în încăpere s-a făcut liniște.
Henri stătea în pragul ușii. Ca de obicei, rânjea.
— Plănuiți uciderea cuiva? Sper că e vorba de stimatul nostru director de stație.
Apoi a aruncat o privire în spate, să fie sigur că doctor Sen nu avea cum săi audă vorbele.
— M-am gândit la o tehnică infailibilă: îl lovesc în cap cu o bucată mare de șuncă ori cu ceva de genul ăsta, iar când vin polițiștii, le servesc șunca pentru a distruge proba. Nici măcar nu

și-ar da seama ce fac!

— Asta e o idee furată dintr-o povestire de Roald Dahl, a murmurat Nadia. Iar acolo era vorba de o pulpă congelată de miel.

Henri nu a auzit-o.

— Ai înțeles care e partea cea mai frumoasă? Polițiștii mănâncă arma cu care s-a comis crima. După ce ajung pe Pământ, poate scriu o povestire polițistă pe tema asta. În fine, noapte bună tuturor!

Apoi le-a făcut un semn scurt cu mâna și a plecat spre Habul Trei.

În acea dimineață, Rob se străduise să conceapă o soartă deosebit de sadică pentru Henri, însă acesta din urmă l-a trezit la ora 5:00 – cu trei ore mai devreme! – convocându-l în cel mai mare secret în camera de scufundări.

Aceasta ocupa toată suprafața Habului Unu. Era o încăpere spațioasă, de formă circulară, unde costumele de scufundare și aparatura de respirat stăteau așezate de-a lungul pereților, cu băncile necesare fiecărui scufundător pentru a se îmbrăca și un bazin în formă de lună, pe unde exploratorii tereștri puteau pătrunde în oceanul întunecat de pe Ilmatar. De obicei, era cea mai rece încăpere din întreaga stație, care ajungea la multe grade sub zero din cauza temperaturii apei de mare.

Henri era acolo, așteptând la baza scării de

acces. Imediat ce Rob a coborât, a închis bocaportul.

— Acum putem discuta între noi, fără martori. Vreau să-ți încredințez o misiune importantă.

— Ce anume?

— În noaptea asta, la ora unu, facem o scufundare. Să nu povestești nimănui. Să nu faci nicio mențiune în jurnalul de scufundări.

— Cum asta? De ce la noapte? Și de ce a trebuit să mă scoli la ora cinci dimineața ca să purtăm această discuție?

— Trebuie să rămână strict secretă.

— Henri, nu mișc niciun deget până nu-mi spui exact ce se petrece. Ajunge cu misterele.

— Vino să vezi.

Henri l-a condus pe Rob la ecluza ce dădea în Habul Trei, a întredeschis-o cât să poată arunca o privire înăuntru, apoi i-a făcut semn să-l urmeze, și au pornit împreună către porțiunea de laborator pe care o împărțea cu Nadia Kyle. Era o cămăruță cam de două ori mai spațioasă decât o cabină de dormit, burdușită cu artefacte locale, discuri nemarcate și acvarii în care se aflau specimene vii. În mijloc era un recipient mare de plastic cenușiu, înalt de un stat de om. Era acoperit cu semne chirilice în creion, și avea o etichetă de expediere UNICA de culoare bleu.

Henri a atins o încuietoare cu buricul degetului mare, și în cutie s-a deschis o ușă,

lăsând la vedere un costum de scufundare foarte masiv. Era în întregime negru, până și vizorul, avea o înfățișare zveltă și nu prezenta nicio cusătură.

— Frumos costum. Dar ce e atât de secret la el?

— Nu e un costum obișnuit, a precizat Henri. Am aranjat în mod special să-mi fie trimis. Nimeni nu mai are așa ceva. E un costum folosit de marina rusă, și nu poate fi detectat, fiind utilizat pentru dezactivarea minelor inteligente sau a emițătoarelor de sonar. Suprafața lui este complet non-ecou. Rămâne invizibil pentru orice tip de sonar. Până și înotătoarele scot foarte puțin zgomot.

— Cum funcționează? l-a întrebat Rob, îmboldit de spiritul lui ingineresc.

Henri a ridicat din umeri.

— Ăsta e un aspect care-ar trebui să-i roadă pe tehnicieni. Pe mine mă interesează doar să funcționeze. Și nu se poate altfel – m-a costat șase milioane de euro să-l aduc aici.

— Bravo, acum ai cel mai tare costum de scufundător de pe Ilmatar. De ce-l ții sub cheie? Sunt convins că biologii ar dori să se apropie de formele de viață de aici fără să fie auziți.

— Puah. După ce realizez ce mi-am propus, pot să studieze creveți și viermi cât poftesc. Însă mai întâi o să-l folosesc pentru a-i observa

pe ilmatarani de aproape. Închipuie-ți, Robert! O să pot înota printre casele lor, poate chiar să și intru în ele! Să ajung atât de aproape cât să-i ating. Nici nu vor băga de seamă că mă aflu acolo!

— Păi, cum rămâne cu regulile privind contactele cu băștinașii?

Cel mai supărător aspect al proiectului Ilmatar era interzicerea oricărui contact cu ființele înzestrate cu rațiune de pe planetă. Comisia Națiunilor Unite care răspundea de această misiune susținea cu insistență că era nevoie de un studiu mai aprofundat al populației locale. Rob bănuia că se străduia să liniștească într-un fel grupurile de influență de pe Pământ, care solicitau închiderea Stației Hitode și retragerea oamenilor de pe Ilmatar.

— Contact? Ce contact? N-ai auzit? Ilmataranii nici nu mă vor vedea! Voi sta printre ei, filmându-i de la mică distanță, dar în costumul ăsta o să rămân invizibil.

— Doctorul Sen o să facă un scandal monstru când va afla.

— Până să afle, eu voi termina. Ce-ar putea să-mi facă? Să mă trimită acasă? Următoarea navă o să mă ducă înapoi pe Pământ, unde o să fiu primit triumfal.

— Nici agențiilor spațiale n-o să le placă.

— Robert, înainte de a pleca de pe Pământ, am făcut unele verificări. Știi câți oameni

accesează cu regularitate siturile agențiilor spațiale sau se abonează să primească ultimele știri? În jur de cincizeci de milioane din întreaga lume. Știi câți oameni au urmărit filmul făcut de mine în cursul expediției de pe Titan? Nouăzeci și șase de milioane! Am avut de două ori mai multe vizite, iar asta mă face să fiu de două ori mai important. Toate agențiile țin la mine.

Rob a socotit că cifrele erau scoase din burtă de Henri, sub impulsul momentului, așa cum era cazul cu mai toate cifrele pe care le vehicula, dar era probabil adevărat că Henri Kerlerec, renumit explorator, om de știință, dar și curtezan nerușinat al mass-mediei, se bucura de o popularitate mai mare decât restul participanților la întregul program interstelar.

Se simțea aspirat de vârtejul puternic stârnit de personalitatea lui Henri și a făcut o încercare de a lupta împotriva lui.

— Nu am chef să dau de bucluc.

— Nu ai niciun motiv de îngrijorare. Cobori aici cât mai discret pe la doisprezece și jumătate și pregătești totul. Aduci camerele și două motoare silențioase de propulsie. Dar și unul sau doi roboți fără pilot. Eu o să îmbrac acest costum și la ora unu ieșim. Cu ajutorul propulsoarelor, putem ajunge până la Maury 3. Acolo se află o mică așezare a ilmataranilor.

— Drumul e cam lung ca să ajungem acolo cu propulsoarele. Maury 3 este la aproape șaizeci de kilometri depărtare, dacă nu mă înșel.
— Trei ore dus, trei ore întors, și probabil că vom sta două ore acolo. Ne întoarcem pe la nouă, cât ceilalți sunt încă la micul dejun. S-ar putea să nici nu bage de seamă că am fost plecați.
— Și dacă nu se-ntâmplă așa?
— Atunci o să le spunem că am făcut niște filmări ale habitatelor din împrejurimi, a spus Henri, și s-a apucat să încuie cutia costumului de scufundări. Te asigur că nu vor bănui absolut nimic. Și lasă în seama mea toate explicațiile. Acum nu vreau să mai aud nici o vorbă! Avem prea multe de făcut. O să dorm în după-amiaza asta, ca să fiu proaspăt pentru scufundarea de la noapte. Și tu, la fel. Și să nu sufli o vorbă nimănui!

Coadă-Lată e nervos. Nu reușește să fie atent la vorbitor, și verifică mereu ruloul pe care are scris textul. Urmează la cuvânt, și e prima lui prezentare ținută în fața Adunării de Savanți Apă-Amară. Este un fel de interviu, iar el speră ca membrii companiei să considere interesantă lucrarea lui, invitându-l apoi să li se alăture.
Carapace-Netedă 24 Bălegar își încheie cuvântarea privind creaturile de la altitudini

mari și răspunde apoi câtorva întrebări adresate de public. Nu sunt întrebări la care se răspunde ușor, iar Coadă-Lată este îngrijorat ca nu cumva să se facă de râs în fața distinșilor savanți. După ce termină, Cleşte-Lung 16 Apă-Amară pocnește din clești, cerând să se facă liniște.

— Permiteți-mi să-i adresez salutări lui Coadă-Lată 38 Pantă-Nisipoasă, care vine de foarte departe ca să ne vorbească despre limbi străvechi. Coadă-Lată?

Acesta este cât pe ce să scape ruloul cu textul, însă reușește să-l prindă la vreme și se deplasează către capătul încăperii. Este o cameră minunată pentru prelegeri, având podeaua în pantă și pereții de piatră ponce insonorizantă, astfel că participanții pot auzi totul în mod direct. Găsește capătul ruloului și începe, derulându-l cu grijă între filamentele de hrănire în timp ce vorbește cu putere. Filamentele lui pipăie nodurile de fibră în timp ce aceasta trece prin dreptul lor. Șabloanele de noduri indică numere, iar numerele au drept corespondent cuvinte. Ține minte să spațieze nodurile și să le lege strâns, întrucât exemplarul său este destinat bibliotecii Apă-Amară. Ruloul este un singur fir neînnădit, foarte scump, și manevrarea lui se dovedește groaznic de complicată – deosebindu-se mult de versiunea

originală, care este un amestec de notițe scurte, legate cumva laolaltă.

După ce începe, temerile lui Coadă-Lată se risipesc. Fascinația pe care o simte față de subiectul ales se evidențiază imediat, și pe măsură ce emoția lui crește debitul verbal sporește. Când face o pauză, îi aude pe cei din public foindu-se și foșnind, și presupune că reprezintă un semn bun. Bine că nu i-a cuprins somnolența.

Punctul nodal al cuvântării este descrierea sculpturilor cu ecou din orașul ruinat din apropierea hornului de acasă, cel al Abundenței-Neîntrerupte. Corelând imaginile sculpturilor cu ecou și însemnele numerice de dedesubtul acestora, Coadă-Lată socotește că poate crea un lexicon pentru constructorii antici ai orașului. Citește către Adunare o serie de traduceri ale însemnelor de pe ruine, traduceri făcute chiar de el.

După ce își încheie prezentarea, trebuie să facă față unui torent de întrebări. Bătrân și uriaș, Cap-Rotund 19 din Josul-Curentului are câteva întrebări dure – el este recunoscut ca expert în orașele antice și constructorii lor, și ține să se asigure că acest debutant provincial nu dă buzna nechemat în domeniul lui predilect.

Cap-Rotund și alți câțiva depistează imediat părțile mai șubrede ale argumentației lui. Doi

dintre aceștia se referă la scrierile regretatului savant Antene-Groase 19 Curent-Rapid, iar Coadă-Lată simte o împunsătură de gelozie, pentru că nu-și poate permite să cumpere exemplare ale unor lucrări atât de rare. Pe măsură ce întrebările îl asediază, simte cum iritarea crește în el în efortul de a-și apăra lucrarea, și se chinuie să-și păstreze cumpătul. Trebuie să rămână politicos, chiar dacă prezentarea lui poate fi socotită dezastruoasă.

Într-un târziu, șirul de întrebări încetează, iar el își strânge ruloul și se îndreaptă către un loc aflat în partea din spate a încăperii. Ar vrea mai curând să-și continue drumul, strecurându-se afară, ca să pornească înot spre casă, însă asta ar fi o dovadă de bădărănie.

Un savant pe care nu-l recunoaște vine târâș spre pupitrul de citit și începe să se lupte cu ruloul încâlcit. Clești-Lungi se așază alături de Coadă-Lată și îi vorbește personal prin lovituri în carapace.

— O lucrare foarte bună. Consider că ai descris câteva descoperiri extrem de importante.

— Serios? Mă gândeam să folosesc ruloul ca să repar niște năvoade.

— Din cauza întrebărilor? Nu-ți face griji. Dacă cei din public îți adresează multe întrebări, înseamnă că i-ai pus pe gânduri, și tocmai

acesta este scopul Adunării. Nu văd niciun motiv pentru care ți-aș refuza calitatea de membru. Sunt convins că și ceilalți vor fi de acord.

Pe Coadă-Lată îl trec tot soiul de emoții – ușurare, emoție și fericire debordantă. Abia se poate abține să nu vorbească tare. Transmite imediat un mesaj prin lovirea rapidă a carapacei.

— Vă sunt foarte recunoscător. Mi-am propus să revizuiesc ruloul și să caut răspuns la câteva dintre întrebările adresate de Cap-Rotund.

— Desigur. Îmi închipui că și câțiva dintre ceilalți vor dori un exemplar. A, uite că începe.

Savantul aflat la pupitru se apucă să citească un rulou despre un nou sistem de măsurare a temperaturii izvoarelor, dar Coadă-Lată e prea fericit ca să mai acorde vreo atenție acelei comunicări.

La miezul nopții, Rob stătea întins pe pat, căutând să găsească o scuză pentru a nu-l mai însoți pe Henri în expediție. Să-i spună, poate, că se simte rău? Din nefericire, nu se pricepe deloc să mintă. A încercat să își provoace greață, să susțină că era din cauza apei de mare ingerate? Refuzând să-l asculte, organismul lui a continuat să se simtă bine.

Ar putea, pur și simplu să nu meargă la

întâlnire. Să rămână în pat, cu ușa încuiată. Henri n-ar avea cum să se plângă doctorului Sen pentru refuzul de a pleca într-o scufundare neautorizată. S-ar putea însă ca Henri să îi facă viața un chin, sâcâindu-l și ironizându-l până când va ceda, și aproape sigur așa se va întâmpla.

Bineînțeles, adevărul era că Rob dorea să-l însoțească pe Henri. Ținea mult să îmbrace și el costumul acela care te făcea invizibil, ca să ajungă până la câțiva centimetri de ilmatarani și să-i filmeze de aproape, în loc să realizeze doar imagini chinuite și neclare de la distanță, și acelea obținute cu ajutorul roboților. Pesemne că toți ceilalți de la Stația Hitode gândeau la fel. Fuseseră plasați cu toții aici, practic pe fundul mării din Ilmatar, fiindu-le interzis să se apropie de băștinași, și era ca și cum unei perechi de adolescenți excitați li s-ar fi spus că pot să se culce împreună, dar fără să se atingă unul pe celălalt.

Și-a consultat ceasul. Era 00:20. S-a ridicat din pat, punându-și pe umăr geanta cu aparatul de filmat. Să-l ia naiba pe Henri.

Rob s-a îndreptat spre încăperea scufundătorilor fără să întâlnească pe nimeni în drum. Stația nu era ca un vehicul spațial, unde există schimburi care să asigure controlul permanent. De obicei, toți membrii ei dormeau de la miezul nopții până la ora opt

dimineața, și doar un om trebuia să rămână în camera de comandă pentru asigurarea permanenței. În acea noapte, de serviciu era Dickie Graves, iar Rob a bănuit că Henri reușise cumva să-l câștige de partea lui, astfel ca hidrofoanele exterioare să nu surprindă mica lor aventură.

A luat unul dintre roboții de pe raft și l-a verificat repede. Era de forma unui pește flexibil, lung de aproape un metru, provenit tot din dotarea armatei – de data asta, cea americană. Nu era din cale-afară de capabil să treacă neobservat, în schimb, prin proiectare putea imita semnătura sonică a unui macrou. Ilmataranii își vor închipui probabil că era o creatură de rând și îl vor ignora. Computerul lui era legat prin laser de creierul robotului. Acum, după ce îl verificase, putea porni la treabă. I-a comunicat să mențină poziția și să aștepte instrucțiuni suplimentare, după care i-a dat drumul în apă. Ca să fie absolut sigur, Rob a pornit încă un robot și l-a aruncat în bazinul sub formă de semilună.

Au urmat propulsoarele. Acestea erau destul de simple – un motor, bateria și o pereche de elice, care se roteau fiecare în sens contrar față de cealaltă. Viteza se comanda cu ajutorul unui comutator aflat pe ghidon. În principiu, propulsoarele erau silențioase, deși, din experiență, Rob își dăduse seama că ele nu

treceau neobservate, semănând cu cele ce se puteau închiria pe Pământ de la orice magazin cu echipamente de scufundare. Un contractor din Japonia se îmbogățise fabricând asemenea propulsoare. Rob a găsit două care aveau bateriile încărcate și le-a prins de marginea bazinului pentru a avea acces mai ușor la ele.

Urma partea cea mai grea: Rob și-a scos costumul de scufundări destul de zdrențuit și care mirosea ușor neplăcut, și s-a dezbrăcat la piele. Întâi și-a fixat scutecul – el și Henri aveau să stea în apă vreme de opt ore, iar dacă își udau costumele pe interior, riscau moartea prin hipotermie. Apoi și-a tras o pereche de indispensabili groși, flaușați, amintind de o pijama de copil. Apa de afară era sub temperatura de îngheț; doar presiunea și salinitatea o mențineau în formă lichidă. Trebuia să se izoleze cât mai bine din punct de vedere termic.

Apoi, costumul propriu-zis, cu dublu strat, de asemenea izolat termic. În aerul răcoros din vestiar, cu toată acea îmbrăcăminte protectoare, începuse să se congestioneze la față și să se încingă. A urmat gluga de material vătuit, care i-a acoperit destul de strâns capul și gâtul; aceasta avea căștile încorporate. Apoi casca, ca un acvariu rotund, aducând mai mult cu o cască spațială decât cu una pentru scufundări, care se fixa etanș pe

costum cu un fermoar special. Partea din spate a căştii gemea de aparatură electronică – biomonitoare, microfoane, unitate de sonar, precum şi un dispozitiv complicat de afişare ce proiecta texte şi date direct pe partea interioară a vizorului. Mai era dotată cu un tub de apă dulce, din care a sorbit înainte de a trece la etapa următoare a echipării.

Gâfâind de oboseală, Rob şi-a pus în spinare pachetul APOS, foarte greu, l-a pornit înainte de a lega furtunurile acestuia la cască şi a respirat de câteva ori pentru a se asigura că funcţiona normal. Dispozitivul APOS făcea posibilă acea expediţie pe Ilmatar. Acesta producea oxigen din apa de mare cu ajutorul electrolizei, asigurându-i la presiunea ambientală. Senzorii de mici dimensiuni şi computerul foarte sofisticat reglau alimentarea conform cerinţelor fireşti ale scufundătorului. Oxigenul era amestecat în circuit închis cu argon; la presiunea colosală de la fundul oceanului, amestecul corespunzător de aer era de aproape o mie de părţi argon la o parte oxigen. Staţia Hitode şi submarinele beneficiau de versiuni mai mari ale acestui dispozitiv, iar acest lucru făcea posibilă viaţa oamenilor la adâncimea de şase kilometri, sub o calotă de gheaţă.

Preţul plătit pentru acest lucru era că revenirea la suprafaţa planetei dura şase zile.

În cazul unei ieșiri rapide, diferența de presiune ar fi dus nu la moartea oamenilor, ci pur și simplu la explozia lor. Existau și alte pericole, desigur. Toți membrii echipajului de pe Hitode luau o serie de medicamente pentru a elimina înspăimântătoarele efecte secundare ale presiunii extrem de mari.

După ce a pornit dispozitivul APOS (deși deocamdată micul lui computer era îndeajuns de inteligent să-l alimenteze cu aer din cameră), Rob și-a tras trei straturi de mănuși, și-a prins înotătoarele cu catarame, apoi și-a fixat centura cu greutăți, a aprins lampa de pe umăr și apoi s-a ghemuit la marginea bazinului și sa lăsat să se rostogolească pe spate în apă. Apa era plăcut de răcoroasă, nu ucigător de rece, și a lăsat ca în costum să i se pompeze o cantitate suplimentară de gaz, ca să poată pluti până când Henri avea să i se alăture.

A transmis roboților instrucțiuni să îl urmeze la distanta de patru metri și a creat o mică fereastră pe afișajul de pe vizor, ca să poată vedea totul cu ochii lui. A verificat încă o dată camera de filmare fixată pe umăr, ca să se asigure că funcționa corect. Totul era ca la carte. Se făcuse deja 01:20. Unde era Henri?

Kerlerec a apărut în vestiar zece minute mai târziu. În costumul masiv arăta ca o broască neagră și mătăhăloasă. Capacul de spumă al vizorului căștii îi atârna peste piept, iar Rob a

observat că tovarășul lui era roșu la față și transpirase. Henri a pășit legănat până la marginea bazinului și s-a lăsat să cadă pe spate în apă, împroșcând stropi până departe. După o clipă, a ieșit, legănându-se pe suprafața apei.

— Doamne, ce cald e în costumul ăsta. Nici nu-ți închipui ce arde înăuntru. Bine că am ajuns în apă. Ai luat totul?

— Da. Dar cum o să folosești aparatul de filmat dacă porți costumul acela? Nu strici tot efectul de a te apropia neobservat?

— N-o să folosesc aparatul mare de filmat. O să filmezi tu cu el, de la distantă. Eu am două camere mici în interiorul căștii. Una e îndreptată înainte, ca să filmeze ce văd și eu, iar cealaltă e pentru fața mea. Fă conectarea.

Au stabilit legătura prin laser, iar Rob a deschis alte doua ferestre în partea de jos a vizorului căștii. Pe una era afișată imaginea sa, văzută de Henri – o față palidă, cu barba nerasă, privind din interiorul căștii ca un glob iar pe cealaltă apărea Henri într-un prim-plan extrem. Fața uriașă, iluminată în verde, îmbrobonată de sudoare, semăna puțin cu aceea a Marelui și Puternicului Oz după o beție de trei zile.

— Acum, după ce o să ieșim din stație, încearcă sonarul pe costumul meu. Nu vei reuși să mă detectezi.

În sinea lui, Rob se îndoia de asta. Cine știe ce rus câștigase câteva milioane de euro vânzându-i lui Henri și sponsorilor lui de la Sciencemonde vreun prototip ratat ori un fals?!

Au coborât amândoi până când au ajuns sub Habul Unu, la doar câțiva metri de fundul mării. Lumina ce sclipea dinspre bazinul de intrare făcea un con palid în apa destul de tulbure din cauza aluviunilor, dincolo de care se întindea o beznă aproape solidă.

Henri a pornit în frunte, îndepărtându-se de stație, înotând cu lampa plasată pe cască și cu lumina stroboscopică în funcțiune până au ajuns la câteva sute de metri depărtare.

— E bine, poți începe filmarea.

Rob a fixat camera de filmare pe imaginea lui Henri.

— Gata.

Imediat după aceea, glasul lui a căpătat tonul și inflexiunile calme și prietenoase ale atotcunoscătorului Henri Kerlerec, stea a mediului științific.

— Mă aflu aici, în oceanul întunecat de pe Ilmatar, pregătindu-mă să testez costumul de scufundare care mă face invizibil și care îmi va îngădui să mă apropii de ilmatarani fără să fiu depistat. Cameramanul meu va încerca să mă localizeze cu ajutorul sonarului. Întrucât trăiesc într-un întuneric deplin, ilmataranii sunt

complet orbi la lumina vizibilă, de aceea voi lăsa aprinse lampa stroboscopică de siguranță și pe cea de la cască.

Rob a deschis o fereastră pentru afișarea imaginilor de pe sonar și a început să filmeze. Întâi, lăsând sonarul pe poziție pasivă.

— Computerul lui putea alcătui o imagine vagă a împrejurimilor doar din zgomotul ambiental și din conturul interferențelor. Nici urmă de Henri, cu toate că Rob îi putea vedea lampa de pe cască, în timp ce acesta se legăna încoace și încolo la vreo zece metri depărtare.

Deloc rău, s-a văzut silit să recunoască. Fundul mării și stâncile au licărit, înfățișând relieful clar, un peisaj bizar, alcătuit din culori inexistente de fapt, în care verdele reprezenta suprafețele moi, iar galbenul, pe cele dure. În modul de lucru activ, oceanul era complet negru. Henri era o umbră verde-negricioasă pe fundalul întunecat. Chiar dacă semnalele active și pasive erau sintetizate de computer, Henri ajunsese aproape imposibil de văzut.

— Minunat! a exclamat Henri, după ce Rob i-a transmis imaginile. Ți-am spus doar: complet invizibil! Vom șterge porțiunea asta, desigur – vor rămâne doar imaginile de sonar, iar eu voi explica fără să apar în imagine. Hai să pornim. Ne așteaptă un drum lung.

Membrii Adunării Apă-Amară se trezesc.

Servitorii lui Clește-Lung se foiesc prin sălile casei lui, ascultând atenți la intrarea în încăperea fiecărui oaspete și informându-i pe cei care s-au sculat deja că masa îi așteaptă în salonul principal.

Coadă-Lată savurează situația privilegiată de a fi trezit de cineva care să-l anunțe că poate merge la masă. Acasă la el ar muri cu toții de foame, dacă ar trebui să aștepte ca ucenicii lui să-i pregătească hrana. Se întreabă în treacăt cum se descurcă aceștia fără el în acele momente. Își mai face griji și gândindu-se la alte situații de urgență ce ar putea să apară: dacă plesnește o conductă, de exemplu, ori dacă se agață vreunul dintre năvoade. Se și vede întorcându-se acasă și găsind haos și ruină.

Însă acasă la Clește-Lung totul e foarte plăcut. Un adevărat conac, ce mai. Hornul Apă-Amară nu e nici pe departe la fel de mare ca Abundența-Neântreruptă sau alte hornuri din oraș, dar el controlează tot curentul. Pe o distanță de doi kilometri de jur împrejur, totul îi aparține. Are mulți servitori și lucrători angajați. Nici măcar ucenicii lui nu trebuie să miște vreun clește.

Coadă-Lată nu vrea să piardă masa. Cămara cu provizii a lui Clește-Lung e la fel de opulentă ca și tot ce există la Apă-Amara. În vreme ce se târăște către salonul principal, se

miră din nou de depunerile groase de pe pereți și podea. Unele dintre conductele de la ferma proprie nu pot întreține atâtea forme de viață. Să fie asta pentru că în gospodăria lui Clește-Lung se produce foarte mult gunoi, care contribuie la dezvoltarea unei vegetații interioare atât de bogate? Ori e îndeajuns de înstărit, astfel că-și permite să pompeze prin casă cantități suplimentare de apă provenită din horn? Oricum ar sta lucrurile, este limpede că mai mult nu se poate realiza pe proprietatea glacială a lui Coadă-Lată, în condițiile în care drepturile la curentul călâi sunt destul de reduse.

Când se apropie de salonul principal, Coadă-Lată percepe gustul nenumăratelor bunătăți pregătite pentru oaspeți. După foșnete, se pare că vreo șase dintre membrii Adunării se afla deja acolo; asta spune multe despre bucătăria lui Clește-Lung, deoarece singurele sunete ce se aud sunt clefăieli și plescăituri, semn că toți mănâncă.

Își găsește un loc între Carapace-Netedă și un individ discret, al cărui nume nu și-l amintește. Își trece antenele peste hrana dinaintea lui și simte admirație amestecată cu gelozie față de Clește-Lung. Bucăți de frunze de măcriș presate, icre de tofin, frunze de urzică-de-mare și niște creaturi care se târâie pe fundul mării, pe care Coadă-Lată nu le știe pe nume,

frumos înfipte în niște ghimpi, și încă mișcându-se.

Coadă-Lată nu-și amintește să se mai fi ospătat astfel de când a moștenit Panta de Nord, și a organizat banchetul funerar în amintirea bătrânului Corp-Plat. Tocmai întinde o antenă spre a treia urzică-de-mare, când Clește-Lung, apărut în capătul sălii, scoate un sunet puternic, cerându-le atenție.

— Le sugerez membrilor Adunării o scurtă excursie, spune el. La vreo doi kilometri dincolo de pietrele de hotar ale teritoriului meu există un horn mic, prea puțin cald și amar, ca sa merite a fi folosit. Acolo le interzic lucrătorilor mei să întindă năvoade, și-mi aduc aminte că am văzut niște creaturi interesante hrănindu-se. Vă propun să înotăm până acolo să căutăm specimene.

— Îmi îngăduiți să vă sugerez aplicarea metodei lui Mezenter-Ascuțit pentru măsurarea temperaturii acelor ape? întreabă Carapace-Netedă.

— Excelentă idee! exclamă Clește-Lung.

Mezenter-Ascuțit bombăne ceva legat de faptul că nu are echipamentele potrivite la el, dar ceilalți îl conving să încerce. Termină de mâncat (și Coadă-Lată observă că unii companioni își vâră unele dintre bunătăți în saci, de aceea se grăbește să înhațe niște icre de tofin ca să și-l umple pe al lui) și pornesc cu

toții spre marginea proprietății lui Cleşte-Lung.
Se deplasează mai repede înotând decât mergând, astfel că grupul de savanți călătoreşte la o înălțime puțin peste năvoade. De acolo, Coadă-Lată nu-şi poate face decât o impresie generală despre teritoriul lui Cleşte-Lung, însă totul pare foarte ordonat – o rețea bine gândită de țevi de piatră, pornind ca nişte raze de la hornul principal, conducând apa fierbinte, bogată în substanțe nutritive pentru a se asigura hrana miilor de colonii de plante şi bacterii. Cu unele pierderi din țevi şi reziduurile de la recolte, casa lui Cleşte-Lung hrăneşte nori de înotători minusculi care, la rândul lor, atrag creaturi mai mari aflate în apele reci din jur. Coadă-Lată observă cu admirație modul în care au fost amplasate năvoadele, în şiruri de diferite înălțimi de-a lungul curentului predominant. Destul de invidios, apreciază că năvoadele lui Cleşte-Lung produc probabil la fel de multă bogăție cât întreaga lui proprietate.
Ajunşi dincolo de pietrele de hotar, savanții se strâng în mod instinctiv, formând un grup mai compact. Discută mai puțin şi sunt mai atenți să asculte şi să detecteze. Cleşte-Lung îi asigură că nu îngăduie prezența bandiților sau a gunoierilor în preajma hornului său, dar până şi el face o detecție sau două în urma lor, ca să se asigure. Însă nu reuşesc să audă decât

câțiva copii jucându-se, care fug imediat la apropierea adulților.

Henri și Ron nu au discutat prea mult în drum către comunitatea hornurilor. Amândoi acordau atenție mare informațiilor de navigație afișate pe vizoare. Orientarea pe Ilmatar era înșelător de ușoară: se citea poziția pe busola inerțială, se îndrepta propulsorul în direcția corectă și porneai într-acolo. Ocazional, însă, Ron se trezea gândindu-se cât de greu ar fi fost să navigheze fără ajutorul aparaturii electronice. Stelele erau ascunse de stratul de gheață gros de un kilometru de la suprafață, iar Ilmatar nu avea practic un câmp magnetic. Abia era posibil să se deosebească direcțiile sus-jos, asta doar dacă scufundătorul avea reflectorul aprins și vedea fundul, fără să fie învăluit într-un nor de aluviuni, însă menținerea unei adâncimi constante depindea în întregime de indicațiile sonarului și de indicatorul de presiune. Fără echipamente de navigație, pe Ilmatar orice om ar fi fost surd, orb și debusolat.

La ora 05:00 se apropiau de destinația propusă.

— De aici încolo folosim doar sonarul pasiv, a spus Henri. Și trebuie să păstrăm liniște deplină. Poți filma de la o sută de metri depărtare?

— Va fi nevoie de îmbunătățirea rezoluției și de curățarea imaginii după aceea, dar se poate.

— Bun. Atunci ocupi o poziție acolo... și Henri a făcut un gest vag spre beznă.

— Unde?

— E un morman mare de pietre la, stai să văd, poziție o sută de grade, la vreo cincizeci de metri.

— De acord.

— Stai acolo și nu faci niciun zgomot. Eu îmi continui drumul spre horn.

— Păstrez unul dintre roboți cu mine.

— Cum spui. Și ce vrei să faci?

— O să pătrund direct în așezare.

Clătinând din cap, Rob și-a găsit un loc destul de confortabil printre pietre. Cât a așteptat ca aluviunile stârnite să se depună, a observat că nu era vorba de o adunătură oarecare de bolovani – avea în jur pietre tăiate, rămășițe ale vreunei construcții. Unele suprafețe sculptate înfățișau tipare de linii. A avut grijă să filmeze tot. Ceilalți xeno de la Hitode l-ar ucide dacă i-ar scăpa așa ceva.

Henri a trecut pe lângă el, stârnind un nor de aluviuni. Camera mare de filmare avea să fie inutilă dacă el va tulbura fundul apei atât de mult, astfel că Rob trebuia să se bizuie exclusiv pe roboți. Unul îl urmărea pe Henri la depărtare de aproximativ zece metri, iar cel

de-ai doilea, deasupra lui, filmându-l de sus. Legătura laser prin apă căpătase paraziți din cauza particulelor aflate în suspensie, dar nu avea nevoie de prea multe amănunte. Camerele instalate pe roboți puteau stoca totul în memoria internă, astfel că Rob era mulțumit că vedea atât cât să îi poată dirija. Cum stătea comod și-și putea folosi mâinile, a apelat un joystick virtual în loc să se mai bazeze pe comenzi vocale, ori pe dispozitivul de meniu ce urma mișcările ochilor, care era de-a dreptul iritant.

— Ia te uită! a exclamat Henri pe neașteptate.

— Ce anume? Unde?

Camera din fața lui Henri s-a mișcat în sus, înfățișând opt ilmatarani înotând în formație, la vreo zece metri deasupra. Erau cu toții adulți, și purtau centuri și hamuri pline cu tot felul de lucruri. Doi dintre ei aveau sulițe. De când un robot făcuse primele fotografii ale ilmataranilor, aceștia fuseseră descriși ca niște creveți uriași, dar după ce i-a văzut înotând pe deasupra sa, Rob s-a văzut nevoit să refuze acea imagine. Semănau mai curând cu niște balene Beluga cu armură, având cozile mari și capete teșite. Adulții aveau între trei și patru metri lungime. Fiecare avea douăsprezece picioare pliate frumos în partea inferioară a carapacelor; picioare de mers în partea din spate și patru mandibule de manipulare în

față, și clești mari asemănători celor de călugăriță, pe perechea de picioare din față. Mai aveau filamente de hrănire și antene de detecție lungi pe sub cap. Capul în sine era un dom fără nicio trăsătură, lărgindu-se spre gât ca o cască de forma unei găleți – de unde și originea numelui științific dat ilmataranilor: Salletocephalus structor. Microfoanele pasive ale lui Henri au surprins clicuri și pocnituri făcute de sonarele ilmataranilor, dar și câte un țiuit puternic, asemănător unui sunet scos de un clavecin.

Cei doi oameni au urmărit grupul plutind pe deasupra lui Henri.

— Ce crezi că vor să facă? a întrebat Rob, după trecerea lor.

— Nu-mi dau seama. Pesemne au pornit la vânătoare. O să-i urmăresc.

Rob a dat să protesteze, dar și-a dat seama de inutilitatea gestului.

— Să nu te îndepărtezi prea mult.

Henri a lovit fundul, ridicându-se, și a început să-i urmărească pe ilmatarani. Unui om îi venea greu să țină ritmul cu ei, chiar dacă se folosea de înotătoare. După doar câteva minute de înot susținut, Henri transpirase și respira greu, dar se simțea încântat.

Ilmataranii coborau spre o mică formațiune din jurul unui horn, pe care computerul lui Rob l-a identificat ca fiind cel denumit Maury 3b.

Prin camerele de pe roboți, Rob a văzut cum Henri s-a furișat mai aproape de ilmatarani. La început s-a mișcat cu fereală, după care a abandonat orice jenă și pur și simplu s-a amestecat printre ei. Rob a așteptat o reacție, dar ilmataranii păreau preocupați de cu totul altceva.

Lipsește o rocă. Coadă-Lată ține minte o bucată alcătuită din carapace vechi, sudate laolaltă de substanțele minerale și noroiul adus de apa hornului, situat la doar cinci brațe dincolo de curent. Acum, însă, a dispărut. Să-l înșele memoria? Face un nou ping. A, uite-o acolo. Exact unde ar trebui să fie. Ciudat. Se apucă din nou să adune carapace.

— Mă auzi? Coadă-Lată!

Este Clește-Lung. Apare ca de nici unde, exact în fața lui Coadă-Lată, părând alarmat.

— Sunt aici? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spune Clește-Lung. M-am înșelat.

— Stai puțin. Spune-mi despre ce e vorba.

— E ceva foarte ciudat. Țin minte că tu treceai peste roci, după care s-a lăsat liniște. Am făcut un ping, dar nu am depistat nimic.

— Țin minte o experiență similară – o rocă a părut că dispare, după care a apărut din nou.

De ei se apropie Carapace-Netedă.

— Ce necaz aveți?

După ce ei îi explică, ea întreabă:

— Să existe aici vreun strat reflectorizant? Se întâmplă uneori când apa rece întâlnește apă fierbinte.

— Nu simt nicio schimbare a temperaturii apei, spune Cleşte-Lung. Aici, curentul este suficient de puternic să păstreze totul amestecat.

— Să ascultăm, propune Coadă-Lată.

Cei trei rămân tăcuți, cu cozile lipite și cu capetele spre exterior. Coadă-Lată se relaxează, lăsând sunetele și tiparele de interferență ale mediului înconjurător să creeze un model în mintea lui. Hornul este acolo, bolborosind și scoțând un fâsâit. Cineva se cațără pe o parte a acestuia, probabil Mezenter-Ascuțit, cu vasele lui în care are plante sensibile la temperatură. Cap-Rotund și persoana aceea tăcută discută la vreo douăzeci de metri, ori mai curând Cap-Rotund, adresându-se însoțitorului său, scoate din când în când câte un clic. Alți doi se strecoară printre năvoadele din curentul ascendent.

Dar mai e ceva. Ceva care se mișcă prin apropiere. Nu îl aude, dar el blochează alte sunete și modifică tiparele de interferență. Întinde o antenă spre Carapace-Netedă și o atinge pe un picior.

— În fața mea, mișcându-se de la stânga la dreapta, se petrece un efect ciudat.

Ea se întoarce și ascultă în acea direcție, în

vreme ce Coadă-Lată transmite același mesaj către carapacea lui Clește-Lung.

— Cred că am priceput ce spui, îl anunță ea. E o bucată mare de noroi foarte moale, ori piatră ponce.

— Da, o aprobă Coadă-Lată. Numai că se mișcă. O să îi dau un ping.

Își încordează mușchiul rezonator și dă un ping extrem de puternic, suficient de tare cât să provoace amețeala câtorva înotători mai mici aflați în apropierea capului său. Ceilalți membri ai Adunării, aflați în jurul hornului, se opresc. Aude întregul peisaj din fața lui – mâl, ecouri bruște scoase de roci, tipare haotice și atenuate, produse de unele pâlcuri de plante. Și, exact în centru, la doar câteva brațe depărtare în fața lui, există un gol în apă. Mare, dar nu știe ce ar putea fi: are dimensiunea unui adult tânăr, și stă drept, ca un însemn de hotar.

Henri o luase cu totul razna. Se dezlănțuise într-o prezentare pentru public, dovedind o inventivitate debordantă. Când și când, uita să folosească vocea lui de stea a canalelor de informare, și avea câte-o izbucnire de veselie pură și dezlănțuită. Și Rob se înfierbântase, pentru că vedea prin camere cum Henri ajunsese la depărtare de câteva palme de ilmatarani.

— Vedem aici un grup de ilmatarani

strângând hrană din jurul unui horn de pe fundul oceanului. Unii folosesc năvoade făcute de ei pentru a prinde pește, în vreme ce aceștia trei, situați aproape de mine, par să răzuiască alge de pe stânci.

— Henri, iar folosești nume pământești pentru formele deviată de aici. Aceia nu sunt pești, și nici alge nu există aici.

— Lasă asta. Dacă va fi nevoie, ulterior o să introduc cuvintele potrivite. Dar publicul va înțelege mai bine dacă apelez la cuvinte pe care le cunoaște. Minunat, nu ești de aceeași părere? Dacă vreau, îi pot bate pe spinare!

— Nu uita, nu avem voie să intrăm în contact cu ei.

— Da, sigur.

Și revine la glasul de narator.

— Natura precisă a organizării sociale a ilmataranilor încă nu este bine înțeleasă. Știm că trăiesc în comunități de până la o sută de indivizi, conlucrând pentru producerea de hrană, diverse activități și apărare. Recolta ce se strânge în cadrul comunității se împarte în mod egal între membri.

— Henri, nu mai inventa chestii dintr-astea. Unii spectatori vor dori și alte informații despre societatea lor. Nu știm cum sunt alocate resursele.

— Atunci nu avem dovada că spusele mele sunt neadevărate. Robert, oamenii nu vor să

audă că extratereștrii ne seamănă. Ei vor îngeri înțelepți și sălbatici nobili. Pe de altă parte, sunt sigur că am dreptate. Ilmataranii se comportă exact ca oamenii din societățile umane primitive. Nu uita că sunt de profesie arheolog. Știu să recunosc asemenea semne.

Apoi a trecut din nou la glasul de vedetă mass-media:

— Viața este dificilă în aceste ape marine înghețate. Ilmataranii trebuie să folosească orice resursă de hrană pentru a nu muri de foame. Mă voi apropia și mai mult de acești indivizi ca să-i pot urmări la treabă.

— Nu te mai apropia. S-ar putea să te miroasă ori să te depisteze.

— Sunt extrem de precaut. Cum e calitatea imaginii?

— Ei, apa e puțin tulbure. Am pus robotul de sus să asigure o imagine de ansamblu, dar camera de pe casca ta e singura care ne oferă detalii.

— Atunci, o să mă aplec pentru a obține o imagine mai bună. Cum e acum?

— Mai bine. Grozave imagini, a spus Rob și a verificat imaginea obținută de robot. Alo, Henri, de ce s-au întors cei trei cu fața spre tine?

— Trebuie să-l prindem, spune Clește-Lung. Nu-mi amintesc să fi citit despre așa ceva.

— Dar cum să prinzi un lucru pe care abia îl distingem? întreabă Coadă-Lată.

— Îl înconjurăm, sugerează Carapace-Netedă, și îi cheamă și pe ceilalți. Hei, veniți repede! Alcătuiți un cerc!

Punând o mulțime de întrebări, ceilalți membri ai Adunării Apă-Amară se strâng în jur, mai puțin Mezenter-Ascuțit, care e prea concentrat să-și plaseze pe horn micile lui colonii de indicatori ai temperaturii.

— Continuați să faceți pinguri, spune Clește-Lung. Cât de tare puteți. Cine are un năvod?

— Uite-l, spune Clește-Zimțat.

— Bine. Acum îl distingi. Pune năvodul peste el!

Obiectul dă să se ridice înot, dar cu stângăcie, stârnind multe sedimente și scoțând un fâsâit ușor cu înotătoarele. Sub îndrumarea lui Clește-Lung, ca niște soldați care escortează un convoi, Compania formează un cerc în jurul obiectului. Clește-Zimțat se ridică deasupra tuturor cu năvodul. Apare un moment de zbatere, când lucrul încearcă să se tragă într-o parte, dar savanții îl încercuiesc.

Lovește în năvod cu o gheară ascuțită, și apoi izbește cu membrele. Coadă-Lată simte cum gheara scrâșnește când îi șterge carapacea. Clește-Lung și Cap-Rotund se apropie cu frânghii, și curând membrele ființei sunt imobilizate. Cade la fund.

— Vă sugerez să îl ducem la laboratorul meu, spune Cleşte-Lung. Sunt convins că vreţi cu toţii să studiem această creatură nemaiîntâlnită.

Aceasta continuă să se zbată, însă năvodul şi frânghiile sunt suficient de rezistente ca să o blocheze. Indiferent ce ar fi, e prea grea pentru a fi cărată înot, astfel că grupul trebuie să meargă pe jos cu prada, în vreme ce Cleşte-Lung înoată înainte ca să aducă servitorii cu o litieră pentru transport. Dau cu toţii pinguri în permanenţă. Temându-se că prin preajmă pândesc şi alte fiinţe ciudate şi tăcute.

— Robert, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă!

Legătura laser era afectată de paraziţi şi de pauze din cauza interferenţei cu năvoadele, ilmataranii şi sedimentele. Imaginea video înfăţişându-i pe Henri a degenerat într-o serie de imagini statice, care ilustrează stările prin care trece acesta: panică, groază, şi deznădejde.

— Nu te speria! i-a strigat Rob, deşi nu avea habar cum să reacţioneze.

Cum să-l salveze pe Henri, fără să se dea de gol, încălcând astfel toate reglementările privind contactul cu civilizaţiile extraterestre? Pe de altă parte, chiar dacă şi-ar dezvălui prezenţa, cum să înfrângă şase ilmatarani

maturi?

— Of, Bon Dieu! a exclamat Henri, și a început să se roage în franceză. Rob a pus pe mut legătura audio, ca să poată gândi, și pentru că nu i se părea cuvenit să asculte acele vorbe.

A încercat să analizeze posibilitățile de acțiune. Să cheme ajutoare? Erau prea departe de stație, iar unui submarin i-ar fi trebuit o oră până să ajungă acolo. Să atace pentru a încerca o acțiune de salvare? Rob nu prea dorea să procedeze astfel, nu doar pentru că ar fi fost împotriva reglementărilor. Pe de altă parte, nici nu-i plăcea să se vadă în postura de laș. Va trece peste asta.

Să creeze o diversiune? Asta putea da rezultate. Putea declanșa un hidrofon, stârnind mult zgomot, sau ar putea folosi roboții ca ținte false. S-ar putea ca ilmataranii să-l lase pe Henri pentru a investiga, ori să fugă speriați. Merita să facă o încercare.

A trimis roboții cu viteză maximă și a căutat prin biblioteca de sunete a computerului ceva potrivit pentru a fi transmis. Cavalcada valkiriilor[11]? Vreun strigăt al lui Tarzan? Sau *O Fortuna*[12]? Nu avea timp de subtilități, de aceea a ales prima melodie de pe listă,

---

[11] Cavalcada valkiriilor este prologul la actul al III-lea al operei Walkiria de Richard Wagner (n. tr).

[12] Începutul şi sfârşitul cantatei scenice Carmina Burana (1935-1936), aparţinând compozitorul german Carl Orff (1895-1982), melodia fiind foarte des folosită în filme, reclame etc (n. tr.)

interpretată de cântăreața Billie Holiday, pe care a transmis-o cât se putea de tare prin difuzoarele roboților. Rob și-a lăsat aparatul de filmare la propulsorul lui Henri, și s-a slujit de al său pentru a se apropia puțin de grupul de ilmatarani care îl duceau pe Henri.

Coadă-Lată aude primul sunetele bizare și îi avertizează pe ceilalți. Zgomotul provine de la două creaturi înotătoare pe care nu le recunoaște, apropiindu-se cu viteză dinspre stânga. Sunetele nu-i amintesc nimic cunoscut – un amestec de tonuri joase, șuierături, zdrăngănituri și bâzâituri. Există, desigur, un ritm de bază, iar Coadă-Lată este convins că aude un soi de țipăt animal, nu doar zgomot.

Înotătorii trec rapid pe deasupra capetelor, apoi, uimitor, descriu un cerc, venind încă o dată în viteză, ca două animale bine antrenate.

— Creaturile astea aparțin cumva lui Clește-Lung? îi întreabă Coadă-Lată pe ceilalți.

— Nu cred, îi răspunde Carapace-Netedă. Nu țin minte să le fi văzut prin casa lui.

— Nu are cineva un năvod?

— Nu te lacomi, îi spune Cap-Rotund. Avem deja un specimen valoros. Nu trebuie să riscăm urmărindu-le și pe celelalte.

Coadă-Lată dă să protesteze, dar își dă seama că celălalt are dreptate. Lucrul prins e cu

siguranță mai important. Cu toate acestea, spune:

— Vă sugerez să revenim pentru a le căuta după ce dormim.

— De acord.

Înotătorii continuă să plonjeze spre ei și să facă zgomot până când servitorii lui Clește-Lung apar ca să transporte specimenul.

Rob sperase că ilmataranii se vor împrăștia care încotro de spaima roboților, însă abia dacă le acordaseră atenție, cu toate că muzica fusese dată la maximum. Nu și-a dat seama dacă erau prea surzi ca să îi ademenească, ori erau îndeajuns de inteligenți ca să se concentreze doar asupra unui lucru.

A accelerat propulsorul, apropiindu-se de micul grup. De ajuns cu subtilitățile. Încă vedea luminile de pe costumul lui Henri, aflat la vreo cincizeci de metri, clătinându-se și mișcându-se, după cum era cărat de ilmatarani. Rob a încetinit și s-a oprit la aproape zece metri de ei. Cele două reflectoare de pe propulsor i-au arătat pe ilmatarani foarte clar.

De ajuns cu finețurile și cu furișatul. A pornit hidrofonul de pe costum.

— Hei! strigă el, și ia cuțitul de scufundător într-o mână pentru a se apăra în caz de nevoie.

Coadă-Lată se simte ușurat că a scăpat de fiara ciudată. A obosit, îi este foame, și nu vrea decât să revină acasă la Clește-Lung, ca să mănânce niște pastă de firicel și icre coapte.

Apoi aude un zgomot nou. Un scheunat, însoțit de o bolboroseală a apei tulburate. Spre stânga, la vreo trei lungimi de corp se află un înotător mare. Scoate un țipăt puternic. Creatura prinsă se zbate mai tare.

Coadă-Lată dă un ping în direcția nou-sositului. Și acesta este foarte ciudat. Are un corp cilindric, tare, asemănător cu un crucișător de nisip, dar în spate se desparte în două membre articulate, acoperite cu o piele moale. Obiectul scoate încă un țipăt și flutură o parte din membre.

Coadă-Lată se îndreaptă către intrus, încercând să descopere ce este. Două creaturi, poate? Și ce face? Să fie vorba de o provocare teritorială? Își păstrează cleștii strânși, ca să nu alarmeze creatura.

— Fii atent, Coadă-Lată! îl avertizează Clește-Lung.

— Nicio grijă!

Nu se apropie mai mult, dar a ajuns deja prea aproape. Lucrul scoate încă un țipăt, apoi îl atacă. Coadă-Lată n-ar vrea să fie văzut de ceilalți savanți fugind, de aceea își desface picioarele și-și face curaj, pregătindu-se să

înfrunte monstrul necunoscut.

Însă înainte de a-l lovi, lucrul virează brusc și dispare în tăcerea din jur. Ascultând cu atenție, pentru cazul că obiectul ar reveni, Coadă-Lată se retrage spre ceilalți membri ai grupului, și își reiau drumul spre casa lui Clește-Lung.

Toți sunt de acord că această expediție a fost mai ciudata decât orice își amintesc ei. Clește-Lung pare încântat.

Rob și-a oprit propulsorul și a permis roboților să îl ajungă din urmă. Altceva nu i-a trecut prin minte. Ilmataranii nu s-au lăsat speriați, iar el nu avea cum să-i atace. Indiferent ce i s-ar fi întâmplat lui Henri, el nu voia să fie primul om care să aducă vătămări vreunei ființe extraterestre.

Legătura cu Henri rămăsese deschisă. Imaginile video îl înfățișau arătând calm, aproape senin.

— Henri, a zis Rob. Am încercat tot ce s-a putut. Nu te pot scoate din ghearele lor. Sunt prea mulți.

— Nu-i nimic, Robert, i-a răspuns Henri, părând surprinzător de bine dispus. Nu cred că-mi vor face vreun rău. Altfel de ce s-ar fi străduit să mă prindă viu? Ascultă: cred că au înțeles că sunt o ființă inteligentă ca și ei. Acesta e primul nostru contact cu ilmataranii. Voi deveni ambasadorul umanității.

— Așa crezi tu? a spus Rob, sperând ca Henri să aibă dreptate.

— Sunt convins. Să păstrezi legătura deschisă. Imaginile vor arăta cum se scrie istoria.

Rob a trimis un robot să acționeze ca releu. Ilmataranii l-au dus pe Henri într-o clădire mare din apropierea hornului Maury 3b. În clipa când a dispărut înăuntru, Henri a reușit să zâmbească spre camera de filmat.

Clește-Lung se apropie de creatura ciudată ce stă întinsă pe podeaua bibliotecii. Ceilalți s-au strâns împrejur să ajute și să privească. Coadă-Lată are un rulou nou de fir și înregistrează cum se desfășoară procedura. Iar Clește-Lung începe.

— Pielea este groasă, dar flexibilă, și absoarbe sunetele aproape perfect. Nici măcar cel mai puternic ping nu produce o imagine clară. Are patru membre. Cele două din față par a fi folosite pentru hrănire, iar cele din spate slujesc la mers și ca o dublă coadă când înoată. Cap-Rotund, ai știință dacă s-a mai întâlnit o asemenea creatură undeva?

— Nu țin minte să fi citit despre așa ceva. Mi se pare absolut unică.

— Te rog să ții seama de asta, Coadă-Lată. Voi face prima incizie de-a lungul părții moi. Tăietura eliberează enorm de multe bule.

Pielea se îndepărtează cu foarte mare ușurință, nu există deloc țesut conjunctiv. Simt ceva care pare a fi un alt strat dedesubt. Interiorul creaturii este extraordinar de cald.

— Sărmanul, spune Clește-Zimțat. Îmi pare rău că-i producem dureri.

— Tuturor ne pare rău, îl aprobă Clește-Lung. Tai stratul de dedesubt. Este extrem de tare și fibros. Aud alte bule. Căldura este extraordinară – parcă este apa ce izvorăște din horn.

— Cum de poate supraviețui la o asemenea temperatură? se miră Mezenter-Ascuțit.

— Nu simt gust de sânge. Percep niște gusturi bizare în apă, dar cred că provin de la țesuturi și din spațiul interior. Acum trag deoparte stratul de dedesubt. Uimitor! Mai e un strat sub el. Acesta are o textură foarte diferită, mai curând cărnoasă decât fibroasă. Este foarte caldă. Simt tremurături și mișcări spasmodice.

— Tine minte cineva să mai fi auzit astfel de sunete? întreabă Carapace- Netedă. N-am mai pomenit o creatura asemănătoare.

— Parcă cealaltă scotea sunete la fel, intervine Coadă-Lată.

— Acum tai acest strat. Aha – acum am ajuns la viscere. Sângele are un gust foarte ciudat. Veniți, apropiați-vă toți, să simțiți ce fierbinte este acest lucru. Și pipăiți aici! Un fel de structuri rigide în interiorul cărnii.

— Nu se mai mișcă, observă Cap-Rotund.
— Acum să examinăm capul. Ajutați-mă careva să scot carapacea de aici. Trageți! Bine. Mulțumesc, Clește-Zimțat! Ce multe bule! Mă-ntreb la ce slujește structura asta.

Călătoria de înapoiere a fost cumplită. Rob nu reușea să-și scoată din minte felul în care se derulase moartea lui Henri. A revenit la bază câteva ore mai târziu, epuizat și aproape nebun. Singura consolare pentru el, dacă se poate spune așa, a fost că nu a trebuit să povestească nimănui ce se întâmplase era suficient să urmărească filmul.

Lucrurile nu au rămas fără consecințe, desigur. Dar cum următorul vehicul de aprovizionare avea să sosească abia peste douăzeci de luni, totul s-a petrecut de parcă ar fi fost filmat cu încetinitorul. Rob știa că va fi expediat înapoi pe Pământ și bănuia că nu va mai avea prilejul să facă altă călătorie interstelară. Nu a mai făcut nicio scufundare, s-a ocupat doar de întreținerea roboților și de lucrări tehnice împreună cu Serghei, fără să părăsească deloc stația.

Nimeni nu l-a învinuit, cel puțin în mod direct. După ce a stat îndelung de vorbă cu el privind întreaga întâmplare, doctor Sen s-a uitat la Rob peste rama ochelarilor rotunzi și a spus:

— Cred că a fost o dovadă de

iresponsabilitate să plecați amândoi în acea expediție. Dar sunt convins că deja ești conștient de greșeală.

Sen a șters lista numită „Moarte lui HK” de pe rețeaua stației, însă probabil că cineva avea o copie, astfel că ea a reapărut. În ziua următoare, ea a fost transmisă către computerul lui Rob, cuprinzând o ultimă metodă: „Să se trimită un grup de ilmatarani care să-l facă feliuțe”.

Acea adăugire nu i s-a părut defel amuzantă lui Rob.

Eleanor Arnason - Grădina. O idilă Science fiction *HWARHATH*

Eleanor Arnason și-a publicat primul roman, *The Sword Smith,* în 1978. După el au urmat altele, ca *Daughter of the Bear King* și *To the Ressurection Station.* În 1991, i-a apărut romanul cel mai cunoscut, una dintre cele mai convingătoare scrieri ale anilor nouăzeci, mult aclamată de critici, *A Woman of the Iron People.* Este un roman complex, și lung, care a câștigat prestigiosul Premiu James Tipree Jr, Memorial. Povestirile ei au apărut în *Asimov's Science Fiction*, *The Magazine of Fantasy Science Fiction*, *Amazing, Orbit, Xanadu*, dar și în alte reviste. Cel mai recent roman al autoarei este *Ring of Swords.* Textul ei *Stellar Harvest* a fost nominalizat la Premiul Hugo în anul 2000. Povestiri semnate de ea au apărut în *Antologiile Dozois* 17, 19 și 20.

Iată ceva nemaiîntâlnit: o încercare fascinantă de a scrie o povestire Science fiction din perspectiva unui extraterestru, nu a unui om…

*

A fost odată un băiat care se trăgea din neamul Atkwa. Ca mai toată familia, avea blana gri-închis. La rudele lui, culoarea blănii era uniformă. A lui însă avea dungi și pete discrete. În lumină slabă, erau invizibile. Dar la soare, pielea lui îmblănită semăna cu una

dintre săbiile acelea forjate, cu modele pe lame, care atârnau în casa mare a bunicii și erau coborâte numai rareori, de obicei pentru a fi lustruite, dar și pentru a învăța cum să te bați cu ele, când veneau acasă bărbații.

Nu mai sunt folosite în această perioadă, cu excepția actorilor în piesele de teatru. Dar copiii ar trebui să învețe istoria familiei lor.

Pielea curioasă a băiatului se datora unei gene recesive, ieșită la iveală din nou după generații întregi, căci neamul Atkwa nu mai apelase la sperma unei familii pătate de peste două sute de ani. Nu pentru că ar fi avut idei preconcepute. Spre deosebire de oameni, hwarhath considerau că diferențele de culoare erau mai degrabă interesante decât deranjante. Prejudecățile lor se manifestau în alte direcții[13].

Numai întâmplarea a făcut ca blana neamului Atkwa să-și păstreze culoarea uniformă. Locuiau într-o zonă a lumii în care griul era

---

[13] Autorul se referă, mai mult ca sigur, la preconcepţii regionale, întrucât acesta este tipul de prejudecăţi pe care *hwarhath* sunt gata oricând să le dezbată şi să le condamne. Locuitorii din emisfera sudică a planetei-mamă consideră că nordicii fac exces de civilizaţie şi se îndepărtează de valorile tradiţionale. Locuitorii emisferei nordice îi consideră pe sudişti nişte ţărănoi. În afară de asta, familiile vecine se răţoiesc adesea una la alta; iar majoritatea locuitorilor, fie din nord, fie din sud, se uită la oraşele mari plini de suspiciune. Una e ca bărbaţii să locuiască în zone mixte, căci sunt ţinuţi sub control de disciplina militară, şi alta e să locuiască la oraş, unde trăiesc mai mult femei. Evident, ele nu fac parte din armată, care e exclusiv masculină. Cine-o să-i ţină sub control, acum că locuiesc printre străini?

culoarea dominantă. Și, fiind o familie mică și nu neapărat puternică, nu se gândeau la locuri îndepărtate când puneau la cale contractele de înmulțire.

Pe vremea când de-abia învățase să meargă, băiatul se arătase precoce și energic, fără a ieși din comun. Pe la optsprezece ani, se făcu un mânz de copil plin de viață, dar înclinat spre meditație. Asta o puse pe gânduri pe mama lui, care se consultă cu mama ei, capul familiei, o femeie uscățivă, cu blana roasă de vreme și cu articulațiile degetelor mari deformate de boală.

— Păi, spuse ea, după ce-și ascultă fiica, unii bărbați sunt mai înclinați spre meditație. Trebuie să fie, dacă vor să supraviețuiască în spațiu singuri, fără femei care să gândească în locul lor.

— Dar la o vârstă așa de fragedă? întrebă mama băiatului. Stă nemișcat ore întregi și se uită la peștii din apă sau la gâzele dintre buruieni.

— Poate că se face om de știință.

Capul familiei îi aruncă fiicei sale o privire aspră.

— E singurul tău băiat. De mic a fost ciudat și arătos, de-asta îi dai prea multă atenție și te îngrijorezi fără motiv. Revino-ți! Fii tare! Băiatul o să crească bine sănătos. Și dacă nu, atunci o să se ocupe de el bărbații noștri.

La zece ani, băiatul descoperi grădinăritul – din întâmplare, urmărind un tli, care venise din pădurea vecină să fure legume. Soarele deabia răsărea. Roua sclipea pe verdeața din jurul casei bunicii. Trase în piept aer proaspăt și rece.

Tli, un exemplar bine făcut, cu dungi care ieșeau bine în evidență, se tăvălea pe pajiștea bunicii. Ștergea rouă cu burdihanul îmblănit așa cum ai șterge umezeala de pe o suprafață lucioasă. Poate o lamă de metal, își zise băiatul. Animalul lăsa în urmă o dâră neagră. După ea se ținea băiatul, la o distanță sigură. Nu pentru că ar fi fost tli periculos – cum s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi simțit încolțit dar nu voia să-l sperie.

Animalul ocoli casa și intră în grădină prin spate. Acolo începu să prade, o activitate murdară, inutil distrugătoare (i se păru băiatului). Ar trebui să-l alunge. Dar frumusețea scenei din fața lui îi sări în ochi cu forță nebănuită, provocându-i aceeași senzație ca o lamă străpungându-i pieptul. Nu, nu e o figură de stil exagerată și greu de acceptat. Unele senzații sunt atât de puternice încât îți provoacă fie o durere surdă, fie un junghi. Sub influența lor, inima ți se poate opri în loc. Te simți rănit și schimbat, ca după o suferință grea.

Așa păți și băiatul, care încă nu înțelegea bine

ce vedea. Dacă ar fi fost mai mare, poate și-ar fi dat seama că senzațiile dispar dacă le ignori. Dar el se lăsă copleșit de frumusețe. Avea să-și amintească toată viața cât de frumoasă era atunci grădina: o bucată de pământ întinsă, dreptunghiulară, mărginită de plante ornamentale, cu frunzele roșii, violete, galbene și albastre, ca steagurile gărzilor la o ceremonie militară.

În interiorul acestui perimetru pestriț se aranjau rândurile de legume. Unele creșteau pe țăruși sau pe spaliere, altele formau tufe, iar altele se ridicau direct de la pământ, mlădițe cu frunze lungi sau scurte, adunate în buchete, într-o varietate nesfârșită. Dacă bordura grădinii era un curcubeu de culori, cele mai multe plante aveau nuanțe verzi și albastre. Dar arătau mai frumoase și mai suculente, decorate de picăturile de rouă care le făceau să sclipească în razele piezișe ale soarelui.

Așa se întâmplă că, într-o dimineață răcoroasă de vară, când nu se simțea nicio adiere în aer, Akuin din neamul Atkwa se îndrăgosti, nu de alt băiat, cum era de așteptat – dacă nu anul acesta, atunci cât de curând ci de grădina bunicii.

Își petrecu restul verii pe bucata aceea de pământ, ajutându-și verișoarele mai mari la grădinărit. Când veni toamna, săpă, acoperi

răzoarele cu fân, tăie ramurile prea lungi și planta rădăcini tăiate mărunt. Negre și răsucite, păreau moarte. Dar la primăvară vor da lăstari, îi promiseră verișoarele.

Mama lui Akuin îl urmărea, neîncrezătoare. Băiatul se rezuma la o singură activitate. Probabil că era mai bine decât să-și piardă toată ziua visând cu ochii deschiși. Dar ar fi fost mai fericită dacă și-ar fi găsit o îndeletnicire mai pentru băieți: să călărească tsina, să pescuiască în râul apropiat, să exerseze trasul cu arcul, să se joace de-a războiul.

— Mai dă-i puțin timp, îi spuse bunica băiatului. Băieții sunt mai dificili, îți vorbesc din experiență.

Crescuse trei copii. Unul murise de tânăr, într-un accident. Altul murise în spațiu, în războiul început nu demult. Dușmanul – oamenii, deși nu le cunoșteau încă numele – răsărise pe neașteptate, în nave bine înarmate. În jurul lor, misterul era la fel de nepătruns ca întunericul din care se iviseră. Dar nimeni nu se îndoia de intențiile lor. Prima întâlnire cu ei se sfârșise violent. Ca toate întâlnirile următoare.

Cel de-ai treilea fiu al capului familiei trăia și ajunsese la gradul de ofițer de rang întâi. Ar fi trebuit să fie mândră, dar ei doi nu se înțelegeau. Rareori se întâmpla ca unchiul lui

Akuin să vină acasă în vizită. Bunica își îndrepta toată atenția spre singura ei fiică, spre nepoatele și copiii acestora.

Ducând la piept mâinile strâmbate de boală, rosti:

— Poate că Akuin o să devină grădinar pe o stație spațială. Grădinarii sunt folositori. O armată are nevoie de mai multe feluri de soldați.

La cincisprezecece ani, Akuin merse la o școală cu internat, ca toți băieții de vârsta lui. Acolo învățau să trăiască fără femei în jurul lor și printre bărbați din alte neamuri. Un lucru care se dovedea important mai târziu. Un băiat care nu se poate despărți de familie nu e de folos în spațiu.

Mai târziu, băieții își completau educația în artele și științele hwarhath, pe care le învățau și bărbații, și femeile, și învățau arta și știința războiului, rezervate exclusiv bărbaților.

Școala lui Akuin se afla pe coasta de est a continentului, în regiunea dunelor de nisip și a pădurilor de lăstăriș: un teren nepotrivit pentru grădinărit. Dar școala avea o grădină. Botanica este o știință, iar horticultura este o artă.

Grădina se afla în interiorul complexului școlii, adăpostită de clădiri împotriva vântului care bătea necontenit. Akuin o descoperi a doua zi după sosire. La vest se întindeau un șir de dune, încălzite de razele soarelui aflat exact

deasupra. Umbre lunguiețe se prelingeau spre grădină. Grădinarul, un bărbat cu picior de metal, se mișca greoi printre rândurile de plante, aplecându-se, cercetându-le și adunând gândacii pe care-i strivea între degetele mâinii sănătoase. Cealaltă îi atârna pe lângă corp, neputincioasă, și nu de puțină vreme. Se micșorase până când nu mai rămăsese din ea decât un ciot osos, acoperit de blană neagră.

Akuin se crezu neobservat. Dar grădinarul se întoarse dintr-odată, se îndreptă de spate și îl fixă cu ochi galbeni. Băiatul așteptă, nemișcat și tăcut. O fi fost el mai ciudat, dar nu era deloc nemanierat.

— Ești nou, îi spuse bărbatul, în cele din urmă. De unde vii?

Akuin îi răspunse.

— A, de pe continent. Cum de nu ești pe plajă? Sau de ce nu explorezi școala? Avem un muzeu interesant, plin de lucruri trimise de foștii elevi.

— Îmi plac grădinile, mărturisi băiatul.

Bărbatul îl mai fixă o dată cu privirea, apoi îi făcu semn să intre cu mâna sănătoasă. Akuin pătrunse în grădină.

Pe bărbat, află el, îl chema Toi Chaib. Urmase aceeași școală cu mulți ani înainte, fusese în spațiu, apoi venise înapoi, ca să predea. Nu-i spusese mai multe despre el la prima întâlnire.

În schimb, îi povesti despre greutatea de a crește plante sănătoase în nisip, în parte, îi explică el, se străduia să schimbe solul. De la școală primea compost și gunoi de grajd, dar mai trebuiau multe altele.

— Un lucru e sigur despre băieți și tsina, și anume că dau mult îngrășământ. Gunoiul de grajd care prisosea era împrăștiat pe pajiști și pe bordurile ornamentale. Ce rămânea se vindea fermierilor locali.

De cele mai multe ori, găsea plante care se potriveau solului și climei locale.

— Altele nu vor cu niciun chip să crească. De-asta e așa de greu să cultivi plantele noastre pe alte planete. Alta e lumina, altele sunt radiațiile invizibile. Solul e lipsit de mineralele necesare sau conține minerale în cantități nepotrivite.

Plantele cresc cel mai bine pe planeta lor mamă, dacă nu cumva se răspândesc artificial într-o zonă stranie, cum se întâmplă uneori.

La început, Akuin se simți singur și-l cuprinse teama. Cum o să reziste el cinci ani la școală? La sfârșit, îl aștepta o soartă și mai crudă. Puțini bărbați hwarhath rămân pe planeta-mamă. De la douăzeci la optzeci de ani, își petrec viața în spațiu, explorându-l și pregătindu-se de întâlnirea cu dușmanii care apar inevitabil, cândva. Universul este un loc periculos, iar hwarhath sunt o specie

prevăzătoare. Așa că bărbații pleacă în cosmos, căutând necazul cu lumânarea, în vreme ce femeile rămân acasă, cresc copii și practică artele păcii.

Șaizeci de ani petrecuți pe coridoare de metal, întrerupți de vizite foarte scurte acasă. Vai! Perspectivele erau sumbre.

Acum însă, ascultându-l pe Toi Chaib, se mai liniști. Poate c-o să supraviețuiască anilor de școală. Avea, fără îndoială, multe de învățat de la bărbatul schilod.

Școala respecta, firește, o anumită programă. Se țineau ore și laboratoare, se desfășurau activități practice pe teren, se făceau exerciții militare. Activitățile lui Akuin erau, în cea mai mare parte, impuse. Dar, când avea de ales, mergea în grădina lui Toi Chaib sau în serele în care bărbatul cultiva flori toată iarna.

Așa se mângâia el când campusul se învelea în zăpadă, iar dinspre ocean trăgea un vânt rece ca lama de cuțit. Pereții de sticlă ai serelor se abureau, iar lumea exterioară devenea invizibilă. Înăuntru, aerul era umed și cald, mirosea a pământ și a flori care creșteau și înfloreau în culori aprinse ca focurile de tabără, îmblânzind vocea răgușită și aspră a grădinarului.

La început, Toi Chaib îi vorbi lui Akuin despre plantele din jurul lor, apoi despre munca lui ca grădinar în spațiu. Grădinile de acolo, de sus,

arătă cu mâna spre tavan, sunt necesare din cinci motive. Bărbații sunt mai sănătoși dacă mănâncă fructe și legume proaspete. Plantele fac aerul respirabil, eliminând bioxidul de carbon și furnizând oxigen.

— Aceasta s-ar putea obține și prin reacții chimice anorganice sau cu ajutorul microbilor, dar o grădină e mai atrăgătoare și parfumează aerul.

— Pe lângă asta, spuse Toi Chaib, fiecare stație și navă trebuie să se bizuie pe forțele proprii.

— Navele se rătăcesc. Stațiile ajung izolate, dacă războiul sfârșește rău. Când se întâmplă așa, bărbații de la bord trebuie să-și asigure aerul, hrana și medicamentele.

— Mi-ai dat trei motive pentru care există grădini în spațiu, rosti Akuin. Sănătate, aer curat, independență. Care sunt celelalte două?

— Bucuria, răspunse grădinarul, pe care nu ți-o dau cuvele cu microbi sau reacțiile chimice anorganice, și speranța că vom ajunge, în sfârșit, acasă.

Spre sfârșitul iernii, băiatul află cum se rănise Toi Chaib.

Fusese grădinarul principal de pe o stație mică, destinată mai degrabă cercetării decât războiului. Într-o zi, sosi o navă cu provizii. Pilotul făcu o greșeală la andocare – de fapt, mai multe greșeli, căci se sperie atunci când

își dădu seama că se va ciocni de stație. Învelișul exterior al stației fusese străpuns. Presiunea scăzu brusc și… Toi Chaib râse.

— Sistemul de presurizare din sectorul meu de pe stație era nou și i se aduseseră îmbunătățiri, din cauza cărora n-a funcționat cum trebuia.

Până să ajungă echipa de salvare în grădină, majoritatea plantelor dispăruseră, absorbite de spațiul cosmic. Uneltele de grădinărit erau distruse. Toi Chaib zăcea sub o grămadă de moloz, lângă un sas care se închisese, într-un sfârșit.

— S-a presupus că am fost târât de la un capăt al grădinii la celălalt, prin mai multe încăperi, dar eu nu-mi amintesc nimic. Probabil că m-am lovit de diverse obiecte. Sigur m-am lovit de sas după ce s-a blocat și m-a doborât molozul.

Ce poveste! Akuin se cutremură.

— Pilotul navei s-a sinucis. Inginerul conducător al echipei care proiectase sistemul de presurizare a cerut să moară. Dar ofițerii lui superiori au decis că problema sistemului nu fusese provocată de el și nu putea fi anticipată.

— Și care a fost problema? întrebă Akuin. De ce n-a funcționat sistemul?

— N-am aflat niciodată. La început, nu eram în stare să mă gândesc la asta. Mai târziu, nu

mi-a mai păsat.
— Pilotul avea permisiunea să se omoare?
— Ăsta-i încă un lucru pe care nu-l știu.
Pilotul intrase în panică într-o situație de criză. Asta știa Akuin despre el. Poate că, văzând pagubele făcute, căzuse a doua oară pradă panicii și luase singur hotărârea să moară. Ce idee îngrozitoare!
— Dacă a cerut permisiunea și a primit-o, atunci a făcut ce trebuia, spuse băiatul, în cele din urmă. Iar inginerul e bine că a rămas în viață, după ce nu i s-a dat voie să moară, deși… Ha! Probabil că voia să moară.
— Probabil, aprobă Toi Chaib.
Dar în mintea lui Akuin se cuibări și alt gând, pe care nu-l dezvălui.
— Te întrebi cum de-am rămas eu în viață. Să știi că am stat mult pe gânduri înainte să iau o decizie.
Se opri, mângâind marginea încrețită a unei flori exotici cu mâna sănătoasă.
— Eram chipeș, continuă el. Mulți veneau la mine sau mă priveau de la distanță, așteptând din partea mea vorbe de încurajare. Ha! Mă bucura când făceam pe cineva fericit spunându-i „da”. Pe urmă m-am trezit și am văzut că nu mai am un picior. Ce surpriză! Unde era restul trupului meu?
Akuin se neliniști. Copiii nu vor să știe că adulții pot fi nefericiți.

Protagoniștii pieselor eroice, da. Ei pot suferi, inspirându-l pe un băiat de vârsta lui. Dar un bărbat ca Toi Chaib, profesor și infirm pe deasupra, n-ar trebui să-și dea în vileag durerea.

— Nu voiam să șchiopătez și să mă târăsc toată viața, îi spuse profesorul, cu glas neînduplecat. Voiam să mă mișc repede, să fiu frumos și iubit. Una dintre rudele mele bărbătești mai în vârstă a venit să mă viziteze cât eram la infirmerie. I-am cerut permisiunea să mor. El mi-a spus: „Așteaptă”. L-am ascultat. Rudele mele s-au consultat între ele și cu ofițerii mei superiori. Așa se procedează, îi explică Toi Chaib cu același glas neînduplecat. Numai în piesele eroice e altfel.

— Știu, afirmă Akuin.

Într-un fel, nu știa. Până în clipa aceea, regulile sinuciderii fuseseră pentru el ireale, un lucru pe care-l învățai așa cum înveți formule pe care nu le vei folosi niciodată. Ce bine că pot folosi bețișoare și triunghiuri ca să aflu înălțimea copacului aceluia înalt! Dar vreau eu să știu cât e de înalt? Nu.

— Într-o asemenea situație, adăugă Toi Chaib, care apare în piesele eroice, când bărbatul e complet singur sau cei din jurul lui sunt nedumeriți și greșesc, e logic ca el să-și ia soarta în mâini. Nu are de ales. Dar e o idee bună să te asiguri că ești erou într-o situație

eroică înainte să procedezi așa. M-am hotărât că trebuie să trăiesc, din mai multe motive. Eram un grădinar extraordinar de îndemânatic și un profesor foarte bun. În plus, sunt singur la părinți, iar mama e foarte iubită în familia noastră. S-a considerat că ar suferi prea mult dacă mi-aș lua viața.

Akuin plecă din seră la scurtă vreme, pășind cu greu prin stratul proaspăt de zăpadă. Deasupra capului văzu cerul plin de stele. Aerul era nemișcat, dar tăios ca lama de cuțit. Băiatul mergea într-un nor al propriei sale respirații.

Ajunse la mijlocul unui teren de joacă și privi în jur, mai întâi la zăpada neatinsă, căci se vedea numai urma lăsată de el, apoi la cer. Minunat! Ce de culori! Ce întindere greu de măsurat!

Dintr-odată, nu mai știu unde se află și pe unde s-o ia. Înainte sau înapoi, era același lucru. Pământul îi fugise de sub picioare, iar corpul lui își pierduse greutatea; aluneca printre stelele nenumărate.

Era un sentiment nemaipomenit. Închise ochii. Senzația de alunecare mai ținu preț de o clipă. Pe urmă se stinse la fel de repede cum apăruse. Când deschise ochii, împrejurimile arătau ca de obicei.

Mai târziu, se întrebă dacă nu cumva avusese o viziune. Mai mult ca sigur că nu. Nu dăduse

niciodată semne că ar avea însușiri de profet, și nici nu voia. Te tulbură să vezi ce nu văd alții. Profeții sunt o spiță ciudată și dizgrațioasă, care se strecoară prin viață ca peștele prin apă, sunt mereu în afara vremurilor și nu se adaptează nici unui grup. Niciun băiat cu mintea întreagă nu-și dorește un astfel de trai.

Mai degrabă fusese obosit și tulburat de povestea mentorului său, își zise.

În orice caz, experiența, odată încheiată, nu se mai repetase.

Termină anii de școală în perioada stabilită. Pentru hwarhath, educația nu e o cursă. Nimeni nu termină înaintea altuia. Cum s-ar putea așa ceva? Fiecare bărbat hwarhath merge la armată imediat după școală și nimeni nu e recrutat dacă nu a atins vârsta maturității[14].

La douăzeci de ani, Akuin părăsi școala și merse acasă pentru o vizită mai lungă. Ca întotdeauna, lucră în grădina familiei. Mama lui îl privi cu îngrijorarea obișnuită. Devenise un tânăr foarte atrăgător, zvelt și grațios. Pielea lui palidă și pătata îi amintea de metalul lucios în soare, ori de apa scurgându-se pe

---

[14] Probabil că pasajul face aluzie la educaţia oamenilor, pe care *hwarhath* o consideră un fel de concurs pe care unii trebuie să-l câştige, iar alţii să-l piardă. Ce fel de societate vrea să producă tineri care au suferit deja un eşec la vârsta de douăzeci de ani? Ce fel de societate tratează instruirea generaţiei următoare drept un joc?

pietre. Dar era prea liniștit pentru un tânăr de vârsta lui, prea gânditor și prea îndrăgostit de plantele pe care le îngrijea.

Cu puțin noroc, își zise, va primi însărcinări de grădinar. Asta recomandaseră profesorii de la școală. După spusele bărbaților din familie, ofițerii care distribuie sarcini țin deseori cont de asemenea recomandări. Dar nu întotdeauna, desigur.

Cu puțin timp înainte de strângerea recoltei, Akuin își primi însărcinarea. Cum era de așteptat, pleca în spațiu, dar mesajul nu spunea unde anume. Își împacheta lucrurile într-un singur bagaj, cât i se permitea, și-și luă rămas-bun de la familie. Nu-i fu ușor să-i spună la revedere mamei. Spre deosebire de oameni, hwarhath nu-și exprimă durerea eliminând apă pe la colțul ochilor. Nici nu le place, ca oamenilor, să scoată zgomote. Indiferent de motiv – durere, supărare, fericire, criză de nervi, o surpriză de moment oamenii fac zgomot. Un comportament stânjenitor. Poate că l-au moștenit de la strămoși, care și-au petrecut timpul (ni se spune) țipând din vârful copacilor. Hwarhath probabil că descind din animale care au trăit mai mult pe pământ, unde se vedeau unul pe altul și unde zgomotele atrăgeau atenție nedorită. De cele mai multe ori, spre deosebire de oameni, ei sunt tăcuți.

Dar ce fel de bărbat vrea să vadă suferință pe chipul mamei sale?

Se simți de-a dreptul ușurat când ieși din casă. Plantele care mărgineau grădina crescuseră înalte până la talie. Frunzele lungi și ascuțite semănau (pentru Akuin) cu un gard de săbii incrustate cu metale prețioase și bijuterii, căci străluceau roșii, albastre, galbene, verzi. Mai ales verdele era o nuanță atât de intensă și pură, încât parcă-l străpungea. Ha! Simțea culoarea în gât și în piept.

Prin aerul fierbinte pluteau insecte de aceleași culori de sfârșit de vară. Aplecându-se și privind atent, Akuin zări fructe și legume coapte ascunse printre frunzele plantelor cultivate pentru hrană. Găsi și câțiva dăunători, pe care-i strivi cu degetele, apoi se îndreptă spre mașina care-l aștepta.

Una dintre verișoare îl conduse până la cea mai apropiata gară. Se despărțiră în tăcere. Akuin luă trenul spre aeroportul regional, apoi avionul spre una dintre insulele-cu-rachete. De acolo plecă (cu racheta, desigur) spre o stație de tipul ține-ritmul-cu-cei-aflați-dedesubt[15]. Cu fiecare etapă a călătoriei, mediul devenea tot mai restrâns și mai artificial, până când, la sosirea pe stație, se transformă într-un labirint de coridoare de metal cenușiu. Nicio fereastră

---

[15] Oamenii îi spun staţie de pe orbita geosincronă.

nu se deschidea spre spațiul cosmic. Ce-ar fi văzut oare, dacă ar fi fost altfel?

Planeta lui natală, acum de neatins.

Akuin simți cum i se strânge inima ca o plantă sfrijită de secetă. Cum o să supraviețuiască? Vocea bunicii, vie în mintea lui, îi dădu răspunsul: prin loialitate și disciplină. Îi făcu, în gând, semn că a înțeles-o.

Un vehicul supraluminic îl transportă (pe el și pe alți bărbați) pe o stație din regiunea cea mai îndepărtată a spațiului explorat de hwarhath. Nu era un loc unde ei ar fi construit o stație în mod obișnuit. Era prea departe, iar drumul până acolo, greu de urmat.

Dar când veniseră pentru prima oară în această regiune, descoperiseră multe stele în imediata ei vecinătate. În sine, zona ar fi fost interesantă. Stelele din spațiul hwarhath sunt, în mare parte, rare ca arborii din Marea Câmpie Centrală; în general, rămân solitare, nu se adună în roiuri. Rar găsești mai mult de două-trei la un loc.

Dacă stelele obișnuite sunt precum copacii cu trunchiul în formă de sticlă, care se înalță singuratici pe câmpia prăfuită, doar cu două-trei mlădițe sau frați care să le tină tovărășie, atunci grupul de stele descoperit în regiune semăna cu un crâng sau un desiș, format dintr-un motiv încă necunoscut, poate ascunzând un izvor sau un ochi de apă.

Sigur că savanții hwarhath voiau să studieze crângul înstelat. Aveau destulă influentă să obțină construirea stației, dar n-au primit resursele pe care le-au dorit. Nu uitați că războiul era în toi. Regiunea se afla foarte departe de planeta-mamă și de zona în care oamenii reprezentau o problemă obișnuită. Munca depusă de savanți aici nu părea importantă pentru cei ce luau decizii. Noua casă a lui Akuin nu primea fonduri suficiente.

Imaginați-vă un cilindru de metal rotindu-se pe orbita unei stele nesemnificative, prăfuite și fără prea multă lumină. Cilindrul e mic și neted, fără anexele caracteristice marilor stații care, în timp, se extind ca plantele, adică le cresc flori, tulpini și capsule metalice. În jurul lor mișună echipajele de serviciu: aparate de zbor pentru întreținere, navete, sateliți de cercetare sau pentru producții specializate, grație cărora stațiile par învăluite într-un nor de insecte sclipitoare.

Destinația lui Akuin nu arăta nici pe departe așa. Era doar un cilindru, o simplă formă geometrică rotindu-se pe orbita planetei primare, care nu avea sateliți. La distanță, se aflau alte stele, strânse împreună, toate cu lumină slabă, roșiatică.

— Ca o tabără de soldați pe câmp[16], remarcă

[16] Acest schimb de replici este un exemplu de simţ al umorului printre *hwarhath.*

unul dintre noii sosiți (nu Akuin). Ce lungă a fost noaptea! Focurile soldaților au ars până s-au stins de tot.

— Ți s-o fi părând ție că seamănă cu niște ostași, comentă un alt soldat, dar mie îmi seamănă cu un roi de stele[17].

Prin crângul stelar (ori, dacă vă place imaginea, prin tabăra de soldați stelari) se aflau răspândite și alte corpuri, de mai multe varietăți, pe care noii sosiți nu aveau cum să le vadă. Cele mai multe erau stele arzând până se afundau în întuneric, consumându-și energia, echivalentele tăciunilor arși, încă fierbinți. Altele, mai puține la număr, se sfărâmau în bucăți atât de dense, încât gravitatea le zdrobise materia într-un fel de piure sau supă groasă. Restul, cele mai puține, se numeau stele-pe-cale-să-se-piardă-în-stranietate; ele îi interesau pe savanții hwarhath?

Akuin nu acordă prea multă atenție crângului (sau taberei) stelare. În schimb, remarcă interiorul stației: un labirint aglomerat de coridoare și camere. Desigur, nu existau ferestre, iar majoritatea hologramelor (numai câteva, și nu la fel de frumoase ca acelea de pe o stație mai mare) arătau peisaje mai spectaculoase din galaxie.

---

[17] Pitice negre, găuri negre şi singularităţi. Nu avem nici un motiv să credem că au descoperit un asemenea roi de stele.

La capătul unui coridor se rotea o planetă gigantică, înconjurată de luni și inele împletite. La capătul altuia stătea o navă a oamenilor care exploda într-una sub proiectilele trase de hwarhath unul după altul. Ha! Ce mai priveliște! Dramatică și încurajatoare!

Akuin primi un loc într-o cameră pe care o împărțea cu patru tineri, și ei nou-veniți. Fiecare avea patul lui, un dulap și o nișă în perete pentru instalarea unei holograme. Trei dintre colegii lui preferară scene de acasă, la fel și Akuin, care alese grădina bunicii în mijlocul verii. Nișa celui de-ai patrulea, un tinerel slăbuț, cu niște semne înspăimântătoare vizibile prin blana cenușiu-deschis, rămase goală.

Tânărul acesta urâțel se numea Gehazi. Era neașteptat de calm și prietenos pentru cineva care arăta de parcă fusese o țintă de aruncat cu cerneală. Cum e posibil ca o familie să păstreze un astfel de copil?

— Explicația e foarte simplă, îi spuse Thev lui Akuin, a doua zi după ce se cunoscură. Mama mea e matematician, cel mai bun din neamul nostru, iar sperma utilizată pentru obținerea mea a provenit de la o familie – Thevar pe nume – de savanți celebri. Din păcate, membrii ei se nasc pătați, chiar dacă rareori. E un defect pe care au încercat să-l elimine. În orice caz – se vede că Thev era mare vorbăreț

– mama a avut o sarcină foarte grea. Nu numai că-i era rău, dar capacitatea ei de a gândi matematic i-a dispărut aproape complet, fie din cauza greţurilor, fie a modificărilor hormonale.

— Când m-am născut, s-au gândit să mă omoare. Ia priveşte!

Îşi petrecu mâna peste braţul desfigurat de o pată mare şi neagră.

— Cum să duc o viaţă normală? Dar mama anunţase deja că n-o să mai permită familiei s-o însămânţeze din nou. Erau anii ei cei mai buni, când putea face lucruri originale. Nu avea de gând să-i irosească făcând pe mama. Aşa că – vocea calmă şi prietenoasă deveni amuzată – rudele ori mă omorau, şi atunci pierdeau materialul genetic al mamei, ori mă păstrau. Nu aveau niciun motiv să creadă c-o să crească un prostovan.

— Nu te deranjează?

— Că nu sunt prostovan? Nu. Zeiţa s-a asigurat că universul e plin de proşti. Din câte înţeleg eu din comportamentul lor, oamenii sunt la fel de mărginiţi ca majoritatea hwarhath. Ce e cu războiul ăsta, de exemplu? Cum să ne batem cu oamenii, când nici măcar nu putem vorbi cu ei? Ce-au însemnat războaiele în toată istoria noastră? Am cucerit teritorii! Am furat femei şi copii! Dar la ce ne folosesc femeile oamenilor? Dacă sunt femei,

în sensul dat de noi termenului. Din câte știm, oamenii au cinci sexe diferite, dar niciunul nu produce copii într-un fel pe care să-l pricepem și noi. Iar în ce privește pământul lor, la ce ne slujește? Plantele noastre nu vor crește pe planeta lor. Deci pentru ce ne batem? Pentru femei care nu pot îngriji copii hwarhath și pământ arid. Oamenii sunt la fel de proști. Asta dacă nu cumva au un alt motiv să omoare.

Thev înclină din cap, gândindu-se la ideea unei noi pricini de război.

— M-am referit la aspectul tău, îi spuse Akuin, și atinse un petic de blană fără pete, strălucitoare ca argintul. Dacă ai fi fost așa peste tot…

— Ei, atunci aș fi fost nemaipomenit! S-ar fi făcut coadă la ușa noastră, și asta zău că nu ți-ar fi convenit.

Thev se opri. Stătea trântit pe pat, proptit în coate, și-l privea pe Akuin cu ochi galbeni-maronii.

— Ba da, m-a deranjat uneori, reluă el. Când mi-am dat seama prima oară ce urât sunt, când mergeam la școală și aveam vârsta la care băieții se îndrăgostesc. Mi-am zis că niciodată n-o să fiu iubit. Trebuia să mă mulțumesc cu mâinile mele și cu programele despre comportament sexual sigur și sănătos, desfășurate de Autoritatea de Sănătate

Publică[18].

— Așa s-a întâmplat? întrebă Akuin.

Thev zâmbi:

— Am văzut multe asemenea programe. Dar am descoperit că unii bărbați preferă inteligența. Și crede-mă pe cuvânt, sunt inteligent!

Cei doi s-au împrietenit, deși colegii lor de cameră n-au înțeles de ce. Akuin era frumos și trist, genul de tânăr pe care bătrânilor – unora dintre ei – le plăcea să-l alinte. Nimeni n-o să-l alinte vreodată pe Thev. Era prea încrezător și fericit. Pe lângă asta, aveau și vârste diferite. Thev petrecuse pe planeta-mamă câțiva ani în plus, studiind la renumitul Institut Helig. Nu avea douăzeci și unu de ani, ci douăzeci și trei, deși nu arăta bătrân. Își dedicase timpul ideilor, mai degrabă decât experienței. Cunoștea stelele, nu manierele.

Akuin și Thev rămaseră împreună în perioada de orientare în care nou-veniții fură învățați despre viața în spațiu.

— Ca doi scaieți, comentau colegii, care începură să suspecteze că pe Thev îl atrăgea mai degrabă frumusețea lui Akuin.

Dar pe acesta ce-l atrăgea la un bărbat ale

---

[18] *Hwarhath* cred că domeniul sănătăţii publice nu trebuie să fie plictisitor. Cele mai bune dintre programele lor de educaţie sexuală sunt, conform savanţilor care au studiat subiectul pure stimulente erotice de cea mai înaltă clasă, la care oamenii pot reacţiona - şi de multe ori o fac.

cărui vorbe erau adesea imposibil de înțeles? Toate felurile acelea de stele care se destrămau, schimbându-și (cum se întâmpla de multe ori) natura primită de la Zeiță și uneori (după părerea lui Thev) căzând din universul creat de ea. Un lucru neașteptat! Cine îl putea pricepe? Cine îl considera interesant sau erotic?

La sfârșitul perioadei de orientare, Thev începu să-și petreacă timpul cu alți fizicieni. Akuin își prelua noua slujbă, în grădina stației.

O grădină, vă vine să credeți? Băiatul era salvat. Își găsise mediul natural.

Grădina ocupa un șir de camere metalice, ca orice alt loc de pe stație. Plantele, toate mai degrabă folositoare decât ornamentale, creșteau în răzoare înălțate, ca niște cutii metalice. Primeau lumină prin panourile din tavan, iar umezeala le-o asigura o rețea de țevi, prin care apa se scurgea direct la rădăcini. Nimic nu se irosea. Nimic nu exista fără să aibă un rost.

Akuin descoperi că pentru el grădinăritul însemna multe lucruri, în afara grădinii în sine. Îi era dor de lumina soarelui, de nori, de ploaie, de insecte, de tli, de dealurile înălțate la orizont, de mirosul pădurii sau al oceanului apropiat. De casă îi era dor, de lumea de acasă, cu toate ale ei. Mai ales de țara lui, cu văi și râuri pline de pietre, cu munții de granit

imposibil de cucerit.

Dar plecarea nu era permisă, cu excepția unei vizite scurte, până la optzeci de ani. Șaizeci de ani pe o astfel de stație! Un gând înspăimântător!

— Lasă nostalgia, îl sfătui Thev. Ai harul grădinăritului. Grădinarul principal a spus-o nu o dată. În timp, o să fii transferat pe una dintre stațiile mai mari, cu plante ornamentale și insecte, poate chiar cu o hologramă a cerului de acasă. La asta să te gândești, nu la tine, în vreme ce culegi lăstari de pe tulpini. Eu o să ajung mare fizician. O să fiu invitat să țin prelegeri și o să glumim amândoi pe seama trecutului nostru.

Akuin își exprimă în vorbe îndoiala din suflet.

— Iar în cele din urmă, continuă Thev, când o să fii încununat de succes, eu o să-ți mărturisesc că te-am iubit întotdeauna. Numai Zeița știe de ce, căci ai o fire îngrozitoare.

Akuin se uită mirat la prietenul său:

— Vorbești serios?

— Despre firea ta? Absolut!

— Nu, despre faptul că mă iubești.

— Te-am iubit din prima clipă când ți-am zărit blana lucioasă. De când team auzit văicărindu-te.

— De ce?

— Habar n-am. Nu uita că sunt expert în stele, nu în indivizi.

Akuin se uita într-una la Thev care stătea (ca de obicei) lățit pe patul său de sub nișa goală din perete. Tocmai se întorsese de la duș. Gol-pușcă, i se vedeau toate petele de pe partea din față a corpului. Una îi acoperea jumătate de frunte. Alta, mai lată și la fel de hidoasă, se întindea pe o jumătate de coapsă.

— Te-ai gândit vreodată să-ți vopsești blana? îl întrebă Akuin.

— Mătușile mele au încercat să o vopsească în tinerețe. Nu mi-a plăcut deloc. Puteam, căci era o treabă înfiorătoare și murdară, care trebuia reluată la nesfârșit. Când venea vremea vopsitului și simțeam mirosul vopselei pregătite la foc, fugeam și mă ascundeam, iar ele veneau să mă găsească. La început i-au mobilizat și pe verișorii mei, dar la un moment dat au început să le refuze. „Dacă Thev vrea să fie urât, n-are decât. Nu vrem să-l vânăm ca pe un animal”. În cele din urmă, au renunțat și mătușile.

— Nu te-ai răzgândit niciodată?

— Ce vrei să spui? Că ai vrea să fii iubitul meu dacă m-aș gândi la blană? Altfel, nu? Nu te mulțumește că ești iubit? Eu sigur sunt mulțumit că sunt deștept.

Fără îndoială, petele erau respingătoare. Dar trupul zvelt era destul de frumos, la fel și vocea, potolită, prietenoasă și veselă. Thev avea o minte cum n-avea nimeni altul. Cum ar

fi să faci dragoste cu cineva care cercetează măduva stelelor, să vadă ce se ascunde în spatele obișnuitelor lucruri cunoscute?

Akuin își sărută prietenul. Thev îi răspunse cu pasiune. Era la fel de pasional, pe cât era de urât și de inteligent.

Cei doi au devenit iubiți, o situație dificilă pentru un cuplu tânăr, privat de intimitate. Fie trebuiau să aștepte până plecau colegii de cameră, fie mergeau în camerele-pentru-sex-și-alte-activități-intime, puse la dispoziție lângă sala de sport.

Ar fi mai bine în pădurile Atkwa sau în colțurile dosite ale grădinii bunicii, își zise Akuin. Până și dunele de lângă fostul lui internat ar fi fost mai convenabile. Stația nu era un loc pentru dragoste, deși Thev nu se arăta deranjat de camerele cenușii sau de aerul cu iz de metal.

Oare altfel ar fi stat lucrurile, se întrebă Akuin mai târziu, dacă și-ar fi ales un iubit mai potrivit pentru el? Unul dintre cei mai în vârstă, care se arătau interesați de el? Grădinarul principal, de exemplu.

Mai exista o problemă, în afară de locurile incomode în care făceau dragoste: cealaltă pasiune a lui Thev. Era absorbit de crângul stelar.

Poate că, dacă Akuin și-ar fi iubit și el munca la fel de mult, ar fi suportat mai ușor

perioadele în care mintea lui Thev se pierdea în abstracţiuni sau monologurile lui interminabile despre comportamentul stelelor în curs de îmbătrânire. Se străduia să fie şi el la fel de plictisitor, vorbindu-i despre problemele grădinilor. E greu să păstrezi echilibrul unui sistem ecologic incomplet. Grădina era mereu infestată de un organism parazitar, nici plantă, nici animal, care trăia după capul lui. Provenea de pe planeta-mamă, dar suferise modificări după ce hwarhath îl transportaseră, din neatenţie, în cosmos, un mediu care i-a priit. Mai bine zis, i-au priit grădinile din cosmos. Se simţea în largul lui în lumina care nu avea acelaşi spectru ca steaua de acasă a rasei hwarhath, iar solul fără microorganismele planetei-mamă era un dar de la Zeiţă.

Thev îl asculta răbdător, dar nu auzea decât văicăreli. Evident că o grădină cosmică era altfel decât una de acasă. Evident că apăreau greutăţi şi necazuri. Dar pentru o fire ca a lui, optimistă şi hotărâtă, greutăţile trebuiau depăşite sau îndurate cu bucurie, aşa cum îşi îndura el petele.

Dacă plantele lui Akuin se acopereau de mucegai, atunci el va trebui să găsească un leac pentru ele. Dacă nu-l va găsi, va fi nevoit să cultive alte soiuri de plante.

— Tu nu eşti niciodată descurajat?

— Ba tu mă descurajezi, câteodată. De ce să nu te bucuri de viață? Ți-e mai bine dacă te lași copleșit de tristețe? Gândește-te cât ești de frumos! Gândește-te cât îți sunt de devotat! Crezi că mucegaiul e mai rău decât ecuațiile mele, care se rezolvă cum vreau eu?

În ciuda moștenirii sale de invidiat, îi mărturisi Thev, nu era un matematician de primă mână. Mai degrabă avea un instinct al lucrurilor.

— De la cine l-am moștenit, habar n-am. Poate de la cine m-am procopsit și cu petele. Oricum, nu judec alegerea Zeiței în privința universului. Pentru mine, e ca și cum aș avea viziuni.

— Și dacă-ți închipui că e ușor să vezi lucrurile în mai mult de cele cinci dimensiuni obișnuite, să știi că te înșeli[19].

[19] Fizica şi matematica *hwarhath* premoderne recunoşteau cinci dimensiuni ale obiectelor în spaţiu: poziţia, întinderea, extinderea laterală, extinderea în sus şi în jos şi relaţia sau raportul. (Echivalentele lor umane sunt punctul, linia, planul şi volumul.) Teoria modernă timpurie susţinea o a şasea dimensiune – durata sau timpul – care pe *hwarhath* îi incomoda, ei fiind obişnuiţi să judece în seturi de câte cinci. S-au făcut încercări de revenire la cele cinci dimensiuni iniţiale. Timpul nu putea fi eliminat, dar s-ar putea face ceva cu unul dintre aspectele originare ale spaţiului. Erau oare necesare şi poziţia, şi raportul? Trebuia neapărat separată extinderea laterală de cea în sus şi în jos? Cu toate acestea, toate cele şase dimensiuni aveau un fel de realitate a lor. Existau probleme care nu se puteau rezolva fără ele, aşa cum existau probleme care nu se puteau rezolva deloc, dacă nu se simplificau prin eliminarea uneia sau mai multor dimensiuni. În final, majoritatea a acceptat existenţa tuturor şase, deşi, în limbajul de toată ziua, vorbesc de „cinci dimensiuni”. Teoriile mai recente, cum sunt cele care explică metoda călătoriei supraluminice şi existenţa universului, se bazează pe şi mai multe dimensiuni. Oamenilor încă nu le este clar cum s-au descurcat *hwarhath* cu ele.

— Ăsta e crângul stelar: un loc pentru care, dacă vreau să-l înțeleg, am nevoie de mult mai mult de cinci dimensiuni. Sunt atâtea stele acolo, și sunt atât de aproape una de alta!

Poate că problema stătea în gradul de importanță acordat muncii lor. Mucegaiul părea o problemă minoră față de lupta dusă de Thev cu ecuațiile lui. Dar la mijloc era și o chestiune de temperament. Grație firii sale dinamice, orice făcea Thev devenea important. Când se lupta, ducea o luptă desăvârșită. Tristețea lui Akuin, deja cronică, îi minimaliza preocupările. Nimic din ce făcea nu părea să merite efortul, nici în ochii lui, nici în ai celor din jur.

Se încheie primul an petrecut în spațiu. Începu al doilea. Din mesajele primite de la rude, reieșea că acasă toate erau bune și frumoase, deși grădina bunicii nu înflorea ca pe vremea când se ocupase el de ea. Fără îndoială, avea un har.

— Ce noroc pe tine să te poți folosi de el acolo unde ești! îi scria mama lui.

Mucegaiul nu mai reprezenta o problemă. Akuin îl convinsese pe grădinarul principal să cultive câteva plante ornamentale.

— Numai pe la colțuri, băiete. În locuri de care nu ne folosim. Asta nu e o stație mare. Dacă ofițerii de aici vor flori pentru iubiți, treaba lor. Oricât m-ai ruga, după insecte să știi că n-am

să trimit. Nu intră în buget.

La început, Akuin sădi plante cu frunze colorate. Străluceau ca niște giuvaieruri în colțurile răzoarelor scufundate în vegetația albastră-verzuie.

— Ca focul în noapte, spuse unul dintre ofițerii superiori. Nu se poate să avem și flori?

— Vorbește cu șeful meu. El zice că nu sunt bani.

Ofițerul, fizician, și încă unul bun, după spusele lui Thev, mângâie o frunză de un roșu aprins.

— Poate reușim să facem cumva, dar are dreptate, cercetarea nu primește niciodată fondurile pe care le merită. Ești prietenul lui Gehazi Thev, rosti el, uitându-se mai bine la Akuin.

— Da.

— Ai făcut o alegere bună. Are viitorul asigurat, chiar dacă e urât ca un perete stropit cu noroi. Frumusețea nu e totul.

Mângâie frunza încă o dată.

— Dar are rostul ei.

S-au găsit bani pentru flori, dar nu și pentru insecte. Ofițerul superior o culese pe prima care înflori.

— Ca s-o dau cuiva drag, explică el.

— Știu cine e, spuse Thev. Un bărbat care avansează datorită farmecului său. O să intre în administrație. Nu-i destul de deștept pentru

cercetare. Dar nu-i un tip rău, se va asigura că aceia care gândesc vor avea șansa să gândească. Crezi că farmecul poate să ridice omul pe treapta cea mai înaltă, Akuin?

— Casta Conducătorilor[20] nu mi-a lăsat niciodată impresia că e alcătuită din indivizi fermecători.

— Cercetătorii nu ajung niciodată în Castă, spuse Thev. Contabilii, da, și administratorii, deși nu sunt sigur că sunt niște administratori șarmanți. Și specialiștii în război. Dar nu cei care știu cum funcționează universul în realitate.

— Ești ambițios? întrebă Akuin.

— Da, dar nu într-atât încât să vreau să ajung în Castă. Îmi doresc, în afară de tine – se răsuci și-l trase pe Akuin lângă el – doar faima nemuritoare și o slujbă bună de profesor.

La sfârșitul celui de-ai doilea an petrecut în spațiu, Akuin plecă în permisie acasă, ca orice tânăr, în țara natală și în casa copilăriei sale. Stătu acolo perioada obișnuită, lucrând în grădina bunicii și plimbându-se pe dealurile pietroase. Mai tot timpul și-l petrecea singur.

Ha! Crescuse, îi spuseră femeile din familie. Se făcuse mai frumos ca niciodată! Nu pomeniră de firea lui rezervată, care le nedumerea, nici de expresia de tristețe care

[20] Termenul *hwarhath* pentru înaltul Comandament. Casta conduce societatea în spaţiu şi ei i se supun bărbaţii, oriunde s-ar afla.

prea des îi întuneca obrazul.

— Poate că nu-i nimic rău cu el, susținea bunica, atunci când el nu era de față. Unii bărbați se adaptează mai greu în spațiu, dar până la urmă toți reușesc. Băiatul acela mi se pare că e de bun augur. M-am interesat de familia lui. Un neam mic, nu foarte bogat, dar a făcut câteva alianțe excelente și are trăsături line. Dacă idila are un sfârșit fericit și Akuin rămâne cu băiatul ăsta, Gehazi, ar trebui să ne gândim să-i abordăm familia pentru spermă.

— Dar locuiesc de partea cealaltă a planetei! protestă mama lui Akuin. Și tânărul e plin de pete!

— N-ar fi o idee bună să ajungă tată de copii, recunoscu bunica. Deși se zice că e un geniu. Dar sunt de acord cu tine. Mai bine să mergem la rudele lui bărbătești. Are multe cu înfățișare normală, majoritatea foarte inteligente. În ce privește locul neamului Gehazi, trăim vremuri moderne. Nu mai putem fi provinciali. Cine știe ce alianțe se vor dovedi utile?

La sfârșitul permisiei, Akuin își vizită fosta școală. Era cam pustie, elevii fiind în vacanță, dar îl găsi pe Toi Chaib, care pregătea grădina pentru iarnă. Ha! Aerul era deja rece și mirosea a vegetație ofilind, când bătea vântul dinspre continent.

Petrecu o zi întreagă cu mentorul său, săpând

pământul uscat, retezând tulpini și crengi, adunând frunzele căzute. Seara băură halin și stătură de vorbă singuri, în încăperea lui Toi Chaib. Nu se mai afla nimeni în clădire.

Când se îmbătară amândoi, Toi Chaib spuse:

— Întotdeauna am vrut să fac sex cu tine. Nu era posibil, câtă vreme nu erai bărbat. Dar te doream și asta mă speria. De obicei nu mă atrag băieții.

Oare de ce se dădeau urâți la el? Se întrebă Akuin. Poate pentru că îi sesizau defectele, altele decât urâțenia lor. Nu era nimic în neregulă cu Thev, în afară de pete. Avea însușirile unui tânăr model: cinste, hotărâre, franchețe, devotament. Nu și violență. Îi lipsea cea de-a cincea virtute bărbătească. Păi, nimeni nu-i perfect, iar celelalte caracteristici ale sale, inteligența și voioșia, compensau lipsurile.

Toi Chaib era o fire mai tulburătoare. Pe chipul lui, Akuin citi singurătate și dorul după lucrurile pierdute: frumusețea și viața în spațiu. În el se oglindea viitorului său. Și el putea ajunge așa. Dar nu credea c-o să-l atragă băieții. Asta era o perversiune, la urma urmei. Defectul lui – care-o fi fost – nu era perversiunea. Grădinar fiind, voia să-și facă meseria acasă. Ce ambiție rușinoasă! Dar nu la fel de rușinoasă ca dorința de a molesta copii.

La sfârșit, după încă o cupă de halin, Akuin se culcă cu Toi Chaib, fără să știe exact de ce. Bătrânul voia, iar el simțea că îi e dator. O explicație la fel de bună ca oricare alta. Dimineața, la despărțire, mentorul său îi oferi o floare tropicală din sera școlii, uriașă și sofisticată, albastră asemenea cerului, dar fără miros. Akuin o purtă cu el până se ofili, apoi o aruncă în ocean de pe una dintre insulele-cu-rachete. Peste un ikun[21], se urcă la bordul unei rachete care-l duse în spațiu.

Gehazi Thev îl întâmpină cu afecțiune când ajunse înapoi pe stație.

— A fost o idee bună să ne separăm o vreme. Am meditai la evoluția stelelor în loc să fac sex. Sunt multe de spus despre amândouă, bineînțeles. Dar stelele sunt meseria mea.

În absența lui Akuin, se mutase în alt dormitor, cu patru fizicieni tineri.

— Nu văd de ce să fi rămas în camera cea veche. Nu am nimic în comun cu cei ce stau în ea. Numai obișnuința m-a ținut acolo. Obișnuința și tu, iar tu plecaseși.

Idila lor continuă, deși s-ar fi putut încheia. Cine poate spune ce-i leagă pe bărbați (sau pe femei)? Reveniră la vechile obiceiuri, exersând în sala de sport, mergând la teatru, să vadă înregistrări ale pieselor puse în scenă pe

[21] O măsură *hwarhath* a timpului, o zecime din ziua lor standard, adică 2,31 ore pământene.

stațiile mai mari, ca Tailin. Amândurora le plăcea să se bălăcească în bazinele-pentru-scăldat. Amândurora le plăcea să facă sex în camerele-pentru-intimitate.

Acestea din urmă erau mici, ca toate locurile de pe stație. Aveau un pat jos, fixat de podea, și două taburete care se deplasau pe șanțuri. Pe tavan se afla o oglindă care se putea acoperi, deși iubiții o lăsau descoperită. Peretele de vizavi de pat se putea înlocui cu o hologramă. Lui Thev îi plăceau scenele cosmice: galaxii, nebuloase, stele și planete. Akuin prefera (bineînțeles) scenele de acasă.

Odată, când stăteau într-o încăpere intimă, Thev începu să vorbească despre munca lui. Făcuseră sex și se lungiră pe salteaua subțire, unul lângă altul. Un trio de stele – una roșie, una albă și una portocalie – lucea ca focul în partea opusă a camerei. Oglinda de deasupra le reflecta corpurile nemișcate, Thev așezat pe burtă, Akuin, pe spate.

Mai târziu, Akuin își aminti scena, așa cum își amintea ziua în care se îndrăgostise de grădina bunicii.

Thev se ocupase de geometrie.

— Creez modele ca să văd ce se întâmplă în această regiune a spațiului. Ascultă la mine, nu-i o joacă. Am evoluat ca să vedem în cinci dimensiuni, ăsta e numărul pe care insistăm să-l vedem, indiferent câte dimensiuni există.

Dar este posibil să vezi mai multe, mai ales dacă ai un calculator la dispoziție. Cum s-or fi descurcat strămoșii noștri fără calculatoare? Imaginează-ți cum ar fi să înțelegi universul numărând pe degete. Sau să trasezi linii prin praf! Nu-i de mirare că, la începuturi, universul era mic. Nu-i de mirare că era atât de simplu! Ceea ce trebuie făcut...

Thev se răsuci și începu să caute prin buzunarele uniformei[22]. Peste o clipă, îngenunche în fața proiectorului de holograme. Trioul de stele dispăru, înlocuit cu un obiect de formă neregulată, alcătuit din linii albe, sclipitoare. Plutea în aer, rotindu-se și schimbându-și forma în același timp.

— ...e să elimini una dintre dimensiunile obișnuite vizibile și s-o înlocuiești cu una invizibilă. La mintea cocoșului, mi-ai putea spune. Sigur că s-a mai procedat așa de multe ori până acum. După cum tot sigur e că nu-i indicat să arăți ce se petrece în această porțiune de cosmos.

Dar, dacă se fac multe asemenea modele parțiale, fiecare pentru un alt aspect al realității...

Camera se umplu de obiecte plutitoare, toate din linii scânteietoare, de culori diferite. Unele

---

[22] Uniforma bărbătească *hwarhath* e alcătuită dintr-o pereche de pantaloni lungi până la genunchi, bufanţi, cu multe buzunare. Ei şi sandalele sunt ţinuta potrivită pentru o staţie sau o navă spaţială. Pe planete, *hwarbath* poartă îmbrăcăminte variată.

erau roșii sau portocalii, ca stelele dispărute, altele, verzi, albastre, galbene. O adevărată grădină! Numai că florile erau deformate și se deformau într-una. Se deschideau ca frunzele primăvara ori se adunau, de parcă sar fi înghițit. Când una se micșora, vecina ei creștea fie într-o dimensiune, fie în toate. Lui Akuin începu să i se facă rău.

— Desigur, problema e să stabilești o corespondență între modele. Aici intervine calculatorul.

— Despre ce e vorba? întrebă Akuin. Are vreun scop dispunerea asta de obiecte urâte?

— Urâte! strigă Thev. Dragul meu, ai în față realizarea vieții mele!

Reveni pe pat, strângându-și genunchii cu brațele și admirând peisajul.

— Bineînțeles, sunt tânăr și o să mă perfecționez. Dar nici ce vezi acum nu-i rău, te asigur.

— Mi-ai spus că încerci să vezi ceea ce nu poate fi văzut, să înțelegi ceea ce nu poate fi înțeles. Poate că reușești. Toată lumea zice că ești un geniu. Dar eu n-am de gând să înțeleg ce-i cu chestiile astea care se înghit.

— Vrei alt tip de model. Ceva legat de plante și insecte.

— La asta mă pricep.

Thev rămase tăcut o vreme, contemplându-și obiectele care continuau să crească, să-și

schimbe forma, să se dividă, să se micșoreze și să dispară. O grădină ivită dintr-un coșmar. Grădina unui vrăjitor. În cele din urmă, rosti:

— Gândește-te la regiunea asta, la crângul stelar, ca la un desiș dintr-un loc arid, în care copacii sunt obligați să caute apă. Noi credem că solul e făcut din țărână și piatră. Că e solid. În realitate, în el intră și ies rădăcini nenumărate, spărgând țărâna și piatra, răsucindu-se una în jurul alteia. E posibil să fie legate între ele.

Akuin crescuse într-un colț de lume cu multe specii de copaci ale căror trunchiuri se dezvoltau dintr-un singur sistem de rădăcini. Dar îi venea greu să-și imagineze stelele legate în același mod. Asta arată că nu prea fusese atent la orele de fizică, și e adevărat.

— Știm că stelele stranii se leagă de altele, tot stranii. De obicei, partenerele nu sunt apropiate. Aici, unde ne aflăm noi, cred însă că sunt. Stranietatea se încolăcește pe sine. Pânza spațiului e străpunsă, din nou și din nou, de stranietate. Până acum, nu ți-am spus decât lucruri cunoscute. Puțini savanți au păreri contrare, numai stranietatea nu e unanim acceptată, iar eu nu sunt singurul care o susțin. Dar de acum încolo – Thev se uită la Akuin și zâmbi – urmează numai ideile mele. Teoria cea mai cunoscută susține că solul de sub desișul nostru de copaci e stabil. Da, l-au

străpuns rădăcinile și l-au chinuit, după cum se vede clar la suprafață, unde pământul e umflat, împins de dedesubt. În zonele locuite, presiunea-de-dedesubt e foarte vizibilă. Trotuarele sunt ridicate. Zidurile clădirilor crapă și se dărâmă. Totul din cauza rădăcinilor.

Thev își răsuci degetele, mimând acțiunea rădăcinilor.

— Dar hai să ne imaginăm că solul nu e stabil. Poate că terenul e calcaros sau plin de peșteri. Rădăcinile, scormonindu-l, vor crăpa stratul subțire de piatră, formând acoperișul uneia din peșteri. În timp, acoperișul va ceda, iar desișul de copaci se va scufunda într-o dolină.

Pentru Akuin, fenomenul era de neînțeles. Există locuri în Marea Câmpie Centrală cu sol calcaros, iar apa se găsește în rezervoarele de sub doline. Astăzi, morile de vânt ridică apa la suprafață. Mai demult, se tăiau zidurile de piatră și se scotea apa cu gălețile. Akuin știa lucrurile, astea, dar și că dolinele apar dintr-odată. Dar cum să se formeze una în spațiu? La urma urmei, dolinele presupuneau lipsa pietrei. Dar spațiul nu era acolo în primul rând. Cum să lipsească ceva ce nu există?

— Hai să-ți descriu un alt model, se oferi Thev. Gândește-te la regiunea asta ca la o bucată de brânză.

— Poftim?

— Una mare și rotundă.

Thev își desfăcu brațele ca să-i arate dimensiunea bucății de brânză.

— Pare solidă, dar pe dinăuntru e un labirint de tuneluri. Dacă o îndoi puțin sau o răsucești, dacă exerciți tensiune suplimentară asupra ei, poc! Se sparge și rămân doar fărâmiturile. Gândacii și-au distrus casa.

— Astea sunt imagini care mă neliniștesc. Ce vrei să spui cu ele? Că regiunea asta s-ar putea sparge în bucăți? Îmi vine greu să-mi imaginez așa ceva. Cum arată o fărâmă de spațiu?

— Poate că desișul de copaci e totuși un model mai convingător decât brânza, deși tu ai vrut plante și insecte, așa că ți le-am dat pe amândouă. Cred că e posibil ca regiunea să se prăbușească. Mai mult decât posibil. Cu timpul, prăbușirea devine un fapt cert.

— Dar ce-o să se întâmple cu ea? Nu devine o dolină?

— Eu zic că s-ar transforma într-o arie vastă a stranietății. Sferică, desigur, ca toate lucrurile de acest fel.

— Și cu stația ce s-ar întâmpla?

Akuin se ridicase deja în capul oaselor și se uita îngrozit la Thev. Nu-i descria o perspectivă prea luminoasă. Dar iubitul lui vorbea mânat de interes și de pasiune. Ceea ce îl atrăgea pe Thev era, firește, propria lui inteligență. În

plus, era posibil ca el să considere întreaga situație drept una dintre glumele spumoase pe care Zeița le făcea pe seama universului. Un individ pios se amuză întotdeauna la trucurile Mamei Creatoare.

— Depinde de amploarea dezastrului. Dacă va cuprinde întreaga regiune, atunci va fi distrusă și stația. Dar, dacă nu e unul foarte mare și se petrece la o distanță rezonabilă, atunci vom putea observa procesul.

Pe Akuin începea să-l doară capul, fie din cauza conversației, fie din cauza obiectelor hidoase ale iubitului său, care umpleau camera și se schimbau necontenit, într-un stil enervant. Spuse cu glas tare că-l doare capul. Thev opri înregistrarea. Rămase doar grădina, dar nu se mișca nimic din ea.

Mult mai bine așa! Akuin se lăsă pe spate. În oglinda din tavan i se reflecta corpul negru. Într-o parte, zări o pâlnie de linii de un roșu aprins. Se dizolva și se turna pe sine în sine, deși acum nu se mai mișca niciun obiect, iar centrul ei era gol.

De cealaltă parte, văzu o sferă albastră, oprită exact în momentul când se transforma într-o aglomerație de unghiuri ascuțite. Se vedeau și unghiurile, și suprafața netedă a sferei. Akuin închise ochii.

Thev vorbea într-una. Cercetarea trebuia să continue. Făcuse o propunere scrisă.

— Dar știi care-i treaba cu fondurile. Dacă o idee nu poate fi transformată imediat într-o armă, pe conducători nu-i interesează, iar eu nu văd cum aș putea face rău în mod direct cu ideile mele. Poate că, într-o zi, vom putea folosi stranietatea ca pe-o armă, dar ziua aceea nu va veni prea curând.

Probabil că iubitul lui Akuin obosea, căci începea să vorbească aiurea. Atâta nesiguranță. Atâtea s-ar putea întâmpla. Dacă stația nu era înghițită, tot ar fi distrusă.

— Nu cred că prăbușirea se va desfășura în liniște.

Sau, dacă stația supraviețuia, la fel și bărbații de pe ea, s-ar putea să descopere că au pierdut poarta heligiană[23].

— Am fi prinși în capcană, observă Akuin.

Nimeni nu-l avertizase să fie prudent când e vorba să facă sex cu fizicieni. Poate că ar fi trebuit. I-ar fi fost mai ușor cu un iubit care se gândea mai mult la probleme banale.

— Am putea trimite informații acasă, continuă Thev, pe un ton încurajator. Numai cu viteza luminii, dar ar fi suficient. Un mesaj ar ajunge la cea mai apropiată poartă de lucru în mai puțin de cinci ani. Conducătorii sigur ar plasa o navă acolo după dispariția porții noastre.

— Care e varianta cea mai plauzibilă?

— Stația va fi distrusă.

[23] Denumirea *hwarhath* pentru punctul de transfer supraluminic.

— Curând?
— Nu știu. O parte dintre rezultatele muncii depuse aici arată că spațiul din această regiune e deja foarte tensionat și e posibil ca prezența noastră să înrăutățească situația.
— Cum?
— Din cauza navelor stelare, care tot vin și pleacă. Are un efect, deși nu unul care să conteze în situații obișnuite. Și există cel puțin un experiment care acționează ca rădăcinile care străpung calcarul sau ca forța cu care strivești bucata de brânză.
Thev zâmbi scurt.
— Experimentul continuă, deși am precizat clar că ar putea aduce necazuri. Cei care se ocupă de el nu cred că presupune un risc semnificativ.
— Și tu nu ești îngrijorat?
— Ce altceva pot să fac, decât să-mi susțin ideile? Poate greșesc. Mi-am trimis teoria și înregistrările modelelor la Institutul Helig. Dacă mor aici, o să ajung celebru. Dacă nu, dacă regiunea aceasta nu se prăbușește, atunci o să ajung celebru mai târziu, pentru altceva. Nu poți să trăiești cu teama de gânduri.
Așa se încheie discuția celor doi. Akuin descoperi că nu-și poate scoate din cap ideile lui Thev. Îl bântuiau desișul de copaci prăbușindu-se, brânza mâncată de gândaci și

grădina de obiecte hidoase.

Era destul de rău să te gândești că vei trăi ani de zile pe stație. Dar să te gândești că o să mori pe ea! Cum ar putea să simtă aceeași afecțiune pentru Thev? Un bărbat cu asemenea idei și modele în cap!

Treptat, cei doi iubiți se înstrăinară. Thev acceptă înstrăinarea cu obișnuitul său bun-simț. Nimic nu-l ținea în loc prea mult timp. Întotdeauna își revenea și mergea înainte. În curând, își găsi alt iubit, printre fizicieni: nu unul gânditor, ci înzestrat cu simț practic, care-i spuse că modelele sale s-ar putea dovedi utile, deși nu crede că stația e în pericol.

— Vouă, teoreticienilor, vă plac ideile înspăimântătoare! Zeița o fi ea cam împrăștiată când vine vorba de amănunte. Știm că este, nu trebuie decât să ne uităm în jur. Dar temelia universului ei e solidă. Cosmosul nu se sparge în bucăți ca un pod făcut din mortar prost. E durabil! Și va dăinui mai mult decât toate!

În ce-l privește pe Akuin, schimbă o serie de iubiți ocazionali. Nu-l deranja în mod special. Unii bărbați au nevoie de dragoste adevărată, de un tovarăș de viață. El nu făcea parte dintre ei. Sexul era suficient. La fel și prietenia. Dar marea lui iubire, sensul vieții lui, rămâneau plantele.

Mai trecu un an. Mai făcu o vizită acasă. Bunica lui murise brusc, la scurtă vreme după vizita lui anterioară. Venise vremea să-i îngroape cenușa în pământ și să-i graveze numele pe monumentul femeilor din neamul Atkwa.

Când ajunse în țara lui, se desprimăvărase. Grădina bunicii, în floare, atrăgea insectele timpurii. Casa era plină de rudele sale femei, ocupate să pună la punct detaliile ceremoniei.

Akuin nu primi nimic de făcut, așa că plecă în drumeție. La sud și la vest de casă se ridicau dealuri, nu prea înalte, dar impresionante prin aflorimentul uriaș de roci vulcanice. Nici vorbă de calcar care să se roadă imediat! Țara lui avea un schelet de granit! La un ikun de casă, ajunse la locul preferat din care îi plăcea să privească în depărtare. Se cațără iute până în vârful unui delușor arid. Vedea celelalte dealuri acoperite de frunziș albastru-deschis. Se întindeau în toate direcțiile. Pe ici, pe colo, zări pete de culoare galbene, portocaliu-deschis sau de culoarea levănțicii, arbuști și copaci în floare.

Dintr-o dată, își dădu seama că ajunsese la limita răbdării. Nu mai suporta să părăsească acest loc din nou. Nu se va întoarce în spațiu.

De ce s-a întâmplat așa? Cum e posibil ca un bărbat să întoarcă spatele datoriei? Bunica, membrul cel mai impunător al familiei, murise.

De iubit se despărțise. Mentorul se dovedise un pervers, atras de copii. Grădina de pe stație nu înlocuia ținutul natal, care se întindea sub un cer fără nori.

Pe stație, era întotdeauna conștient de cosmos: întunecat, rece, lipsit de aer, neprielnic traiului. Dacă Thev avea dreptate, nici măcar nu te puteai bizui pe vidul din afara stației. Se putea prăbuși în orice clipă și transforma într-un coșmar.

Aici stătea pe granit.

Când se întoarse la casa bunicii, își făcuse deja planurile. Rudele nu terminaseră încă treaba, în special mama lui, care avea să fie acum capul familiei. Akuin își strânse câteva provizii, furate de prin cămări și dosite în pădure. Unelte. Haine. O pușcă și muniție. Arc și săgeți. O trusă medicală. Multe semințe. Un computer plin de informații.

Când se termină înmormântarea, era pregătit. Urma finalul ceremoniei: numele bunicii avea să fie gravat în piatra care comemora femeile moarte ale familiei. La sfârșit, mama își luă rămas-bun de la el. O verișoară îl duse la gară. Akuin se urcă în tren pe o parte, coborî pe cealaltă și se piti după o tufa. Trenul porni. Verișoară lui plecă. Akuin se îndreptă spre pădurea în care-și ascunsese proviziile.

Le găsi fără prea multă bătaie de cap. Cu puțin noroc, vor trece câteva zile până când

familia lui își va da seama că a dispărut: timp suficient să urce pe munții înalți, în sălbăticie Era puternic, dârz și nu se temea de nimic în țara lui. Cu rucsacul în spate, porni la drum.

Nu e nevoie să-i povestim viața de acum înainte. Lucrul important s-a întâmplat deja. Akuin s-a hotărât să întoarcă spatele cinstei și obligațiilor. Trăia pentru sine, nu pentru familie sau rasă. O caracteristică a oamenilor, dacă e să credem ce spun poveștile. De aceea, planeta lor e dominată de violență și are mult prea mulți locuitori, născuți nu prin contracte de reproducere atent puse la punct, ci în urma actelor sexuale întâmplătoare, între ființe heterosexuale.

Descoperi o vale departe de orice cărare și greu accesibilă. Acolo își ridică o colibă și cultivă o grădină. Primul an fu mai greu. Al doilea, la fel. Dar nu se lăsă. Câteodată îl copleșea singurătatea. Dar nu foarte des. Întotdeauna îi plăcuse să fie singur. Lumea din jur – lumina soarelui, ploaia, vântul, grădina, munții – se dovedea un izvor nesecat de bucurie.

În al treilea an își construi o cabană solidă. Când o termină, începu să se întrebe ce se întâmpla în casa în care crescuse.

Așteptă până după strânsul recoltei, ca să-și umple cabana de provizii. Apoi plecă acasă.

Bineînțeles, nu putea să apară așa, dintr-

odată. Era un infractor, iar femeile din familia sa respectau dintotdeauna legea și tradiția. Așa că rămase ascuns printre umbrele pădurii și se strecură afară numai după lăsarea întunericului, să se uite pe la ferestre. Iată și familia lui, așa cum o lăsase. Numai el se schimbase. Îl cuprinse o ușoară undă de regret. Apoi își aminti de stație și de ideile înspăimântătoare ale lui Gehazi Thev. Făcuse o alegere bună.

În toamna următoare coborî din munți încă o dată. De data asta, fură câte ceva. Avea nevoie de unelte, iar semințele nu erau prea multe niciodată.

În al cincilea an de exil, se hotărî să pătrundă în biblioteca din casa bunicii, lăsată în grija mamei. Se furișă înăuntru după miezul nopții, când casa era cufundată în beznă, și ajunse fără probleme în bibliotecă. Unele case Atkwa erau vechi. Rafturile bibliotecilor se îndoiau sub numărul mare de cărți adevărate, obiecte antice neprețuite. Casa lui avea peste un secol. Găsi câteva cărți, aduse din alte părți, dar majoritatea dulapurilor cu vitrină conțineau înregistrări moderne. Luminate cu lanterna, sclipeau ca pietrele prețioase: romanele ca granitul, poeziile ca oliviul, piesele de teatru ca topazul. Muzica avea nuanțe de albastru. Ce prostie din partea lui să ia numai cărți non-ficțiune înainte! Luă repede

înregistrările pe care le voia, le copie în calculatorul lui, apoi puse la loc bucățelele de silicon și de metal.

Când fu aproape gata, auzi un zgomot. Se întoarse și o văzu pe mama sa în pragul ușii.

— Ha!

Ea întinse mâna. Se aprinse lumina din tavan. Rămase în loc rușinat, încărcat de muzică, asemenea unui hoț de bijuterii prins cu mâinile pline de safire.

Mama sa păși în bibliotecă și închise ușa în urmă.

— Tu ai furat de la noi toamna trecută.

Akuin înclină din cap.

— Așa mi-am zis eu, și mi-am mai zis: „Trăiește”. Gândul m-a bucurat, deși n-ar fi trebuit. Ce-i cu tine? De ce ți-e atât de greu să trăiești ca alți bărbați? Când ai venit acasă prima oară, bunica și cu mine am făcut planuri. Dacă idila ta ar fi mers, voia să le ceară spermă celor din neamul Gehazi. Un tânăr care promitea atâtea! O familie cu care merita să formezi o alianță! Ne-am gândit, am sperat, că te vei dezbăra de ciudățeniile tale odată și-odată.

Akuin nu rosti nicio vorbă ca să se explice. Întrebă doar „Ce?” și se opri. Glasul îi suna aspru. Tonul nu era cel potrivit. Se dezobișnuise să vorbească.

— Ce-o să mă fac? Nimic. Familiile vecinilor

au uitat deja de tine. Dacă te dau pe mâna poliției bărbătești, o să iasă la lumină secretul nostru rușinos. Lumea va ști sigur că ai fugit de datorie. Înainte, exista posibilitatea să ți se fi întâmplat ceva, un accident ori să fi fost omorât.

— Mi-ai putea cere să mor, spuse Akuin cu glasul său nou, ciudat.

— Și te-ai sinucide, dacă aș face-o?

Nu răspunse.

— Nu. Așa cred și eu. Du-te înapoi în munții tăi. Fiecare familie are oaia ei neagră. Tu ești a noastră.

Akuin așeză muzica pe masă. Scânteia de-ți lua ochii!

— Nu mai intra în casă, adăugă mama lui. O să am grijă să-ți las lucruri în hambar.

Deschise gura să-i mulțumească.

— Acum pleacă.

Își luă calculatorul și plecă.

Anul următor se întoarse acasă de două ori, dar nu intră în casa mare. Găsi în schimb darurile de la mama sa în hambar: unelte, cutiuțe cu semințe, înregistrări cu muzică, șlagăre care-i plăcuseră în tinerețe, o scrisoare cu vești despre rudele lui.

Viața lui nu suferi nicio schimbare mulți ani la rând. Încetul cu încetul, își lărgi grădina și spori confortul din cabană. Citi pe îndelete toate piesele mărețe pentru bărbați, care

vorbesc, după cum știe toată lumea, despre onoare și alegeri dificile. Eroii, bărbați care trebuie să aleagă, de obicei mor, cum și el fi trebuit. Sau își sacrifică fericirea pentru datorie. Un alt lucru pe care nu l-a respectat.

În plus, mai citi multe piese despre femei și viața lor. Vorbeau despre răbdare și compromis, care nu se regăsesc printre virtuțile masculine.

Poate că i-ar fi fost mai bine ca femeie, deși nu părea probabil. Nu avea nimic feminin. Sigur nu avea tăria bunicii, cu care semăna mama lui. Femei neclintite ca munții din Atkwa! Nimic nu le doboară!

Mama lui Akuin muri prea repede, când el avea numai patruzeci de ani. Coborând de pe munți prin zăpada timpurie, găsi în hambar obișnuitele provizii și o scrisoare. Era de la o verișoară de-a lui, care-i dădea vestea tristă. O boală care lovise pe neașteptate, care n-ar fi trebuit să secere o femeie atât de sănătoasă, încă tânără. Dar a omorât-o! *Viața e plină de asemenea surprize*, scria verișoara lui cu litere cursive și elegante, deși nu la caligrafie îi stătea lui mintea în clipele acelea.

Căzu în genunchi, gâfâind. Gemetele înăbușite nu voiau să iasă. În spatele ușii deschise a hambarului, zăpada cădea cu fulgi grei.

Își va primi darurile în continuare, îi

transmitea verișoara, care îi făcuse această promisiune mamei lui aflate pe patul de moarte. *Nu încâlci astfel de promisiuni. Deși trebuie să-ți spun*, *Akuin, că nu-ți aprob comportamentul.*

„Așa, așa”, spuse Akuin. Se ridică și începu să meargă prin zăpadă. Nimeni nu-l putea vedea prin fulgii deși. Înălță capul și mâinile, de parcă ar fi vrut să prindă ceva, fără să știe ce. Oare viața pe care ar fi trebuit s-o ducă? Fulgii i se topeau în palme.

Timpul se scurgea. Aceasta era adevărata lume. Spre deosebire de hotărârile importante pe care trebuie să le ia eroii în piese în mai puțin de un ikun, viața se scurge treptat.

Verișoara lui se ținu de cuvânt. Găsi în continuare daruri în hambar. Mulți ani la rând, nu-și văzu niciun semen, decât de la distanță. Reușea întotdeauna să-i ocolească.

Într-o dimineață de vară, când avea aproape cincizeci de ani, Akuin ieși din cabană și văzu un monstru în grădină. Asta la prima impresie. Ființa stătea în lumina fierbinte a soarelui. Ieșit din întunericul cabanei, nu-și dădu seama decât ce formă avea: stătea pe două picioare, dar era mult prea slaba și înaltă. O creatură ca un par. O ființă făcută din oase, la fel de albă ca ele.

Se întoarse în cabană, luă pușca și așteptă, sperând ca monstrul să nu-l fi văzut. Poate că

o să plece. Nu mai avusese probleme cu monștri înainte.

Creatura rămase în mijlocul grădinii. Acum o văzu mai clar. Purta haine, pantaloni și o cămașă în carouri roșii. Din gâtul cămășii se înălța capul. Nu avea păr pe față, ci trăsături pe care nu le mai întâlnise la niciun hwarhath: înguste și adunate, ca și cum cineva îi prinsese capul în palme și-l strânsese până când obrajii i se scufundară, nasul i se ridicase la suprafață, fruntea i se bombase, la fel și bărbia, care se proiecta în afară.

— E o grădină splendidă, rosti creatura pe limba lui Akuin. Îl descoperise. Ridică pușca.

— Ai în fața ta un om. E prietenos. Lasă pușca jos, se auzi altă voce.

Akuin se uită în jur și văzu și cealaltă creatură, stătea la liziera pădurii. Era scundă, cu blană cenușie, ca oțelul, și purta pantaloni scurți și bocanci. Un hwarhath, fără îndoială. Dar nu o rudă de-a lui. Ca monstrul, vorbea cu accent de prin alte părți, din sud.

— Crede-mă, adăugă bărbatul hwarhath cu voce calmă. Niciunul dintre noi n-o să-ți facă rău. Suntem aici cu permisiunea celor din neamul Atkwa. Am venit sa ne relaxăm.

— Facem drumeții în munți, explică monstrul.

— Dușman, rosti Akuin, cu glasul pe care nu și-l mai folosise.

Ha! Cuvântul sună ca o creangă trosnind în

vânt.

— Războiul s-a terminat, spuse bărbatul hwarhath. Am făcut pace cu oamenii.

Nu părea posibil, dar veștile pe care le primea de la verișoara lui nu țineau decât de familie.

— Lasă pușca jos, repetă semenul lui. Nu trebuie să-l omori pe omul acesta. Lucrează pentru noi. Are gradul de ofițer de rang secund[24].

Akuin fusese simplu furier. Monstrul avea un grad mult mai mare. Nu se făcea să ridice arma la un ofițer superior, așa că se supuse.

— Bine, spuse bărbatul hwarhath, acum ieși la iveală.

Păși în lumina soarelui. Monstrul rămase pe loc. La fel și omul de lângă lizieră.

Ce-o să urmeze? Akuin ținea arma cu țeava în jos. Acum sesiza mai multe amănunte. Monstrul avea în vârful capului un petic de păr (sau pene?) alb ca laptele, ca fața fără păr. Până și ochii erau albi, deși în mijlocul lor plutea o pată neagră. Vreun semn de boală? Era oare orb? Nu. Sigur vedea. Petele negre se mișcară de la el la bărbatul hwarhath, apoi înapoi la el.

---

[24] Gradul uman echivalent e cel de maior. Despre cele două noi personaje nu se poate vorbi cu uşurinţă (nici cu obiectivitate). Deci nu vom vorbi despre ele, decât ca să spunem că un cititor *hwarhath* obişnuit ar recunoaşte imediat perechea. Umorul din restul povestirii noastre stă în încercarea lui Akuin de a înţelege lucruri deja cunoscute semenilor săi.

— Ar fi mai ușor să stăm de vorbă dacă ai lăsa arma din mână, îi vorbi semenul său – voce calmă, joasă și constantă, dar Akuin recunoscu timbrul. Vorbea cu autoritate. Așeză pușca pe pământ, pe urmă își îndreptă spatele, încercând să-și amintească poziția corectă de când fusese soldat.

— E mult mai bine așa.

Bărbatul hwarhath merse și ridică arma, apoi o întinse monstrului.

O clipă, Akuin simți frică. Dar monstrul o ținu cum trebuie, cu țeava în jos. Mâinile de formă ciudată nu se îndreptară spre trăgaci. Dosul palmei era alb și lipsit de păr. Oare era la fel pe tot corpul? Alb și fără păr, ca un pește?

Bărbatul hwarhath se uită la Akuin, care coborî imediat privirea. Era ofițer cu grad foarte înalt. Se simțea în tonul vocii, se vedea în mișcări, în felul în care-l trata pe monstru, căci aștepta supunere, iar monstrul i se supunea. Nu era genul pe care să-l privești direct în ochi.

Dacă omul avea întrebări, le ținu pentru el. Dar îi explică sosirea lor. Fusese un accident. Se depărtaseră de drum și se rătăciseră.

— Dar nu foarte mult, cred. Dacă rudele tale încep să se îngrijoreze, o să ne poată găsi.

Noaptea anterioară o petrecuseră la intrarea în valea lui Akuin. De dimineață, mânați de curiozitate, începură s-o exploreze.

— Nu cred c-o să mai găsim vreodată locul ăsta. De fapt, avem nevoie de ajutorul tău ca să ne regăsim cărarea.

— Vi-l ofer în schimbul veștilor, spuse Akuin, uimit de propriile cuvinte.

Bărbatul hwarhath înclină aprobator din cap.

— Se poate aranja.

Akuin își aminti că era gazdă și puse de ceai. Cei doi vizitatori se plimbară prin grădină. Omul ducea încă pușca, dar el mai avea una în cabană. La nevoie, putea să-i omoare pe amândoi.

Dar dacă cei doi ar fi dispărut, rudele lui i-ar fi căutat până i-ar fi găsit. Ospitalitatea cerea măcar atâta lucru. Și respectul pentru gradul și relațiile avute de ofițeri. Bărbatul hwarhath culese o floare – galbenă, de miez de vară – și o întinse tovarășului său, care o primi arătându-și dinții. Un zâmbet. Ce doi se întoarseră la cabană, bărbatul în față, monstrul după el, cu pușca într-o mână și cu floarea în cealaltă.

Era o situație unică! Foarte posibil să aibă un final urât. Dacă le stârnea oamenilor curiozitatea, descopereau că e-un dezertor. Familia lui se făcea de râs, iar el trebuia să se sinucidă.

Mama lui ar fi trebuit să-l predea autorităților cu douăzeci și cinci de ani înainte. Pentru el, rezultatul ar fi fost același: moarte prin

sinucidere sau execuție. Dar neamul Atkwa ar fi scăpat de rușine. Bine măcar că mama nu mai trăia, să vadă rezultatul dragostei sale.

Poate că ar fi mai bine să nu le pună nicio întrebare, sa scape de oameni cât mai repede, în speranța că nu le va stârni curiozitatea. Dar voia foarte mult să afle noutăți. În orice caz, îl bănuiesc de fugar. Cum să nu-l bănuiască? Stătea singur în munți și habar n-avea că războiul cu oamenii se încheiase.

Afară, lângă ușa cabanei, se afla o stâncă plată. O folosi pe post de masă, așezând pe ea ceainicul și ceștile. Cei doi musafiri se așezară pe pământ. Monstrul puse pușca lângă perete, în așa fel încât el ajungea la ea, dar Akuin nu. Floarea o ținu în mână, răsucindu-i tulpina cu degetele disproporționate.

— E într-adevăr o grădină superbă.

— Ce fel de vești vrei să auzi? întrebă bărbatul hwarhath.

— Despre război, răspunse Akuin.

— A reieșit că a fost o greșeală. Cu oamenii poți să stai de vorbă, deși n-aș zice că e un lucru ușor, și locuim la distanțe atât de mari unii de alții, că nu prea avem pentru ce să ne batem.

— Un prost, se pare că din rândul oamenilor, a tras cu arma în prima navă străină pe care a întâlnit-o, adăugă monstrul. Așa a început războiul.

Îi arătă dinții lui Akuin – un alt zâmbet. Nu unul scurt și prietenos, ca zâmbetul hwarhath, ci larg și lung.

— A continuat pentru că cele două părți nu aveau un mijloc de comunicare, dacă nu cumva armele or fi un astfel de mijloc. La sfârșit, am învățat fiecare limba celuilalt.

— Asta ne-a ajutat, interveni bărbatul hwarhath. Deși, odată început, războiul e greu de oprit. Nici al nostru n-a fost o excepție.

Akuin întrebă despre Kushaiin, stația pe care-l cunoscuse pe Thev și pe care deveniseră iubiți. Semenul său nu spuse nimic.

— Nu e un loc important, rosti Akuin. Poate că n-ai auzit de el.

— De ce vrei să știi despre ea?

— Am avut un prieten care a fost trimis pe ea. Îl cheamă Gehazi Thev.

— Fizicianul.

— Deci îl cunoașteți. Mai trăiește?

— Nu era pe stație când a dispărut.

Aha! Își zise Akuin, turnând din nou ceai în cești. Dar bărbatul hwarhath nu se grăbea să bea.

— S-a prăbușit regiunea, cum a prezis el? A fost stația înghițită de stranietate?

— La început, n-am știut decât că s-a întâmplat ceva la poarta vecină cu stația. N-am mai putut-o folosi, deși savanții nu știau nici de ce, nici unde se afla ea, dacă mai

exista. Oricum, a fost imposibil să mai ajungem pe stație sau să comunicăm cu ea, decât cu viteza luminii.

Poarta cea mai apropiată se găsea la ani-lumină de Kushaiin. Sigur că am trimis pe cineva acolo. De la distanță, n-am văzut nimic neobișnuit în jurul ei. Crângul de stele scânteia ca întotdeauna. Am văzut și semnalul luminos, care indică absența problemelor. Dar noi ne uitam în trecut, iar informațiile de care aveam nevoie nu ajungeau la noi decât peste ani de zile. Am stabilit un post de observație și am trimis o sondă cu viteză subluminică, deși lumina de la stație ajungea la post înainte ca sonda să ajungă la destinație. Universul e un spațiu vast, dacă nu ai acces la sistemul de călătorie heligian. Apoi am așteptat, iar fizicienii au venit cu tot soiul de teorii. Asta le place foarte mult, după cum cred că ai observat și tu.

— Da, spuse Akuin. Dar Gehazi nu v-a prezentat ideile lui? Ai spus c-a supraviețuit.

— Ba da.

Bărbatul hwarhath îi oferi un zâmbet așa cum se cuvine, scurt și rapid, deloc amenințător.

— Ceilalți savanți au cam strâmbat din nas la ele. Au avut loc și câteva dezbateri aprinse. Din câte mi-am dat seama, nu s-a ajuns la nicio concluzie, deși fizicienii tot răsuceau ideile pe-o parte și pe alta. În cele din urmă, a

dispărut și crângul stelar. S-a întâmplat într-o clipă, fără avertizare. Privind îndeaproape, savanții au descoperit anomalii în spectrul crângului imediat înainte de dispariția lui. Mai mult, s-au înregistrat și radiații, provenite din regiunea stației la momentul dispariției ei. Nimic impresionant. Nimic asemănător cu o novă. Nu știu ce-am fi observat, dacă nu ne-am fi uitat de aproape. Când sonda a ajuns pe locul fostului crâng stelar, a găsit doar un spațiu gol.

— Cum se poate? întrebă Akuin.

— Gehazi Thev și-a revizuit teoria. Dacă-l cunoști, știi că nimic nu-l poate ține în loc. Primele lui idei n-au explicat ce s-a întâmplat, așa că a venit cu altele. Acum crede că dezastrul a urmărit separarea regiunii de universul nostru.

— Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat cu stația? Mai există?

— De unde să știm? spuse omul. Dacă a supraviețuit, atunci e în alt univers, împreună cu stelele. Unul foarte mic, după părerea lui Gehazi Thev, care l-a descris. Nu avem cum să-i verificăm ideile, dar descrierea e bună. La început, tot după spusele lui Thev, noul univers e negru, cu excepția stelelor din jurul stației. Închipuie-ți ce peisaj!

Bărbatul expiră zgomotos, cu groază sau cu interes, Akuin nu-și dădu seama. Groaza părea

o explicație mai adecvată.
— În timp, lumina dată de stele se va curba. Atunci vor apărea noi stele la orizont, mici și roșii, asemănătoare celor din jurul stației. Dacă cei de pe stație ar avea instrumente destul de precise, ar putea vedea și auzi mesajele pe care le trimit.
— Dar probabil că sunt morți, rosti Akuin.
— Da, foarte probabil, deși Gehazi Thev crede – cel puțin asta credea ultima oară când l-am auzit vorbind – că există o șansă, mică, ce-i drept, ca ei să mai trăiască. Depinde de ce s-a întâmplat cu stranietatea din regiune în momentul dezastrului, ca să nu mai spun de energia generată de dezastru. Dacă stranietatea și energia au ajuns într-un univers nou, atunci acesta e aproape sigur de nelocuit. Dar dacă ele s-au disipat ori au fost folosite la crearea acestui univers…
Era, înțelese Akuin, încă una dintre ideile teribile ale lui Thev.
— Când s-a întâmplat dezastrul?
— Acum douăzeci și trei de ani, răspunse bărbatul hwarhath.
Deci ar fi fost și el pe stație. Îi cunoștea aproape sigur pe cei care au murit sau au ajuns în alt univers. Oare iubitul lui Thev, cel cu simț practic, fusese printre ei? Nu mai știa cum îl cheamă. Akuin se uită spre grădină, dar nu-i văzu strălucirea de miez de vară. În

schimb, își imagină o clipă întunericul și izolarea, eliberate, în sfârșit, de steluțele roșii care erau doar o iluzie, lumina curbată spre originea ei. Ce destin crunt!

— Mai mult ca sigur că stația a fost distrusă, spuse bărbatul hwarhath cu glas liniștitor, apoi se scuză și merse să elimine ceaiul.

Monstrul rămase pe loc, având ceașca neatinsă.

— Nu tolerez anumite alimente hwarhath, explică el. E mai bine să nu fac experimente.

— Cum ai ajuns să lucrezi pentru noi?

— Mi s-a oferit o slujbă. Am acceptat-o.

— După ce s-a terminat războiul?

Monstrul îi zâmbi leneș, tulburător.

— Nu.

— Oamenii acceptă un astfel de comportament?

— Să treci de partea cealaltă într-un război? Nu.

Fără îndoială, monstrul era interesant. O persoană cu o vină mai gravă decât fuga de datorie.

— Ce ți s-ar întâmpla dacă ai tăi ar pune mâna pe tine?

— Acum, nimic. Există un tratat. Sunt ofițer hwarhath. Am un statut care mă protejează. Dar pedeapsa obișnuită pentru trădare e moartea.

Akuin vru să-l întrebe de ce trecuse de partea

lor, dar nu mai avu timp[25]. Semenul se întorcea prin grădină, oprindu-se să culeagă altă floare, de data asta roșie. O puse pe stânca-masă, apoi se așeză din nou pe pământ.

— Mai vrei să afli și altceva?

— Ce-o să faceți cu mine? întrebă Akuin, uimit de propriile vorbe.

Ar fi fost mai înțelept să tacă.

Bărbatul hwarhath lăsă capul pe-o parte, reflectând.

— Amândoi suntem în permisie acum. La serviciu nu ne ocupăm de urmărirea bărbaților hwarhath. Suntem oaspeți în această țară. Presupun că Atkwa știu despre tine. E treaba lor ce fac, atunci. Nu văd de ce ar fi treaba noastră ce faci tu.

Nu va muri. Rudele lui nu vor fi copleșite de rușine. Ușurat, le oferi legume din grădina lui.

— Nu putem duce prea multe, spuse bărbatul hwarhath. Iar prietenul meu nu poate mânca plantele noastre comestibile. Fie nu-l satură, fie îi fac rău. Așa că trăiește din rații special preparate. Grea soartă pentru un om. Oamenilor le place să mănânce și vor ca

---

[25] Majoritatea *hwarhath* cred că Nicholas Sanders a trecut de partea lor datorită dragostei. Ca grup, sunt mai romantici decât oamenii, mai ales bărbaţii *hwarhath.* Dragostea este marea consolare într-o viaţă de cele mai multe ori apăsătoare. Dar e şi un sentiment periculos, care pune în pericol cinstea, materialul din care e ţesută societatea lor. *Hwarhath*, mai ales bărbaţii, o privesc cu recunoştinţă şi teamă.

mâncarea să-i distreze ca o piesă bună. Rațiile umane sunt, mi s-a spus, fără niciun gust.

— E-adevărat, confirmă monstrul.

— Dar să știi că eu îți primesc oferta, adăugă bărbatul. N-am văzut legume mai apetisante. E un lucru demn de respect, deși eu nu am față de mâncare aceeași atitudine ca oamenii[26].

În după-amiaza aceea, Akuin îi conduse la cărarea pe care o pierduseră. După ce se despărțiră, în drum spre casă, își dădu seama că nu știa cum îi cheamă. Nici ei nu știau cum îl cheamă pe el, dar era clar din neamul Atkwa. Dacă voiau să afle date despre el, le găseau imediat.

Ajunse la cabană către sfârșitul după-amiezii. Umbrele mângâiau fundul văii și pantele mai joase, dar cerul era tot luminos și scălda vârfurile dealurilor de la răsărit. Un copac cu frunze arămii domnea pe unul dintre ele, ca și cum ar fi fost într-adevăr făcut din cupru neatins de rugină. Splendid!

Strânse ceainicul și ceștile, le duse înăuntru, apoi se întoarse și luă floarea galbenă abandonată de musafiri. Cea roșie o luase bărbatul hwarhath și-o puse sub clapa

---

[26] *Hwarhath* critică deseori obsesia oamenilor faţă de mâncare şi violenţă. Amândouă sunt necesare, dar niciuna nu cere să te gândeşti atât de mult la ea şi s-o aplici în practică atât de des cum fac oamenii. Interesul nostru pentru mâncare li se pare caraghios. Iar interesul nostru pentru violenţă le face blana măciucă.

rucsacului. Akuin o văzu săltând în sus și în jos, în ritmul bărbatului care mergea în spatele tovarășului său cu picioare lungi. Îți dădeai seama imediat care din cei doi era atletul.

În mână cu floarea ofilită, Akuin înțelese că musafirii erau doi îndrăgostiți. Faptul i se arătase limpede ca o viziune, deși el nu era profet și nu avea viziuni. Cu toate acestea, știa.

Imposibil! Fu prima lui reacție. Dar de unde să știe ce era sau nu posibil în ziua de azi? Auzise un monstru vorbind limba lui maternă și aflase că e ofițer hwarhath. Dacă se putea întâmpla așa ceva, dacă o stație putea dispărea din univers, cine știe ce alte lucruri erau posibile?

Lăsă mâna jos, nevrând să arunce floarea, și se uită cum soarele cobora în spatele copacului arămiu. O zi tulburătoare, deși se bucurase la vestea că Thev trăia și ajunsese celebru. Asta își dorise. Din cauza veștilor aduse de cei doi, se simți izolat și ignorant și se îndoi de alegerea făcută cândva.

Cerul se răspândea în infinit, nu un acoperiș, ci un ocean în care să cadă și să se scufunde, dacă nu până la fund, măcar până se îneacă.

Ah! Ce idee tulburătoare! Și fără suport real. Stătea cu picioarele pe pământul din Atkwa. Sub el se întindeau granitul și marea planetă rotundă, care îl ținea așa cum își ține o mamă copilul. Nu avea cum să cadă în cer.

În ce privește alegerea lui, întotdeauna asta își dorise, la fel de intens cum își dorise Thev faima: grădina din fața lui, copacul sclipind arămiu pe deal, insectele înserării anunțând noaptea. Numai un prost plânge după imposibil sau cere totul, de parcă Zeița ar fi creat universul numai pentru el.

Dacă alegerea lui nu-l ridicase pe culmi înalte, nu-i nimic, avea și de câștigat în urma ei. Valea – gândacii, parfumul grădinii purtat de adierile răcoroase – era mai bună decât viața petrecută pe coridoare de metal rece. Treptat, nesiguranța lui Akuin, sentimentul că e rătăcit, se stinse ca lumina soarelui în spatele copacului. Nu regreta nimic. Acesta era locul în care trebuia să fie.

În aceeași seară, Ettin Gwarha și Sanders Nicholas își făcură tabără lângă cărarea rătăcită. Un pârâu curgea prin albia de sub ei, murmurând odihnitor. Ettin Gwarha mâncă legume proaspete, în vreme ce tovarășul lui se mulțumi cu rații umane. Apoi fiul lui Ettin desfăcu o hartă și o studie.

— O să mergem pe altă rută decât am plănuit.

— De ce? întrebă Sanders Nicholas.

— Planul original ne-a dus la unul dintre conacele Atkwa. Aș prefera să evit familia.

— Ai vreun motiv anume?

— Dacă își dau seama cât de tare ne-am

apropiat de teritoriul acelui individ, o să se îngrijoreze și-o să mă simt obligat să-i liniștesc. Pe cât posibil, nu vreau să mă implic în situația asta.

— Dar i-ai promis că n-o să-l trădezi.

— Fiecare familie are secretele ei, iar noi suntem oaspeți în țara Atkwa. Dar să nu crezi că aprob un asemenea comportament. Nu există niciun motiv să te eschivezi de la datorie.

Ofițerul împături harta și o închise, apoi adăugă:

— Nu am de gând să critic comportamentul femeilor Atkwa, care le permit rudelor bărbătești s-o ia razna. Femeile pot fi judecate numai de femei.

Sanders Nicholas se gândi o clipă la cele auzite. Poate Ettin Gwarha îi putea desluși expresia de pe chipul palid, fără păr. Un hwarhath obișnuit nu e în stare.

— Mai am o întrebare, spuse el în cele din urmă.

Ofițerul se uită la el.

— De unde știi atâtea despre Gehazi Thev și stația care a dispărut? Fizica nu s-a numărat niciodată printre specialitățile tale.

— Adevărata mea însușire e negocierea, după cum știi. Când a dispărut stația, Casta a vrut să afle răspunsul la două întrebări. Cel puțin una trebuia pusă la modul diplomatic, căci era

deranjantă, și au fost nevoiți să meargă la Institutul Helig ca să audă răspunsul[27].

Sanders Nicholas așteptă.

— Prima întrebare era dacă stația a dispărut din cauza unei arme de un anumit tip. Era posibil ca oamenii, sau altă specie străină, să dețină atâta putere? Nu uita că o poartă heligiană devenise impracticabilă. Un întreg crâng stelar dispăruse!

Era un eveniment unic! Dacă a fost provocat de ființe inteligente, atunci am dat de necaz. A doua întrebare: Poate fi provocat un astfel de eveniment? Există o cale de a-l transforma într-o armă?

Sanders Nicholas îi oferi iubitului său zâmbetul larg, leneș, aparent neprietenos al oamenilor.

— Ați sperat să împingeți sistemul uman în alt univers.

— E o idee la care s-au gândit mai mulți, recunoscu Ettin Gwarha. Îți dai seama cât de atrăgătoare e, Nicky! Să elimini amenințarea umană fără să distrugi omenirea! N-am fi fost obligați să mergem la femeile noastre și să le spunem: „Am omorât femei și copii”.

Sanders Nicholas stătea liniștit, privind la

[27] Institutul Helig se află pe planeta-mamă, deci sub controlul guvernului *hwarhath* feminin, nu al Castei. Din câte se înţelege de la distanţă, cele două jumătăţi ale societăţii *hwarhath* se consideră reciproc adevărate guverne suverane, ale căror interese nu coincid întotdeauna.

focul mic pe care-l aprinseseră. Deja se prefăcea în tăciuni. Drapelul Zeiței se întindea pe cerul întunecat, o panglică imensă de lumini delicate.

— Am două obiecții, spuse el, într-un final. Cum de era Casta sigură că oamenii nu vor păți nimic? La urma urmei, ar fi aplicat o metodă netestată. Și îmi vine greu să cred că orice univers, cât de mic, se naște fără zgomot.

Ettin Gwarha înclină din cap, poate a aprobare.

— Care-i cealaltă obiecție?

— Chiar dacă nu le-ați fi făcut rău oamenilor imediat, gândește-te la consecințe. I-ați fi privat de asta – ridică ochii și mâna spre cerul înstelat. Ți-ar plăcea să trăiești într-un univers foarte mic, Ettin Gwarha?

— Nu.

— Poate că sunt părtinitor, dar eu cred că acest univers ar fi mai mic dacă și-ar pierde oamenii, deși n-am nicio îndoială că suntem o rasă dificilă.

— Am fi putut găsi niște vecini mai cumsecade, îl aproba Ettin Gwarha. Dar nu cred că vom reuși să scăpăm de voi. Savanții de la Institutul Helig spun că dezastrul de pe Kushaiin nu se poate reproduce. Gehazi Thev nu e de acord cu ei. El crede că-l putem provoca, dar numai într-o regiune aflată în

prag de prăbușire. O asemenea regiune trebuie să fie plină de stele vechi, un spațiu al stranietății. Nu e un loc unde să te aștepți să întâlnești forme de viață inteligente. În cel mai bun caz, am da peste o stație de cercetare.

Ettin Gwarha zâmbi scurt. Dinții îi sclipiră în lumina roșie a focului.

— Evită forța care se dovedește mai mare decât e necesar, sună proverbul.

— Păi, spuse Sanders Nicholas, ne-am pricopsit unul cu altul și cu un univers nelimitat.

— O situație incomodă, îl aprobă iubitul lui. Deși cred că o putem suporta. Mai există un aspect pe care l-am semnalat Castei. Situația pe care o aveam în vedere nu părea probabilă. Distrugerea unui întreg sistem – sau deplasarea lui în afara universului nostru – depășește cunoștințele pe care le stăpânim noi, și nu cred că oamenii vor crea o armă capabilă de așa ceva. Tehnologia lor, cel puțin în domeniile relevante, nu e deloc impresionantă, iar problemele economice și politice pe care le au sunt atât de grave, că nu-și permit, zic eu, cercetarea și dezvoltarea necesară. Dar dacă există două specii la distanță stelară între ele, atunci ar trebui să mai fie trei, patru sau cinci pe lângă ele. Să presupunem că una e la fel de ostilă ca oamenii, dar mai bine organizată. Ar putea ea

crea o armă capabilă să distrugă o întreagă porțiune din cosmos?

— Asta-i un aspect de luat în considerare. Și încă unul: e mult mai ușor să transformi o singură planetă într-un spațiu de nelocuit. Până și oamenii ar putea. Lumea noastră a fost în siguranță în timpul războiului, pentru că oamenii nu știau unde se află. La un moment dat, vor afla. Poate că guvernul lor știe deja.

— Poate, spuse Sanders Nicholas. Sunt convins că trebuie să presupunem că știe. Dar ar fi nevoiți să lupte ca să ajungă aici, și eu cred că hwarhath îi pot opri. În plus, după cum ar trebui să-ți amintești, s-a semnat un tratat de pace.

— Unele tratate durează. Altele, nu. Al nostru nu conține o clauză referitoare la înmulțire[28]. Cum să avem încredere într-o înțelegere care nu s-a consolidat, nu i s-a dat un caracter complex, prin schimb de material genetic?

Sanders Nicholas rămase tăcut, deși răspunsul era evident. Niciun tratat nu prezintă încredere, dacă nu include o clauză privitoare la reproducere.

— Oamenii trimit femei în stele. Distrugerea sistemului solar nu înseamnă distrugerea rasei lor. Dar femeile noastre preferă să stea acasă. Dacă s-ar întâmpla ceva cu planeta noastră

[28] După cum ar trebui să ştie orice cititor, oamenii şi *hwarhath* nu se pot încrucişa.

mamă, n-am mai avea cum să ne reproducem.
— Ați putea împrumuta biotehnologie umană, sugeră Sanders Nicholas.
— Și să obținem copii clonați, care să fie crescuți de bărbați? întrebă Ettin Gwarha. Vocea lui îmbina dezgust și groază, așa cum se cuvenea, desigur.
— N-ar trebui să fie neapărat clone.
— Atunci, să zicem că ne-am hotărât să combinăm material genetic de la bărbați aparținând unor linii genealogice diferite. Cine ar pune la punct contractul de reproducere, dacă n-am mai avea femei? Și cum să crească bărbații singuri copii?
— Nu există decât o alternativă evidentă. Hwarhath ar putea proceda ca oamenii: să-și mute femeile în afara sistemului lor. Sigur v-ați gândit.
— Casta a dezbătut ideea, recunoscu Ettin Gwarha, și am sugerat-o guvernului feminin. Desigur, prezentarea unui asemenea plan a solicitat multă abilitate diplomatică. Am fost trimis eu.
Zâmbi scurt.
— Ideea era de a stabili colonii de femei pe sisteme îndepărtate, inițial pe stații, fiind mai sigure decât suprafața oricărei planete locuibile. „Să trăiască fără sfatul mamelor și rude lor femeiești în vârstă? întrebă Țesătoarea. În niciun caz! E treaba voastră, a

bărbaților, să vă ocupați de siguranța sistemului-mamă. Dacă nu sunteți în stare, atunci va trebui și luăm în discuție eșecurile și limitele voastre. Dar nu ne vom trimite fiicele în stele”.

— Ai sugerat să trimită și femei mai bătrâne?

— Țesătoarei nu i-a plăcut ideea, nici Casta nu o susținea. Printre membrii ei sunt și unii ale căror mame încă trăiesc, ca să nu mai pomenesc de alte rude femeiești. Spațiul ar pierde mult din confort dacă ar începe să călătorească femei bătrâne prin el.

— E-adevărat. Dar confortul nu e singurul aspect important în viață. Cred că Țesătoarea și Casta greșesc.

Se uită la Ettin Gwarha.

— Oamenii au un proverb care spune să nu-și țină toate ouăle în același coș[29]. Dacă se rupe coșul…

Ettin Gwarha apleacă iarăși capul în semn de

---

[29] Evident, autoarea a făcut cercetări despre cultura umană, deşi nu e sigur cum a interpretat ea proverbul, întrucât cuvântul tradus aici prin „ouă” se referă mai degrabă la reproducerea *hwarhath* decât la ouăle de consum. *Hwarhath* ştiu că oamenii pot congela ovule şi embrioni în primele stadii de viaţă şi creşte fetuşi până la naştere în afara uterului uman. *Hwarhath* nu au dezvoltat o tehnologie comparabilă, nu li se pare corect să intervină în partea femeiască a reproducerii. Cu toate acestea, practică inseminarea artificială şi au congelat sperma bărbaţilor din momentul în care acest lucru a devenit posibil. Aproape toate familiile au bănci de spermă. Cele mai precaute au chiar mai multe, în locuri diferite. Majoritatea *hwarhath* cred că este o precauţie exagerată. E destul să ai o clădire solidă, câteva congelatoare şi o sursă continuă de curent. Sperma bărbaţilor importanţi este ţinută, desigur, în mai multe congelatoare.

încuviințare.

— Totuși, Casta nu are de gând să se certe cu Țesătoarea pe o chestiune care le privește pe femei, cel puțin nu acum. Sistemul nostru e, foarte probabil, unul sigur. Așa cum ai spus, e bine păzit. Oricine ar încerca să-l distrugă ar trebui să treacă de multe nave blindate și înarmate. Dar n-ar fi rău să văd femei printre stele. Unora le-ar plăcea experiența.

Sanders Nicholas tăcu din nou, poate pentru că era obosit.

Curând, cei doi se culcară. Dimineața își continuară călătoria, coborând de pe munte spre un nod de cale ferată. Acolo, la sfârșitul zilei, prinseră un tren local. Toată noaptea călătoriră printre dealurile neamului Atkwa într-un vagon de marfa, pentru că nu exista unul special pentru oameni.

Avusese parte și de condiții mai grele, își spuse Sanders Nicholas. Cel puțin erau geamuri, deși nu prea avea ce vedea: dealuri și zone întunecate sub un cer înstelat. Din când în când, zburau pe lângă ei luminile gărilor, dezvăluind numai peroane pustii.

Când răsărea soarele, ajungeau la câmpie.

Peter F. Hamilton - Alegere profitabilă

Prolificul scriitor britanic **Peter F. Hamilton** a publicat în *Interzone, Indreams, New World's, Fears* și altele. În 1993 a debutat cu romanul *Mindstar Rising,* care a cunoscut două urmări rapide: *A Quantum Murder* și *The Nano Flower.* Primele trei romane ale lui Hamilton nu au atras prea mult atenția, cel puțin în SUA, dar situația s-a modificat spectaculos prin publicarea următorului său roman, *The Reality Dysfunction,* o uriașă space opera modernă (care a trebuit să fie împărțită în două volume pentru a fi publicată în Statele Unite), abia începutul unei trilogii copleșitoare ca dimensiuni și sferă de cuprindere: *Night's Dawn* (în curs de apariție la Editura Nemira). Primul volum a fost urmat de altele la fel de consistente și ambițioase (au ajuns, de asemenea, în fruntea listelor de bestselleruri ale genului): *The Neutronium Alchemist* și *The Naked God.* Trilogia *Night's Dawn* l-a plasat pe Hamilton între principalii protagoniști ai subgenului The New Space Opera, aflat în expansiune, alături de autori ca Dan Simmons, Iain Banks, Paul McAuley, Gregory Benford, Alastair Reynolds și alții. A cunoscut un succes îndeajuns de mare pentru a-i apărea un ghid al universului complex din trilogie, *The Confederation Handbook,* genul de carte cu

tiraj redus, în rarele situații când se publică. Celelalte cărți ale lui Hamilton sunt romanele *Misspent Youth* și *Fallen Dragon,* culegerea de povestiri *A Second Chance at Eden* și nuvela *Watching Trees Grow.* Romanul *Pandora's Star (Steaua Pandorei,* Editura Tritonic, 2007). Cel mai recent roman este *The Dreaming Void.* Hamilton a avut texte în *Antologiile Dozois* 15 și 18.

Există o expresie veche: a vota cu picioarele. Povestirea care urmează ne poartă într-o Anglie tulbure din viitorul apropiat și, grație unei invenții uimitoare, ne oferă o demonstrație îngrijorătoare a sensului acestei ziceri…

*

Subsemnatul, Bradley Ethan Murray, mă oblig, începând de astăzi, 1 ianuarie 2003, să țin deschisă o gaură de vierme spre planeta Noul Suffolk, timp de doi ani, pentru ca toți oamenii cumsecade din acest Regat Unit să poată trece în deplină libertate pentru a o lua de la început într-o lume nouă. Am luat o astfel de măsură cunoscând trista realitate că instituțiile și conducătorii țării noastre ne-au dezamăgit complet.

Cei care caută să se elibereze de apăsarea și neputința care chinuie Regatul Unit sunt bine-veniți să o facă, respectând următoarele condiții:

1. Cetățenia presupune responsabilitate.
2. Mono cultura de pe Noul Suffolk se va baza pe cea engleză.
3. Forma de guvernământ va fi republica democratică.
4. Guvernul este obligat prin lege să ofere următoarele servicii susținute din taxe cetățenilor:

a. Menținerea legii și ordinii, prin intermediul unei forțe de poliție și a sistemului judecătoresc independent. Toți cetățenii au dreptul la proces cu jurați pentru delicte majore.

b. Serviciu naționalizat de asistentă medicală, de care vor beneficia toți cetățenii în mod egal. Nu vor fi permise spitale și clinici particulare, cu excepția medicinei de înfrumusețare.

c. Educație universală de la ciclul primar până la niveluri cele mai avansate. Nu vor fi permise școli private. Părinții cu copii în ciclul primar și gimnazial vor fi majoritari în conducerea școlii, având și putere de decizie asupra bugetului. Toți cetățenii au dreptul la o educație pe măsura capacităților.

d. Asigurarea și întreținerea unei infrastructuri civile de bază care va cuprinde drumuri, căi ferate și utilități publice.

5. Guvernul nu va interveni și nu va restricționa viața cetățenilor. Atât timp cât nu vor aduce

daune celorlalți sau statului, aceștia au dreptul să facă și să spună orice.
6. Cetățenii nu au dreptul de a deține și folosi arme.

Jannette

Era ziua în care Tony Blair urma să depună mărturie în cazul Hutton. Emisiunea Azi, de la Radio Patru, transmitea mesaje pline de înfrigurată nerăbdare, provocându-și adversarul să le înfrunte acuzațiile în văzul lumii, încrezători că o va da în bară. În Irak, localnicii atacaseră de mai multe ori în acea noapte rămășițele contingentului armatei britanice. Și am uitat să îi cumpăr Frosties lui Steve.

— Nu vreau musli! a scuipat cu acel dispreț veritabil pe care numai copiii de șapte ani îl pot simți.

Dacă și conducătorii sindicatelor ar fi fost la fel de hotărâți în confruntarea cu reducerea abisală de buget făcută de Gordon Brown.

— Îți fac bine, am spus din inerție.

După șapte ani, te-ai aștepta să nu mai fac astfel de greșeli strategice cu propriul meu fiu.

— Mamă! sunt niște căcăreze de porumbel, a spus batjocoritor, când nu i-am mai turnat în bol.

Olivia, surioara lui, începu să chicotească la

auzul cuvântului NSP. Măcar ea se juca cu iaurtul natural fără să comenteze.

— Nu se spune, nu se spune, intona apoi.

— Atunci ce vrei? l-am întrebat.

— Un cheesburger cu mult cașcaval de la McDonald’s.

— Nici gând!

Știu că o spune numai ca să mă enerveze, dar impulsul e prea puternic să îi rezist. Eram iarăși mama cea rea. Poate nu ar trebui să îi dădăcesc atât. Acum parcă aș fi Colin.

— Ce zici de pâine prăjită? am întrebat.

Nu-mi venea să cred că a fost așa de ușor. Dar s-a așezat la masă și a așteptat cu o mutră îngâmfată. Doamne, ce seamănă cu Colin în ultima vreme. Oare de asta devine așa imposibil?

— Ce-i aia merepe? întrebă Olivia.

La Azi trecuseră de la împunsăturile împotriva inamicului public numărul unu la demonstrația de la Stanstead.

— Mișcarea pentru responsabilizare publică, am spus. Acum terminați micul dejun. O să ajungă tata. Atâta îi trebuie să nu ajungă.

Am pus pâinea prăjită în fața lui Steve și el a împroșcat prea multă miere deasupra. Lipiciul auriu s-a prelins pe masă. Amândoi au tăcut dintr-odată și s-au apucat să mănânce repede, de parcă așa i-ar fi grăbit venirea.

Ușa din spate a apartamentului rămăsese

deschisă, în speranța că va intra aer mai rece. Vara era al naibii de fierbinte și uscată. Aici în Islington briza mătura străzile de parcă ar fi fost curente de aer deșertic.

— Ieeeeeeeec, exclamă Steve, ținându-se de nas în timp ce plescăia mai departe pâinea prăjită din gură.

Trebuia să recunosc, mirosul adus de vânt nu era deloc plăcut. Olivia se strâmbă exasperată.

— E oribil, mamă. Ce-i asta?

— Cineva nu și-a legat bine sacii de gunoi.

Mormanul din colțul pieței De Beauvoir devenea absurd de mare. Pe măsură ce mai mulți saci erau aruncați deasupra, cei de la bază se spărgeau. Emisiunile de la Skynews și News24 arătau mereu imagini de aici în comparație cu Iarna Nemulțumirii din ’79.

— Când o să-i ducă? întrebă Steve.

— O dată la două săptămâni.

Deși auzisem șoptindu-se pe la colțuri că zece la sută din armată dezertase, și asta înainte să fie obligați să asigure detașamente pentru întreținerea orașului și a serviciului de pompieri, să păzească închisorile, să asigure service-ul pentru centralele electrice și să invadeze Irakul. Vom fi norocoși dacă mormanul dispare după o lună. Zilele trecute văzusem un șobolan cât o pisică. Întotdeauna am crezut că asemenea rozătoare sunt doar o legendă urbană.

— De ce nu duc gunoiul ca înainte? întrebă Olivia.
— Nu mai sunt destui oameni, draga mea.
— Dar pe străzi sunt sute de oameni care nu fac nimic toată ziua. E înfricoșător câteodată. Nu-mi mai place în parc.
Într-un fel, avea dreptate. Nu era vorba de lipsă de oameni, ci de bani, de felul înspăimântător în care lira scădea la cursul valutar. Toată lumea se întreba ce se va întâmpla la bilanțul veniturilor din taxe și impozite. În mod oficial, taxele colectate de Trezorerie au scăzut cu doar zece la sută de când gunoiul ăla de Murray și-a deschis găoaza aia rasistă și fascistă de vierme. Nimeni nu credea. Firesc, primul lucru pe care l-a făcut trezoreria a fost să reducă ajutoarele sociale, cu Brown la Westminster recomandându-le consiliilor să reducă pierderile. Ce glumă jalnică. Guvernul central spunea asta de cincizeci de ani încoace – pentru că nu e niciodată vina lor.
Era o modalitate imbatabilă de a convinge în sfârșit Regatul Unit să semneze pentru acceptarea monedei euro. Aveam disperată nevoie de o monedă care să nu fie așa de influențată de trădători. Dar, subit, Franța și Germania ne împiedicau intrarea. Cei mai mari vinovați când venea vorba de a încălca înțelegerea de stabilitate bugetară. Jigodiile.

Măcar o dată Colin a apărut la timp. A cântat melodia aia neghioabă a lui cu soneria și cei doi copii au țâșnit de la masa întâmpinându-l cu țipete. Făceau la fel când eu apăream la el acasă să-i iau? N-aș prea crede.

A intrat în bucătărie, purta o bluză de trening la modă, jeanși curați, iar cârlionții șateni erau atent aranjați. Uram vechea zicală care spunea că bărbații devin mai chipeși pe măsură ce îmbătrânesc. Se pare că se mențin destul de bine după treizeci de ani. Colin nu pusese pe el nici jumătate de kilogram de când se apucase de jogging și mergea iar la sală. Probabil că afurisitei ăleia de doișpe ani cu care trăia nu-i plăcea un burdihan de la prea multă bere. Naiba s-o ia de treabă, oare de ce tot ce gândeam suna de parcă aș fi fost o scorpie ordinară?

O luase pe Olivia sub braț și o învârtea.

— Hei, mi-a strigat, ai văzut-o pe fiică-mea pe undeva?

Ea chicotea ascuțit:

— Tati, tati! în timp ce era răsucită.

— Oprește-te. De-abia a mâncat.

— Se face. A lăsat-o jos și a primit un pupic fericit.

— Haide atunci, a bătut din palme îndemnându-i să se pregătească. Fiți gata. Plec în cinci… patru… trei…

Amândoi au alergat jos să-și ia rucsacurile.

— Cum o mai duci?
— Mai bine ca niciodată.
Am aruncat o privire obosită spre masa din bucătărie și dezordinea de pe ea.
— În spate, pe mobilă trona mizeria, iar chiuveta era tot plină de vase nespălate.
— Dar tu? Tot sluga bogătașilor?
Fața i s-a înăsprit brusc, în felul în care se întâmpla mereu când era nevoit să explice încet și cu atenție câte ceva care i se părea de la sine înțeles.
— Acum trebuie să lucrez la un spital al Asociației Britanice de Ajutor. E singurul mod în care pot câștiga destui bani, după ce avocatul tău m-a curățat în mascarada aia sexistă de proces.
Era cât p-aci să mă lase cu gura căscată – eu eram mereu cea care făcea comentariile usturătoare. El era dl. Rațiune în orice situație.
— Ah, da, sigur, am spus, credeam că e vina mea.
A schițat un mic zâmbet victorios plin de îngâmfare, care obișnuia să mă enerveze la culme.
— La ce oră vrei să fie mâine acasă? a întrebat.
— După-amiază. Înainte de șase?
— Se face. Nicio problemă.
— Mersi. Îi duci undeva anume?
— M-am gândit să mergem deseară la Pirații

din Caraibe. Recenziile au fost toate pozitive.
— Atât timp cât nu îi duci la hamburgeri.
Și-a dat ochii peste cap.
Am aruncat o privire pe fereastră, i-am văzut noul BMW 4x4 parcat pe trotuar. Porcăria aia era cât tancurile cu care armata a intrat în Basra. Nu era nimeni înăuntru.
— Merge și ea cu voi deseară?
— La cine te referi?
— La Zoe.
— Vai, ți-ai amintit cum o cheamă.
— Cred că i-am văzut numele în carnetul de note.
— Dacă vrei să știi, vine cu noi. Și-a luat liber să mă ajute. Copiii o plac, să știi. Dacă o să-ți găsești vreodată pe cineva, nu o să mă deranjeze să ieșiți cu toții.
Bine zis, Colin, încă un punct în minus pentru scorpia de fostă nevastă, mai ales cu sublinierea pe vreodată. Ce deștept ești tu!
Copiii s-au năpustit în bucătărie, trăgându-și rucsacurile pe jos.
— Gata!
— Să vă distrați, am spus, binevoitoare ca întotdeauna. Zâmbetul lui Colin a pălit. A ezitat, apoi s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz. Nimic special, nu era o ofertă de împăcare, doar un gest platonic pe care nu l-am înțeles.
— Ne mai vedem, mi-a spus.
Am fost mult prea surprinsă ca să răspund.

Apoi ușa s-a închis cu o bufnitură. Copiii plecaseră. Era liniște în apartament.

Aveam cincisprezece minute să ajung la autobuz. După ani de zile, mergeam la un protest. Să îmi fac vocea auzită și să se știe ce simt. Să fac ceea ce Colin ridiculiza și disprețuia. Doamne, ce bine mă simțeam.

33. Nu vor exista închisori. Condamnații își vor ispăși pedeapsa în colonii penale izolate, lucrând în folosul comunității.

34. Noul Suffolk va utiliza sistemul de măsuri britanic pentru lungime, greutate și volum. Folosirea sistemului metric este considerată delict.

35. Ofițerii de poliție vor păstra legea și îi vor aresta pe cei care o încalcă. Ofițerii de poliție nu vor pierde vremea persecutând automobiliști.

36. Cetățenii nu beneficiază de finanțare nelimitată pentru cheltuieli de judecată. Cetățenilor acuzați de un delict li se vor plăti cheltuielile de judecată și vor beneficia de un avocat din oficiu doar de trei ori în viață. Cazurile în care se vor folosi de acestea rămân la alegerea celor împricinați.

37. Este permis consumul de alcool, nicotină și câteva narcotice ușoare. Cetățenii aflați sub influența acestor substanțe pot primi o pedeapsă minimă de patru ani într-o colonie penală, dacă devin un pericol pentru ceilalți (de

exemplu, condusul sub influența alcoolului).
38. Legea din Noul Suffolk va fi structurată astfel încât să nu încurajeze procesele pentru daune în cauze frivole sau nesemnificative.
39. Orice avocat care aduce în fața instanței trei cazuri considerate nesemnificative este automat condamnat la o pedeapsă minimă de cinci ani într-o colonie penală.

Colin

În timp ce parcam în fața casei, l-am văzut pe avocatul agenției de finanțare discutând cu Zoe în pragul ușii.

— Cine-i ăla? a întrebat Steve, în timp ce încercam să poziționez mașina cu spatele la remorca pentru cai.

— Un tip de la bancă, i-am răspuns. Trebuie să rezolvăm niște hârtii.

Bine că agenția nu a înfipt un semn cu „de vânzare” în fața casei. În ultima vreme asta însemna că o să te trezești cu o cărămidă – sau altceva mai rău – zburându-ți prin ferestre.

Zoe a zâmbit și mi-a făcut cu mâna când am oprit aproape de remorcă.

— Așteptați aici, le-am spus copiilor.

Nu voiam să vadă casa goală. Azi-noapte am folosit sacii de dormit. Prinși unul de altul. Foarte romantic.

Avocatul mi-a strâns mâna și a scos un dosar

cu acte pe care să le semnez.

A aruncat o privire spre copiii care se îngrămădiseră la geamul mașinii, dar nu a comentat. Probabil mai văzuse așa ceva de multe ori.

Zoe a deschis ușa de la garaj și a luat prima dintre cutiile aflate pe podeaua de beton. A cărat-o în spatele BMW-ului și a pus-o în portbagaj.

Avocatul voia doar cinci semnături și gata – casa aparținea agenției. O casă cu patru dormitoare, garaj și o grădină destul de mare în Enfield, plus tot ce era înăuntru, vândută cu 320.000 de lire. Poate două treimi din ce aș fi putut scoate pe ea anul trecut. Dar a fost îndeajuns să plătesc ipoteca și să rămân cu 30.000 de lire, în mână, pe care agenția mi le plătise. Ăsta era domeniul lor, una dintre multele afaceri care apăruseră din ianuarie încoace. O companie franco-olandeză care vindea câte un pic din Anglia oamenilor care nu erau acceptați de cealaltă parte a găurii de vierme.

Cumpărasem BMW-ul cu finanțare de la service-ul auto. Fondul de pensie fusese vândut unei alte agenții specializate, cu sediul în Luxembourg – să-i binecuvânteze Dumnezeu pe partenerii noștri din UE! – care mi-a dat 11.000 de lire. Mi-au mai rămas cărțile de credit. Am depus cereri pentru încă

două, dacă încercam mai mult, programul care monitoriza tranzacțiile ar fi găsit noul model de împrumut. Dar mi-au dat un plus de 15.000 de lire pentru cheltuieli luna trecută.

Toți s-au dus pe un parteneriat într-o comunitate la care m-am înscris pe www.newsuffolklife.co.uk. Cea mai mare parte dintre materiale fuseseră trimise cu un convoi, iar toate lucrurile personale trebuia să le cărăm cu remorca. Website-ul recomanda folosirea acestui mijloc de transport, pentru că putea duce mult mai multă greutate decât o furgonetă.

Avocatul mi-a strâns mâna urându-mi noroc. I-am dat cheile și asta a fost tot.

Zoe înghesuise și ultima cutie în portbagaj. Mai rămăseseră doar patru valize. Am luat două dintre ele, aruncând o privire tristă spre casă.

— Facem ceea ce trebuie, i-am spus.

— Știu.

Reuși un zâmbet curajos.

— Doar că nu mă așteptam să fie chiar așa. Murray ne-a surprins pe toți, nu crezi?

— Cam așa. Am crescut cu o grămadă de emisiuni și filme SF și e uimitor cum vocabularul și imaginile de acolo s-au integrat în cultura modernă. În toate apăreau nave al naibii de mari, cu care zburau prin spațiu, iar căpitanii stăteau în scaunul de comandă și

luau decizii de viață și moarte, trăgeau cu laserele și rachetele în monștri cu ochi de gândac. Toată lumea știa că așa va fi și în realitate. Apoi Murray a găsit o cale să deschidă gaura de vierme și nenorocitul nu vrea să spună nimănui cum se face. Nu-l condamn. Are dreptate, am folosi aiurea o astfel de tehnologie. De fiecare dată facem la fel. Doar că… asta nu e nobila traversare a neantului la care mă așteptam. Mă simt de parcă mi-aș trăda principiile.

Zoe părea stânjenită. Nu semăna deloc cu ce credea Jannette despre ea: o asistentă oarecare, nesigură pe ea, care nu ajunsese la maturitate și pe care am reușit să o îmbrobodesc cu titlul de doctor dinaintea numelui, doar niște țâțe mari, picioare lungi, fără pic de minte. De fapt studia ca să ajungă moașă, lucru care cerea la fel de mult devotament și inteligență ca pentru a deveni doctor. Era micuță, creștetul ei de abia îmi ajungea la bărbie. Eram teribil de norocos că s-a uitat la o epavă ca mine. Iar faptul că m-a acceptat după ce aveam doi copii după mine o făcea și mai extraordinară.

— Mă refeream la felul în care asta a divizat până la urmă țara, a șoptit. Tot timpul s-a vorbit despre divizarea Nord-Sud și războiul de clasă, distanța dintre bogați și săraci. Dar totul era doar ideologie, politicieni care aruncau tot

felul de afirmații unul altuia la televizor. Murray a reușit divizarea cu adevărat.

Am luat-o în brațe.

— El ne-a oferit șansa pe care politicienii ne-o promit mereu, dar nu se țin niciodată de cuvânt. Dumnezeule, îți vine să crezi că am votat pentru Blair? De două ori!

A zâmbit diabolic.

— Ai fi vrut să fi votat cu Tory?

— Nu îmi mai pune cuvinte în gură.

Am sărutat-o scurt, apoi am împins și celelalte valize peste cutii.

Steve și Olivia păreau neobișnuit de serioși când am urcat în mașină. Zoe le-a zâmbit de bun venit.

— Salut, copii!

— Unde mergem, tati? a întrebat Olivia.

— Vă duc să vedeți ceva. Ceva care sper să vă placă.

— Ce?

— Nu pot să vă explic. Trebuie să vedeți.

— Ce-i în remorca pentru cai? a întrebat Steve. Ți-e nu-ți plac caii.

— Un cort, am spus. Unul foarte mare. Mâncare. Panouri solare. Patru noi laptopuri, unul cu ecran lat și software de citire universal.

— Marfă! Pot să-l folosesc?

— Poate.

— Și mai ce? a întrebat Olivia entuziasmată.

— Niște jucării. O mulțime de haine noi. Cărți.

— Pentru ce sunt toate astea? a intervenit Steve.

— O să vezi.

Am pus mâna pe cheie și m-am uitat temător la Zoe. Ceea ce făceam era un pas așa de important și nu părea să existe un moment decisiv, doar un lung șir de evenimente nedeslușite care au îndreptat cu precizie lucrurile spre acest moment. Nu mă simțeam deloc vinovat că îi luasem pe copii cu noi, chiar aș fi fost un tată neglijent dacă nu îi includeam și pe ei; nu va mai exista niciodată o astfel de ocazie. Nu eram destul de prost sau de naiv sa cred că Noul Suffolk va fi un paradis, dar avea potențial să fie ceva mai bun decât ce aveam în lumea asta. Nu am mai fi evoluat sau progresat niciodată aici, nu cu atâta istorie și inerție care ne țineau înhămați la trecut.

Cât despre Jannette… Ei, bine, în ce mă privea, credeam că nu se mai comportase ca o mamă de multă vreme.

— Hai să mergem, m-a atenționat Zoe. Am făcut alegerea demult.

Am pornit mașina și am ieșit de pe alee cu remorca supraîncărcată zăngănind în spatele nostru.

— Ce-i inelul ăla? a sărit Steve, foarte atent și perspicace.

— Ăsta? și-a ridicat Zoe degetul.

— E un inel de logodnă! țipă Olivia. Vă căsătoriți?

— Da, i-am spus.

Era primul lucru pe care voiam să-l facem pe partea cealaltă.

— Mama știe?

— NU.

62. Pentru a preveni reapariția pe Noul Suffolk a greșelilor care au fost făcute în fosta noastră țară, nu va fi permisă nicio formă organizată a religiei. Toți cetățenii trebuie să accepte că universul e un fenomen natural.

63. Pentru a preveni greșelile făcute în fosta noastră țară, tuturor membrilor partidelor extremiste și ai organizațiilor indezirabile, criminalilor, precum și altora pe care îi consider a fi adus atingere binelui obștesc le este interzis accesul prin gaura de vierme.

Exemple de grupuri și profesii indezirabile includ (dar nu se limitează doar la) următoarele:

a. Partidul Laburist
b. Partidul Conservator
c. Partidul Liberal Democrat
d. Partidul Comunist
e. Frontul Național
f. Alianța Socialistă
g. Jurnaliști de la revistele de scandal

h Birocrați din Uniunea Europeană
i. Conducători ai sindicatelor
j. Agenți de circulație

Jannette

Abbey mă aștepta la gara de pe strada Liverpool. A fost un miracol că am reușit să dau de ea. Holul era inundat de oameni cu rucsacuri. Nu părea să fie niciunul peste treizeci și cinci de ani, sau poate așa pare când te uiți la tineri de pe partea nedorită a vârstei de treizeci și cinci de ani. Și în mod sigur nu mai văzusem atâta denim într-un singur loc de la Festivalul Lecturii de la sfârșitul anilor ’80. Rucsacurile lor erau imense. Nici nu știam că se fac așa mărimi.

Mă holbam uluită la tinerii care se îmbulzeau pe lângă mine. Aproape toți erau cupluri și toți aveau patch-uri cu steagul Regatului Unit pe haine sau pe rucsacuri. Nu cred că unul din zece vorbea engleză și în mod evident nu erau doar albi.

Abbey a răcnit și s-a îndreptat spre mine, făcându-și loc agresiv, ca să înainteze. Nu era o femeie mică, trecerea ei cauza o adevărată tulburare în gloata zâmbăreață. Fața ei nu-și schimba mina disprețuitoare în timp ce ei îi aruncau priviri jignite. S-a mai înmuiat când m-a îmbrățișat.

— Salut, tovarășă dragă, trenul nostru e la peronul trei.

Am urmat-o supusă în timp ce ea își croia drum prin mulțime.

Insignele de pe jacheta ei ponosită zăngăneau neîncetat; una pentru fiecare cauză pe care a susținut-o vreodată sau pentru care a participat la vreun marș de protest. Regina înzorzonată a protestatarilor.

Părea că jumătate din gară voia să se urce în tren. Abbey a intrat cu forța într-un compartiment, pentru ea a-ți aștepta rândul era un concept burghez. Am găsit două locuri goale, care aveau pe ele câte o hârtie pe care scria rezervat și pe care le-a aruncat pe jos.

— Unde mai cred și ăștia că se duc, a proclamat cu voce tare, în timp ce ne așezam. Lui Murray nu-i plac sărăntocii din străinătate. În niciun caz n-o să le dea voie tuturor drogaților Europei să trăiască nirvana prafurilor sub un soare extraterestru. O să fie săltați imediat de pe gaura lui pentru viermi burghezi.

— Restricțiile lui se reînnoiesc de la sine, am spus. Nu are de fapt liste cu toți oamenii care nu-i plac. Și chiar dacă ar avea, nu are cum să-i verifice pe toți cei care trec. E pură psihologie. Spune-le susținătorilor lui Thatcher că niciun om cu vederi de stânga nu este primit și or să se înghesuie cu sutele. În timp

ce noi ăștilalți vedem cine trece de fapt și de cine scăpăm, și pe cine lăsăm în plata Domnului. Cine vrea să trăiască în lumea lor?

— Pariu că serviciile secrete i-au vândut numele noastre.

Nu puteai să o contrazici pe Abbey când era într-o astfel de dispoziție, ceea ce, trebuie să recunosc, se întâmpla aproape tot timpul.

Scoase o ploscă burduhănoasă din haină și luă o dușcă.

— O gură?

M-am uitat la sticla veche și tocită, gata să refuz. Apoi mi-am amintit că n-aveam grija copiilor. Nu eram așa de proastă încât să iau o dușcă la fel de mare ca Abbey. Din fericire.

— Doamne sfinte, dar ce porcărie e asta?

— Vodcă rusească adevărată, tovarășă, a zâmbit și a mai tras un gât. Săptămâna trecută Nathan a trecut dincolo să i se alăture lui Murray, a zis cu amărăciune.

— Nathan, fratele tău Nathan?

— Doar cu ADN-ul și nici pentru asta nu bag mâna în foc. Nerodul. I-a luat cu el pe Mary și pe plozi.

— De ce?

— De ce pleacă toți? Războiul din Irak, transport public de căcat, un Bush psihopat, care se dă la Coreea de Nord, taxa auto în continuă creștere, impozitul pe proprietate.

Altfel spus, lumea reală, de asta fuge. Crede

că o să trăiască într-un paradis tropical al taxelor, cu zâne care fac tot ce-i mai greu, idiotul.

— Îmi pare rău. Mama ta ce a zis? Cred că e distrusă.

Abbey a mârâit și a mai luat o dușcă.

— Zice că e bucuroasă că a plecat, că el și copiii merită un nou început într-un loc drăguț. Îți vine să crezi? Vacă proastă, cred că e senilă. Cine o să-i poarte de grijă, ia zi? Nu mai poate să meargă nici până la autobuz. La asta s-o fi gândit Nathan? Bineînțeles că nu, s-a luat și a plecat și m-a lăsat pe mine să strâng în urma lui, cum fac toți cei rămași.

— Știu, la Steve la școală se vorbește de clase cu șaizeci de elevi semestrul viitor. Cei din consiliu au avut întâlniri de urgență toată vara, așa că știu câți dintre cei din personal au mai rămas.

Am ezitat.

— M-a surprins foarte tare, credeam că sunt mai devotați de atât.

— Ar fi, dacă i-ar plăti cum trebuie.

— Directorul zice că trebuie să angajeze alți cincisprezece profesori până la începutul semestrului, sau nu vor putea să deschidă școala deloc.

— Cinșpe? Nu ar fi găsit atâția nici într-un an normal.

— Zice că e încrezător. Au apărut acum tot

felul de agenții de plasament care aduc oameni calificați din străinătate. Viața va merge înainte aproape ca până acum după terminarea exodului.

— Extraordinar, spuse Abbey printre dinți. Exact pentru asta luptăm.

Trenul nostru a pornit din gară. Cei cu rucsacuri erau înghesuiți pe culoar, nimeni nu mai putea să se miște. Au răsunat urale când conductorul a anunțat oprirea de la Bishop's Stortford.

Abbey a mai luat un gât și a mormăit:

— Neisprăviții.

— Nu-ți face griji, am spus. Dacă o să avem vreodată gaura noastră de vierme spre o altă lume nu-i vom lăsa pe cei de teapa lor să treacă.

— La naiba, chiar asta-i problema? a mârâit Abbey.

Furia ei era îndreptată spre mine acum, și eram destul de înfricoșată. A mai dat pe gât o gură de vodcă.

— Nu am vrea să avem o altă lume, chiar dacă am putea deschide o gaură de vierme. E o stupidă risipire de resurse, care ar putea fi folosite să-i ajute pe cei de aici. Întâi trebuie să rezolvăm problemele pe care le avem aici, începând cu Blair, violentul ăla de Tory. Colonizare înseamnă imperialism. Mai degrabă trebuie să-i învățăm pe oameni să aibă

responsabilitate socială.
A împuns cu un deget nesigur insigna de pe rever. Înfățișa o balenieră islandeză care era ruptă în două de un hammer cu înfățișare sovietică suspectă, dar deasupra era o insignă nouă și strălucitoare a Mișcării pentru responsabilizare publică.
— Despre asta e vorba azi. Murray nu își construiește o lume nouă, ci o distruge pe a noastră. Nu poți face așa ceva, să deschizi o ușa spre altundeva pentru că îți vine, e al dracului de revoltător. Trebuie opriți.
— Dimensiunea e problema. Nu-i poți opri pe oameni să plece, asta-i o chestie stalinistă. Doar că nu suntem pregătiți pentru un astfel de exod în masă, pe care l-a făcut posibil gaura de vierme. Emigrația spre America de Nord a fost înceată, a durat decenii întregi. Asta se întâmplă prea repede. Doi ani, doar atâta răgaz ne dă. Nici nu e de mirare că Regatul Unit nu poate face față. Dar lucrurile se vor liniști pe termen lung.
— Putem să-i oprim, a spus Abbey cu convingere. Sunt destui oameni care vin la manifestația de azi ca să blocheze șoselele și să-i întoarcem din drum pe toți nenorociții ăia de burghezi. Murray nu s-a gândit la toate; jumătate dintre forțele de poliție au șters-o prin gaura de vierme. Puterea poporului va reveni răzbunătoare azi. Acum clasa

muncitoare își va face din nou auzit glasul. Și va spune: până aici. Înțelegi.

p. Brokeri

q. Creatori și fabricanți de arme

r. Membri din Consiliul pentru promovarea artelor

s. Manageri ai fondurilor de pensii

t. Producători și actori ai tuturor serialelor TV

u. Toți cei acuzați de delicte sexuale.

v. Toți cei acuzați de crime violente

w. Proprietari și manageri de call center

Colin

Ca de obicei, pe M11 a fost oribil, o bandă compactă de trafic fioros. Apoi, aproape două ore de la M25 până intersecția cu Stanstead. Nu chiar ca întotdeauna, pentru că am zâmbit tot drumul. Pur și simplu nu mă mai deranja. M-am tot gândit că era ultima oară când eram nevoit să conduc pe drumurile astea, care erau doar un anacronism al anilor ’90, niște găuri negre abisale înfundate. Nu voi mai ajunge acasă tunând și fulgerând că nu avem autobahn-uri sau autostrăzi cu opt benzi ca-n America. De acum înainte, cârtelile mele vor fi rezervate dinozaurilor extratereștri cu șaișpe picioare care vor umbla prin grădină. Combiul din față avea pe lunetă un sticker uriaș, cu un

Gordon Brown hămăind furios lângă gaura de vierme, iar dedesubt era inscripționat Taxă de memorie. Văzusem tot mai multe stickere proexod în târâșul nostru spre nord. După toate lunile alea de pregătiri pe ascuns, era o ușurare să fii printre cei ca tine.

— E gaura de vierme, nu-i așa? a întrebat Steve precaut. Acolo mergem.

— Da, am spus. O să aruncăm o privire la ce-i acolo.

— O să trecem prin ea? a întrebat și Olivia, cu ochii mari și înfrigurată de entuziasm.

— Cred că da. Tu ce zici? Dacă tot am venit până aici, o să fie distractiv.

Am văzut semnul spre campingul F2 și am început să semnalizez.

— Dar mama zice că sunt oameni răi de partea cealaltă, spuse Steve.

— A fost ea vreodată acolo?

— Da de unde!

— Atunci nu are de unde să știe, nu-i așa?

Copiii s-au uitat unul la altul.

— Cred că nu, a răspuns Steve.

— Dacă nu ești de acord cu cineva, nu înseamnă că omul ăla e rău. O să mergem să aruncăm o privire pe acolo și vom vedea ce e adevărat și ce nu. E corect așa?

— Când ne întoarcem? a vrut să știe Steve.

— Nu știu. Depinde cât e de frumos pe noua planetă. S-ar putea să vrem să stăm o

perioadă.
Zoe se uită dezaprobatoare la mine. Am ridicat din umeri. Ea nu înțelegea, trebuie să-i iei pe copii cu binișorul când e vorba de ceva așa de însemnat și nou.
— Vine și mami? s-a interesat Olivia.
— Dacă vrea, poate să vină cu noi. Bineînțeles că poate, am spus.
Zoe a șuierat exasperată.
— Va trebui să merg la școală? a întrebat Steve.
— Toată lumea merge la școală, nu contează pe ce planetă, i-a răspuns Zoe.
— Fir-ar să fie.
— Nu se spune, chițăi Zoe fericită.
Găsisem intrarea în parcul F2 și am ieșit de pe drum. Era un câmp deschis, închiriat la suffolklife.co de către fermier. Sute de mașini au trecut pe acolo întreaga vară, transformând iarba în smocuri răzlețe de paie presate pe pământul uscat și tare ca fierul. Azi vreo douăzeci și unul de camioane erau parcate în capătul cel mai îndepărtat, printre ele fiind și trei containere frigorifice și două autocisterne cu combustibil. Peste șaptezeci de automobile, combiuri, furgonete și jeepuri erau adunate în jurul camioanelor; în cele mai multe erau familii, cu copii și părinți care își dezmorțeau picioarele înainte de ultimul transport. Câmpurile de o parte și de alta ofereau imagini

similare.
Am oprit lângă un ofițer care stătea chiar după intrare și i-am arătat permisul nostru. S-a uitat la el și a rânjit în vreme ce ne bifa de pe listă.
— Deci tu ești doctorul?
— În persoană.
— Bun. Mai trebuie să ajungă vreo cinci mașini și suntem gata. Eu sunt omul de legătură al convoiului, așa că voi călători cu voi tot drumul până la noua casă. Orice problemă apare, vino și spune-mi.
— Sigur.
— Vrei să verifici echipamentul medical pe care îl iei, să te asiguri că e totul acolo? Noii tăi vecini au verificat restul lucrurilor.
Am condus spre celelalte mașini și am ieșit toți. Câțiva bărbați erau în camioane verificând containerele și paleții care erau înăuntru. Având în vedere cât cheltuisem cu toții, m-am bucurat să văd cât de minuțios verificau inventarul. Teoretic, echipamentele și proviziile din camioane erau suficiente ca să fim o comunitate independentă în următorul an.
— Nu durează mult, i-am spus lui Zoe. Trebuie să fim asigurați. În țara noilor veniți, cel care deține tehnologia deține controlul.
— Noi mergem să facem cunoștință cu lumea.
Pe unii i-am cunoscut și eu în timp ce căutam

cele două containere cu medicamente și echipamente medicale. Păreau toți oameni normali, cumsecade. Un pic prea înflăcărați și prea bucuroși să te cunoască, așa cum bănuiesc că eram și eu. Dar urma să petrecem o groază de timp împreună. Restul vieții, dacă totul mergea bine.

Jumătate de oră mai târziu a ajuns și ultimul din grup, eram mulțumiți, tot ce cumpărasem prin newsuffolklife.co.uk era aici și ofițerii organizau convoiul pentru ultima bucată de drum.

— Unde-i gaura de vierme, a întrebat Steve plângăreț când ne-am întors la mașină. Vreau să o văd.

— Mai sunt vreo trei kilometri, i-a răspuns Zoe. Doar atât mai avem.

Camioanele au fost primele care au părăsit locul de întâlnire și au intrat pe drumul de tarmac ce duce spre gaura de vierme, cu noi ceilalți urmându-i. Pe partea stângă era o bandă lată, pe care înainta un șir constant de oameni cu rucsacuri. Nu vedeam capătul rândului nici înainte, nici înapoi. Pe măsură ce se apropiau de gaura de vierme, se putea vedea pe fețele tuturor același zâmbet entuziast. Probabil că eu și Zoe arătam la fel.

— Acolo! a strigat deodată Olivia.

Arăta spre copacii de cealaltă parte a șirului de oameni. Un moment, am fost confuz, parcă

un soare răsărea printre trunchiurile copacilor. Apoi am depășit crângul și puteam vedea clar gaura de vierme.

Golul în timp și spațiu era de fapt o sferă de vreo 270 metri în diametru. Murray o deschisese în așa fel încât ecuatorul să fie la nivelul solului, lăsând o emisferă care se înălța în aer. Nu era nimic solid acolo, doar locul unde se termina o planetă și începea alta. Treceai hotarul și Noul Suffolk se întindea în fața ta. Acesta era vestitul efect optic, care îi făcea pe mulți să se înfioare și chiar să-și întoarcă privirea. Cu cât te apropiai de prag peisajul extraterestru era vizibil chiar în fața ta, în emisferă. Totuși, se deschide în afară, întinzând în fața ochilor tăi o adevărată panoramă. Nu exista niciun înăuntru.

Pe Noul Suffolk era dimineață devreme, soarele cu nuanțe cărămizii răsărea, trimițând o strălucire roșiatică ce lumina peisajul englez.

Mai aveam doar vreo șapte sute de metri. Copiii erau înmărmuriți, fermecați de gaura de vierme. Eu și cu Zoe ne-am zâmbit fulgurant, triumfători.

Drumul se curba, aliniindu-se cu gaura de vierme, și trecea printr-o porțiune ușor adâncită, care înlesnea trecerea. Polițiști erau postați de o parte și de alta, echipați pentru intervenție. Se legănau înainte și înapoi, încercând să țină departe de drum o hoardă

de protestatari. Se vedeau bannere și pancarte fluturând. Strigătele și scandările ajungeau la noi, peste sunetul convoiului. Tot felul de lucruri zburau prin aer pe deasupra polițiștilor și cădeau pe șosea. Cei cu rucsacuri alergau încovoiați, cu mâinile deasupra capului, încercând să se apere de atacul de deasupra.

Unele lucruri bufneau pe acoperișul BMW-ului. Copiii au scâncit. Am văzut o piatră alunecând într-o parte. Nu mai conta. Primul camion al convoiului ajunsese la gaura de vierme. L-am văzut trecând dincolo, bubuind în timp ce traversa zona bătătorită care tăia peisajul extraterestru, profilat pe lumina soarelui care răsărea. Eram atât de aproape.

Apoi Olivia a început să strige:

— Tati, tati, oprește!

87. Guvernului nu-i este permis să angajeze mai mult de un manager la un număr de doisprezece oameni în orice departament. Niciun departament guvernamental nu va cheltui pe administrație mai mult de zece la sută din bugetul alocat.

88. Guvernul nu va oferi șomaj. Orice persoană care nu are o slujbă are dreptul la două hectare de pământ arabil și i se va da destulă sământă pentru a putea să trăiască din recoltă.

89. Nu se vor plăti taxe pentru moșteniri. Moartea nu este o acțiune supusă taxelor.

Cetățenii au dreptul să lase moștenire tot ce au agonisit oricui doresc.

Jannette

Ne-a luat ore întregi să ajungem de la gară la gaura de vierme. Mișcarea pentru responsabilizare publică trebuia să furnizeze autobuze. N-am văzut decât două și dura o veșnicie să parcurgă traseul aproape blocat dintre gară și locul unde avea loc protestul. Cât despre supraveghetorii mișcării, ei s-au luat la bătaie cu purtătorii de rucsacuri care se revărsau din gară, cereau informații și voiau să știe dacă pot folosi autobuzele noastre. Poliția ținea la distanță cele două facțiuni cât putea de bine, dar parcarea era într-o continuă stare de semirevoltă.

Abbey a profitat de așteptare ca să-și facă plinul la o dugheană. Când am ajuns în autobuz era complet beată, și nu era o bețivană tăcută.

În timp ce ne târâm pe pasajul de pe șosea se putea vedea șirul compact de autovehicule nemișcate, coagulat pe străzile de dedesubt. Erau sute, și toate își așteptau rândul să iasă de pe șosea. Fiecare plin de oameni care voiau să treacă prin gaura de vierme. Atât de mulți? Auzisem că era așa în fiecare zi.

Autobuzul a ajuns în sfârșit la locul

protestului. În timp ce coboram, un imens avion 747 a zburat la joasă altitudine deasupra capetelor noastre spre aeroportul de la Stanstead, aflat la câțiva kilometri mai la nord. A trebuit să îmi acopăr urechile, sunetul motoarelor era prea puternic. N-am recunoscut logoul companiei aeriene, dar în mod sigur aducea încă o gloată de refugiați din străinătate care voiau să se alăture exodului.

L-am urmărit pe cer, și chiar în fața mea era gaura de vierme. Arăta ca un fel de bulă galben-aurie așezată pe orizont. M-am holbat la lumina rozalie care emana de acolo.

— Nu mi-am dat seama că era așa de mare, am mormăit.

Apropierea de imensitatea aia mă intimida. În sfârșit înțelegeam cum de au dispărut așa mulți oameni, înghițiți de promisiunile stupide ale lui Murray.

— Haide într-acolo, a bolborosit Abbey și a luat-o la pas prin grămada de protestatari din fața noastră.

Mi-am adus minte de ce nu mai mergeam la proteste. Toată acea fantezie că se formează legături cu ceilalți, împărtășirea unui scop comun cu cei cu care călătoreai, cântatul, camaraderia, disprețul comun. Totul era o vrăjeală.

În primul rând nu doar cei de la Mișcarea

pentru responsabilizare veniseră să se facă auziți. Mai erau și o grămadă de tovarăși care nu aparțineau nici unei organizații și căutau doar să facă scandal. Mare scandal. M-am trezit aruncată de ici colo, ca o minge ieftină. Toată lumea voia să puncteze, împingându-se în mine. Strigătele neîncetate erau asurzitoare. Am fost lovită de pancarte de mai multe ori, când cei care le cărau se odihneau lăsându-le jos.

Apoi ne-am apropiat mult prea tare de frontul de polițiști și o doză de bere m-a lovit în umăr. Am tresărit din cauza șocului. Din fericire era goală. Dar deasupra am văzut sticle zburând, ceea ce mi-a dat mari emoții.

— Lasă-mă să trec, găozarule! a tunat Abbey.

Cel mai apropiat ofițer de poliție i-a aruncat o privire confuză, în momentul următor lovea în scutul lui cu furie.

— Am dreptul să trec, nu mă poți opri, javră fascistă, asta încă e o țară liberă, de ce nu te duci să i-o tragi șefului tău, dă-mi drumul.

În tot acest timp s-a împins în scutul lui. Eu eram presată în spatele ei. Mărinimoși, tovarășii din spatele meu depuneau un efort considerabil să-și adauge forța împingerii. Am strigat de durere că mă striveau, dar nu a auzit nimeni sau nu i-a păsat.

Ceva trebuia să cedeze. A fost lanțul poliției. Dintr-odată m-am trezit împleticindu-mă în

față și aterizând peste Abbey, care căzuse peste polițist. Urale răgușite au răsunat din spatele meu. Se auzeau o grămadă de fluiere. Am auzit câini lătrând și am început să mă smiorcăi înfricoșată. Uram câinii… eram terifiată la vederea lor. Polițiști se mișcau cu repeziciune să astupe gaura. Oameni se luaseră la trântă și de o parte, și de alta. Protestatarilor le erau puse cătușe și erau târâți de acolo. Am auzit haine rupându-se și am văzut sânge.

Cineva m-a smucit de gulerul bluzei, trăgându-mă în picioare. Plângeam și tremuram. Genunchiul îmi ardea și de abia puteam să mă las pe el.

O cască de polițist mi-a apărut în față.

— Ți-e bine? a întrebat o voce înfundată din spatele vizorului aburit.

N-am putut decât să mă văicăresc. A fost patetic, dar eram atât de nefericită și cuprinsă de panică, încât nu-mi mai păsa.

— Stai aici! Așteaptă!

Am fost împinsă pe una dintre bariere. La trei metri sub mine, cei cu rucsacuri fugeau înainte, înnebuniți de frică. Autovehiculele care se îndreptau spre gaura de vierme fâșâiau pe lângă, șoferii hotărâți țineau tare de volan.

Am văzut un BMW imens, cu o remorcă pentru cai. Șoferul se holba la ceva.

Recunoașterea vizuală a fost instantanee.
— Ia-ți mâinile alea împuțite de pe mine, nerodule, ăsta e atac la persoană, știi că o să te târăsc prin tribunale, desfă mama dracului cătușele, sunt prea strânse, mă torturezi intenționat, ajutor, ajutor, urla Abbey în spatele meu.
— E Colin, am șoptit. Abbey, ăla e Colin! Vocea mea devenea stridentă.
— Ce?
— Colin! gesticulam frenetic.
Olivia stătea pe bancheta din spate, cu fața lipită de geam, uitându-se la toți bezmeticii ăia.
— Îi ia cu el. Doamne Dumnezeule, îi duce dincolo de gaura de vierme.
Abbey l-a împins eroic pe polițistul care o aresta.
— Prinde-i! a urlat la mine. Mișcă-te!
Trei polițiști au sărit pe ea. Umărul ei s-a izbit de mine. M-am rostogolit în jos pe barieră, dând sălbatic din brațe să mă echilibrez. Genunchiul mă durea îngrozitor. M-am prăbușit peste cineva cu rucsac și apoi pe tarmac, la doar câțiva centimetri de o furgoneta care m-a ocolit cu o mișcare violentă.
— Ia-i! zbiera Abbey. Ia-i înapoi! Sunt ai tăi! E dreptul tău!
Toate autovehiculelele frânau. Am ridicat ochii.

Lumea se îngrămădise în spatele mașinii lui Colin, care se oprise. Geamul șoferului a coborât lin, iar el și-a scos capul. Ne-am uitat lung unul la altul. Un întreg potop de emoții i s-au perindat pe chip. Mai ales furie, dar am văzut și regret.

— Haide odată, a spus cu o voce plină de îngrijorare.

Portiera din spate s-a deschis.

M-am uitat la ușa deschisă. M-am ridicat în picioare. M-am uitat înapoi, în susul barierei, la figura fioroasă a lui Abbey.

Înapoi la mașină. Gaura de vierme aștepta de partea cealaltă a mașinii. Mașinile claxonau exasperate, oamenii îmi zbierau să mă mișc.

Am luat-o spre BMW-ul cu ușa deschisă. Știam că era o decizie morală greșită. Cel puțin eu așa o consideram. Dar ce altceva puteam să fac?

Paul Di Filippo - Sisif și străinul

Deși a publicat romane, incluzând două în colaborare cu Michael Bishop, **Paul Di Filippo** dă semne că ar fi unul dintre acei autori foarte rari, asemeni lui Harlan Ellison și Ray Bradbury, care și-au făcut un nume mai ales în proza scurtă. Povestirile lui au apărut aproape peste tot în anii optzeci și nouăzeci, și continuă în noul mileniu: *Interzone, Sci Fiction, The Magazine of Fantasy Science Fiction, Science Fiction Age, Realms of Fantasy, The Twilight Zone Magazine, New World's, Amazing, Fantastic, Asimov's Science Fiction* și în multe alte reviste mai mici și antologii. Volume de proză scurtă: *The Steampunk Trilogy, Ribofunk, Calling All Brains! Fractal Paisleys* și *Strange Trades.* Mai trebuie menționate romanele *Ciphers, Lost Pages, Joe's Liver, A Mouthful of Tongues: Her Totipotent Tropicanalia* și *Fuzzy Dice.* Cele mai recente sunt *Creature from the Black Lagoon: Time's Black Lagoon* și *Plumage From Pegasus.* Povestirile lui au apărut în *Antologiile Dozois* 19 și 21. Di Filippo este, de asemenea, un bine cunoscut critic și are o rubrică în două reviste de prestigiu, iar scrierile sale critice apar atât în *Asimov's Science Fiction*, cât și în *The Magazine of Fantasy Science Fiction* – o onoare unică. Mai mult chiar, scrie recenzii și

alte articole critice în *Science Fiction Weekly, Locus Online, Tangent Online* etc.

În cele ce urmează ne trimite într-un timp bizar, pentru a asista la o versiune extrem de interesantă (deși puțin posibilă) despre cum ar fi putut fi viața unui mare autor într-un univers întrucâtva diferit...

*

Albert Camus era sătul. Sătul de slujbă. Sătul de viață. Sătul de nețărmuritul imperiu în slujba căruia se punea zi de zi, oricât de mică ar fi fost problema.

Cu toate astea, simțea că nu avea altă cale decât să meargă înainte, urnind pe veci, asemenea lui Sisif, bolovanul pe povârnișul muntelui. Viitorul său era prestabilit, fără posibilitatea de a renunța sau de a începe o nouă viață.

Stătea în biroul său, în Palatul Imperial din Alger, cu capul sprijinit în mâini. De treizeci și șase de ore nu pusese geană pe geană, trudind la pregătirile pentru festivitățile bianiversare ce aveau să vie. Era 1954, însemnând jumătate de veac de la glorioasa descoperire a razelor N și patruzeci de ani de la nașterea Imperiului Francez, ieșit din carapacea sufocantă a celei de-a Treia Republici. Pe tot cuprinsul Imperiului, de la insulele adumbrite de palmieri ale Caraibelor, până-n înverzitele țărmuri ale Americii de Sud,

de la junglele fierbântate ale Indochinei, până în seninele lagune ale Polineziei, străbătând roșieticele savane și câmpii ale Africii, până în singuraticele insule din Oceanul Indian, oriunde flutura mândrul drapel francez, în colonii sau protectorate, se desfășurau pregătiri similare.

Imagini uriașe înfățișând chipul neînduplecat al împăratului și strălucitului inventator Rene Blondlot, pleșuv și cu barbișon, trebuiau înălțate pretutindeni, sub fâșii nesfârșite de pânză tricoloră. Fațadele clădirilor publice necesitau o curățire cu raze N, folosite la capacitate minimă. Sălile de bal trebuiau decorate, furnizorii de alimente consultați, itinerarul paradelor însemnat pe hartă, autorizațiile vânzătorilor ambulanți ștampilate, invitațiile trimise. Arabii nevoiași trebuiau strânși pe vapor și expediați în provincii. Îngustele străzi în trepte din Casbah trebuiau închise pentru a preveni orice demonstrație, fie ea cât de mică, împotriva francezilor și a festivităților. (Era preferabil să pleci urechea la plângerile negustorilor, a căror activitate fusese zăgăzuită din pricina acestor măsuri, decât să dai socoteală reporterilor insolenți privind cadavrele demonstranților, făcute praf de tunurile cu raze N ale polițiștilor.) Și, poate cel mai important, măsurile de securitate pentru vizita împăratului trebuiau verificate și

reverificate.

Desigur, superiorul lui Camus, generalul-guvernator Merseault, nu era deloc de ajutor. Broscoiul acela gras și încrezut se pricepea de minune la a ține discursuri scrise de alții pentru el sau la a strânge mâinile oamenilor de afaceri înainte de a-și strecura șperțul în buzunar. Dar când venea vorba de a duce la capăt ceva folositor, neșcolitul Merseault (un om cu rude sus-puse în Franța) se bizuia în totalitate pe sluga sa, Camus, instruit în relații externe la prestigioasa Ecole Naționale D’Admmistration.

Își înălță capul din podul palmelor și un zâmbet amar încolți pe chipul său arătos și noduros deopotrivă, sub o claie deasă de păr uleios și negru, brăzdat cu însemnele poverilor. *Ah, mamă, tată,* gândi el, *de-ați fi aici să-l vedeți pe micul vostru băiețel, pentru care v-ați luat de la gură și ați pus bănuț cu bănuț ca el să primească cea mai bună educație din patria străveche. La numai patruzeci și unu de ani se vede puterea din spatele unui tron pipernicit, și cu toate astea e în culmea nefericirii.*

Dar părinții lui nu puteau să fie martori azi la nefericirea sa. Pieriseră amândoi în Alger, în timpul răscoalelor împotriva negrilor din 1935, pe când imperiul abia intrase în cel de-ai treilea veac, iar Camus însuși se afla în

siguranță Parisului. Muriseră atâția oameni în acel holocaust, arabi și europeni deopotrivă, înainte ca ostașii imperiali să restabilească ordinea cu armele lor temute și vehiculele blindate, toate având la bază razele N. De la acea demonstrație de forță, în Algeria, precum și în restul provinciilor imperiului, au domnit pacea și armonia, cu prețul mai multor masacre educative.

Surâsul sarcastic îi pieri, gândind la sângeroasele începuturi ale noului ev de pace și prosperitate peste care guverna Parisul. Se întinse după pachetul de țigări de lângă scrumiera ce dădea pe-afară, scoase una și o aprinse. Fumatul era un obicei dezgustător, dar necesar, și în orice caz scuzabil într-o epocă în care cancerul la plămâni putea fi vindecat cu raze N medicale, raze care-i vindecaseră cu aceeași ușurință tuberculoza din copilărie. Firește, dacă pacientul făcea parte din elită. Trase din țigară și se lăsă pe spătar, îngăduindu-și câteva minute de binecuvântată lenevie. Două muște bâzâiau în preajma tavanului înalt al biroului său mic, neîmpodobit, auster. Razele orbitoare ale soarelui de vară algerian săgetau lumină cerească, oglindite din mult iubita Mediterană, veche de când lumea, și împrăștiate în fâșii topite prin lemnul storurilor venețiene, prefăcând biroul într-o cușcă de strălucire

amestecată cu umbră. Cu toate astea, înăuntru era răcoare, mulțumită instalațiilor de aer condiționat cu energie N.

Mintea lui Camus pribegea prin locuri nerostite, când ecranul televizorului interbirouri bâzâi, apoi înfățișă figura lucrată în raze N a asistentei, Simone Hie, o femeie severă, cam de vârsta lui.

— M'sieur Camus, ambasadorul american dorește să vă vadă.

Camus se îndreptă și stinse țigara.

— Roagă-l să între.

Când ușa se deschise, Camus era deja în picioare și ocolea masa pentru a-l întâmpina pe diplomat.

— Domnule ambasador Rhinebeck, rosti Camus în engleza sa cu accent grav, în timp ce strângea mâna ambasadorului, mă bucur să vă văd. Trag nădejde că reprezentanța voastră a primit toate invitațiile pentru diversele festivități, înțelegeți, fără aceste invitații, accesul nu va fi permis la evenimente. O măsură de securitate…

Rhinebeck, un om cu părul argintiu și falca proeminentă, îl întrerupse într-o manieră grosolană. Nu era pentru prima oară când Camus era deopotrivă impresionat și îngrozit de mojicia tipică a americanului.

— Da, da, toată hârțogăria a fost înmânată asistenților mei. O chestiune mai importantă

mă aduce aici. Trebuie numaidecât să mă prezint în fața generalului-guvernator pentru a înainta un protest oficial.

Una dintre nenumăratele însărcinări ale lui Camus era să împiedice ca astfel de cereri enervante să ajungă la obtuzul Merseault.

— Un protest oficial? În ce chestiune? Cu siguranță un asemenea gest grav nu e necesar între două națiuni aflate în amiciție, așa cum este cazul Statelor Unite și al Imperiului. Sunt convins că vă pot fi de ajutor în rezolvarea oricărei probleme neînsemnate.

Ochii albaștri ai ambasadorului sclipiră ca oțelul din spatele tenului său înnegrit de soare. În ciuda aerului condiționat, Camus începu să transpire. Cele două muște care se învârtiseră mai devreme în înaltul tavanului bâzâiau acum enervant la înălțimea capului său. Dori să le îndepărteze cu mâna, dar se abținu, pentru a nu se face de râs.

— Nu e o problemă neînsemnată, spuse Rhinebeck. Ostașii imperiali au reținut un grup de turiști americani nevinovați la granița de sud cu Nigerul. Refuză să le dea drumul până nu vor fi supuși unui interogatoriu din partea serviciilor voastre secrete. Se zvonește chiar că s-ar putea să-i trimită la Paris. Aceste fapte nesocotesc toate tratatele, protocoalele și standardele internaționale. Trebuie să-i vorbesc lui Merseault numai decât, pentru a

cere eliberarea lor.

Camus chibzui la vorbele ambasadorului. La granița cu Nigerul se găsea o instalație militară de proporții, unde aveau loc cercetări cu raze N considerate prea primejdioase pentru a fi întreprinse în patria natală. Să fi fost acești „nevinovați turiști americani” spioni, căutând să fure ultimele descoperiri în tehnologia care-i conferise Franței o supremație mondială de netăgăduit? Foarte posibil. Dacă așa stăteau lucrurile, Merseault, în stilul său caracteristic, amatoricesc și credul, ar fi putut să cedeze cererilor lui Rhinebeck și să-i pardoneze pe americani, în dauna intereselor Imperiului. Camus nu putea să permită un asemenea lucru. Mai bine să lase afacerea asta în mâna omniprezentei Direction Generale de la Sécurité Extérieure.

Era sătul de Imperiu, nu încăpea îndoială. Dar la urma urmei, era cel mai bun loc pe care-l știa. Calea pe care trebuia s-o urmeze deveni limpede și orice urmă de șovăială se risipi.

Sosise timpul să mai urnească o dată bolovanul la deal.

— Domnule ambasador, cu regret, dar nu pot înainta cererea dumneavoastră pentru o întrevedere cu generalul-guvernator. În ciuda acestui fapt, vă asigur că voi supraveghea personal situația și vă voi aduce la cunoștință soarta compatrioților dumneavoastră.

Tot avântul lui Rhinebeck se risipi în fața refuzului hotărât al francezului. Dintr-odată părea îmbătrânit.

— Alte ziduri, să-nțeleg. Mă așteptam la mai mult din partea ta, Albert, cu gândul la prietenia noastră. Dar la urma urmei trebuia să mă aștept la un asemenea răspuns de la cineva aflat în poziția ta. Îți dai seama că America are ghearele tocite, când vine vorba de Imperiu. N-avem ce să oferim la schimb, avem mâinile legate, nu putem să facem amenințări pentru a determina Imperiul să îmbrățișeze punctul nostru de vedere.

— Ei, haide acuma, Henry, nu vorbi așa. Desigur exagerezi…

— Așa să fie? Oi fi știind tu ceva ce eu n-am aflat, legat de puterea noastră peste granițe. Avanposturi franțuzești cu duiumul, de jur împrejurul țării noastre, mărginind puterea noastră de acțiune, punând stavilă dezvoltării noastre firești. Quebec, Cuba, Mexico, insulele Sandwich, toate sub cârmuire franțuzească, mustind de armament cu raze N. Deficitul comercial cu Franța și teritoriile aflate sub stăpânirea ei devine tot mai apăsător, de la an la an. Aliații noștri împărtășesc aceeași soartă perdantă. Spania, Germania, chiar și fostul măreț Regat Unit, cu toții s-au dovedit neputincioși în fața cuceririlor franceze. Imperiul vostru nu cunoaște precedent în

istoria umanității. Să-i spunem o superputere. Nu, mai degrabă o hiperputere. Nu mai există națiune care să ofere o contrapondere acțiunilor voastre. Faceți așa cum vă taie capul, în orice situație, fără a vă păsa de restul lumii. Cu toate astea, oricât de frustrantă e situația, putem ține piept unei competiții oneste în chestiuni internaționale. Dar dominarea voastră culturală din propria ogradă ne face zile fripte. Tinerii noștri imită moda franțuzească, se uită la filme franțuzești, citesc cărți în franceză. Artele tradiționale mor încet. Suntem colonizați mental de Imperiul vostru. Aceasta e cea mai perfidă amenințare dintre toate.

Camus era pe punctul de a tăgădui analiza la sânge a ambasadorului, dar realiză că tot ce spusese Rhinebeck era adevărat. Renunță la ipocrizie și rosti:

— Îmi pare rău, Henry, lumea e așa cum e. Trebuie să scoatem cât mai mult din realitatea cu care am fost puși în față.

— Ușor de zis de la înălțimea aia, rosti ambasadorul.

Se întoarse brusc și părăsi încăperea.

Neliniștea coborî în sufletul lui Camus. Trebuia să plece de la birou. Aruncă o privire la ceas și văzu că era trecut de unu după-amiaza. Avea să prânzească la restaurantul lui Celeste. Aprinse televizorul.

— Părăsesc biroul o oră.
— Am înțeles, M’sieur.
Arșița zilei de cuptor și puternicele raze solare îl păliră violent, dar cu o oarecare familiaritate. Născut și crescut pe aceste meleaguri, Camus avea clima nord-africană înrădăcinată în suflet. În anii petrecuți la Paris se simțise înstrăinat, însingurat, chinuit în egală măsură de anotimpurile nefirești ale orașului, precum și de trufia localnicilor în fața unui colonist abia sosit Răsuflase ușurat după absolvire și fusese mutat în interes de serviciu, spre surprinderea sa, chiar pe pământul natal, pe care nu-l mai părăsise niciodată de-atunci. Dragostea nutrită pentru Alger, o așezare deschisă cerului precum o gură sau o rană, rămasă ascunsă celorlalți, fusese stimulul care-l ajutase să treacă peste angoasele și anomiile sale.
Pășind ușor de-a lungul lăbărțatului bulevard Rue d’Isly, străjuit de maiestuoasele clădiri în stil european, de aproape un veac vechime, Camus simți cum crește inima-n el. De-ar avea timp să înoate puțin, marea lui plăcere, viața ar prinde un gust mai dulce. Dar nu-și îngăduia astfel de momente, cel puțin pe perioada vizitei împăratului. Mărginit de-o parte și de alta de smochini, bulevardul era străbătut pe mijloc de șine de tramvai, într-un punct, șinele se îndepărtau, pentru a face loc soclului pe care era așezată statuia profesorului Blondlot,

ridicând cu emfază primul generator rudimentar de raze N.

Camus privea cu drag la picioarele femeilor ce treceau pe lângă el, la marea pe care-o zărea la fiecare intersecție. Cumpără un pahar de limonada cu gheață aromată cu petale de portocal de la un vânzător arab (cu autorizația bine pusă la vedere). În timp ce se delecta cu băutura răcoritoare, atenția îi fu atrasă de un șantier unde se adunaseră și alți curioși. Din spatele gardului răzbăteau scânteieri însoțite de trosnete. O mașinărie cu raze N despica pământul pentru a face loc primei linii de metrou în Alger, de la Ain Allah spre centrul orașului, și mai departe, până la Am Naadja. Dincolo de sticla fumurie a unei deschizături, ochii lui Camus poposiră câteva clipe asupra priveliștii, apoi bărbatul o luă din loc. Spera că metroul nu va însemna capacul de sicriu pentru tramvaiul care-i umplea sufletul de nostalgie, și-și puse în gând să aloce niște subvenții vechiului sistem de transport.

În cele din urmă ajunse la restaurant.

În ușă, la locul său obișnuit, stătea Celeste, cu șorțul revărsat peste burdihan și o proeminentă mustață sură. Camus fu condus înăuntru și se așeză la masa lui obișnuită. Comandă o porție de pește, cușcuș și își răcori așteptarea cu un pahar de vin alb. Sosi și prânzul, pe care-l consumă cu plăcere, pierdut

în meditații. Gândurile sale erau un caleidoscop difuz de probleme recente, vizita lui Rhinebeck numărându-se printre ele. În cele din urmă, mânată de un al doilea pahar de vin, mintea îl purtă la părinții săi răposați. Își amintea mai cu seamă anecdotele tatălui său, din vremea când asistase la nașterea Imperiului.

Era anul 1914 și Marele Război răvășea Europa. Tatăl său era ostaș în armata franceză. Departe de casa lui tropicală, Lucien Camus și tovarășii săi erau rânduiți de-a lungul Marnei, în ajunul unei bătălii de proporții cu nemții, simțind cum moartea le dă târcoale, când s-a întâmplat miracolul care i-a scăpat de la pieire. Din spatele linilor și-au făcut apariția arme bizare, fixate pe căruțe modificate, trase de cai, puști cu țevi închise, sisteme ciudate de baterii, prisme și reflectoare focale. Dispuse în semicerc împotriva inamicului, aceste arme nefirești comandate de însuși mareșalul Joffre au slobozit raze violete de o imensă putere distructivă, săgeți șuierătoare ce mistuiau totul în calea lor. Trupele germane au fost rase de pe fața pământului, fără ca francezii să piardă măcar un soldat.

După această primă folosire a noilor arme, Marele Război – sau, așa cum iau spus oamenii pe urmă cu ironie, Zadarnicul Mare Război – a mai ținut câteva luni. Nenumărate arme

futuriste au fost desfășurate pe toate fronturile, zdrobind pe oricine se ridica împotriva francezilor. Tratatul de la Versailles a fost semnat în același an și trupele Antantei au ocupat Germania, contingentul francez fiind cel mai numeros, în ciuda protestelor din partea aliatelor Anglia și Rusia. (Cu patru ani în urmă, Camus urmărise cu mare interes rezultatele primelor alegeri postbelice îngăduite germanilor. Poate că acum supraveghetorii civili trimiși de Franța în teritoriul cucerit puteau fi delegați în alte zone vitale ale Imperiului.) Trecerea de la Republică la Imperiu s-a făcut la scurt timp după aceea, cu ascensiunea la tron a împăratului, vlăstarul nătâng și maleabil al unei obârșii străvechi.

Firește, toți se întrebau la acea dată, laolaltă cu Lucien și tovarășii lui, de unde proveneau armele misterioase. Peste puțin timp, publicul s-a putut delecta cu întreaga poveste glorioasă.

Cu zece ani înainte de bătălia de pe Marna, profesorul Rene Blondlot preda fizica la Universitatea din Nancy și era atras de nou descoperitul fenomen ce purta numele de raze X. Încercând să polarizeze aceste raze invizibile, Blondlot a construit diverse aparate ce păreau să producă o rază puțin diferită, căreia imediat i-a fost dat numele de rază N, în cinstea orașului natal al profesorului, Nancy.

Inima generatorului de raze N era alcătuită din prisme și lentile.

În America, un fizician pe nume Robert Wood a încercat să reproducă experimentul lui Blondlot, nereușind însă să obțină rezultate similare. A plecat apoi la Nancy, unde l-a acuzat fără temei pe Blondlot de înșelătorie. Înarmat cu această judecată falsă și încercând să-l dea în vileag pe francez, Wood a făcut o modificare în timpul unei demonstrații-cheie, înlocuind fără să vadă nimeni prisma de cuarț rubiniu a lui Blondlot cu una făcută de el. Când, așa cum se aștepta Wood, profesorul francez va continua să susțină rezultate pe care doar el le vedea, lumea avea să afle că o piesă-cheie a aparatului era în neconcordanță cu schemele originale.

În mod ironic și meritat, șuvoiul nimicitor de energie violetă ce a ieșit din proiectorul modificat l-a ars de viu pe Wood, laolaltă cu jumătate din laboratorul lui Blondlot.

Acceptând această neprevăzută modificare, Blondlot, prăjit puțin, dar nevătămat, a izbutit să-și dezvolte descoperirea inițială. În următorii ani, a descoperit zeci de tipuri diferite ale razelor N, găsindu-le la fiecare câte o aplicație practică, de la distructiv la priincios. În cele din urmă, experimentele sale au intrat în atenția guvernului francez. La izbucnirea războiul, în iunie 1914, armata franceză

construia deja de ceva vreme în secret arme cu raze N. Sub apăsarea conflagrației, primele tunuri au fost rapid terminate și până în septembrie erau deja la Marna.

După patruzeci de ani, tehnologia razelor N, mult dezvolt tată și aflată în dotarea forțelor navale, terestre și aeriene ale Imperiului, era în continuare monopolul Franței, pilonul de rezistență al unui imperiu aflat mereu în expansiune, râvnită de toate celelalte națiuni care spionau de zor în încercarea de a fura secretul. Până acum, spionajul nu dăduse roade, mulțumită DGSE. Țarina Rusiei, cadrele marxiste britanice, împăratul Chinei, pașii otomani sau președintele american, cu toții încercaseră să obțină miezul tehnologiei, pentru a-l folosi după mintea lor, însă fără succes.

Până și copiii francezi știau, deși nu mulți dintre ei se puteau lăuda, asemenea lui Camus, că părinții lor fuseseră prezenți când aparatele ce aveau să schimbe lumea au fost pentru prima oară înfățișate publicului.

Celeste îi întrerupse șirul gândurilor. Rotofeiul stăpân al restaurantului tuși politicos, apoi întinse o bucată de hârtie oaspetelui său.

— Un domn a lăsat biletul ăsta pentru dumneavoastră mai devreme, M’sieur. Vă rog să mă scuzați că era cât pe-aci să uit de el.

Camus luă bilețelul împăturit și-l deschise. Pe

hârtie sta scris următorul mesaj.

Dragă Sisif,
Vino deseară la sala de dans de pe plaja Padovani. Am o propunere care-ți va schimba viața și, probabil, lumea.

Camus rămase ca lovit de trăsnet. Cum se putea ca cineva să-i cunoască pseudonimul zeflemitor, doar de el știut? Ce propunere de neînchipuit ar putea să-l implice în evenimente cu impact mondial?
Îl chemă înapoi pe Celeste.
— Descrie-mi-l pe individul ăsta.
Proprietarul restaurantului își mângâie mustața.
— Un tip ciudat. Fără pic de păr pe cap, foarte subțirel, cu lentile fumurii cei tăinuiau ochii. Mai curioase însă îi erau veșmintele. Dacă-o să-l vezi în aceleași straie, n-ai cum să nu-l recunoști. Purta un costum bizar ca de acrobat, dintr-un material lucios care-i acoperea până și picioarele, ieșit la iveală prin găurile unei robe ponosite, de parcă ar fi fost izgonit din suk. Am crezut la-nceput că e de la circ. Apoi m-am gândit mai bine și cred că nu avem niciun circ prin oraș.
Camus chibzui la cele auzite. Nu știa pe nimeni cu asemenea înfățișare.
Îi mulțumi lui Celeste, vârî bilețelul în

buzunar, achită nota și se întoarse la birou.

Restul după-amiezii se scurse într-o ceață încremenită. Își însoți munca mecanică la șuvoiul necontenit de hârțogărie cu multe cești de cafea. Dar toată cofeina nu reuși să-i alunge înmărmurirea care-i învăluia cugetul, provocată de acel bilețel. Merseault îl apelă odată la televizor. Dorea să se asigure că omologul său din Congoul Francez va aduce toate femeile pe care promisese să le dăruiască în timpul festivităților. Merseault avea o slăbiciune pentru nubiene. Camus îl asigură că avea să verifice.

La ora opt își luă rămas-bun de la secretara sa la fel de muncitoare, și părăsi palatul. Luă tramvaiul două stații și ajunse la plaja Padovani.

Vestita sală de dans se afla într-o clădire uriașă de lemn, înălțată în mijlocul unei pădurici de tamariscă. Sub marchizele proeminente, briza lovea ușor fațada orientată spre mare. La căderea nopții, globuri mari de sticlă împânzeau locul cu lumina violetă a razelor N. (Modificate adecvat, razele N puteau fi conduse prin cabluri de cupru, aidoma curentului electric.) Bărbați, femei și cupluri din toate păturile sociale intrau de-a valma în sală, bucuroși și lipsiți de griji. Dinăuntru se scurgeau acordurile unei muzici țigănești, acum la modă în Franța. Camus nu înțelegea

de ce bizarul „jaz” pe care-l auzise în holul ambasadei americane nu se bucura de apreciere în afara Statelor Unite, dar tirada lui Rhinebeck despre fluxul unidirecțional de cultură ce radia din Franța îi oferi răspunsul.

Intră și comandă un pastis și un platou cu măsline și năut. Se întrebă în timp ce mânca fără tragere de inimă cum avea să-l întâlnească pe autorul bilețelului. Dacă străinul își păstra vestimentația descrisă mai devreme, total nepotrivită pentru locul acela, ar fi atras numaidecât atenția tuturor. Dar Camus avea o bănuială că întâlnirea va fi mai tainică.

Timp de o oră, se mulțumi să-i privească pe dansatori. Siluetele lor se învârteau nebunește în jurul său, ca decupajele lipite pe discul unui fonograf. Până și cea mai simplă femeie, purtată de brațele bărbatului ei îi trezea dureri aprinse. Romantismul nu avea loc în viața lui. Nevoile îi erau satisfăcute de o prostituată fără nume din districtul Marinei sau de scurtele aventuri cu vreo colegă de serviciu.

Era la capătul răbdărilor. Dădu pe gât cel de-al treilea pastis și ieși pe o punte înaltă, de unde se zărea întretăierea cerului cu marea, asemenea unei scoici deschise.

Întocmai cum îl descrisese Celeste, străinul îl aștepta pe o bancă, într-un colț slab luminat, destinat de regulă îndrăgostiților.

Glasul străinului era deopotrivă languros și

electrizant. Ochii adumbriți nu-i trădau starea sufletească, dar cutele din jurul buzelor sugerau un vag amuzament.

— Ah, Albert, prietene, începusem să mă-ntreb când te vei plictisi de banalitatea dinăuntru și vei veni la mine.

Camus se apropie de străin, dar rămase în picioare.

— Cum de mă cunoști?

— Ți s-a dus vorba prin părțile de unde vin eu, Albert. Ești o vestită personalitate internațională.

— Nu mă lua în răspăr, M'sieur. Sunt un simplu slujitor al poporului, nicidecum un actor sau vreo vedetă fotbalistică.

— Am vorbit eu de asemenea lucruri? Nu cred. Alte talente te-au făcut faimos.

Camus hotărî să schimbe subiectul.

— Mai precis de unde ești?

— Un loc în același timp foarte apropiat și foarte îndepărtat.

Cu nerăbdarea crescândă, Camus rosti:

— Dacă nu dorești să-mi răspunzi firesc, te rog, păstrează-ți măcar paradoxurile astea absurde pentru tine. Am venit aici cu promisiunea unui plan care va schimba lumea. Mărturisesc că am nevoie de un leac pentru impasul agonizant în care mă aflu. Prin urmare, dă glas gândurilor tale și eu voi lua aminte la ce spui.

— Cât de direct! Nu mințeau cei care spuneau că intri iute în miezul problemei. Prea bine, prietene, iată ce am de zis. De vei coborî pe plajă și vei merge o jumătate de kilometru înspre miazănoapte, vei întâlni un om care doarme pe nisip. Pare a fi un arab de rând, dar în adevăr e un asasin profesionist din Spania, care a bătut drum lung în mare taină de la Algeciras prin Maroc și până aici. A venit să-l asasineze pe împărat, pe durata vizitei sale. Iar sorții izbânzii trag în favoarea lui, căci e un bun meseriaș și se bucură de sprijinul câtorva simpatizanți din cercurile cele mai înalte ale Imperiului.

Camus simți cum o lamă ascuțită îi străpunge fruntea.

— Să presupunem că ce zici e adevărat, ce-ai vrea să fac? Să dau de veste autorităților? De ce nu te duci să le spui chiar tu?

Străinul își undui mâna într-un gest de dispreț subtil.

— Oh, dar asta ar fi așa de neinteresant. Ba chiar plictisitor. Vezi tu, sunt un cunoscător al alegerii, norocului și caracterului. Permit anumitor confrați de-ai mei pe care îi consider vrednici să preschimbe lumea prin comportamentul lor existențial. Tu ești un astfel de om, într-un moment și un loc-cheie. Ar trebui să te consideri privilegiat.

Camus încercă să-și păstreze cumpătul și

judecata limpede. Dar cuvintele care-i ieșiră din gură nu erau mai prejos de nebunie.

— Ești din viitor.

Străinul râse cu poftă.

— O încercare bună, dar nu e cazul. Să spunem că trăiesc în același arondisment de multivers ca tine.

Camus chibzui o bucată de vreme la acest răspuns, încercând din răsputeri să-și reorganizeze propria concepție despre cosmos. În cele din urmă, întrebă:

— Acest multivers e stăpânit...?

— De nimeni. Ne tratează cu aceeași indiferență binevoitoare pe toți. Prin urmare acțiunile noastre capătă o greutate mai mare și sunt mai savuroase, nu?

Camus încuviință în tăcere.

— De-abia acum realizez că am simțit asta toată viața.

— Bineînțeles.

— Poți să arunci o privire fugară asupra diferitelor urmări ale acțiunilor mele? Va îmbunătăți o decizie de-a mea lumea pe când cealaltă o va pustii?

Străinul chicoti.

— Am față de profet, Albert? Tot ce pot să zic e că schimbarea e inevitabilă în ambele cazuri.

Camus chibzui o vreme, nemulțumit de răspuns, apoi întrebă:

— Îmi dai o mână de ajutor dacă accept

provocarea?
— Firește.
Străinul își strecură mâna în faldurile robei și scoase un pistol bizar. Camus nu mai văzuse ceva asemănător.
— E foarte ușor de întrebuințat. Trebuie doar să apeși pe butonul ăsta.
Camus luă pistolul și spuse:
— Acum aș dori să fiu lăsat singur.
— Te înțeleg. O asemenea faptă se pregătește cu tăcerea inimii, asemenea unei opere de artă.
Străinul se ridică și păru că vrea să plece, dar se opri în ultima clipă, se întoarse și scoase la iveală o carte.
— Ia-o și pe asta. Succes.
Camus primi cartea. În palida lumină violetă împrăștiată de globurile de sticlă desluși titlul scris în litere proeminente: Mitul lui Sisif.
Cumva, numele autorului îl cunoștea deja.
Rămase nemișcat o bucată de vreme după plecarea străinului. Coborî apoi pe plajă și o luă înspre miazănoapte, având cu el pistolul și cartea.
Exact în locul indicat de străin zăcea un om. Dormea pe o parte, cu mâinile făcute pernă sub cap. Simfonia valurilor părea un cântec de leagăn nepământesc. Chipul bărbatului profilat în umbră îi aducea aminte de mama lui, Catherine, și ea de obârșie spaniolă, transmisă

mai departe fiului ei.

Ar fi putut să facă stânga-mprejur, să plece și să dea uitării toată noaptea asta nebună. Viața ar fi intrat pe făgașul ei obișnuit și orice schimbări s-ar fi petrecut în lumea mare, n-ar fi avut nimic de-a face cu ele. Dar nonacțiunea nu reprezenta o alegere în sine? Îi trecu prin gând că putea să tragă sau putea să plece, dar probabil tot acolo ajungea.

Asasinul se foi, dar nu se trezi. Camus strânse mai tare de pistol. Fiecare nerv din trupul său era un arc de oțel.

Se scurse o secundă. Apoi alta. Apoi alta. Și nu exista cale de-a le opri.

Paul Melko - Triptic cu mine și cu ea

Tânărul autor **Paul Melko** a fost publicat în *Realms of Fantasy, Live Without a Net*, *Asimov's Science Fiction, Talebones, Terra Incognita* și altele. Una dintre povestirile sale a fost cuprinsă în *Antologiile Dozois* 21.

În povestirea ciudată și surprinzătoare care urmează, ne arată că, deși se creează câte un nou univers de fiecare dată când luăm o decizie, contează în mare măsură ce hotărâm.

*****

În prima clipă nu recunoaștem deloc o asemenea față.

Un ochi este umflat și închis, cu pielea din jurul lui palidă. Nasul este acoperit cu o crustă de sânge, buza este împestrițată de pete negre și roșii, iar gura este astupată cu bandă adezivă, care nu face însă un contrast destul de puternic cu pielea ei străvezie.

Prima oară nu o identificăm drept față umană. Nicio față n-ar trebui să se ițească din spatele locului șoferului. Niciun chip n-ar trebui să arate așa.

Așa că, prima dată, nu-l recunoaștem, până când unul dintre noi își dă seama, iar atunci ne uităm cu toții.

Pentru unii, camionul nu-i nici măcar acolo, și rămânem înghețați de priveliștea pe care o vedem. Afară, în fața librăriei, strada este

pustie, cu excepția a unul sau doi trecători. Nu-i nicio remorcă de tractor care să zdrăngăne în josul străzii Sandusky, nici motoare diesel care să tulbure apatia zilei de primăvară.

În alte lumi, camionul este acolo, dincolo de noi, sau tocmai își face apariția pe șosea. În unele este roșu, în altele albastru, sau negru. Într-una, unde fata se uită la noi pe geam, este de un maro metalizat, cu o inscripție albă pe ușă, care spune „Earl”.

Există o singură lume în care fata-și înalță fața zdrobită, cu gura acoperită, și-și ațintește ochiul bun asupra mea. Există una singură în care Earl se întinde și o trage pe fată de la geam. În acea lume, Earl mă privește, cu fața lui grăsană și ochii căprui lipsiți de orice expresie.

Camionul începe să încetinească, iar aceea versiune a mea dispare din conștiința noastră, spulberată de circumstanțe.

Nu, nu m-am folosit de puterea mea apreciabilă pentru binele omenirii. Am folosit-o ca să fur proprietatea intelectuală a unei persoane care există într-o lume, prezentând-o drept a mea într-o alta. Mi-am folosit abilitățile incredibile pentru a fura cântece și povestiri, pentru a le publica sub numele meu în milioane de alte lumi. N-am prevenit poliția asupra atacurilor teroriste, incendiilor sau

cutremurelor. Nici măcar nu citesc ziarele.

Locuiam într-o casă dintr-un oraș care uneori se numește Delaware, alteori Follett, uneori Mingo, întotdeauna într-o casă la intersecția străzilor Williams cu Ripley. Am locuit acolo în condiții modeste, într-o casă cu două dormitoare, uneori cu un pin în fața ei, alteori cu un sângerel, copiind cântecele pe care le aud la radio în celelalte lumi, scriind povestiri citite în altă parte.

În lumile în care camionul trece de noi, ne uităm la numărul de înmatriculare – încadrat de siluetele unor femei goale, argintii – și ne întrebăm ce să facem. Există un telefon public prin apropiere, poate la acest colț, poate la celălalt. Putem suna la poliție și să spunem…

Am văzut fata odată, iar acel eu este deja mort pentru noi. Cum știm că este o fată cu căluș la gură și legată în oricare dintre camioanele astea? Tocmai l-am văzut.

O parte din noi recunoaște semnificația lașității. Am mai jucat acest joc și înainte. Știm că există un număr infinit de posibilități, însă existența noastră combinată plutește deasupra unei imense distribuții de probabilități multifuncționale. Dacă am văzut fata într-un univers, atunci probabil că se află acolo într-un număr infinit de alte universuri.

Și în siguranță, în multe alte lumi, cred eu.

Pentru acei dintre noi aflați acolo unde

camionul ne-a depășit, majoritatea o luăm pe stradă spre brutăria cu brioșe, de peste drum. O mică parte dintre noi ne întoarcem să ne uităm după un telefon public, iar aceștia se rup de noi, pentru că alegerea lor îi desparte de grup.

Sunt – suntem – omniscient, cel puțin în parte. Pot să fac mici trucuri pentru orice prieten, să las un alt eu al meu să deschidă un plic și să vadă ce-i înăuntru, ca să ne putem amuza cu toții. De obicei, vom avea dreptate. Un eu poate întoarce prima carte, iar ceilalți eu vor spune ce carte este. As de pică, un patru de treflă, un decar de treflă. Probabil, le nimerim pe toate cele cincizeci și două de cărți, sau cel puțin cincizeci.

Putem evita accidentele, oamenii furioși, mașinile, cel puțin majoritatea dintre noi. Poate că unul dintre noi o ia pe coajă pentru ceilalți. Unul dintre noi o încasează primul, sau vede lovitura venind, astfel că restul putem sălta pe valul probabilităților.

Pentru unii dintre noi, camionul schimbă viteza, zguduindu-se în timp ce trece de noi. Earl, Bill, Tony, Irma privesc spre noi sau nu, iar camionul trece. Remorca este de aluminiu. Întotdeauna.

Simt teama noastră. Mulți dintre noi au căzut astăzi, mai mulți decât în orice altă zi. Posibilitatea de a suna la telefon ne-a redus la

o șesime. Ceilalți dintre noi se întreabă ce-ar trebui să facem mai mulți dintre noi memorează numărul de înmatriculare de pe camionul lui Earl, se întorc să găsească un telefon și dispar.

Pe când eram cu toții un copil, aveam un pisoi pe nume Cocoa. În toate universurile avea același nume. Îi plăcea să se cațere prin copaci, și uneori nu se mai putea da jos. Odată, s-a cățărat până în vârful unui arțar din fața casei și n-am aflat că era acolo decât auzind mieunatul isteric.

Tata nu era dispus să urce după el.

— Îi dă el de capăt, sau…

Am așteptat acolo până la asfințit. Știam dă dacă ne-am fi urcat în copac, ne-am fi lovit. Unii dintre noi au încercat și-au dat greș, dispărând după ce și-au rupt mâini, picioare, încheieturi sau chiar gâtul.

Am așteptat, lipsind chiar și de la cină. Am așteptat împreună cu copiii vecinilor, unii pentru că le plăcea de Cocoa, iar alții pentru că nu voiau să piardă spectacolul. În cele din urmă, vântul s-a întețit.

Am văzut un Cocoa căzând printre frunzele întunecate, la câțiva pași mai încolo, rupându-și gâtul pe trotuar. Am simțit un val de amărăciune, însă ceilalți dintre noi și-au întins larg brațele și au prins pisoiul în cădere, amortizându-i izbitura.

— Cum ai reușit? a întrebat cineva într-un milion de universuri.

Atunci mi-am dat seama că eram altfel.

Ne dăm înapoi pe trotuar, lăsând camionul să treacă, așteptând să vedem un număr de înmatriculare pentru a putea apoi să dăm un telefon anonim la poliție. Poliția ar putea fi capabilă să-l oprească pe Earl cu un baraj pe șosea. L-ar putea bloca pe autostrada 23, după câțiva kilometri. Dacă ne cred.

Dacă Earl nu ucide întâi fata. Dacă nu cumva-i deja moartă.

Mi se frământă stomacul. Nu ne putem opri să ne gândim la groaza pe care trebuie s-o fi simțit fata, pe care o simte.

Comunicarea numărului de înmatriculare poliției nu-i destul.

Pășim în stradă și dăm din mâini, oprindu-l pe Earl.

Cândva, am curtat o femeie, o femeie frumoasă, cu părul castaniu, care-i ajungea până la talie. Ne-am tot dat întâlniri cu ea timp de câțiva ani și, în cele din urmă, ne-am logodit.

Într-una dintre lumi, doar într-una, ea a început să-și schimbe firea. A devenit arțăgoasă, apoi entuziasmată și apoi doar un suflet gol. Restul dintre noi au privit cu oroare cum a ajuns să scoată cuțitul la noi, doar o dată, într-un singur univers, în vreme ce într-

un milion de alte universuri ne ajuta cu pasiune eul râgâitor la treburile din chiuveta din bucătărie.
N-a înțeles de ce am rupt logodna. Dar nici nu știa lucrurile pe care le știam eu.
Camionul lui Earl se zguduie când apasă pe frână. Microfonul pentru comunicații radio pe banda civilă îi scapă și se lovește de parbriz. Înșfacă volanul, cu umerii încordați de efort.
Stăm acolo, lăsând plasa de cumpărături la marginea drumului și făcând încet semn cu mâna, înainte și înapoi.
În câteva dintre lumi, remorca de tractor ne izbește și suntem zguduiți de moartea mea. Însă știm că va fi prins acolo. Poate pentru ucidere din culpă, iar apoi vor găsi fata. În aproape toate dintre lumi, remorca lui Earl se oprește la o palmă de noi, la câțiva centimetri.
Ne uităm peste masca cromată a radiatorului, peste ornamentul de pe capota motorului, un cap de femeie, cum aveau pe vremuri pe corăbiile plecate pe mare, direct în ochii lui Earl.
Se întinde și claxonează. Ne punem mâinile la urechi și, în unele universuri, ne împiedicăm pe trotuar, permițându-i lui Earl să bage într-a întâia și să se hurducăie de-acolo. Dar în cele mai multe, stăm pe margine, neclintiți.
Nu conta cine era președinte sau cine a câștigat Campionatul Mondial. În mare, era

aceeași lume pentru fiecare dintre noi, așa că existăm împreună, unul peste celălalt, ca o grămadă de noi, trăind cu toții într-un pachet de cărți de joc.

Fiecare decizie care crea un univers ușor diferit genera un altul dintre noi, un alt număr, aproape infinit, de eu, care adăuga o fracțiune în plus la intelectul și înțelegerea noastră.

Nu eram Dumnezeu. Însă unul dintre noi chiar credea și, foarte repede, n-a mai fost cu noi. N-ar fi putut divulga secretul nostru. Nu eram speriați. Cine l-ar fi crezut? Iar acum că era singur – pentru că nu pot fi decât câțiva dintre noi care s-ar fi putut hrăni cu această iluzie – nu putea să ne facă nimic celorlalți.

Eram la lumi întregi distanță.

În cele din urmă, claxonatul încetează și privim în sus, cu urechile țiuind, pentru a-l vedea pe Earl răstindu-se la noi. Nu putem auzi ce spune, însă recunoaștem cuvintele formate de buzele lui: „tâmpitule” și „jegule”. Asta-i perfect. Trebuie să-l facem să se înfurie. Să-l întărâtăm, așa că i-am arătat degetul din mijloc.

Se apleacă, întinzând mâna pe sub scaunul lui. Își lovește palma cu levierul de metal. Deschide ușa și coboară. Așteptăm pe loc.

Earl este un tip masiv, un metru optzeci și cântărește peste o sută de kilograme. Are burtă, însă pieptul și gâtul sunt musculoase.

Fața-i este ornată cu favoriți negri, alteori este proaspăt ras sau are mustață. În toate lumile, ochii săi morți ne privesc de parcă am fi o vacă, iar el este măcelarul.

Eu sunt subțire, am doar un metru șaptezeci, cincizeci și șase de kilograme, însă pe când ridică levierul, ne strecurăm în unghiul mort, ca și cum am ști unde va cădea. Și, bineînțeles, știm, pentru că ne-a spulberat dovleacul într-o sută de lumi, suficient însă pentru ca ceilalți dintre noi să putem anticipa lovitura.

Ridică levierul din nou și din nou ne ferim, încă de două ori, iar de fiecare dată câțiva dintre noi sunt sacrificați. Dintr-odată, nu ne simțim prea bine cu atâtea pierderi. Suntem conștiința a milioane dintre mine. Dar fiecare dintre mine care moare moare cu adevărat, dispare pe veci. Fiecare moarte ne reduce.

Nu mai putem aștepta acum după poliție. Trebuie să salvăm cât putem de mulți dintre noi. Ne ferim din nou, răsucindu-ne în spatele lui, sacrificându-ne ca să dansăm în jurul lui, de parcă ne-ar fi partener de dans, cu care ne-am distrat o mie de ani. Urcăm treptele cabinei camionului, ne strecurăm înăuntru, trântim ușa și o încuiem.

Sunt un amalgam al tuturor versiunilor mele. Pot să mă gândesc într-un milion de moduri deodată. Problema apare la alegerea celei mai

bune dintre cele mai bune opțiuni pe care le-aș fi putut adopta vreodată. Nu pot vedea în viitor sau în trecut, însă pot vedea prezentul cu un miliard de ochi și să mă opresc asupra cursului cel mai sigur al evenimentelor, cel care poate păstra cea mai mare parte din mine împreună.

Sunt o ființă umană multiplicată masiv.

În lumile unde camionul este gol, așteptăm în liniște să vină poliția, oferindu-le o poveste care ar putea fi crezută, în vreme ce Earl ne privește de pe stradă. Aceste euri se disipează și se desprind de cele aflate în locul unde fata zace pe bancheta din spate, legată cu sârma care-i taie încheieturile, cu gura astupată cu bandă adezivă.

În unele lumi, e moartă, cu fața lividă și plină de vânătăi și arsuri. În altele este în viață și conștientă, privindu-mă cu ochii ei albaștri, injectați. Cabina miroase a oameni care zac acolo de prea mult timp, a sex și sânge.

În universurile în care Earl a răpit-o și violat-o pe această tânără, el nu lâncezește pe trotuar, ci sparge fereastra cu levierul.

A doua lovitură mă nimerește în frunte, pentru că nu am niciun loc unde să mă feresc, și când mintea mi se zguduie cred că sunt unul dintre cei sacrificați, unul dintre cei care n-au reușit, pentru ca restul dintre noi să supraviețuiască. Dar apoi îmi dau seama că

majoritatea dintre noi am fost loviți. Numai foarte puțini au reușit să se ferească. Ceilalți dintre noi ne rostogolim pe spate și-i lovim mâna lui Earl pe când și-o întinde să deschidă ușa. Încheietura mâinii sale se freacă de resturile de sticlă securizată, iar el începe să urle, deși tot mai reușește să ridice siguranța de blocare a ușii.

Mă târăsc pe spate pe banchetă, dând din picioare spre el. Aici nu mai sunt opțiuni. Toți dintre mine ne luptăm să ne salvăm viața, sau suntem deja pe moarte.

O singură lovitură lichidează jumătate dintre noi. O alta, cosește o treime dintre cei rămași. Curând, mintea mi se încețoșează. Poate că acum mai sunt vreo zece mii din mine, cu gândirea lentă. Nu mai sunt omniscient.

Mă ajunge o lovitură și mă prăbușesc spre ușa cabinei. Sunt numai eu. Mai sunt doar unul. Golit.

Trupul meu refuză să se miște când Earl face un nod de sârmă în jurul încheieturilor mele și gleznelor. Face o treabă de mântuială – vrea să se pună în mișcare, s-o ia din loc din mijlocul străzii Sandusky – însă este suficient pentru a mă transforma într-un nevolnic, zăcând pe jos, lângă locul mortului. Pot să văd un Big Mac pe jumătate mâncat și o doză de Diet Coke. Fața mea se lipește de pietricelele și mizerie.

Sunt singur. Nu mai sunt decât eu, iar eu sunt legat cobză. Mintea-mi lucrează precum aspicul. Am dat greș. Cu toții, iar acum vom muri la fel ca și biata fată din spate. Singuri.

Câmpul meu de vedere se modifică și acum văd cabina din spatele capului lui Earl, din cușeta de dormit. Îmi dau seama că am priveliștea acelui eu al meu care a fost bătut și azvârlit în spatele cabinei. Acest eu este pe moarte, dar pot vedea prin ochii lui, pe când sângele se scurge din el. Pentru o clipă, lumile noastre s-au sincronizat.

Își coboară privirile și zăresc cuțitul, un cuțit de vânătoare, cu lama zimțată, maronie de sângele închegat. În universul lui, este căzut sub scaunul pasagerului, sub scaunul pe care-mi reazăm spatele.

Mâinile-mi sunt legate la spate, însă mă întind pe cât pot de mult sub scaun. Nu destul de departe, din poziția mea contorsionată. Ochii eului meu sunt ațintiți asupra cuțitului, nu departe locul unde ar fi degetele mele. Însă nu am nicio garanție că măcar este și în universul meu. Nu ne mai aflăm la centrul curbei. Deciziile mele m-au adus foarte departe de acei eu care beau cafea și mănâncă brioșe peste drum, vis-a-vis de librărie.

Earl se uită spre mine, înjură. Mă lovește, mă împinge ș mai adânc pe locul mortului. Ceva-mi șterge degetul.

Mă aplec încet acolo. Este cuțitul.

Îmi trebuie câteva momente să-l manevrez în așa fel încât să-mi ajungă în palmă, întins ca o spinare de stegozaur. Mă tai și simt mânerul cam alunecos. Îmi sprijin palma pe mocheta nisipoasă și-mi poziționez din nou cuțitul.

Aștept ca Earl să înceapă un viraj spre dreapta, apoi îmi trag genunchii, mă rostogolesc pe piept și mă lansez, cu spatele înainte, cu cuțitul întins spre Earl.

Este singurul univers în care mai exist, cuțitul i se înfige în pulpă.

Camionul se izbește de ceva pe stradă și ricoșează, iar eu sunt azvârlit și mai tare înspre Earl. Urlă, zbiară și se freacă pe pulpă.

Pumnul lui mă izbește și cad înapoi la podea.

În vreme ce-și descarcă furia pe mine, camionul lui se izbește puternic de ceva, iar Earl este aruncat pe volan. Rămâne așa, inconștient, până când femeia din spate se zbate făcându-și loc în față și se apleacă tare pe mânerul cuțitului înfipt în piciorul lui și împinge până taie o venă sau arteră.

Zac în sângele lui Earl până vine poliția. Sunt din nou singur, acel eu al meu care a zărit cuțitul nu mai e.

Tânăra femeie a venit să mă vadă în timp ce zăceam în spital. În jurul meu s-a creat o aură de celebritate și surorile medicale și medicii erau extrem de atenți cu mine. Nu era vorba

doar de evenimentele care se desfășuraseră pe străzile orășelului lor, dar mai eram și autorul unor cântece faimoase, precum Love as a Star și Romance Ho și Muskat Love. Descoperirea faptelor lui Earl, inclusiv a laboratorului sinistru din orașul său natal, Pittsburg, a turnat și mai mult gaz pe foc.

Ea părea să se fi refăcut mult mai repede ca mine, fața-i era din nou față, iar trupul și starea de spirit își reveniseră. Era mai puternică decât mine, am simțit asta când i-am văzut zâmbetul. Trupul mi se vindeca, tăieturile din jurul încheieturilor și gleznelor, osul zdrobit al brațului. Însă fărâmițarea conștiinței mele m-a lăsat învins și golit.

Ascultam muzică la radio, cântecele altora, și nu mă puteam opri să mă întreb în câte lumi, oare, nu existase cuțitul și nicio salvare. Poate că eram singurul dintre noi care ajunsese în cabină și supraviețuise. Poate că eram unicul care salvase femeia.

— Mulțumesc, spuse ea. Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut.

M-am străduit să caut ceva de spus, ceva isteț, civilizat, nonșalant, însă în mintea mea nu mai era nimic altceva decât eu însumi.

— Hmmm… cu plăcere.

Ea zâmbi.

— Ai fi putut fi ucis.

M-am uitat într-o parte. Nu-și dăduse seama

că fusesem ucis.

— Ei, bine, iartă-mă că te-am deranjat, spuse ea repede.

— Ascultă-mă, am rostit, trăgând-o spre mine. Îmi pare rău că nu am…

Voiam să-mi cer scuze pentru că nu salvasem mai mult din ea. Pentru că nu pusesem capăt vieții mai multor Earli.

— Îmi pare rău că nu am intervenit mai devreme.

Însă nu avea nicio noimă și m-am simțit găunos.

Ea zâmbi și spuse:

— A fost îndeajuns.

Se aplecă spre mine și mă sărută.

Sunt dezorientat când îi simt buzele atingându-mi obrazul drept și pe cel stâng, iar un al treilea sărut pe buze. Mă uit la ea din trei direcții, un triptic ușor strâmb, și reușesc să zâmbesc și eu, trei zâmbete. Apoi râd, de trei ori.

Am salvat-o de cel puțin o dată. Asta-i suficient. Într-unul dintre cele trei universuri pe care le locuim, o femeie cântă la radio o melodie care prinde repede, încep să scriu textul cu mâna mea cea bună, apoi mă opresc. Ajunge cu asta, decidem noi trei.

Acum sunt alte lucruri de făcut, alte alegeri.

Walter Jon Williams - Investiții

Walter Jon Williams s-a născut în Minnesota, iar acum locuiește în Albuquerque, New Mexico. Proza scurtă SF i-a apărut frecvent în *Asimov's Science Fiction,* precum și în *The Magazine of Fantasy Science Fiction, Wheel of Fortune*, *Global Dispatches, Alternate Outlaws* și în alte publicații, fiind apoi reunită în culegerile *Facets* și *Frankensteins and Other Foreign Devils.* Printre romanele sale se numără *Ambassador of Progress, Knight Moves, Hardwired (Supercablat,* Editura Nemira 1996), *The Crown Jewels, Voice of the Whirlwind, House of Shards, Days of Atonement, Aristoi, Metropolitan*, *City of Fire,* un thriller despre un dezastru de proporții, intitulat The Rift, și un roman din ciclul *Star Trek, Destiny's War.* Cel mai recent roman este *Implied Spaces.* În anul 2001 a obținut un prea întârziat premiu *Nebula,* pentru nuvela *Daddy's World,* iar în 2005 un altul pentru *The Green Leopard Plague.* Textele sale au apărut în *Antologiile Dozois* numerele 3-6, 9, 11, 12, 14, 17, 20 și 21.

În povestirea de față, ne oferă o nouă nuvelă plină de suspans, ale cărei personaje sunt prinse într-o rețea fatală de intrigi, revoluții, conspirații, trădări și jocuri duble – toate acestea devenind și mai complicate din cauza

unei probleme copleşitoare, la care nu s-ar fi putut aştepta nici măcar cei mai clarvăzători şi cei mai machiavelici dintre conjuraţi…

*

În lumina crepusculului, maşina acceleră, îndreptându-se spre sud. În dreapta locotenentului Severin se zărea Rio Hondo, o prezenţă argintie ce şerpuia, aici intrând, aici ieşind din câmpul său vizual. Atât timp cât rămânea pe autostradă, automobilul închiriat, care cunoştea Laredo mai bine decât el însuşi, îşi folosea propriul sistem de orientare şi de pilotaj, iar Severin nu avea de făcut nimic altceva decât să se relaxeze, să se uite pe geam la trunchiurile groase, înconjurate de lujeri, ale arborilor cavella, la penajul strălucitor al păsărilor tropicale, la câte un aeroglisor ivit când şi când pe fluviu, însoţit de rostogolirea vuietului grav al elicelor în timp ce îşi purta încărcătura spre sud, spre Punta Piedra. Deasupra capului, stelele începuseră să strălucească de o parte şi de alta a arcului scânteietor, plin de bivuacuri militare, care era imensul inel accelerator al planetei Laredo. Sub razele asfinţitului, panglica de argint a apei devenise stacojie.

Vehiculul emise o serie de semnale de avertizare şi Severin prelua controlul în vreme ce părăseau autostrada. Trecu printr-un pasaj de nivel inferior, apoi urcă parcurgând o alee

dreaptă, flancată de stejari viguroși, cu ramurile negre răsucite și rășchirate aidoma picioarelor unor animale fantastice. Deasupra se bolteau o serie de portaluri exterioare de fier forjat, împodobite cu vârfuri ascuțite și embleme heraldice, de centrul fiecăruia fiind agățată câte o lampa ce se legăna, scăldând drumul într-o lumină palidă. Dincolo de ele se zărea o casă mare, cu cele două niveluri înconjurate de balcoane, vopsită într-un soi de portocaliu-ruginiu, cu ornamente albe.

Oamenii se plimbau pe verande și pe pajiștile întinse. Purtau veșminte protocolare, și Severin speră că uniforma lui era destul de bine croită ca să nu facă notă discordantă.

Își închipuia că efectiv toți ceilalți oaspeți erau pairi, reprezentanții castei conducătoare ce le fusese impusă oamenilor și altor specii înfrânte de către cuceritorii shaa. O castă căreia Severin nu îi aparținea prin naștere, ci mai degrabă îi fusese aproape anexat.

Înainte de recent încheiatul război, Severin era ofițer inferior în Serviciul de Explorare, cel mai înalt rang la care putea aspira, în condiții normale, un om din popor. Ca urmare a serviciilor aduse pe câmpul de luptă, dobândise gradul de locotenent și se pomenise pe neașteptate în mijlocul unei caste care i se păruse până atunci tot atât de îndepărtată precum stelele de deasupra inelului planetei.

Parcă în fața casei și coborî din mașină în timp ce ușa se deschidea rulându-se și dispărând sub acoperiș. Izul de tutun se strecura supărător în aer, amestecându-se cu miresmele tropicale. Două servitoare, o terrană și o torminelă, ieșiră cu pași iuți, grăbindu-se să i se alăture. Torminela avea ochii adaptabili la întuneric acoperiți cu o pereche de ochelari negri, imenși.

— Sunteți locotenentul Severin? întrebă ea, vorbind cu grijă printre colți.

— Da.

— Fiți bine-venit la Rio Hondo, milord.

Severin nu era lord, dar eticheta cerea ca toți ofițerii să fie numiți astfel, cei mai mulți dintre ei fiind, oricum, pairi. Se obișnuise să i se vorbească așa.

— Mulțumesc!

Se îndepărtă de mașină, apoi ezită.

— Bagajul meu, adăugă.

— De asta o să se ocupe Blist, milord. Eu o să am grijă de mașină. Vă rog, poftiți în casă, dacă nu cumva preferați să vă anunț.

Nereușind să-și imagineze că anunțul apariției sale, făcut de o servitoare, ar fi putut stârni altceva decât o tăcere uimită, penibilă, Severin răspunse, zâmbind:

— Mulțumesc, dar nu e necesar.

Își aranjă tunica albastră a uniformei și traversă pavajul de cărămizi care îl despărțea

de scări. Se gândi că poate ar fi fost indicat să vină cu ordonanța, dar, în anii pe care și-i petrecuse printre gradații de rând, se deprinsese să-și poarte el însuși grija propriului echipament, așa că îndatoririle servitorului său nu erau niciodată destul de numeroase ca să-i justifice existența.

În loc să-și aducă ordonanța la Rio Hondo, Severin îi dăduse omului o permisie. Între timp, putea să-și perieze singur uniforma și să-și lustruiască pantofii, sarcini pe care le lăsa oricum foarte rar pe seama altcuiva.

Tocurile sale răsunară pe materialul lustruit, de proveniență asteroidică, din care era confecționată podeaua. O siluetă se desprinse dintr-un grup și se apropie. Severin avu nevoie de câteva clipe ca să-și recunoască gazda, fiindcă, de fapt, nu se mai aflase niciodată în prezența lordului Gareth Martinez, căpitan senior.

— Locotenent Severin? Tu ești?

— Da, lord căpitan.

Căpitanul zâmbi și îi strânse mâna.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârșit!

Martinez era înalt, cu umeri lați, cu brațe lungi și mâini mari, avea părul întunecat, cârlionțat, și sprâncene negre, stufoase. Purta uniforma verde-albăstruie a marinei și la gât îi atârna discul Planetei de Aur, cea mai înaltă decorație din imperiu.

Severin și Martinez își făcuseră servicii reciproce în timpul războiului, și Severin bănuia că Martinez îi aranjase promovarea în casta ofițerilor. Cei doi păstraseră legătura de-a lungul anilor, dar comunicaseră întotdeauna numai prin mijloace electronice.

Martinez era născut pe Laredo, fiind fiul lordului Martinez, cel mai important dintre pairii planetei, și, reîntors pe lumea lui de baștină, aflase că Severin era cantonat pe inelul planetei, așa că îl invitase pentru câteva zile în casa familiei sale.

— Mă tem că ai ratat cina, spuse Martinez. Am stat la masă în cea mai mare parte a după-amiezii. Din fericire, ai ratat și discursurile.

Vorbea cu un pronunțat accent de Laredo, un indiciu al originii sale provinciale care, după bănuielile lui Severin, nu-i aducea prea multe avantaje în saloanele oficiale din Orașul de Sus de pe Zanshaa.

— Însă îmi pare rău că am pierdut discursul dumitale, milord, răspunse Severin, pe tonul ferm al oamenilor din casta de mijloc.

Martinez oftă din greu.

— O să ai ocazia să-l auzi, îl repet mereu.

Își înălță bărbia, căpătând un aer afectat.

— „Sub îndrumarea Praxisului, ordinea socială din imperiu deține un potențial nelimitat”.

Afectarea i se evaporă. Se uită la Severin.

— Cât rămâi pe planetă?

— Aproape o lună, cel puțin așa cred. Exploratorul va pleca înaintea lui Titan, deși încă nu s-a încheiat alimentarea cu antihidrogen.

— Ce destinație are Exploratorul?

— Se îndreaptă către Parkhurst, via Chee. Și e posibil să ajungă chiar mai departe… spectrul din zona Parkhurst sugerează că acolo ar putea exista două găuri de vierme nedescoperite și intenționăm să le căutăm.

Martinez era impresionat.

— Succes. Poate că Laredo va deveni un nod comercial, în loc de o fundătură de pe un traseu interstelar.

Era un moment propice pentru a face parte din Serviciul de Explorare, înființat inițial ca să identifice găurile de vierme, să le stabilizeze și să le străbată în scopul descoperirii unor noi sisteme solare, planete și specii, Serviciul decăzuse în ultimul mileniu de dominație shaa, pe măsură ce înalții Stăpâni își pierduseră apetitul pentru extinderea imperiului. După moartea ultimului shaa și după războiul care urmase, Consiliul hotărâse reluarea politicii expansioniste, începând cu Chee și Parkhurst, două sisteme solare în care se putea ajunge pornind din Laredo, ținute sub observație sute de ani, fără să fi fost autorizat niciun tip de colonizare.

Serviciul lua amploare pentru a-și îndeplini

mandatul, ceea ce însemna mai mulți bani, nave mai bune și înființarea cursurilor pentru tinerii ofițeri cărora Severin avea să le fie superior. Serviciul de Explorare oferea acum posibilitatea unor descoperiri importante și a aventurii, iar Severin – în calitate de ofițer apreciat în urma războiului – ocupa o poziție care îi permitea să profite de o asemenea ofertă.

Din casă ieși un terran, ținând în mână două pahare. Semăna foarte bine cu Martinez și purta tunica de un roșu întunecat a lorzilor din Consiliu, comitetul alcătuit din șase sute și ceva de membri care guverna imperiul după shaa.

— Poftim, spuse el, întinzându-i un pahar lui Martinez.

Se uită la Severin, ezită, apoi îi oferi cel de-ai doilea pahar.

— Whisky Delta?

— Mulțumesc!

— Locotenente Severin, dă-mi voie să ți-l prezint pe Roland, fratele meu mai mare.

— Lord consilier!

Jongla cu paharul de whisky ca să poată strânge mâna lui Roland.

— Mă bucur că ai putut veni. Fratele meu mi-a povestit despre dumneata.

Se întoarse spre Martinez.

— Nu uita, s-a stabilit ca tu și Terza să jucați

deseară tingo cu lordul Mukerji.
Martinez se strâmbă.
— Nu poți să găsești pe altcineva?
— Tu ești eroul. Ceea ce face ca banii tăi să fie mai buni decât ai oricui altcuiva. Tu și lordul Severin puteți readuce războiul pe tapet mâine, după plecarea oaspeților noștri speciali.
Martinez se întoarse spre Severin.
— Îmi cer scuze. Aici se află oameni interesați de evoluția lucrurilor din Chee și a avea grijă să fie fericiți e o dovadă de politețe.
Fiindcă prin evoluția lucrurilor din Chee se înțelegea colonizarea unei întregi planete, iar oaspeți speciali erau probabil cei care suportau cheltuielile, Severin împărtășea ideea necesității de a-i menține fericiți.
— Înțeleg.
Roland își lăsă privirea să alunece pe deasupra umărului lui Severin, apoi înălță din sprâncene.
— Iat-o și pe Terza.
Severin se răsuci și văzu pe pajiște un mic grup, o femeie brunetă, elegantă, într-o rochie lungă, de culoare deschisă, care se plimba ținând de mână un băiețel de trei ani și îi zâmbea unei alte femei, o blondă însărcinată, cu care stătea de vorbă.
— Cassilda arată foarte bine, remarcă Martinez.

— Fecunditatea i se potrivește, consimți Roland.

— Fecunditate și bogăție. Ce altceva și-ar mai putea dori un bărbat?

Roland zâmbi.

— Flexibilitate, răspunse bine dispus, apoi se duse să-și ajute soția gravidă să urce scările.

Martinez o așteptă pe cealaltă femeie, care sosi în urma lor, și o întâmpină cu un sărut.

Se făcură prezentările. Bruneta era lady Terza Chen, moștenitoarea clanului Chen, din casta privilegiată, și soția lui Martinez. Copilul era tânărul Gareth. Blonda era lady Cassilda Zykov, care părea să nu fi fost o moștenitoare, dar adusese ca zestre o avere.

— Încântat să vă cunosc, spuse Severin.

— Vă mulțumesc că mi-ați ajutat soțul să rămână în viață. Sper că o veți face și de acum înainte.

Severin se uită la Martinez.

— Pare să se descurce foarte bine pe cont propriu.

Lady Terza era zveltă, bine proporționată, și avea un chip fermecător, cu ochi migdalați. Își puse mâna pe brațul lui Severin.

— Ați mâncat?

— Am gustat câte ceva în timpul coborârii cu ascensorul orbital.

Îl conduse către ușă.

— E mult de-atunci. Dați-mi voie să vă arăt

unde e bufetul. O să vă prezint câteva persoane, apoi...

Își întoarse privirea spre Martinez.

— Tingo cu Mukerji. Știu.

Se uită din nou la Severin.

— Nu jucați tingo, nu-i așa?

Falimentul nu e pe gustul meu, se gândi el.

— Nu. Mă tem că nu.

Terza se prinse de brațul lui Martinez cu ambele mâini și își lăsă capul să se odihnească pe umărul lui.

— Era timpul să te-ntorci. Nu te-am văzut niciodată în mijlocul poporului tău.

O privi.

— Acum, tu ești poporul meu.

Terza își petrecuse cea mai mare parte a lunilor de sarcină pe Laredo, dar nu alături de soțul ei. Era război, membrii Consiliului părăseau capitala, iar Martinez lupta în rândurile Flotei. Pe urmă, după ce rebelii fuseseră goniți de pe Zanshaa și războiul se sfârșise, familia se reunise în Orașul de Sus, savurând uralele unei populații recunoscătoare. Se aprobase colonizarea sistemelor Chee și Parkhurst, sub patronajul lui Martinez. Roland fusese cooptat în Consiliu.

Acum, trei ani mai târziu, uralele din Orașul de Sus se stinseseră. Animozitățile din Comandamentul Flotei nu-i permiteau lui Martinez să fie numit comandant de navă sau

să primească alte însărcinări semnificative. Terza ducea o viață activă, îmbinând îndatoririle funcției pe care o deținea în Ministerul Privilegiilor și al Domeniilor cu o agendă plină de distracții din Orașul de Sus: recepții, baluri, concerte, expoziții și un șir nesfârșit de petreceri. Martinez începea să se simtă din ce în ce mai mult ca o anexă a soției sale, fiind târât de la un eveniment la altul.

Avea de ales între două extreme: să se întoarcă acasă sau să-și scrie memoriile. Îi repugna să se imagineze instalat comod și să redacteze istoria vieții sale, ca un bătrân ajuns la sfârșitul zilelor, care nu-i mai poate oferi imperiului nimic altceva decât niște cuvinte. Aranjase plecarea pe Laredo, cu uriașa navă de transport Wihun, și se îmbarcase împreună cu familia și cu servitorii.

Înainte de plecare, Martinez solicitase poziția de Lord Inspector al Flotei de pe Laredo, Chee și Parkhurst, găsind astfel un pretext oficial pentru călătorie. Numirea fusese aprobată cu atâta promptitudine, încât nu putuse să-și imagineze altceva decât bucuria din Comandamentul Flotei la aflarea veștii despre căpitan senior Martinez, care era dispus, măcar o dată, să se împace cu o misiune lipsită de importanță.

Întrevederea îl păstra pe lista ofițerilor activi și îi conferea autoritatea de a interveni, într-o

privință sau alta, dacă simțea nevoia. Poate că avea să se amestece doar ca să se convingă pe sine însuși că aranjamentele de după război nu-l transformaseră într-o persoană fără nicio însemnătate.

— Căpitane Martinez! Lady Terza! Sunteți gata pentru tingo?

Decise că nu avea să se scufunde încă în irelevanță, cel puțin nu atâta vreme cât partidele de tingo duceau lipsa unui al cincilea jucător.

— Desigur, lord Mukerji, răspunse.

Lordul era un terran scund, uscățiv, cu părul cărunt, sârmos, o mustață bine îngrijită, ce părea ghidonul unei biciclete și având toate relațiile sociale posibile, pe orice planetă. Fusese numit președintele Companiei de Dezvoltare de pe Chee, pentru a oferi tonul necesar. Inițierea colonizării a două planete întregi depășea până și capacitățile financiare ale lordului Martinez, un om incredibil de bogat, așa că fuseseră aduși investitori din exterior. Toată lumea trebuia să admită că pairii și magnații din Orașul de Sus preferau să li se vorbească despre oportunitățile de afaceri pe tonuri mai firești pentru urechile lor decât ritmul cuvintelor pronunțate cu accentul barbar din Laredo.

Iar lordul Mukerji își îndeplinise fără îndoială misiunea. Investițiile prinseseră să curgă în

vistieria companiei din clipa când începuse să-și răspândească balsamul asupra castelor pline de bani. Clanuri importante de pairi se angajaseră să devină protectorii oficiali ai coloniștilor, ai orașelor sau chiar ai unor întregi industrii. Compania era bine cotată la bursa din Zanshaa, iar obligațiunile se bucurau de un succes încă și mai mare.

Martinez și Terza își ocupară locurile în timp ce deasupra mesei se contura o siluetă înaltă.

— Îl cunoașteți pe lordul Pa? spuse Mukerji.

— Nu ne-am întâlnit decât pe fugă, înainte de cină, răspunse Martinez.

Lordul Pa Maq-fan, un lai-own, o specie de păsări nezburătoare, era președintele unei companii cu capital privat care se număra printre primii contractanți interesați de dezvoltarea sistemului Chee. Se uită la Terza și la Martinez de la înălțimea staturii sale, cu ochi îngrijorător de roșii, și își dezgoli dinții încârligați din ciocul scurt.

— Nu există niciun lai-own care să nu-l cunoască pe căpitanul Martinez. A salvat lumea noastră de baștină.

— Sunteți foarte amabil, făcu Martinez, în timp ce lordul Pa se instala pe un scaun special, scoțându-și în evidență sternul ca o chilă de corabie.

Se simțea încurajat ori de câte ori își amintea cineva asemenea mici amănunte.

— Sper că nu v-am făcut să așteptați.

Lady Marcella Zykov se grăbi să-și ocupe locul la masă. Era verișoară primară cu mireasa lui Roland, Cassilda, și deținea postul de director executiv al Companiei Chee, pe care îl primise ca să verifice modul de întrebuințare a banilor investiți de clanul Zykov în această societate pe acțiuni. Era o femeie extrem de măruntică și de ocupată, cu vârsta între treizeci și patruzeci de ani, chipul ascuțit și păr castaniu, strâns la ceafă într-un coc ciufulit. Își scutură absentă scrumul de țigară de pe jachetă în timp ce se așeza pe scaunul ei.

— Atunci, dăm cu zarul? se interesă lordul Mukerji.

Toți jucătorii puseră la bătaie câte o sută de zeniți. Aruncară zarurile, Marcella fiind astfel desemnată să împartă piesele. Le introduse în automatul de triere și îi oferi fiecărui jucător câte o formație.

— Decartez, spuse Terza, care stătea în dreapta ei, și scoase din formația sa Cele Trei Virtuți.

— Revendic, se auzi lordul Mukerji.

Introduse Cele Trei Virtuți în formația lui și zâmbi pe sub mustața imensă. Așteptă ca Marcella să le dea câte o altă piesă, apoi atinse o plăcuță inscripționată cu numere de pe masă.

— Încă două sute, anunță.

Martinez se gândi că era prea devreme să ridice miza, dar plăti cele două sute și primi o altă piesă, fiind doar curios să afle cum urma să evolueze jocul. Două runde mai târziu, când lordul Mukerji dublă miza, atât el, cât și Terza se retraseră. Partida fu câștigată de lordul Pa, după ce își construise pe tăcute un Turn, cu care tăie cu promptitudine Buchetul Integrității etalat de lordul Mukerji.

— Aruncați zarurile, spuse acesta.

Aruncarea hotărî că era rândul lui să împartă piesele. În timp ce lordul le trecea prin automatul de triere, Marcella își ridică privirea de la masă.

— O să mergi pe Chee, căpitane Martinez?

— Sunt Lordul Inspector de pe Chee, răspunse el, așa că va trebui să trec în revistă ascensorul orbital, stația și toate celelalte facilități ale Liotei.

— Vei ajunge și pe Parkhurst?

— Pe moment, acolo nu se află nimic altceva, în afara unei nave de cercetare trimise de Liotă. Voi aștepta să se întoarcă.

— Îți ofer o călătorie la bordul navei Kayenta, dacă ești gata de plecare peste vreo douăzeci de zile.

Se întoarse spre soția căpitanului.

— În acest fel, lady Terza te poate însoți fără să sufere din cauza lipsei de confort de pe o navă a Liotei sau de pe un transportor.

Martinez fu plăcut surprins. Plănuise să rezerve locuri pe unul dintre cargourile-gigant care mergeau pe Chee – transportând atât marfă, cât și imigranți, și având dotările necesare pentru transportul pasagerilor – dar Kayenta era iahtul directorului executiv al Companiei Chee, cu facilități tip clasa întâi și având printre membrii echipajului o maseuză și o cosmeticiană. Se uită la Terza, care părea încântată de ofertă.

— Mulțumesc! E o variantă pe care o vom lua cu siguranță în considerare.

— Vei merge și dumneata pe Chee, lady Marcella? întrebă Mukerji.

— Da. Calea ferată ajunge la Corona, iar eu și lordul Pa trebuie să ne consultăm cu Allodorm.

Martinez remarcă expresia de surpriză care traversă chipul Terzei, repede suprimată. Primi piesele de joc.

— E vorba despre Ledo Allodorm?

Din partea opusă a mesei, lordul Pa o privi cu ochii lui roșii.

— Da. Îl cunoașteți pe acest domn?

— Nu personal, răspunse Terza, coborându-și privirea către piesele sale. Îmi aduc aminte numele, dar nu știu de unde.

Martinez observă cu interes că soția sa afișa acel zâmbet senin pe care i-l recunoștea, din experiență, drept semn că nu spunea întregul adevăr.

— Aruncăm zarurile? întrebă lordul Mukerji.

După care dublă miza de trei ori în primele trei runde și îi scoase pe toți ceilalți din joc. Martinez realiză că se implicase într-o competiție serioasă și potențial costisitoare și începu să-și calculeze șansele cu foarte mare atenție.

Terza câștigă următorul joc cu Cele Șase Puncte Cardinale. Lordul Pa îl câștigă pe următorul. Apoi câștigă Marcella. Pe urmă lordul Pa și după aceea Martinez, cu un Buchet de Plăceri care surclasa Răscrucea lordului Mukerji.

— Aruncați zarurile, spuse acesta.

Lordul Pa mai câștigă încă un joc, urmă un altul câștigat de Terza, după care Marcella câștigă de trei ori la rând, la zaruri ieși un șase, așa că miza se dublă și urmă o nouă aruncare, de data asta Martinez fiind desemnat să împartă piesele. El decartă Cele Două Apusuri, revendicate de lordul Mukerji, dovedind că intenționa să completeze un Buchet de Regrete. La rândul său, lordul primi încă o piesă și decartă un Sud, pe care îl revendică Martinez, adăugându-l la piesele sale Est și Sus, adunând trei dintre Cele Șase Puncte Cardinale. În turul următor, primi un Vest, nemaiavând nevoie decât de un Nord și de un Jos pentru a-și completa formația de șase piese. Mukerji ceru Cele Patru Vânturi ale

Nopții, dublă miza, păstră piesa pe care o primi, dublă, primi o altă piesă și decartă Cei Doi Strămoși, dublând iarăși miza. În timp ce el dubla într-una, Terza și lordul Pa se retraseră, întorcându-și piesele pentru a da la iveală formații care nu le ofereau nicio speranță.

Martinez privi totalul și își simți gura uscându-i-se. Primea o rentă generoasă de la tatăl său, dar, continuând jocul, ar fi abuzat în mod serios de averea acestuia.

Contempla îngrijorat scorul, când se răzgândi din nou, în mod decisiv, în clipa retragerii Marcellei, care își făcu ultima decartare, un Tos.

— Revendic, spuse Mukerji.

Pretinsese piesa pur și simplu ca să-i strice planurile lui Martinez. Cu același cuvânt gata să se desprindă de pe buze, acesta nu avu încotro și îl lăsă pe celălalt să ia piesa de care avea atât de multă nevoie ca să-și completeze mâna.

— Dublez, continuă Mukerji, cu ochii scânteind.

Martinez își privi formația de piese, apoi le trecu în revistă pe cele decartate sau incluse în formațiile jucătorilor retrași. Nu vedea niciunul dintre cele două Norduri și nici pe cel de al doilea Jos.

Se uită din nou la piesele sale. Pe lângă Punctele Cardinale, mai avea Trei Nave, Patru

Nave, Grădina însorită și Calea de Metal. Dacă primea Două Nave sau Cinci Nave, ar fi avut o Mică Flotilă. O Flotilă plus Punctele Cardinale reprezenta o Migrație.

Studie din nou piesele decartate și pe cele dezvăluite și văzu că Două și Cinci Nave apăreau câte o singură dată, ceea ce însemna că dublurile lor se aflau încă în automatul de triere.

Sau erau deja în formația lui Mukerji.

Martinez hotărî că merita să riște.

Se servi cu o altă piesă, fără să scoată niciun cuvânt. Era Patru Nave, așa că o decartă. Lordul Mukerji o ignoră și se servi cu o alta, pe care o decartă la rândul său.

Cinci Nave. Martinez o revendică, decartă Calea de Metal și se servi cu o altă piesă, decartând-o apoi.

Își dădu dintr-odată seama că în încăpere se lăsase tăcerea și că toată lumea stătea în jurul lui, în picioare, urmărindu-i jocul. Roland îl privea, încruntat, din mijlocul grupului, iar Cassilda își apăsa mâinile peste abdomenul mărit, într-un gest protector. Ochii roșii ai lordului Pa erau ascunși de membrane ce clipeau fără încetare. Marcella încremenise pe scaun, cu pumnii mici strânși și cu încheieturile degetelor albite.

În dreapta lui, Terza etala zâmbetul senin care îi ascundea gândurile, dar Martinez sesiză

încordarea care îi încrețise colturile ochilor.

Lordul Mukerji se servise și decartă o piesă, iar Martinez se servi la rândul său cu un Unghi, pe care îl decartă.

— Revendic, spuse triumfător Mukerji.

Etala un Buchet complet de Regrete, apoi adăugă Unghiul la Punct și la Coordonată, formând o Geometrie. Cu zâmbetul lărgindu-i-se sub mustața amplă, așeză piesa Jos desperecheată deasupra teancului celor decartate.

— Arunci, ăsta e jocul meu.

— Revendic, spuse Martinez.

Își întoarse piesele, etalându-și Migrația incompletă, pe care o finaliza adăugând Josul și decartând Grădina însorită. În încăpere se auzi un suspin colectiv de ușurare.

Martinez se uită la Mukerji, căruia i se albise brusc pielea din jurul ochilor.

— E o formație la limită, făcu acesta.

Corectitudinea îl obligă pe Martinez să vorbească.

— Iar la zaruri a ieșit un șase, dacă n-ai uitat, așa că suma limită se dublează. Și eu sunt cel care a împărțit piesele, ceea ce înseamnă o altă dublare.

Lordul Mukerji studie masa, apoi se lăsă încet pe spătarul scaunului, drapându-l ca un steag doborât.

— Care este limita? întrebă cineva.

— Zece mii, veni răspunsul.
— Uimitor! Făcu cel care întrebase.
— Bine jucat, spuse Mukerji. Cred că m-ai lăsat dinadins să revendic punctul ăla cardinal.
— Bineînțeles, minți Martinez.
— Trebuie să-mi oferi ocazia unei revanșe, spuse celălalt, întinzându-i mâna.
Martinez i-o luă.
— Desearǎ târziu, dacă dorești.
Din mijlocul mulțimii de auziră aplauze când își strângeau mâinile.
— Trebuie să merg în salonul fumătorilor, spuse Marcella, și se ridică în picioare.
Și Martinez se ridică de la masă. I se învârtea capul, își simțea genunchii moi. Terza își abandonă scaunul și îl prinse de braț.
— A fost cumplit, murmură.
— Zece mii dublate de două ori, gâfâi Martinez. Cu patruzeci am fi putut cumpăra un mic palat în Orașul de Sus.
— Avem deja un mic palat.
— Aș fi putut să-l pierd în seara asta.
Își trecu palma peste frunte. Roland își făcu apariția alături de el, de partea cealaltă.
— A fost un raționament bun, îi spuse.
— Mulțumesc!
— Dar ai avut noroc.
Martinez îl fixă cu privirea.
— Am noroc.
Dacă n-ar fi avut, n-ar fi ajuns căpitan senior

înainte de a împlini treizeci de ani.

— Nu conta pe asta în continuare.

În ochii lui Roland luci o privire jucăușă.

— Sper că nu folosești tingo drept un substitut pentru senzațiile tari din luptă, nu-i așa?

— În luptă e mai ușor.

Se uită la fratele său.

— Ceea ce nu e adevărat, apropo.

— Știu.

Prin mintea lui Martinez trecu o idee.

— Mukerji nu juca pe banii noștri, nu-i așa?

— Te referi la banii companiei? Nu. Funcția lui de președinte nu e decât o formalitate. N-are acces la conturi. Nu primește nici măcar salariu.

Martinez înălță o sprânceană.

— Oh, făcu Roland, îi dăm o grămadă de acțiuni. Când Compania Chee merge bine, îi merge și lui bine.

— După noaptea asta, ar putea fi nevoit să vândă o parte. Roland clătină din cap.

— Își poate permite o mulțime de asemenea nopți.

— Mă întreb cât de multe, spuse Tessa.

Mângâie brațul lui Martinez.

— Merg să mă asigur că Gareth s-a dus la culcare. Dacă tu te simți bine.

— Mi-ar prii un păhărel.

— În niciun caz, interveni Roland. Nu și dacă ai promis să joci toată seara pe mize mari.

Martinez respiră adânc.
— Ai dreptate.
Terza zâmbi, îl bătu pe braț, apoi plecă în căutarea copiilor. Martinez se duse la bar împreună cu Roland, ceru un suc de portocale și îl turnă peste cuburi de gheață. Roland comandă șampanie.
— Nu trebuie să insiști, spuse Martinez, apoi se întoarse și îl văzu pe Severin în spatele lui.
— Te distrezi bine? îl întrebă.
— Da. În sala de bal cântă o orchestră de pe Chee. O să dansez.
— Perfect.
— Am auzit că ți-a ieșit ceva spectaculos la tingo. Toată lumea vorbește. Martinez simți un fior de vanitate.
— La început am făcut o greșeală, dar mi-am calculat bine șansele la sfârșit, îi povesti cum jucase, în timp ce reveneau în salon. Dădură peste Mukerji, care stătea de vorbă cu lordul Pa.
— Dacă raportul geologic a fost greșit, atunci bineînțeles că trebuie refăcut.
Fără îndoială, Marcella o să…
Se întrerupse și se uită la Martinez.
— Reluăm jocul?
— Se pare că ne mai lipsesc niște jucători. Îmi permiteți să vi-l prezint pe locotenentul Severin? A salvat imperiul la Protipanu și, peste câteva luni, m-a salvat pe mine, în lupta

purtată acolo.

De la înălțimea sa, lordul Pa își coborî privirea, agitându-și membranele clipitoare ca să-și limpezească ochii roșii, în timp ce se uita lung la Severin, studiindu-l cu foarte mare atenție.

— Istoria nu consemnează nimic, afirmă el.

— Istoria a fost scrisa de oameni nepotriviți, răspunse Martinez.

Aceiași oameni care hotărâseră să păstreze secretul asupra contribuției lui Severin la evoluția războiului. Folosindu-și cunoștințele de fizică, apelase la un truc și deplasase o gaură de vierme, scăpând de o flotilă naxidă, dar, pentru că însăși existența imperiului depindea de aceste găuri, care uneau sistemele sale planetare, cenzorii hotărâseră să nu le reamintească oamenilor că erau posibile astfel de lucruri.

— În orice caz, lord locotenent, sunt încântat să vă cunosc, îi spuse Pa lui Severin.

— Și eu de asemenea, adăugă Mukerji, trăgându-se de mustața lungă. N-ați vrea să vă alăturați grupului nostru pentru o partidă de tingo?

— Vă mulțumesc, milord, răspunse Severin, dar eu nu joc.

— Nu jucați tingo? făcu Mukerji, clipind aparent uluit. Ce faceți în acele cluburi ale ofițerilor sau popotă, sau cum le numiți?

— Eu mă ocup de documente mai tot timpul.

— Poate ar trebui să căutăm un al cincilea jucător, spuse Martinez. Terza îl culcă pe Gareth și nu sunt sigur c-o să se întoarcă prea curând.

Vorbea cu repeziciune. Știa că era puțin probabil ca Severin, promovat din rândurile trupei, să dețină un venit generos, provenit din alte surse, așa cum era firesc pentru un ofițer. Era foarte posibil ca nefericitul să fie nevoit să trăiască din soldă. Pentru un om ca el, o partidă de tingo cu miză mare nu era doar o nechibzuință, era o imposibilitate.

Dorea să-l scoată cât mai repede din încurcătură.

Pa și Mukerji plecară în căutarea unui jucător, iar Martinez îl întrebă pe Severin despre ultima lui călătorie, când Exploratorul petrecuse mai multe luni în sistemul Chee, interceptând un asteroid după altul, atașând dispozitive acționate cu antimaterie de pietrele acelea enorme și expediindu-le pe rute curbilinii către Stația Unu a găurii de vierme, unde erau folosite pentru a echilibra masele imense aduse în sistem de cargoboturi. Misiunea era, în același timp, plictisitoare și periculoasă, dar călătoria fusese un succes, iar stația găurii de vierme avea acum materie primă pentru un an sau chiar mai mult.

— Din fericire, catapulta electromagnetică de pe luna lui Chee a preluat sarcina de a

aproviziona stațiile găurii de vierme, spuse Severin, așa că suntem disponibili pentru alte misiuni.

— Excelent. În alte privințe, călătoria a fost lipsită de evenimente?

— Comandantul nostru e un tip priceput. Nimeni nu și-a rupt nici măcar un vârf de unghie.

— Îl cunosc?

— Lordul Go Shikimori. Dintr-o familie cu tradiție în Serviciu.

Martinez căzu pe gânduri, apoi clătină din cap.

— Numele nu-mi spune nimic.

Marcella se întoarse din salonul fumătorilor, scuturându-și scrumul de pe jachetă. Pa și Mukerji își făcură apariția, împreună cu o oarecare Lady Uzdil, o torminelă bătrână, fără colți.

— Se pare că trebuie să reiau jocul, îi spuse Martinez lui Severin. Îmi cer scuze!

— Cred că aud muzică.

— Distracție plăcută!

Cum își petrecea Severin timpul în careul navei? se întreba Martinez. Probabil că nu-și putea permite majoritatea distracțiilor agreate de ceilalți ofițeri.

Și, judecând după uniforma lui, nu-și putea permite nici cine știe ce croitor.

Martinez se așeză la masa de tingo. Lady

Uzdil părea să năpârlească: aerul era plin de fire de blană căruntă. Martinez alese un stil prudent de joc, adică își permise să se retragă în mod frecvent când Mukerji dubla cu insistență miza. Însă rămase cu fermitate pe poziție ori de câte ori norocul îi oferea piese bune și reuși să obțină un profit modest, peste cele patruzeci de mii câștigate mai înainte. Lordul Pa se descurcă foarte bine, Marcella destul de bine, iar lady Uzdil pierdu o sumă modestă. Mukerji fu cel care pierdea serios, aruncându-se cu nesăbuință dintr-o situație riscantă în alta. Cu toate că nu mai fu înfrânt cu nicio altă formație completată la limită și nu mai pierdu niciun alt palat din Orașul de Sus, paguba sa se ridica, după calculele lui Martinez, cel puțin la valoarea unei vile somptuoase de țară, dar nu a uneia de pe Laredo, ci de pe Zanshaa.

După două ore, Martinez aprecie că își onorase datoria, oferindu-i lui Mukerji șansa de a-și recâștiga banii, și se retrase. Acesta din urmă protestă, dar Marcella și Pa erau mulțumiți de câștigurile lor, așa că părăsiră și ei jocul.

— Mă bucur că n-are niciun fel de control financiar asupra Companiei Chee, îi spuse Terzei, mai târziu, când era în pat. Pentru situația în care își conduce afacerile în stilul în care joacă.

— Sunt sigură că n-are idee ce-nseamnă să te ocupi de o afacere, aprobă Terza, apropiindu-se de pat. Pentru asta există Marcella.

Purta o cămașă de noapte de mătase albastră, iar părul lung și negru, strâns în coadă cu o panglică asortată, de aceeași culoare, îi atârna pe umăr. Îi oferea o înfățișare de o asimetrie plăcută. Martinez întinse mâna și îi mângâie șoldul cu dosul palmei.

Căsătoria lor era un aranjament între familii, una dintre conspirațiile minuțioase și perseverente ale lui Roland. Martinez se simțea liber să-i respingă amestecul, dar se hotărâse cu multă vreme în urmă să n-o respingă pe Terza.

— Ce e cu Ledo Allodorm? se interesă.

Ochii ei migdalați se dilatară ușor.

— Ai observat?

— Am văzut cum ai reacționat când i-ai auzit numele. Însă nu prea cred că alții te cunosc la fel de bine ca mine ca să fi remarcat.

— Dă-te mai încolo. O să-ți povestesc.

Martinez îi făcu loc în pat. Terza se strecură sub cuverturi și se ghemui pe o parte, cu fața către el. Parfumul ei pluti în aer, învăluindu-l cu delicatețe.

— Am dat de Allodorm când mi s-a cerut să trec în revistă câțiva intermediari vechi, neglijați după încheierea războiului.

Ministerul Privilegiilor și al Domeniilor, unde

ocupa un post, era agenția civilă care includea Flota și care rezolva problemele legate de oamenii de legătură, de aprovizionare, de facilitățile aferente, de buget și de întreținere.

— Allodorm e un daimong din Devajjo, de pe Platoul de Gresie. În timpul războiului, a primit o comandă pentru construcția a patru – sau erau cinci? – nave pentru Flotă. Războiul s-a încheiat înainte de a le livra și contractul a fost anulat.

— Și el ce-a făcut? întrebă Martinez. A transformat navele ca să poată fi folosite în scopuri civile? De vreme de guvernul nu le mai voia, i s-ar fi permis, nu?

Terza se încruntă.

— A fost acuzat că n-a construit nicio navă.

Martinez strânse din ochi.

— A luat banii și n-a făcut nimic?

— În afară de a încredința sarcina câtorva proiectanți, de a scrie câteva scrisori și de a recruta ceva personal, plus o serie de talente recunoscute oficial și cu tarife piperate, n-a făcut nimic altceva.

Păru să cadă pe gânduri.

— E posibil să fi prevăzut că războiul avea să se termine înainte de livrare. Dacă îl câștigam noi, contractele urmau să fie anulate, iar dacă ar fi fost câștigat de naxizi, nimănui nu i-ar mai fi păsat dacă se apucase sau nu de lucru.

— Serviciul de Investigații n-a trecut în revistă

toate activitățile lui Allodorm? Ministerul n-ar fi putut să-și ceară cel puțin banii înapoi?
Terza ridică ușor din umeri.
— După război, SI s-a implicat în urmărirea rebelilor și a simpatizanților și n-a acordat niciun fel de atenție persoanelor presupuse a fi fost de partea noastră. În cele din urmă, când dosarul a ajuns pe biroul meu, am recomandat o investigație, dar n-a fost aprobată de minister. Nu știu de ce, poate că Allodorm se bucură de o protecție politică.
— Așa că acum se află pe Chee, iar Marcella și lordul Pa merg acolo să se consulte cu el.
— Poate că e un subcontractant.
— Nu sună prea promițător pentru bilanțul Companiei Chee.
— Compania s-ar putea să nu aibă de suferit, sublinie Terza. Lordul Pa și Compania Meridian sunt primul contractant. Dacă o să fie cineva escrocat, atunci ei vor fi aceia.
— Oricum ar fi, e vorba de banii familiei mele.
Se trase mai aproape de căldura trupului ei, iar ea își rezemă capul de umărul lui și brațul de-a latul pieptului.
— Bilanțul nostru a avut oricum de câștigat. Ce facem cu banii gheață de la Mukerji?
Își dădu seama că ea se amuza.
— Presupun c-o să cumpărăm ceva absurd. Spuneai întotdeauna c-ai vrea să te apuci de iahting.

Martinez simți o umbră de iritare.

— Nu mă vor primi în Șapte Stele sau în Clubul Ionilor. Un provincial nu poate pătrunde dincolo de ușile lor auguste, indiferent câte medalii ar fi câștigat.

O sărută pe frunte.

— Sau indiferent câte soții cu înalte funcții ministeriale ar avea.

— Atunci intră într-un club mai puțin important, și bate-i măr pe tipii din Șapte Stele la fiecare concurs.

Martinez rânji către tavan.

— Nu-i o idee chiar rea.

Simți pe gât răsuflarea caldă a Terzei când ea începu să vorbească.

— Asta e camera ta din copilărie?

— Da, la drept vorbind. Și o parte din mobilă e aceeași, dar au dispărut modelele de nave ale Flotei pe care le atârnasem de tavan. Și cele de uniforme de la diverse academii, bătute-n cuie de pereți.

Chicotul ei gutural îi răsună în ureche.

— Înțeleg c-a fost ideea ta să intri în Flotă.

— Oh, da. Aveam o mulțime de idei romantice, probabil moștenite de la mama. Iar tatei nu-i păsa, fiindcă în Flotă aveam să capăt deprinderi utile.

Își aminti că, înainte de război, când stătea de vorbă cu... cu o anumită persoană, o femeie la care nu voia nici măcar să se gândească, o

femeie blondă, cu pielea ca laptele și ochi de un verde aprins, își exprimase frustrarea fiindcă făcea parte dintr-un serviciu lipsit de importanță, dintr-un club care nu se deosebea prea mult de Șapte Stele, un club devotat ritualurilor și aparențelor, pus în slujba vanității fără. Limite a comandanților săi.

Războiul schimbase lucrurile, cel puțin pentru o vreme.

Însă nu păreau să se schimbe și contractanții uniți de interese politice, care escrocau guvernul, livrând produse de proastă calitate, sau livrându-le cu întârziere, sau uitând s-o mai facă vreodată.

După părerea lui, era treaba guvernului. Acum îl îngrijora faptul că, dacă Allodorm fura bani, nu mai era vorba de guvern, ci de familia Martinez. Ceea ce, firește, trebuia să înceteze.

Terza se lipi de el. Îl sărută pe obraz.

— Mă întreb dacă pe vremea când erai un băiețel și stăteai aici în pat, ți-ai imaginat vreodată…

Martinez se ridică în picioare, îndepărtând capul și mâna Terzei.

— Comandă. Activare ecran mural, spuse el.

Materialul cameleonic din care era confecționat ecranul se încadra, de obicei, în modelul geometric al tapetului, dar acum se lumină, afișând blazonul clanului Martinez.

— Comandă. Caută Ledo plus Allodorm plus

Meridian plus companie. Inițiază.

Peste o jumătate de secundă, datele umplură brusc ecranul. Martinez alese prima listă și descoperi o pagină din catalogul oficial al Companiei Meridian, referitoare la programul de dezvoltare a sistemului Chee. Reținu informațiile.

— Allodorm e inginerul-șef al Companiei Meridian. Se ocupă de toate proiectele lor legate de Chee. De toate, fără excepție.

Se întoarse spre Terza și o văzu dusă pe gânduri.

— E ceva în neregulă? o întrebă.

Pe chipul ei pluti acel zâmbet senin a cărui falsitate o cunoștea.

— Absolut nimic, îi răspunse.

— Tăticu' spune că sunt un geniu. Tăticu' spune c-o să fac lucruri mărețe.

— Nu mă-ndoiesc, îi ținu isonul Severin.

— O să-i fac praf pe naxizi.

Copilul cu păr întunecat ridică brațul deasupra capului. Jucăria pe care o strângea în pumn era o navă de război. O aruncă pe podeaua din material asteroidic lustruit a verandei.

— *Bum!*

— Bună lovitură, remarcă Severin.

Crescuse alături de două surori mai mici și știa cum să amuze un copil de vârstă fragedă. Lordul Gareth Chen – care purta prenumele

tatălui și numele de familie al mamei, fiind moștenitorul clanului Chen și având un rang înalt – ridică nava și o aruncă încă o dată. Printre buzele lui strânse ieșiră sunete modulate, explozive.

— Dar ce se-ntâmplă dacă naxizii vin din partea asta? întrebă Severin, aplecându-se în scaunul său metalic, vopsit în alb, ca să-l amenințe pe băiat din flanc.

— *Bum!*

— Sau de aici?

Din flancul opus.

— *Bum!*

— Sau de dincoace?

De deasupra capului.

— *Bum!*

Lordul Gareth cel Tânăr se afla în acea etapă a vieții în care un astfel de joc se putea prelungi o bună bucată de timp fără să-l plictisească. Iar Severin, care nu avea nimic altceva de făcut, se simțea mulțumit să-l continue, deși gândul îi era în altă parte.

De dimineață se trezise cu un vis stăruindu-i în memorie, ca un giulgiu lipit de trup. În vis, își condusese mașina pe aleea mărginită de stejari ce ducea spre casă, pe sub șirul de portaluri de fier, iar unul dintre acestea se transformase cumva într-o avanscenă și el pătrunsese pe scena care era tocmai casa.

Iar casa fusese plină de lumini, găzduind o

petrecere în plină desfășurare. În hainele elegante și în uniforme, oaspeții erau strălucitori. Severin nu-l cunoștea pe niciunul. Purtau conversații ciudate, vorbind pe ocolite și avea impresia că nu-i putea înțelege, dacă nu-i asculta concentrându-se ceva mai intens. La un moment dat, descoperise că, de fapt, nu erau nicidecum oameni, ci niște automate, zâmbind și licărind în vreme ce scoteau cuvinte pe care fuseseră programate să le rostească.

În vis, descoperirea nu-l scandalizase, ci i se păruse deosebit de interesantă. Se plimbase prin sălile petrecerii, ascultând conversațiile și admirând designul genial al păpușilor.

Se trezise fiind încă sub vraja visului. Luase dejunul pe terasă, singur – după toate aparențele, gazdele sale mai dormeau încă și se pomenise gândindu-se la discuțiile stranii pe care le auzise și încercând să înțeleagă povestea obscură din spatele lor.

Îi venise ideea să se-ntoarcă în pat, cu speranța că ar fi putut relua visul de unde se întrerupsese, dar în momentul acela își făcuse apariția Gareth junior și începuse bătălia cu naxizii.

Fu salvat la timp de către Martinez, care ieși din casă și se repezi la fiul său, săltându-l cu ambele mâini și învârtindu-l deasupra capului, în timp ce copilul țipa și râdea.

Pe urmele lui Martinez apăru Roland, fratele său mai vârstnic, cu o ceașcă de cafea. Amândoi purtau haine civile, ceea ce-l făcea pe Severin să fie conștient de uniforma sa ponosită într-o mai mare măsură decât i se întâmpla de obicei.

— Cred că nu mai e prea mult până când o să-ncep să mă port și eu așa, spuse Roland, privind cum își învârtea Martinez băiatul.

— Într-adevăr, răspunse Severin.

Roland sorbi din cafea. Martinez îl îndesă pe băiat sub un braț și se întoarse spre Severin.

— Copilul-minune te-a supărat cu ceva?

— În cea mai mare parte a timpului, i-a zdrobit pe naxizi.

Martinez rânji.

— Își exersează geniul tactic, nu-i așa? Exact ca tatăl lui!

Intră în fugă în casă, continuând să-l țină sub braț pe micul Gareth, care își flutura pumnii, râzând zgomotos.

— Totuși, poate că n-o să mă port chiar așa, decise Roland.

Martinez se reîntoarse câteva clipe mai târziu, după ce predase progenitura în mâinile guvernantei. Își aranja cu degetele părul ciufulit și se lăsă să cadă pe scaunul de metal, vopsit în alb, de lângă Severin.

— Te-am văzut dansând azi-noapte. Cu o fată cu părul buclat.

— Lady Consuelo Dalmas.
— Consuelo.
Martinez strânse din ochi.
— Mă gândeam că mi se pare cunoscută. Mă întâlneam cu sora ei mai mare, pe vremea când eram cu toții, ah, mult mai tineri.
— M-a invitat la o petrecere în aer liber, mâine după-amiază.
Martinez zâmbi.
— Distracție plăcută!
— O să mă distrez.
Severin se gândi să ofteze cu resemnare, dar hotărî că nu era necesar.
— Bineînțeles, adăugă, ea sau părinții ei vor descoperi, mai curând sau mai târziu, că nu sunt pair și că n-am bani, și n-o s-o mai văd niciodată.
Își încleșta mâinile între genunchi.
— Dar sunt obișnuit.
Martinez îi aruncă o privire neliniștită.
— Sper că nu regreți c-ai fost avansat.
— Nu.
Severin căzu pe gânduri.
— Dar am aflat cât de multe uși închise există, de care înainte n-aveam habar.
— Dacă te pot ajuta cumva să le deschizi… se aventură Martinez.
— Mulțumesc! Nu sunt sigur că s-ar putea face ceva.
— Dacă nu cumva începe un alt război, spuse

Roland. Atunci toate pariurile cad.
Zâmbi ușor, pentru sine însuși, se îndreptă agale spre marginea verandei și privi de-a lungul aleii dintre stejari, înălțându-și capul înspre mirosul dulceag al florilor de o-pii, adus de adierea dimineții.
— Oricum, Consuelo nu e potrivită pentru tine, dacă nu te superi fiindcă ți-o spun, adăugă el. Prea tânără, cu rădăcini prea adânci în cercurile mondene. Ție îți trebuie o văduvă nurlie sau o tânără măritată cu un bărbat bătrân și plicticos.
Martinez se întoarse către el.
— Nu te gândești la cineva anume, nu-i așa?
— Lasă-mă să-mi pun mintea la contribuție.
Martinez se uită stânjenit la Severin.
— Ar fi bine să spui limpede ce-ți dorești. Ca pețitor, Roland are un succes alarmant.
Severin simțea că în aer plutea ceva, o poveste din trecutul celor doi frați, din pricina căreia momentul era penibil.
— Nu rămân aici decât o lună, spuse el.
— O fereastră îngustă de ocazii favorabile, sublinie Roland. O să văd ce se poate face.
— Apropo de conspirații, interveni Martinez, știți ceva despre Allodorm, inginerul-șef al Companiei Meridian?
— L-am întâlnit pe stația Chee, răspunse Severin. Dar n-am conspirat împreună.
— Eu nu l-am întâlnit niciodată, vorbi Roland.

Se răsuci, studiindu-și fratele cu ochi blajini.

— Îți apreciez încrederea în omnisciența mea, dar de fapt nu fac altceva decât să mă ocup de interesele familiei în Consiliu. Nu am nicio legătură, în adevăratul sens al cuvântului, cu afacerile de pe Chee.

— Terza crede că Allodorm e un escroc, spuse Martinez. Și dacă ea are dreptate, individul se află exact acolo unde trebuie ca s-o șteargă cu banii noștri.

Roland îi ascultă vorbele încruntându-se distrat.

— Mai exact, ce anume știe Terza?

— În timpul războiului, Allodorm a luat bani pentru cinci nave, pe care nu le-a construit.

Pentru o clipă, Severin fu șocat. Ca ofițer în serviciul guvernului, banii irosiți și hoțiile îi erau familiare, dar lipsa a cinci nave i se părea o situație extremă.

Urmă un moment de tăcere, apoi Roland se întoarse spre Severin.

— Ți-aș fi recunoscător dac-ai păstra secretul.

— Desigur!

— S-ar putea să nu fie adevărat, comentă Roland.

— Posibil, spuse Severin.

Era fascinat de interacțiunile din casa aceea, de jocul subtil dintre ofițerul decorat al Flotei și fratele său, politicianul. După promovare, avusese ocazia să studieze mai multe familii

de pairi, dar niciuna nu se compara cu cea de acum.

— Aș vrea să știu cine l-a angajat pe Allodorm, făcu Martinez, dus pe gânduri.

— Probabil lordul Pa, comentă Roland. Întrebarea este dacă a știut povestea cu navele și, în caz afirmativ, dacă i-ar fi dat vreo importanță.

Trase un alt scaun metalic lângă Severin și se așeză.

— Vrei să ne povestești despre acest Allodorm?

Severin ridică din umeri.

— E un daimong. Tânăr, presupun, deși, în cazul lor, e greu să-ți dai seama. Când Exploratorul a andocat pentru prima oară pe Stația Chee, el a avut grijă să se asigure că primim tot ce ne trebuie. Am considerat c-a fost frumos din partea lui.

— Ați fost bine tratați? întrebă Roland.

— Da. Pentru că sunt ofițerul executiv, lordul căpitan m-a însărcinat să colaborez cu Allodorm și totul a fost, în permanentă, de calitatea întâi. Proviziile au sosit la bord la câteva ore după ce am făcut cererea. Alimentele erau proaspete. Allodorm a pus unul dintre căminele muncitorilor din Port Vipsania la dispoziția membrilor echipajului nostru aflați în permisie și a dat un dineu în cinstea ofițerilor.

— Nicio ciudățenie? se interesă Martinez. Ceva oricât de puțin bizar în modul de conducere a stației?

— Nu, doar faptul că totul era de prima mână. În Serviciul de Explorare suntem obișnuiți ca lucrurile să fie ceva mai uzate, mai ponosite, nu avem nici prestigiul, nici bugetul Flotei, dar pe Stația Chee totul era nou, strălucitor și eficient. Toate amenajările aveau dimensiuni mai ample decât ar fi fost necesar și, pe de altă parte, există planuri de extindere.

Cei doi frați meditară asupra vorbelor lui.

— Cred că n-ar trebui să-i spunem tatei.

— De ce i-am spune? Oricum, avem zeci de supraveghetori pe Chee, ce-ar putea face tata mai mult decât ei?

Martinez ridică ușor din umeri.

— N-ar putea fi mituiți?

— Tata trebuie să țină discursul de deschidere la ședința Consiliului Solicitanților, peste vreo cincisprezece zile.

Roland schiță un zâmbet cu buzele strânse.

— Dacă își abandonează misiunea, se îmbarcă pe Ensenada și pleacă spre Chee, ca să-i dea în vileag pe netrebnici, înseamnă cel mai bun semnal de alarmă de care are nevoie Allodorm, sau oricine altcineva. Până când ajunge, totul o să fie aranjat.

— Dar tu?

— Eu nu plec nicăieri până nu naște Cassilda,

după care toată familia merge pe Zanshaa, ca să-mi pot ocupa locul în Consiliu.

Martinez oftă.

— Eu sunt lordul inspector, nu-i așa? Presupun că e de datoria mea să verific cum stau lucrurile.

Gândul lui Severin se îndreptă din nou către cei doi frați. Se cunoșteau foarte bine unul pe altul, colaborau cu abilitate, aveau un trecut comun și același vocabular. Însă lui i se părea că era totuși posibil să nu se poată suferi.

— Lady Liao, spuse Roland, pe neașteptate.

Martinez se uită la el.

— Poftim?

Roland se întoarse spre Severin.

— Lady Liao, soția lordului judecător Omohundro. E perfectă pentru tine. Soțul ei e tot timpul pe inel, prins într-o serie interminabilă de audieri, și sunt sigur că ea e amatoare de distracții.

Severin nu reuși decât să se holbeze. Ești în stare să faci asta? Își dorea să-l întrebe.

Roland îl cercetă cu privirea.

— Vrei s-o invit la ceai?

— Opriți numărătoarea inversă la cinci minute, ordonă lordul Go Shikimori, căpitanul Exploratorului.

— Oprire la cinci minute, milord, spuse Severin.

Exploratorul aștepta permisiunea finală de lansare din partea Controlului Inelului pentru a porni în misiune, via Chee și Parkhurst, către posibilele găuri de vierme de dincolo de ele.

Înconjurat de inelele metalice ale cuștii sale antiaccelerație, Severin se uită în jos, spre consola de pilotare din fața lui – el urma să conducă nava în timpul desprinderii de pe inel și al pătrunderii în imensa pustietate din afara acestuia, ceea ce nu însemna însă că misiunea ar fi fost deosebit de dificilă.

Luminile consolei scânteiau pe inelul din degetul mijlociu al mâinii sale drepte. Nouă safire mici, scăpărând în jurul opalului din centru. Inelul era darul de despărțire primit de la lady Liao, câte un safir pentru fiecare noapte petrecută împreună.

Se pierdu pentru o clipă în reverie, amintindu-și netezimea rece a cearșafurilor, pielea mătăsoasă, parfumul discret împrăștiat de ea. Clopoțeii de vânt, întâmpinând zorile din balconul camerei ei.

Lordul Roland Martinez era foarte, foarte inteligent, își spuse.

— Mesaj de la Controlul Inelului, milord, raportă lordul Barry Monterief, care stătea la consola de comunicații – avea accentul tărăgănat din Orașul de Sus, preferat de lordul Go ca voce oficială a navei sale. Permisiune acordată pentru desprinderea de stație și

înscrierea pe traiectoria către sistemul Chee.

— Reluați numărătoarea inversă, spuse căpitanul.

— Numărătoarea inversă reluată, anunță ofițerul inferior Lily Bhagwati, din sala mașinilor.

— Depresurizați canalul de îmbarcare. Avertizați echipajul că urmează trecerea la gravitație zero.

— Depresurizare canal de îmbarcare.

Alarma hurui în întreaga navă.

— Alarma de gravitație zero, milord.

Severin verifică din priviri consola, prinse joystick-urile în mâini și le roti.

— Propulsoarele de manevră pregătite, spuse el. Presiunea de propulsare se apropie de valoarea nominală.

— Tubul de îmbarcare depresurizat.

— Retrageți tubul de îmbarcare, ceru căpitanul.

— Tubul de îmbarcare…

Așteptă aprinderea ledurilor.

— …a fost retras, milord.

— Conexiunile electrice întrerupte, spuse Bhagwati. Conectorii exteriori izolați. Nava se alimentează sută la sută din surse interne.

— Conectorii informaționali exteriori retrași, comunică lordul Bary. Porturile exterioare de date izolate.

— Motoarele principale pregătite, spuse

Bhagwati. Test încheiat cu succes.

— Opriți numărătoarea inversă la zece secunde, ordonă căpitanul. Vreau rapoartele actualizate ale situației.

Toate rapoartele erau pozitive.

— Lansare peste zece secunde, spuse lordul Go. Pilot, nava îți aparține.

— Nava îmi aparține, milord.

Severin se relaxa și își încleșta mâinile pe joystick-uri.

Cronometrul digital din colțul ecranului său se îndrepta către zero. Ledurile clipiră.

— Sistemul de imobilizare retras, anunță. Ghearele de pisică magnetice desprinse.

Când Exploratorul se desprinse de inelul accelerator al planetei Laredo, Severin se pomeni dintr-odată plutind liber în cușca sa de chingi. Nava fusese amarată cu botul către interior, iar eliberarea forței centrifuge a inelului exterior, care se rotea cu o viteză de șapte ori mai mare decât a planetei de dedesubt, îi imprimă o accelerație suficientă pentru a se îndepărta de orice obstacol potențial.

Severin verifică oricum ecranul de navigare și nu identifică niciun pericol. Apăsă pe butoanele joystick-urilor, cuplând propulsoarele de manevră. O creștere a gravitației îl cuibări în îmbrățișarea harnașamentului din jurul pieptului. Acționa

din nou propulsoarele, de câteva ori, ca să mărească viteza cu care se retrăgea Exploratorul din inel.
Era cât se poate de ilegal să activeze motoarele cu antimaterie ale navei, cu emanațiile lor radioactive, în apropierea inelului locuit. Severin trebuia să împingă nava în afara zonei de siguranță, înainte ca aceasta să-și înceapă cu adevărat călătoria.
Privi din nou ecranele de navigare. Văzu iahtul Kayenta al companiei Chee, care se îndrepta spre Stația Doi a Găurii de Vierme, ducându-i pe Martinez și pe lady Terza către noua planetă, de curând declarată deschisă. Exploratorul îi va urma, cu un decalaj de paisprezece zile. Un șir de cargouri se deplasa către Stația Unu, multe dintre acestea transportând echipamente pentru coloniștii de pe Chee, și toate stând pe câte un stâlp uriaș de foc în timp ce decelerau, pregătindu-se pentru contactul cu inelul. Cel mai apropiat se afla încă la o distanță de șapte ore.
Singurul obstacol demn de luat în seamă era corpul masiv al navei Titan, care orbita în jurul planetei, la o depărtare considerabilă, din motive de securitate. Titan era plin cu antimaterie având destinația Chee și Parkhurst și, cu toate că aceasta era remarcabil de stabilă – solzi de antihidrogen, suspendați cu ajutorul electricității statice în interiorul unor

carapace placate cu silicon, incredibil de minuscule, cu dimensiuni atât de reduse încât curgeau ca un lichid vâscos – dacă lucrurile ar fi luat o turnură nefavorabilă, explozia ar fi transformat în vapori o bucată uriașă din inel, făcând ca restul să se prăbușească pe planeta de dedesubt.

Era de dorit ca Exploratorul să se mențină la mare distanță de nava Titan.

Severin privi punctul luminos care o reprezenta pe monitor și se gândi la discuția avută cu Martinez și cu fratele său, în timpul căreia fusese pronunțat pentru prima oară numele lui Allodorm. Titan era proprietatea Companiei Meridian, iar Serviciul de Explorare îl închiriase pe termen lung. Așezările omenești aflate în plină dezvoltare pe Chee aveau nevoie de antimaterie pentru generatoarele de energie, iar planeta nu avea încă un inel accelerator. Energia era necesară și pentru Stația Chee, cu ascensorul său orbital, care cobora încărcăturile pe suprafață.

Catapultele electromagnetice de dimensiuni colosale plasate pe stațiile de pe Chee și Parkhurst, care păstrau stabilitatea găurilor de vierme deservite de acestea, aveau de asemenea nevoie de cantități enorme de energie.

Deoarece planeta Chee nu putea încă să-și genereze antimateria necesară, se hotărâse să

se acorde sprijin pentru mărirea producției de antihidrogen de pe inelul ce înconjura Laredo și să fie umplută nava Titan, care urma să se deplaseze apoi pe o orbită de parcare îndepărtată din jurul planetei recent colonizate, dincolo de fata nevăzută a celei mai mari dintre lunile sale, astfel încât, până și cazul de neimaginat al unei explozii, nici măcar unul dintre neutronii energetici și nici măcar una dintre violentele raze gama să nu afecteze populația. Dacă o instalație de pe Chee avea nevoie de antihidrogen, urma să trimită o navetă către Titan, pentru aprovizionare. În momentul epuizării rezervelor de pe navă, pe o orbită a planetei avea să existe deja un inel de accelerare – unul modest, nu o uriașă minune tehnologică, precum cea de pe Laredo.

Severin se întrebă dacă o asemenea utilizare a navei Titan era justificată din punct de vedere economic, sau dacă nu era doar un plan sofisticat, menit să umple tezaurul lui Allodorm.

Exploratorul ajunse în sfârșit la limita zonei de siguranță a planetei Laredo și Severin îl roti, orientându-l într-o nouă direcție, iar fotoliul îi alunecă ușor între inelele cuștii antiacceleratie.

— Suntem pe noul curs, milord, anunță el. Doi-doi-zero prin zero-zero-unu absolut. Planul

misiunii e în computerul de orientare.

— Preiau comanda, anunță lordul Go.

— Lordul Căpitan preia comanda, întări Severin.

Își desprinse mâinile de pe joystick-uri.

— Motoarele, activați motoarele, spuse căpitanul. Accelerați până la doi virgulă trei G.

Severin simți o lovitură în șira spinării, iar fotoliul lui antiacceleratie oscilă în cușcă în timp ce gravitația începea să-i strivească pieptul.

— Accelerat la doi virgulă trei G, zise Bhagwati. Curs doi-doi-zero prin zero-zero-unu absolut.

Urmau să accelereze din plin înainte de a atinge viteza de desprindere de Laredo, pentru a rămâne apoi, cea mai mare parte a duratei călătoriei, la o accelerație egală cu cea gravitațională, care urma să fie mărită timp de câte o singură oră pe fiecare cart.

Severin privi ecranele și văzu din nou Kayenta, urmându-și cursul și apropiindu-se de gaura de vierme care avea să o conducă spre Chee. Era păcat că Exploratorul nu se oprea pe Chee, fiind doar în trecere prin acest sistem planetar, în drumul său către Parkhurst și către potențialele noi găuri de vierme. Era păcat nu numai fiindcă n-avea să-i revadă pe Martinez și Tessa, ci și fiindcă n-avea să afle cum se rezolva problema Allodorm.

Trebuia să găsească altceva cu care să se distreze în următoarele câteva luni și credea că știa deja despre ce era vorba.

Nu reușise să dea cu totul uitării visul de la Rio Hondo și își încărcase foaia personală pentru informații cu articole despre păpuși, păpușari, marionete, automate și teatru de umbre, precum și cu înregistrări ale unor spectacole.

Pe durata călătoriilor lungi, oamenii găseau multe metode de a-și ocupa timpul. Unii preferau jocurile de noroc, unii beau, unii se retrăgeau în ei înșiși. Unii se concentrau în mod obsesiv asupra muncii. Unii urmăreau spectacole înregistrate, unii aveau câte o aventură cu un alt membru al echipajului, unii cântau la câte un instrument muzical. Unii se străduiau din toate puterile să-i facă pe toți ceilalți să se simtă mizerabil.

Poate că el avea să fie primul care realiza un teatru de păpuși, medita Severin.

Era, cu siguranță, un domeniu care îți permitea să te extinzi în numeroase direcții.

— Sunteți cu toții în spațiul virtual? întrebă astronomul Shon-dan. Transmit imaginile preluate de la camerele exterioare pe canalul șaptesprezece.

— Comandă. Canalul șaptesprezece.

Vocea catifelată a Terzei ajunse la urechile lui

Martinez, venind din cel mai apropiat fotoliu antiaccelerație.

El se afla deja pe canalul corect, cu câmpul vizual plin de stele, așa cum se zăreau de pe Kayenta, în timpul ultimelor momente ale celei de a douăzecea zi în care nava accelera în afara sistemului Laredo. Casca virtuală prin intermediul căreia i se proiectau imaginile în centrii vizuali era mai ușoară decât cele din dotarea Flotei, prevăzute cu aparatură de înregistrare, cu căști audio și cu microfoane, iar el sesiza la fel de bine toate celelalte deosebiri: profunzimea subtil diferită a câmpului, care era ceva mai plat, probabil fiindcă echipamentul civililor cerea mai puțină precizie.

Stelele erau presărate ca o revărsare de diamante pe fundalul unui miez de noapte, tăcute, neclintite și impresionante. Erau stelele de acasă, sub care își petrecuse Martinez prima jumătate a vieții, și mintea lui le considera, în mod firesc, constelații familiare, reconfortante, plasate în locurile lor bine știute. De la distanța aceea, steaua sistemului Laredo nu era cu mult mai luminoasă decât celelalte stele strălucitoare. În programul de redare exista instrucțiunea de a șterge siajul sclipitor al navei, pentru a se evita estomparea stelelor prin contrast, iar rezultatul era o pată întunecată, pâlpâitoare și enervantă, care

ocupa o parte a afișajului, un vid de un negru absolut ce părea să se țină pe urmele Kayentei.

Martinez și Terza se aflau în salonul principal al navei, în centrul discret parfumat al vieții sociale de pe iaht, și ajunseseră acum la douăzeci de zile depărtare de Laredo. Shon-dan, o specialistă în astronomie de la Universitatea Imperială din Zarafan, aflată la bord în calitate de oaspete al Marcellei, era pe punctul de a le demonstra de ce fusese amplasat un observator astronomic pe Stația Chee și de ce își petrecea ea câteva luni de zile făcând drumul până acolo.

— Zece secunde, zise Shon-dan. Opt. Cinci.

Kayenta se deplasa prea repede pentru ca Martinez să poată desluși stația de la intrarea găurii de vierme în timp ce treceau ca fulgerul pe lângă ea, după cum nu desluși nici gaura de vierme însăși, cupa-răsturnată-cu-stele care reprezenta destinația lor. Tranziția în sine se petrecu instantaneu și întinderea înstelată își schimbă înfățișarea cât ai clipi.

Un glob imens, înțesat de aștri, străluci dintr-odată în câmpul său vizual, ocupând cel puțin o treime a cerului, stelele fiind atât de înghesuite încât aproape că păreau grăunții scânteietori de nisip de pe o plajă întinsă de-a lungul oceanului. Martinez se simți trăgând aer în piept fără să vrea și o auzi pe Terza

pierzându-și o secundă răsuflarea. Cu cât se uita cu mai multă atenție, cu atât vedea mai multe stele. În interiorul globului păreau să existe nori vagi și structuri nedeslușit conturate, conținând, fiecare, tot mai multe și mai multe briliante, dar Martinez n-ar fi putut spune dacă norii existau cu adevărat sau nu erau decât rezultatul strădaniilor sale de a ordona acea imensă aglomerare incandescentă și aleatoare, căutând ceva familiar, așa cum căutase constelațiile de pe cerul sistemului Laredo.

A rămâne cu privirea pierdută în vastul glob înstelat era totuna cu a pluti la întâmplare, scufundându-te tot mai adânc într-o mare fără fiind, trecând pe lângă bancuri complexe, slab conturate, care, după o cercetare mai amănunțită, se dovedeau a fi alcătuite din milioane de recife de corali, iar acestea, studiate cu atenție, îți ofereau ocazia să descoperi că în componența lor erau incluse cochilii minuscule, calcaroase, care, examinate cu migală, se trădau ca fiind adăposturile unor fărâme infime de viață – un fel de regresie infinită, care îți deruta simțurile.

— Acum înțelegeți de ce am construit observatorul.

Vocea lui Shon-dan pătrundea în auzul lui Martinez aducând cu sine o notă de triumf.

— Dintre toate găurile de vierme din imperiu,

aceasta conduce spre sistemul aflat cel mai aproape de centrul galaxiei. Este cea mai potrivită ocazie de a examina structura miezului unei galaxii. De aici, putem observa, nemijlocit, efectele găurii negre supradimensionate din centru asupra stelelor din vecinătatea sa.

Martinez făcu un efort ca să-și desprindă privirea de la globul arzător, concentrându-și atenția asupra celorlalte părți ale învelișului înstelat care înconjura Kayenta. Prin comparație cu Laredo, întregul cer era ticsit de stele și o fâșie opalescentă se spirala în infinitatea spațiului, conturând discul galaxiei. Sistemul Chee era, realmente, într-o extremitate a centrului acesteia și toate stelele din jur se aflau la mică distanță, având o strălucire incandescentă. Propriul său astru, Cheemah, sclipea împrăștiind o lumină galbenă, dar stelele din preajmă erau la fel de învăpăiate.

— Aici, stelele sunt foarte dense, spuse Shon-dan, deși nu la fel dense ca acelea din profunzimea miezului. Sistemul Chee are șapte sori – poate chiar opt, nu suntem siguri iar orbitele sunt extrem de complexe.

— De fapt, știm în ce galaxie ne aflăm? întrebă Terza.

— Nu. Căutăm cefeide sau alte etaloane care ne-ar putea oferi o indicație, dar, până acum,

n-am descoperit destul de multe pentru a putea avea vreo certitudine. Ne-am putea afla oriunde în univers, desigur, și oriunde, pe o rază de un miliard de ani-lumină față de punctul de plecare.

Martinez auzi pașii cuiva care intra în încăpere, apoi vocea lordului Pa.

— Vă uitați la stele? O să vă săturați repede. Fiindcă e plasată între miezul galactic și ceilalți șase sori ai sistemului Chee, pe planetă nu există cu adevărat noapte, așa că am fost nevoiți să montăm ferestre polarizate la dormitoarele muncitorilor, pentru ca oamenii noștri să se poată odihni. Eu am încetat, pur și simplu, să mai privesc cerul – centrele galaxiilor sunt locuri primejdioase, violente, și e cu atât mai bine cu cât avem mai puțin de-a face cu ele.

— E adevărat, milord, că aici stelele sunt destul de îngrămădite.

Respectul lui Shon-dan față de un pair bogat nu reușea să mascheze faptul că ea era de o altă părere. Era limpede că n-avea să se sature prea curând de priveliștea acelui cer.

— O să stau aici, ca să fac o partidă de cinhal, zise lordul Pa. Vă rog, nu vă lăsați deranjați de prezența mea.

Martinez își întoarse atenția către grandiosul și strălucitorul miez galactic, auzindu-l în acest timp pe lordul Pa fornăind la o masă, căreia îi

comandă apoi, în surdină, să inițieze un joc.

— Până acum, n-ați văzut decât radiațiile din spectrul vizibil, spuse Shon-dan. O să adaug alte câte spectre, într-o clipă. Vor apărea o serie de culori care nu reflectă realitatea. Voi încerca să efectuez corecțiile ceva mai târziu.

Martinez o auzi pe lai-own dând câteva indicații în surdină, apoi miezul galactic, până atunci sidefiu, își schimbă culoarea într-un chihlimbariu mat, iar imensa sferă fu brusc străpunsă de o lance enormă de lumină, scăpărătoare și vivace, un stâlp gigantic, părând să unească temelia universului cu cel mai îndepărtat punct de pe firmament.

Martinez țipă fără să vrea și auzi, ca un ecou, țipătul Terzei.

— Da. Triumful se făcea din nou simțit în glasul lui Shon-dan. Acesta este fasciculul de particule relativiste generat de gaura neagră supradimensionată a galaxiei. Dacă priviți cu mai multă atenție, o să-i remarcați structura fragilă – nu ne-am așteptat la așa ceva și ne ocupăm de elaborarea unei teorii legate de acest fenomen, dar, în momentul de față, n-avem nicio explicație.

Pe afișajul său virtual, Martinez se apropie cu ușurință de magnificul stâlp incandescent de energie și îi sesiză pulsațiile luminoase, văzu șuvițe opalescente șerpuind și schimbându-și direcția, ca și cum ar fi fost captive într-un flux

misterios de energie, într-un dans hipnotic, de o forță colosală.

În ora următoare, Shon-dan le arătă, lui și Terzei, o serie de caracteristici ale miezului galactic, inclusiv patru stele gigant, care alunecau acum cu repeziciune pe o spirală a morții din jurul găurii negre centrale.

— Gaura neagră se hrănește, spuse. Uneori, aceste găuri negre supradimensionate au un rol activ, devorând stelele din vecinătate, ceea ce alteori nu se întâmplă. Nu știm de ce sau cum trec dintr-o ipostază în alta.

— Primejdios, așa cum spuneam, interveni lordul Pa. Trebuie să subliniez că prefer natura când e mult mai puțin haotică și mult mai puțin distructivă. Prefer jocurile care au reguli. Îmi plac scaunele confortabile, avantajele complexe și profitul anual garantat. Prefer să nu mă gândesc la cine știe ce accident cosmic, pe cale să se manifeste pe neașteptate și să absoarbă toate lucrurile care îmi fac viața confortabilă, scoțându-le din univers.

— În ceea ce privește gaura neagră, milord, suntem în deplină siguranță, preciza Shon-dan. Ne aflăm complet în afara zonei de risc.

Martinez își dezactiva pe tăcute ecranul virtual și se uită la lordul Pa. Stătea pe un scaun pentru lai-owni, care îi sprijinea sternul, fiind aplecat deasupra consolei cu jocuri din încăpere.

Lumina ecranului îi sclipea pe față, pe ciocul scurt și în profunzimea ochilor roșii.

În spatele lui, lambriurile de lemn galben de chesz, cu inserții de enjo roșu, ce conturau forme abstracte, străluceau în lumina de alcov din salon. Alături de una dintre mâinile sale se afla o cupă de cristal, plină cu o supă de proteine recomandate pentru lai-owni.

Viață confortabilă, medita Martinez. *Profit garantat. Corect.*

— Poate c-ar trebui să ne oprim aici, zise Shon-dan.

Îl observase pe Martinez abandonând afișajul virtual.

— Mulțumesc, spuse Terza. A fost uluitor. Sper c-o mai putem face și altădată.

— Aș fi încântată, răspunse Shon-dan, ridicându-se.

Era o lie-own cu ochi aurii și purta uniforma oficială, maro-închis, a academicienilor, plus numeroase medalii dobândite pentru activitatea sa universitară. Pentru cineva care primise atâtea onoruri, nu avea o vârstă înaintată și fulgii de pe tâmplele ei mai erau încă de un cafeniu tineresc.

— De Chee ne mai desparte o distanță de alte douăzeci și două de zile, adăugă ea, iar stelele vor fi tot timpul la locul lor.

— Poate mâine, zise Martinez.

Se ridică de pe fotoliu și se apropie de bar,

unde își turnă un pahar de coniac. Se îndreptă agale către lordul Pa, care stătea în continuare aplecat deasupra jocului. Martinez privi consola, observă imediat mutarea pe care ar fi trebuit s-o facă lordul Pa și se apucă să-i atragă atenția asupra ei înainte de a decide că n-ar fi trebuit.

În cea ce-a douăzecea zi a călătoriei, pasagerii de pe Kayenta începuseră, într-o oarecare măsură, să se calce reciproc pe nervi.

Prima parte a voiajului fusese atât de plăcută și de comunicativă pe cât era posibil, având în vedere bănuiala lui Martinez că unul dintre membrii grupului fura banii familiei sale. Marcella, lordul Pa, Martinez, Terza și Shon-dan cinaseră împreună în fiecare seară. Tingo și alte jocuri fuseseră sugerate ca amuzament, dar interesul față de astfel de distracții pălise după ce devenise limpede că Martinez și Terza nu erau interesați să joace pe mize mari, iar salariul de academician al lui Shon-dan nu-i permitea să riște nici măcar sume considerate mărunțiș de către pairi.

În conversațiile din timpul meselor și de după încheierea lor abordaseră o gamă largă de subiecte, însă Terza îl avertizase pe Martinez să nu rostească întrebările pe care ardea de nerăbdare să le pună despre aranjamentele financiare dintre companiile Chee și Meridian.

— Ar suna a interogatoriu, spusese.
Martinez se mărginise la câteva întrebări prietenești pe zi, începând cu cele generale, despre evoluția așezărilor întemeiate de coloniști pe Chee, și intrând în ceva mai multe amănunte pe măsură ce discuția lua amploare. Marcella și Pa păreau destul de încântați să discute despre munca lor, iar Martinez descoperise că era sincer interesat de detaliile tehnice, deși își făcuse obiceiul să se întrerupă când o vedea pe Terza încruntându-se ușor, sau când simțea pe coapsă atingerea delicată a mâinii ei.
Shon-dan aducea în discuție probleme astronomice. Martinez își istorisea poveștile din război. Terza evita să pomenească despre munca ei la minister, dar vorbea despre societatea din Orașul de Sus și își aduse harpa, la care interpretase câteva sonate.
Dar acum, în a douăzecea zi, discuțiile deveniseră ceva cam apatice. Marcella petrecea mult timp în cabina sa, ocupându-se de afacerile companiei Chee, fumând țigară de la țigară și ascultând muzică stridentă, care îți întindea nervii la maximum și făcea să-i zăngănească ușa. Lordul Pa schimba mesaje detaliate cu echipele sale de pe Chee și își petrecea o grămadă de timp încercând să găsească o rezolvare a jocurilor de pe consolă.
Martinez îi trimitea frecvent fiului său

înregistrări video – cele trei luni petrecute la bordul navei Wihun cu un copil mic și plin de viață fuseseră suficient de provocatoare din toate punctele de vedere, așa că Gareth cel Tânăr fusese lăsat pe Laredo, cu guvernanta și cu bunicii care se topeau de dragul lui. Înregistrările pe care le primise Martinez în schimb erau pline de impresii puternice, pentru că lordul Martinez îi arătase nepotului colecția de automobile vechi și străbătuse vâjâind pista sa particulară, având-ul drept pasager.

— Favorita lui Gareth e Lodi Turbine Express, îi spuse Martinez Terzei. La vârsta lui, și mie îmi plăcea mașina aia, cu toate că preferata mea era Scarlet Messenger. Pe urmă adăugă, ca răspuns la privirea ei: Știi, tata n-a avut niciun accident până acum.

— O să-ncerc să mă liniștesc, spuse ea.

Abia venise din budoar, unde se pregătise de culcare: părul ei negru, periat până căpătase luciu, fusese legat cu o panglică, iar tenul era curățat de farduri și strălucea ușor, a sănătate. Peste cămașa de noapte purta o jachetă de casă, prin despicăturile căreia se zărea dublura de brocart auriu.

După expunerea astronomică a lui Shon-dan, se reîntorseseră în apartamentul lor cu lambriuri de lemn de behl lucios, de culoare deschisă, cu vinișoare roșii ca sângele, cu un

ecran video în ramă Rakthan dantelată, cu o cadă confecționată dintr-un singur bloc de marmură ciocolatie și încălzită – pentru a evita să ți se facă pielea ca de găină la intrare – cu ajutorul unei instalații ascunse, de o natură sonică nedefinită.

— Tata ar fi putut avea hobbyuri mai rele, sublinie Martinez. Cursele de carturi, să zicem.

Ochii ei se îngustară.

— O să-ncerc să țin minte.

Poate cele douăzeci de zile petrecute pe nava aceea mică începuseră să destrame ușor seninătatea ce o însoțea pretutindeni pe Terza, calmul ei neomenesc, pe care Martinez ajunsese să-l admire ca pe cea mai mare realizare a soției sale. Se ridică de pe scaun și veni în spatele ei, apăsând cu mâinile lui mari peste mătasea răcoroasă a jachetei, ca să-i relaxeze mușchii umerilor. Terza suspină și se destinse, sprijinindu-se de el.

— Ți-e dor de Gareth, nu-i așa? o întrebă.

— Da. Bineînțeles.

— Și mie îmi e.

De când se născuse băiatul, nu mai petrecuseră niciodată atât de mult timp departe de el.

— Pentru tine trebuie să fie plictisitor, spuse Martinez. Poate ar fi fost mai bine să te las pe Laredo.

— Plictisitor? Ea vorbea cu însuflețire. Să trec

în revistă contractele cu speranța că voi găsi comploturi ascunse? Sigur nu.

El zâmbi.

— O să fie palpitant dac-o să descoperi într-adevăr unul?

— Dar n-o să găsesc. Nu în contracte. Avocații au verificat fiecare cuvințel, asigurându-se că nu se poate identifica nimic care să sugereze incorectitudinea. Dacă e ceva de găsit, atunci o să-l descoperim în modul de a le interpreta și de a le pune în practică.

Martinez nu reușise să obțină niciunul dintre contractele încheiate de Compania Chee cu primul său contractant – nici el, nici Terza, nici Roland nu făceau parte din conducerea companiei. Însă, în calitate de lord inspector, primise întregul dosar al tranzacțiilor comerciale încheiate între Compania Meridian și Flotă în vederea construirii instalațiilor necesare celei din urmă pe planeta Chee și pe orbita acesteia. Dar Martinez nu avea destulă experiență pentru a înțelege suficient de bine contractele, așa că Terza fusese solicitată sa treacă la acțiune.

— Clauzele de variabilitate a prețurilor sunt întotdeauna suspecte, iar în contracte există o mulțime, spuse ea. Când e vorba de un proiect complex, există de fiecare dată o mie de locuri în care pot fi ascunse cheltuielile nejustificate, iar afacerea asta este, literalmente, tot atât de

complexă ca o planetă. Meridian are permisiunea de a revizui prețurile estimate, dacă propriile sale costuri cresc ca urmare a unor circumstanțe neprevăzute, iar astfel de circumstanțe există întotdeauna. Puțin mai în dreapta, te rog.

Martinez îi făcu pe plac.

— Sunt sigur că nu-și pot umfla cheltuielile la nesfârșit.

— Nu. În cazul contractelor cu Flota, reprezentantul local al acesteia trebuie să fie de acord că majorarea costurilor este întemeiată.

— Conform rapoartelor, a fost întotdeauna de acord, spuse Martinez. Iar între timp a fost avansată la gradul de căpitan și a primit un post în Flota a Patra, așa că n-o să-i pot pune nicio întrebare.

Vocea Terzei își regăsi umorul.

— Nu mă-ndoiesc că, dacă ai întâlni-o, te-ar pune imediat la curent cu toate măririle nejustificate de costuri pe care le-a aprobat. Cred că o să te descurci mai bine cu noul comandant. N-o să se simtă obligat să justifice cheltuielile aprobate de predecesoarea sa.

Se întinse, ridicându-și brațele deasupra capului, și își răsuci coloana vertebrală la stânga și la dreapta. Martinez îi simți mușchii contractându-se sub vârfurile degetelor lui.

Abandonă masajul în timp ce ea se apleca în

față, curbându-și din nou șira spinării și apăsându-și palmele pe covorul gros și pufos. Se îndreptă, suspină și se întoarse cu fața spre el.

— Mulțumesc! îl cuprinse cu brațele și își sprijini capul pe pieptul lui. Știi, ar putea fi totuși o vacanță plăcută.

Sunt în vacanță de trei ani, ar fi vrut el să-i răspundă. Săpăturile printre vechile contracte de construcție ale Flotei erau cel mai util lucru pe care îl făcuse de mai multe ere încoace.

Însă știa ce voia să-i spună Terza.

— O să mă străduiesc să-mi aduc aminte să mă uit din când în când la stele.

Brațele ei îl strânseră cu mai multă putere.

— Mă gândeam că i-am putea da timpului o întrebuințare plăcută.

Martinez zâmbi.

— N-am nimic împotrivă.

Terza își lăsă capul pe spate, ridicându-și spre el ochii întunecați.

— Asta nu e tot ce-am vrut să spun. Mă gândeam că i-am putea oferi lui Gareth un frate sau o soră.

Martinez simți năvala senzațiilor, care îi tăie răsuflarea. Căsătoria lui fusese aranjată, ceea ce nu era neobișnuit printre pairi – și, în cazul său, Roland aranjase căsătoria cu forța. Martinez își dorea, totuși, cu toată sinceritatea, un copil, așa că și venirea pe lume a lui Gareth

cel Tânăr fusese aranjată. Știa foarte bine că Terza făcuse o mezalianță măritându-se cu el – la momentul respectiv, lordul Chen avea nevoie de un ajutor financiar substanțial din partea clanului Martinez – și se întrebase întotdeauna ce părere avusese Terza despre ofițerul provincial cu brațe lungi cu care fusese obligată să se căsătorească la câteva ore după ce îl cunoscuse.

Se întrebase, dar n-o întrebase niciodată. Nu punea niciodată întrebări când știa că răspunsurile ar fi putut să-l întristeze.

O urmărise cu o încântare crescândă în timp ce se lăsa purtată de curent în viața lui, susținută de acea seninătate care avea, poate, ceva ireal de perfect. Nu știuse niciodată cu certitudine ce s-ar fi întâmplat dacă lordul Chen, cu finanțele odată refăcute, i-ar fi poruncit fiicei lui să divorțeze. Era oricând posibil să-și abandoneze căsătoria cu aceeași anormală serenitate cu care o acceptase. Nu știuse niciodată cu exactitate ce anume se petrecea în spatele chipului ei calm și frumos.

Până în clipa aceea. În contractul dintre familiile lor nu era inclus un al doilea copil.

În clipa aceea, el și Terza îi adăugau contractului propriul lor codicil.

— Sigur că da, spuse, după ce își recapătă răsuflarea. Absolut. Imediat, dacă e posibil.

Ea surâse.

— Imediat nu e opțiunea potrivită. Ar trebui să mi se scoată mai întâi implantul. O poate face doctorul de pe Kayenta, sau putem aștepta până ajungem pe Chee.

Îl sărută pe obraz.

— Deși detest irosirea următoarelor douăzeci și trei de zile.

Doctorul de pe, Kayenta era un lai-own bătrân și morocănos, care abia dacă fusese zărit de la începutul călătoriei, când își ținuse prelegerea obligatorie despre imponderabilitate, accelerație și rău de spațiu. Totuși, indiferent care ar fost ciudățeniile personalității sale, era probabil competent în privința procedurilor clasice din medicina comună tuturor speciilor.

— Cred c-ar fi bine să-ți începi ziua de mâine ducându-te la boșorogul ăla. Nu-nseamnă c-ar trebui să irosim noaptea.

Ea îl privi drept în ochi.

— N-aveam o asemenea intenție.

Câteva ore mai târziu, înainte de cartul de dimineață, Martinez se trezi cu o tresărire și cu un țipăt înghețat pe buze. Terza continua să doarmă, cu capul pe pieptul lui, fără să-și fi pierdut calmul desăvârșit.

Nu mai avusese niciunul dintre visele acelea de cel puțin două luni. Pentru o clipă, clipind în întunericul din apartamentul pentru oaspeți de pe Kayenta, nu văzu părul negru al Terzei răsfirat pe pieptul său, ci niște plete ca aurul

alb, încadrând un chip palid, cu ochii de culoarea arzătoare a smaraldului.

Inima îi tuna în piept. Își auzea propria respirație răzuindu-i gâtul.

Mai erau și alte motive care îl împiedicaseră s-o întrebe pe Terza ce gândea despre căsătoria lor.

Își avea propriile secrete. Să-i îngăduie Terzei să le păstreze pe-ale ei nu reprezenta nimic altceva decât un târg cinstit.

Cablul ascensorului cobora de pe orbita geostaționară, o linie pierzându-se în verdele profund din zona ecuatorială a planetei, precum firul unei undițe dispărând în mare. De la o distantă mai mică, monitoarele îi arătară lui Martinez că ascensorul propriu-zis era un turn de un cenușiu spălăcit, construit din materiale asteroidice și lunare, reprezentând contragreutatea masivă fixată de cablu. Turnul se termina cu o serie de piscuri sculptate, semănând cu niște creneluri, dar care, în realitate, erau un soi de mecanism gen fierăstrău mecanic, folosit pentru fixarea greutăților suplimentare, în cazul când erau necesare.

Navele erau plasate în punctul terminus al ascensorului, situat la baza turnului, la gravitație zero. Pasagerii coborau printr-un tub, în stare de imponderabilitate, ajungând în

centrul zonei rezidențiale și comerciale a stației, de unde se puteau deplasa în lateral, către oricare dintre cele două roți groase, confecționate dintr-un material alb, laminat, și aflate într-o continuă mișcare de rotație, care adăposteau apartamente pentru muncitori, pentru personalul Flotei, pentru astronomii lui Shon-dan și pentru orice persoană ce se îndrepta către o altă destinație, aflându-se în tranzit pe Chee.

Martinez le mulțumi Marcellei și lordului Pa pentru călătoria pe Kayenta, înainte de a părăsi nava, deoarece știa că, odată transferat pe stație, avea să intre în rolul temutului lord inspector, fapt urmat de o lungă serie de protocoale rigide.

Ceea ce se și întâmplă. Imediat ce pluti în afara tubului de acces, ținându-se cu mâna ascunsă într-o mănușă albă de parâmă de ghidare care fusese întinsă între acesta și stația terminus, Martinez auzi zbieretele ofițerilor inferiori, care atrăgeau atenția gărzii de onoare, iar din sistemul de comunicare cu publicul răbufni unul dintre cele mai însuflețitoare marșuri ale Flotei, *Gândurile noastre sunt întotdeauna călăuzite de Praxis.*

Membrii gărzii de onoare erau, în exclusivitate, lai-owni din Poliția Militară, în echipament complet, cu vârfurile pantofilor îndesate sub o bandă elastică întinsă de-a

lungul platformei, pentru a putea păstra o aliniere corespunzătoare la gravitație zero. În fața lor, încremeniți într-un salut, stăteau lordul locotenent căpitan Ehl Tir-bal, comandantul stației, și statul său major.

Lordul Ehl era tânăr, fiind scund pentru un lai-own – ochii lui și ai lui Martinez se aflau aproape la același nivel. Își prezentă aghiotanții, apoi se întoarse către un civil cadaveric, aflat în spatele grupului de ofițeri.

— Milord, îngăduiți-mi să vi-l prezint pe inginerul-șef al Companiei Meridian, domnul Ledo Allodorm.

— Domnule Allodorm, făcu Martinez, dând din cap.

— E o onoare să vă cunosc, milord.

Ca toți daimongii, Allodorm părea să se holbeze în permanență, cu ochii rotunzi și gura deschisă, expresie care îi sugera unui terran fie surpriza, fie spaima, fie o suferință existențială. Avea o voce încântătoare, de tenor, sugerând două trompete cântând într-o armonie melodioasă, și Martinez îi putea desluși părțile moi ale gurii mișcându-se în spatele buzelor cenușii, osoase și imobile.

Martinez trecu la inspecția rituală a gărzii de onoare, după care el, Terza, servitorii și bagajele lor se urcară într-un vehicul lung și îngust, albastru-verzui, care urma să-i transporte către o locuință temporară. Lordul

Ehl și Allodorm li se alăturară, cel dintâi scoțând în evidentă caracteristicile stației în timp ce vehiculul se înălța pufăind ușor, pentru a-și începe călătoria de-a lungul docurilor.

Postul de comandant al stației de pe Chee era prima însărcinare importantă a lordului Ehl și el își exprima încântarea. Făcu o prezentare a stației, care era nouă, strălucitoare și, după părerea lui Martinez, excesiv de complexă. Toate echipamentele, începând cu instalațiile de încărcare a mărfurilor și terminând cu sistemul computerizat de coordonare a canalelor de aerisire, erau cele mai masive, mai lucioase și mai eficiente dintre toate tipurile disponibile.

— Sistemele de purificare și de recirculare a aerului sunt proiectate la comandă specială, spuse Ehl. Cum e și centrala energetică.

— Nu ne-am mulțumit să luăm de pe raft un proiect vechi de o mie de ani, adăugă Allodorm. Tot ce se află pe stația asta a fost regândit, pornind de la principiul de bază.

Proiectele la comandă specială sunt foarte scumpe, cugeta Martinez.

— Extrem de impresionant. Nu sunt obișnuit să vizitez stații noi.

— E prima stație nouă construită în ultimii nouă sute da ani, preciză Allodorm. Iar acum, după ce Consiliul a început să deschidă noile sisteme în vederea expansiunii, ne putem

aștepta să apară multe altele.

— Ați făcut toate astea în doar ceva mai mult de doi ani, comentă Martinez. Asta înseamnă a lucra repede.

— Ba chiar înspăimântător de repede, pentru un proiect realizat la comandă specială. La urma urmelor, medita, poate nu era vorba de nicio comandă specială.

Cum și-ar fi putut da seama? Trecuseră eoni de când nu mai construise nimeni o stație orbitală. Ai fi putut lua un proiect vechi, standardizat, căruia să-i schimbi câteva detalii minore și să-i spui comandă specială.

El nu știa decât că, indiferent dacă sistemul de recirculare era sau nu proiectat anume, aerul mirosea exact la fel ca în orice altă stație pe care ajunsese vreodată.

Vehiculul cu reacție pătrunse în tubul conectat la butucul celor două roți, unde intră într-un ascensor imens și începu să coboare către zonele locuite.

— Veți fi primul ocupant al apartamentelor pentru ofițeri seniori, spuse Ehl. Veți avea la dispoziție echipa completă a personalului de deservire. Vă rog să-l anunțați pe unul dintre ei, sau pe mine, dacă există ceva nesatisfăcător.

Forța gravitațională începu să apese cu insistență în zonele interioare ale urechilor lui Martinez.

— Mulțumesc, lord căpitan! Sunt sigur că totul va fi satisfăcător.

Când liftul ajunse la nivelul principal al Roții Numărul Unu, gravitația atinsese valoarea normală. Personalul de deservire a apartamentelor ofițerilor seniori era aliniat în fața intrării, ca pentru inspecție. Ehl dădu un ordin și toți se apropiară în grabă de vehicul, ca să descarce bagajele și să-i ajute pe Terza și pe Martinez să-și părăsească scaunele. Bagajul fu plasat pe cărucioare robot motorizate, care se puseră în mișcare, deplasându-se pe urmele lui Martinez și ale Terzei, alături de lordul Ehl, de oamenii de serviciu și de Allodorm.

— Milord, spuse acesta din urmă, sper că dumneavoastră și lady Terza veți accepta ospitalitatea Companiei Meridian, peste două seri. Conducerea companiei și personalul ingineresc ar fi onorați să vă cunoască.

— Aș fi încântat, răspunse Martinez.

Lordul Ehl și ofițerii Flotei aflați pe stație urmau să cineze cu el în seara următoare și văzuse deja un program de activități destul de ambițios, în care erau incluse deplasări către amplasamentele diferitelor instalații aferente Flotei, înțelese foarte bine planul lui Ehl, care intenționa să-l țină ocupat umblând dintr-un loc în altul, contemplând o minune inginerească după alta și primind un toast

după altul la banchete, ceea ce îi lăsa extrem de puțin timp pentru a face vreo inspecție în adevăratul sens al cuvântului. Un astfel de program nu avea neapărat ceva sinistru – Martinez ar fi procedat în același mod dacă ar fi răspuns de o instalație și ar fi văzut un lord inspector dând buzna peste el.

Aveau în față un coridor nou, lucios, curbându-se pentru a urca în pantă lină, cu pereți ce lăsau impresia că ar fi fost construiți din ceramică de culoare deschisă și cu sursele de lumină ascunse în plafonul în formă de cort. Martinez își coborî privirea către podeaua de polimeri pe care călca. Era de un gri-închis și avea consistența cauciucului, cedând ușor sub pași, tipul standardizat de podea pentru o instalație de acel gen.

— Podeaua asta a provocat o încurcătură, așa cum îmi amintesc? întrebă.

Trecând în revistă contractele Flotei, reținuse măcar atâta lucru.

— Da, lord inspector, e adevărat, spuse Allodorm, cu vocea lui superbă. O consecință a faptului că nu am reproiectat totul – nu ne-am făcut griji pentru ceva atât de elementar cum este podeaua stației. Dar, când am văzut-o pe cea standard, pe care o comandaserăm, ne-am dat seama că nu era potrivită cu solicitările de pe o stație în plină dezvoltare, cu traficul de vehicule și cu greutățile pe care trebuie să le

deplasăm de-a lungul acestor coridoare. Ar fi trebuit s-o schimbăm peste zece ani și bineînțeles că nu ne-am putea permite să închidem stația în acest scop, în condițiile termenelor în care trebuie să ne încadrăm noi. Așa că am fost nevoiți să facem o comandă specială, pentru o podea nouă adusă de pe Zarafan, și să apelăm la un transport expres, de forță gravitațională ridicată.

— Probabil că echipajul ăla torminel și-a redus viața cu câtiva ani până a ajuns aici, spuse Ehl, cutremurându-și în mod intenționat mâinile – având oase tabulare, specia lui detesta gravitația puternică.

— Ei, spuse Martinez, cel puțin eroarea a fost corectată.

Încercă să lase impresia că se exprima spontan și se întrebă cum ar fi putut ajunge sub dușumea, ca să arunce o privire.

Apartamentele ofițerilor superiori erau tot atât de excesiv de sofisticate precum restul stației, cu lambriuri de lemn de culoare întunecată și fitinguri de bronz lustruit. De-a lungul pereților se înșirau acvarii, a căror apă strălucea turcoaz, mișunând de pești exotici de pe planeta de dedesubt, iar de plafoanele înalte atârnau candelabrele având aspectul unor sculpturi în gheață. Totul mirosea a nou. Ehl și Allodorm se retraseră, ca să-și lase oaspeții „să-și revină după rigorile călătoriei”,

ca și cum un voiaj de patruzeci și trei de zile pe un iaht particular ar fi fost tot atât de solicitant ca traversarea unui lanț muntos în spinarea unui catâr.

Terza și Martinez rămaseră astfel singuri în holul de la intrare, pe parchetul de lemn care înfățișa harta imperiului, cu Chee reprezentată printr-un disc verdemalachit, în timp ce Zanshaa, capitala, avea culoarea rubinie a sângelui.

Se uitară unul la celălalt.

— Ne-au dat dormitoare separate, spuse Terza.

— O pun pe Fran să-mi mute lucrurile în camera ta, dacă ești de acord.

— Te rog! Încăperea aia imensă ar fi pustie fără tine.

Palatul lor din Orașul de Sus de pe Zanshaa nu avea dormitoare atât de mari. Flota trebuie să fi plătit bani frumoși pentru asemenea comodități, dar, pe de altă parte, nici nu i se dusese vestea fiindcă și-ar fi lipsit ofițerii de confort.

Până la cină mai era o oră și ceva. Martinez îl trimisese pe Alikhan, ordonanța sa, să-i facă rost de niște haine civile fără pretenții, așa că se schimbă și își părăsi apartamentul pe ușa din bucătărie, luându-i prin surprindere pe bucătarii care îi pregăteau masa.

Era o oră liberă din programul lui. O putea

folosi.

Se îndreptă către unul dintre ascensoarele destinate personalului, apoi se duse în roata neterminată. Găsi o zonă încă în construcție, unde muncitorii tormineli stăteau călare pe grinzi de policarbonat, de partea cealaltă a unor bariere deplasabile, ocupându-se de țevi și de conducte, iar materialul pentru podele aștepta, sub forma unor bobine imense, mai înalte decât un lai-own. Martinez făcu câteva măsurători în liniște, apoi se aventură dincolo de bariere, până în punctul unde pardoseala se întrerupea, dând la iveală o întindere de plăci de plastic, după care urmau grinzile dezgolite și muncitorii.

Dacă tormineli îl observară pe Martinez făcându-și măsurătorile, nu reacționară în niciun fel. El își termină treaba și se întoarse în apartament.

— Nici vorbă de comandă specială, nicidecum, spuse apoi, în timpul cinei. Nu fac nimic altceva decât să-ntindă un al doilea strat de pardoseală standard peste primul. Își ridică paharul și sorbi din excelentul vin al Flotei, un Hy-oso de culoarea smaraldului. Compania Meridian bagă în buzunar banii pentru toată dușumeaua aia.

— Aș sugera că nu e așa, spuse Tessa. Cred că dușumeaua există. Nava expres a venit aici aducând ceva. Cred că dușumeaua se

folosește pentru realizarea unui alt proiect, unul care îi aparține Companiei Meridian în proporție de sută la sută.

— Mă întreb câți oameni știu, făcu Martinez.

— Probabil nu prea mulți, răspunse Terza. Nu și echipele de lucru, care, cred eu, nu fac decât ce li se spune. Corupția nu poate ajunge la o asemenea scară fără să fie descoperită de un număr destul de mare de persoane. Dar sunt sigură că, într-un fel sau altul, compania are grijă să-i facă pe toți fericiți.

— Mă întreb dacă lordul Ehl o fi știind, zise Martinez. Ar trebui să fie din cale-afară de lipsit de orice curiozitate ca să nu observe ce se întâmplă cu dușumeaua, dar poate chiar este un tip nepăsător.

Terza îi aruncă o privire semnificativă.

— Nu te-aș sfătui să-l întrebi.

Martinez se uită în farfurie și se gândi la bucata de fristigo fript, cu sos de ceapă și bobite de kistip. Legumele erau proaspete, o adevărată încântare după patruzeci și trei de zile în care nu avusese parte de așa ceva – coloniștii începuseră, probabil, să se ocupe de agricultură.

— Aș vrea să știu cine deține Compania Meridian. Dar e cu capital privat și bursele nu știu nimic, fiindcă acțiunile nu fac obiectul tranzacțiilor publice…

Lăsă ideea să se piardă.

— Ca lord inspector, aș putea cere informația, dar s-ar putea să n-o primesc, iar asta ar fi o metodă indiscretă de a conduce o investigație.

— Lordul Pa trebuie să fie unul dintre patroni și e foarte posibil să fie implicat tot clanul Maq-fan, spuse Terza. Dar, dacă nu reușim să accesăm înregistrările confidențiale de pe planeta unde a fost fondată compania, n-avem nicio șansă…

Păru să cadă pe gânduri.

— Știi, eu aș putea să aflu.

Martinez se întoarse spre ea.

— Cum? o întrebă.

— Meridian face afaceri cu Flota, iar legea îi cere să depună la minister lista acționarilor principali. Numele ar trebui să rămână confidențiale, dar…

Se uită în sus, către un colț îndepărtat al încăperii.

— Încerc să mă gândesc pe cine aș putea întreba.

— Pe tatăl tău, preciza Martinez. Face parte din Comandamentul Flotei, ar trebui să aibă autoritatea de a obține o asemenea informație.

Ea clătină din cap.

— N-ar putea s-o facă în mod discret. O întrebare pusă de un membru al Comandamentului e ca o rachetă cu antimaterie lansată de pe orbită.

Zâmbi.
— Sau ca ordinul unui lord inspector. Oamenii ar observa.
Pentru o clipă nesfârșită, privi din nou în colțul tavanului.
— O să fie Bernardo, se hotărî. Are acces la informații și e suficient de discret. Numai c-o să-i datorez o mare favoare.
— Zece zile ca să ajungă întrebarea pe Zanshaa, socoti Martinez. Și încă zece până sosește răspunsul.
Comunicarea avea să se facă în salturi, din sistem în sistem, cu viteza luminii, dar, cu gândul la timpul necesar, Martinez se simțea totuși arzând de nerăbdare.
Un zâmbet traversă brusc chipul Terzei.
— Până acum nu te-am mai văzut niciodată lucrând. Jumătate din timp, ești înnebunit de nerăbdare, iar în rest umbli în toate părțile și dai ordine ca un mic rege. Într-un fel, e de fapt fascinant.
Martinez înălță din sprâncene auzind cum era descris, dar spuse:
— Sper să reușești să-ți prelungești fascinația pentru încă o vreme.
— Cred că sunt în stare.
El își întinse brațul peste colțul mesei și îi luă mâna. Terza se aplecă și îl sărută pe obraz. Vocea ei îi șopti la ureche.
— Doctorul meu mi-a spus cândva că o

femeie e mai fertilă în luna care urmează după îndepărtarea implantului. Cred că noi am dovedit câtă dreptate avea. Pentru a doua oară.

Martinez simți furnicături pe toată pielea și fu năpădit brusc de căldură, când încântarea i se aprinse în fiecare nerv.

— Ești sigură?

— Ei, bine, nu, răspunse ea. Nu sunt. Dar mă simt exact așa cum m-am simțit ultima dată și cred că, în privința asta, experiența contează.

— Bineînțeles că ar trebui să conteze.

Fecunditate, se gândi. *Ce altceva își mai putea dori un bărbat?*

— Portul pare puțin cam pustiu, spuse Martinez.

Își aștepta micul dejun stând sub o umbrelă de pe terasa Clubului de Pescuit Chee, al cărui membru de onoare devenise și unde locuia, împreună cu Terza. Niciuna dintre clădirile de la sol ale Flotei nu fusese considerată o locuință demnă de un lord inspector și singurele apartamente de lux de pe planetă erau la club, aflat, în mod convenabil, în proprietatea tatălui lui Martinez, ca parte a unui sistem de pescuit sportiv.

— Vasele comerciale de pescuit sunt în larg, iar navetele nu mai vin, spuse administratorul.

Era un terran, cu barba vopsită violet și împletită în două codițe subțiri. Purta o jachetă

cu umerii vătuiți, lucrată din mai multe materiale diferite, toate de culori strălucitoare, tropicale, cusute laolaltă într-un ansamblu discordant, scânteietor. Martinez nu mai văzuse pe nimeni îmbrăcat astfel și bănuia că stilul administratorului nu îl caracteriza decât pe el însuși.

Acesta îi turnă cafea proaspătă și din ceașcă se înălțară aburi.

— Fără navete, nu mai avem decât o mică flotă de pescuit și câteva ambarcațiuni sportive, adăugă apoi, deși se vor înmulți cu timpul. Am putea construi o cherhana imensă – cu toate că ar trebui să exportăm cea mai mare parte a peștelui, de vreme ce aici, în primul an și jumătate, nimeni n-a mâncat nimic altceva, așa că s-au săturat până-n gât cu toții.

Martinez își lăsă privirea să alunece în josul unei pante înverzite, către trei ambarcațiuni care se legănau, părând minuscule în comparație cu dana imensă de beton de care erau amarate. Pe două flutura drapelul Clubului de Pescuit, iar cealaltă arbora un pavilion particular, probabil al vreunui oficial din Compania Meridian, sau din Compania Chee. De partea cealaltă a portului se afla o așezare numită Port Vipsania, după una dintre surorile lui Martinez, iar dincolo de aceasta se întindea, urcând către cer, cablul care făcea

legătura cu orbita geostaționară și cu stația Chee.

Port Vipsania fusese construit pe litoral, ca toate celelalte așezări timpurii, pentru că, înainte de punerea în funcțiune a ascensorului orbital, survenită cu un an în urmă, muncitorii și echipamentele lor fuseseră aduși pe planetă în navete acționate de rachete chimice, care amerizau în larg, deplasându-se apoi cu încetineală pentru a acosta. Și proviziile erau lăsate să cadă în mare, în containere fără personal uman, frânate de retrorachete și remorcate apoi de bărci până la mal. Odată deschise, imensele containere gudronate serveau, temporar, drept adăposturi și depozite.

După punerea în funcțiune a ascensorului, care aducea oamenii și mărfurile de pe orbită cu mult mai puține cheltuieli, traficul cu navete fusese întrerupt într-o foarte mare măsură, deși Port Gareth, situat în nord și încă neconectat la rețeaua de căi ferate în expansiune, continua să fie aprovizionat prin intermediul lor și al containerelor aruncate de pe orbită.

La numai trei ani după darea în exploatare a planetei, așezările omenești de pe Chee se dezvoltau cu o viteză incredibilă, alimentate de sume de capital și mai incredibile. Era o investiție vastă și, deoarece lucrările abia

începuseră, influxul de capital trebuia să continue. Activitatea lordului Mukerji legată de atragerea unor investiții neîntrerupte era vitală, așa cum erau și eforturile multor agenți mai mărunți și, bineînțeles, strădaniile lordului Martinez însuși, care aduna fonduri din resursele sale considerabile.

Bogățiile unei planete întregi erau mai mult decât suficiente pentru recuperarea oricărei investiții în decursul timpului, dar asta dura ani de zile, iar administrarea greșită a fondurilor și hoțiile continuau să reprezinte tot atâtea pericole pentru Compania Chee. Dacă pierdea încrederea investitorilor, compania avea să intre în faliment, indiferent dacă deținea sau nu o planetă.

— Mi-ar plăcea să văd o flotă de ambarcațiuni la dana aia, spuse Martinez.

— Și mie, răspunse administratorul. Afacerea ar merge cu mult mai bine.

Rânji.

— Și, după toate încurcăturile care s-au produs când au construit-o, aș vrea s-o văd în folosință.

— Încurcături? întrebă Martinez.

— Au adus un tip de ciment nepotrivit pentru cheiul ăsta, îi povesti administratorul. Aveau nevoie de ciment De Loq, care face priză în mediu lichid și e imun la coroziune în apă sărată. Însă au trimis jos marfă obișnuită, așa

că a fost nevoie de un transport special, de pe Laredo.

— Ce-au făcut cu celălalt ciment? se interesă Martinez.

— L-au luat de aici, spuse administratorul. Nu s-a putut folosi. Ah, v-a sosit micul dejun.

Apăruse mâncarea, un pește fript pe grătar, cu dinții ascuțiți ca niște ace, cu câte o pereche de ochi la fiecare extremitate și cu solzii ca o armură jupuiți cu dexteritate de pe carne. Martinez își luă privirea de la el și se uită la Port Vipsania, la șirurile de apartamente de beton alb, care îi adăposteau pe muncitorii din Compania Chee.

— Păcat că nu i-au putut găsi o întrebuințare.

Martinez descoperi că nu se putea împotrivi tentației de a vizita orașul botezat cu numele lui de către tatăl său. După ce petrecuse zece zile pe Chee, evada din ciclul nesfârșit al banchetelor și recepțiilor oficiale și se urcă într-un coleopter al Flotei, cu destinația Port Gareth, localitatea situată în nord, în zona temperată.

Coleopterul îl purtă pe deasupra unui ținut de un verde uniform – în timp ce oceanul era plin cu pești de o varietate uluitoare, viața de pe uscat era primitivă și se reducea la câteva specii de bază: viermii și miriapodele erau unicii reprezentanți ai faunei, iar plantele se limitau la mucegai, la alte ciuperci și la

numeroase tipuri de ferigi, o parte dintre acestea atingând înălțimea unei clădiri cu două niveluri.

Toate urmau să facă față unei concurențe dure, pentru că plantele și animalele străine erau introduse din abundență. Turme de portsheni, fristigo, oi, bizoni și vite fuseseră aduse la sol și lăsate, mai mult sau mai puțin, să se sălbăticească. În lipsa prădătorilor care să le reducă numărul, mâncând animalele slăbite sau bolnave, cirezile se înmulțeau cu repeziciune.

În interiorul continentului, în aval față de orașe sau de-a lungul căilor ferate în expansiune, luau ființă ferme întinse, în mare măsură mecanizate. Fiindcă deocamdată nimeni nu știa ce cultură avea să dea rezultate, fermierii plantau, pur și simplu, de toate, în cantități mult mai mari decât era de așteptat să consume populația. Dacă lucrurile evoluau în mod rezonabil, planeta putea să devină foarte curând un exportator de grâne, începând să aducă un mic profit Companiei Chee.

Conform estimărilor, după două secole, plantele indigene n-aveau să mai poată fi văzute altundeva decât într-un muzeu.

Coleopterul trecu peste lanțul muntos care izola Port Gareth de restul continentului, coborând apoi către o câmpie mănoasă,

brăzdată de sclipirile argintii ale râurilor ce se unduiau printre păduri verzi de ferigi. Coleopterul se lăsă să cadă în direcția oceanului verde-albăstrui care începea să umple linia orizontului, apoi zbură pe deasupra ogoarelor cultivate, cu soarele licărind pe plafoanele transparente ale cabinelor mașinilor agricole.

Era foarte posibil ca împuternicirea lordului inspector sa nu se extindă asupra Port Gareth, deoarece pe teritoriul acestuia nu exista niciun echipament al Flotei, dar Martinez decise că linia de cale ferată care urma să lege orașul de localitățile din sud reprezenta o problemă de securitate a statului, motiv pentru care îi merita interesul.

Apărătorile turbinelor din capetele aripilor se rotiră și aeronava începu să coboare. La marginea platformei de aterizare îl aștepta un alt comitet de primire.

Ușa încăpătorului compartiment de mărfuri al coleopterului glisa, deschizându-se. Martinez își scoase căștile, îi mulțumi pilotului și coborî pe platformă. Vântul puternic îi răvăși părul. În timp ce Alikhan ieșea din coleopter cu bagajele, comitetul de primire avansa, fără să o depășească pe lady Primar, pe care Martinez și-o amintea vag, din copilărie, ca fiind una dintre protejatele clanului său. Era o torminelă, a cărei blană gri eu alb se potrivea mult mai

bine cu clima revitalizantă din Port Gareth decât cu cea tropicală din Port Vipsania.

Martinez fu prezentat imediat consiliului primăriei și reprezentanților locali ai companiilor Meridian și Chee, după care un personaj familiar ieși dintr-un automobil lung, în formă de lacrimă, și făcu un pas înainte.

— Vă mai aduceți aminte de mine, milord? întrebă bărbatul, cu o privire sugestivă.

Ar fi fost greu să-l uite. Ahmet făcuse parte din echipajul de pe Corona, prima navă comandată de Martinez. Își petrecuse o mare parte a timpului în arest sau îndeplinind o serie de corvezi drept pedeapsă; în rest, fusese ocupat cu jocuri ilegale de noroc, cu fabricarea băuturilor interzise sau cu mici acte ocazionale de vandalism.

— Ahmet! Văd că te-ai retras din Flotă.

Ceea ce reprezenta o veste bună pentru aceasta din urmă.

— Sunt șef de echipă aici, în cadrul proiectului căii ferate. Când am auzit că veniți, le-am spus tuturor că vă cunosc și am fost rugat să fac parte din comitetul de primire. Șterse cu mâneca obiectul lucios pe care îl purta agățat la piept. După cum vedeți, încă mai am insigna de pe Corona. Am fost desemnat să vă fiu ghid și șofer.

În ochii lui Martinez, faptul că Ahmet primise un post care implica o responsabilitate

reprezenta, în cel mai fericit caz, o dovadă suficientă de neglijență criminală. Însă zâmbi cu toată hotărârea de care se simțea în stare, spuse „Mă bucur să te revăd” și fu apoi transportat în apartamentul său din Palatul Primăriei, după care se văzu nevoit să suporte încă un banchet. Nutrea un respect sănătos față de propria sa persoană, pe care unii îl considerau trufie, dar chiar și așa începuse să se plictisească de atâtea mese date în onoarea lui.

Fu totuși încântat să-și descopere în piața principală statuia – cu o mină severă și purtând Planeta de Aur. Dar sonda pe care o văzu în parcul năpădit de buruieni verzi din spatele statuii, cu volantul învârtindu-se și strălucind în soare, îl încântă ceva mai puțin.

— Ce-i asta? întrebă el. Petrol?

— Da, răspunse lady Primar. Aici l-am găsit aproape de suprafață – din fericire, altfel nu l-am fi putut extrage cu utilajele noastre.

— Pentru ce-l folosiți?

— Materiale plastice. În câțiva ani, o s-avem aici o adevărată industrie.

— Cum progresează calea ferată?

În final, aceasta avea să lege Port Gareth de zona sudică: trenurile supersonice aveau să plece de la ascensorul orbital îndreptându-se cu iuțeală spre nord și transportând emigranți și provizii, întorcându-se înapoi cu produse

agricole și obiecte de plastic pentru export. Șinele erau montate din cele două capete către centru și urmau să se-ntâlnească undeva în munți.

— Luna trecută au fost câteva întârzieri, răspunse lady Primar. Dar lucrările au totuși un avans față de program.

— Întârzieri? Flota n-ar putea face nimic ca să urgenteze lucrurile?

— Sunteți foarte amabil, dar nu e nimic de făcut. S-a dovedit că primele rapoarte geologice au fost eronate, sau poate doar incomplete. Inginerii au dat peste un strat de rocă mult mai dur decât se așteptaseră, care a ținut lucrările pe loc pentru câtva timp.

Martinez nu știa prea multe despre geologie, dar hotărî că avea să-nvețe.

A doua zi se trezi devreme, luă ceașca de cafea pe care i-o întindea ordonanța și îl chemă pe Ahmet.

— Mi-ar plăcea să ajung până la capătul căii ferate, îi spuse. Mă poți duce acolo?

— Cu siguranță, milord.

— Și nu vreau să fac zarvă. M-am săturat de atâtea delegații. Putem merge doar noi doi, cu tine ca ghid?

Martinez simți o notă de triumf personal în răspunsul lui Ahmet.

— Bineînțeles, lord căpitan! Nimic mai simplu!

Călătoriră spre capătul liniei într-un tren care

ducea provizii într-acolo, iar Martinez stătu tot timpul într-un vagon rezervat pentru echipa specializată în transporturi. Purta haine civile și niște bocanci grei, gândindu-se că asta îl dezamăgea pe Ahmet, care își dorea să le prezinte colegilor săi un erou în echipament militar complet. Așa stând lucrurile, se văzu nevoit să se împace cu amintirile debitate cu glas tare de Ahmet despre Corona și despre lupta de pe Platoul de Gresie, care sugerau că el însuși, urmând sfaturile geniale ale lui Ahmet, reușise să-i dea gata pe naxizi exact la timp ca să nu piardă micul dejun.

— Atunci ne-am răsucit, schimbând cursul, și i-am orbit pe naxizi cu jeturile de flăcări ale motoarelor, de aceea n-au putut să vadă întăririle sosite în ajutorul nostru, spuse Ahmet, apoi se uită la Martinez, făcându-i încrezător cu ochiul. Nu-i așa, milord?

— Chiar așa.

Și adăugă, uitându-se lung pe fereastră:

— Ce e acolo, în față?

Traiectoria șinelor trenului supersonic trebuia să fie cât mai dreaptă și extrem de netedă. Se apropia de munți întinzându-se pe platouri imense, construite de mașini tot atât de imense și străpunse de galerii pentru albiile râurilor și pentru viitoarele șosele. În coasta muntelui fuseseră cioplite platforme, pentru ca terasamentul să aibă lățimea necesară, iar în

roca dură fuseseră sfredelite tunele. Podurile care traversau văile îndepărtate păreau pânze de păianjen și, la o cercetare mai atentă, se dovedeau a fi construite din grinzi cu zăbrele ceva mai late decât un autobuz și cabluri groase cât piciorul lui Martinez. Trenurile care pluteau pe câmpurile magnetice de deasupra șinelor urmau să fie echipate cu un soi de eleroane pentru spargerea undei sonice de șoc, dar, chiar și așa, tunelele trebuiau căptușite cu deflectoare și cu supresoare de sunet, pentru a împiedica muntele să se prăbușească.

La capătul liniei, lui Martinez i se oferi priveliștea giganticei mașini de forat care săpa tunelul și a utilajelor pentru îndepărtarea molozului, pentru construirea eșafodajului de susținere și pentru întinderea șinelor. Mașinile erau suficient de sofisticate și operatorii lor suficient de experimentați pentru ca toată lumea să pară convinsă că tunelul lor avea să-l întâlnească, înainte de termen, pe cel săpat din partea opusă a muntelui, de către echipa care înainta spre nord.

— Astfel încât să putem câștiga, la încheierea lucrărilor, acel bonus substanțial promis de Compania Chee, îl informă Ahmet rânjind. Nu-i așa, milord?

— Bravo vouă! spuse Martinez.

Așteptă să rămână un moment singur cu

Ahmet, înainte de a pune următoarea întrebare.

— În locul acela nu s-a produs o întârziere însemnată, cu circa o lună în urmă? Putem opri acolo la întoarcere?

Ahmet îi făcu cu ochiul.

— Să vorbesc cu mecanicul.

Se întoarseră cu o locomotivă mică, care făcea naveta, aducând șine pe șantier, și mecanicul, un lai-own docil, fu de acord cu o scurtă întârziere.

— Borna 593, îi spuse Ahmet, iar locomotiva încetini și frână.

Cu o lanternă electrică în mână, Ahmet sări în tunelul întunecos și Martinez auzi un plescăit.

— Aveți grijă, milord, aici e umezeală.

Martinez coborî pe terasament și urmă lumina săltăreață a lanternei. În zona aceea, înălțarea lanțului muntos plasase straturile geologice într-o poziție aproape verticală.

— Au numit chestia asta batolit, sau lacolit, sau cam așa ceva. Indiferent ce ar fi, e al naibii de dur. Mașina de forat n-a putut să-l străpungă. E aici.

Își flutură lanterna.

De-a lungul stratului se întindea, în profunzime, o dungă cenușie, un șuvoi de grăunțe de mică scânteind în lumină ca un puhoi de stele.

— Asta e? întrebă Martinez.

Deschiderea brațelor sale acoperea lățimea stratului. Indiferent ce-ar fi fost, nu era un batolit.

— Da, milord. A fost nevoie de o reproiectare a capului de forare.

Nu puteau să-l arunce în aer? Martinez își reținu întrebarea.

Bineînțeles că ar fi putut, cugetă; *dar explozibilii n-ar fi reprezentat o majorare suficientă a costurilor.* Pe urmă își aduse aminte că, în timpul petrecerii date în onoarea lui la Rio Hondo, auzise o conversație între lordul Pa și Mukerji. Ceva despre raportul geologic…

Se întrebă dintr-odată dacă Mukerji – cartoforul nesăbuit – fusese acel reprezentant al companiei Chee care aprobase depășirea costurilor. La urma urmelor, era președintele companiei; părea foarte posibil să fi dat astfel de aprobări.

Dar Mukerji nu fusese niciodată pe Chee – cererea ar fi trebuit să-l urmărească prin tot imperiul în timp ce era în căutare de fonduri. Nu fusese niciodată pe Chee și n-ar fi fost disponibil pentru a completa cererile de suplimentare a cheltuielilor.

Doar dacă… dacă nu cumva Mukerji făcea parte din conspirație. Poate primea bani de la conspiratori ca să-și achite datoriile de joc.

— Interesant, zise Martinez.

Ochii lui Ahmet sticliră în lumina lanternei, cu admirația unui hoț și a unui șarlatan față de o treabă bine făcută de profesioniști.

— Fascinant, nu-i așa? Geologie!

Întrebarea era cum să i se dezvăluie lui Eggfont existența relației dintre lordul Mince și lady Belledrawers. Dacă Eggfont afla de la valetul Cadaver, asta i-ar fi dat de înțeles și ceva despre valet, ceva care, deocamdată, trebuia să rămână ascuns. Totuși, cum ar fi putut Eggfont să descopere adevărul, la timp pentru Marele Bal…?

Un indiciu, se gândi Severin. Un indiciu misterios, ușor de descifrat pentru Eggfont, dar de nepătruns pentru oricine altcineva. Dar cine ar fi trebuit să i-l ofere?

Lovi cu inelul primit de la lady Liao în brațul fotoliului, acompaniindu-și cu neglijență gândurile. Trebuia să admită că ficțiunea lui bătea pasul pe loc.

Ținând cont că durata oficiala a zilei de pe Explorator era de douăzeci și nouă de ore, trecuseră deja trei după miezul nopții, iar el se simțea obosit. Presupuse că ar fi putut cere să i se aducă o cafea din careul ofițerilor, dar asta ar fi însemnat să trezească pe cineva.

Poate că ar fi trebuit să renunțe la spectacolul de teatru de păpuși și să găsească altceva spre care să-și îndrepte gândurile. De

exemplu, conducerea navei.
În sala de comandă a Exploratorului erau amplasate posturile obișnuite de lucru: cel de navigație, cel de control al motoarelor și cel de comunicații, plus postul căpitanului, al pilotului și cel de monitorizare a senzorilor. Fiecare dintre acestea era dotat cu un fotoliu care își păstra cu meticulozitate echilibrul în cușca sa antiaccelerație și fiecare cușcă includea o consolă de control rabatabilă, care se putea bloca pe poziție, în fața ocupantului.
În momentul acela, postul de monitorizare a senzorilor era ocupat de Chameha, un ofițer inferior de rangul doi extrem de plictisit, iar ecranul asupra căruia i se îndrepta din când în când atenția nu reda spectaculosul peisaj stelar din sistemul Chaa, ci un joc numit Minte-scrântită, la care pierdea din lipsă de concentrare. Postul de monitorizare a senzorilor era ocupat numai fiindcă așa o cerea regulamentul, același care impunea prezența cuiva la postul de control al motoarelor, unde stătea Lily Bhagwati, la cel de comunicații – unde se afla Jaye Nkomo, o radiotelegrafistă novice – și în fotoliul căpitanului, unde era nevoie de o persoană calificată să coordoneze întregul cart – Severin însuși.
Trecuseră de aceea perioadă a fiecărui cart, în care accelerația depășea valoarea normală,

dar micul dejun continua să se afle la mai multe alte ore distantă. Atenția lui Severin alunecă, indecisă, către fotografiile zâmbitoare ale membrilor familiei lordului Go, pe care căpitanul le atașase de consola sa – era indulgent în această privință, așa că fiecare post din sala de comandă era împodobit cu obiecte personale, aparținându-le diverșilor membri ai echipajului care îl ocupau periodic. Fotografii de familie, bilețele de la cei dragi, flori de hârtie, glume, poezii, poze cu actori, cântăreți și fotomodele, sau cu orice persoană atrăgătoare, la care să visezi când te afli la trei luni depărtare de cea mai apropiată stație inel.

Severin realiză că se holba de câteva minute la familia lordului Go, la soția surâzătoare a acestuia, la copiii care îi făceau cu mâna, la părinții mândri de el, lăcățel, la păpușile torminel de cârpă. Își ridică privirea, scutură violent din cap ca să-și limpezească mintea și trecu în revistă celelalte posturi de lucru. Nimic nu părea să-i justifice atenția. Nu suna nicio alarmă, niciun ecran nu pâlpâia în culori violente.

Afișă pe propriul său monitor jocul ofițerului inferior Chameha, văzu în ce proporție dezastruoasă pierdea și oftă. Poate că, după ce acesta își recunoștea înfrângerea, avea să-l provoace pe Chameha la un joc în hiperturneu, sau la altceva de același gen. La orice l-ar fi

putut împiedica să adoarmă.

În așteptarea momentului când Chameha avea să-și piardă orice avantaj, afișă imaginea de pe ecranul de navigație. Străbătând în linie dreaptă distanța dintre Gaura de Vierme Unu și Gaura de Vierme Doi, Exploratorul se afla cu mult în afara rutelor comerciale obișnuite cu punctul terminus în sistemul Chee.

Nu erau amenințați de niciun accident întâmplător de navigație.

Severin se uită la Chameha. Încă nu pierduse?

Pe ecranul de monitorizare a senzorilor licări ceva și el își coborî ochii spre propriul monitor, chiar în clipa când acesta și ledurile consolei se întunecară, apoi se aprinseră iarăși…

— Verificați starea navei! strigă Severin, în timp ce luminile păleau, pentru a străluci din nou.

Ofițerul inferior Lily Bhagwati îi imprimă cuștii sale antiaccelerație un salt nervos. În glas avea accente stridente de panică.

— Variații de energie în Conexiunea Principală Unu! Variații în Conexiunea Principală Doi!

Degetele lui Severin alergară pe tastatură, încercând să aducă imaginea sistemului energetic al navei pe afișajul consolei sale.

Luminile se stinseră, apoi se reaprinseră. Imaginile de pe monitorul lui Severin se răsuciră, derulându-se apoi cu încetinitorul.

Extrem de interesant, se contura în mintea lui

un gând limpede.
— Conexiunea Principală Unu decuplată! spuse Bhagwati. Motorul principal decuplat! Motoarele auxiliare cuplate!
Indiferent ce s-ar fi întâmplat cu nava, totul se petrecea cu prea mare iuțeală pentru ca rapoartele lui Bhagwati să poată ține pasul. Sistemele automate reacționau, protejându-se, mai repede decât putea acționa echipajul uman. Severin prinse cuvintele „motorul principal decuplat” și avu timp să le priceapă înainte ca vâjâitul omniprezent al motorului să înceteze, apoi începu să plutească liber în cușca lui.
Întinse mâna către chingi, străduindu-se să se lege, iar toate luminile și toate monitoarele din încăpere se stinseră, lăsându-l într-un întuneric ca smoala, cu excepția imaginii remanente a afișajului consolei sale, care i se ștergea încet de pe retină.
— Circuitul Auxiliar Unu decuplat! strigă inutil Bhagwati.
În tăcerea care urmă, Severin auzi șuieratul îndepărtat al sistemului de ventilație pierind încet, ca ultimul suspin al unui muribund.
Așa ceva nu se întâmplă niciodată, își spuse.
Și, pentru că nu se întâmpla niciodată, nu exista nicio procedură standard pe care s-o poată aplica. O comutare a absolut tuturor sistemelor navei, inclusiv a celor avariate în

mod misterios, în faza de amorsare inițială?

Nici asta nu se întâmplă niciodată, medită.

— Rămâneți cu toții în cuști, spuse. Nu vreau să plutiți pe-aici în beznă.

Ciocăni ușor în brațul fotoliului cu inelul primit de la lady Liao, în timp ce încerca să decidă care trebuia să fie următoarea sa mișcare. Ici și colo, câteva licăriri firave, ca ale unor licurici, indicau locurile unde se aflau lanternele alimentate cu baterii, fixate în dispozitivele lor de încărcare. Nu erau proiectate pentru urgențe, de vreme ce nu era de așteptat ca sistemul auxiliar de iluminare să se defecteze vreodată, ci pentru a lumina zonele mai greu accesibile ale consolelor aflate în reparație.

Sclipirile erau ispititoare. Severin se gândi c-ar fi trebuit s-ajungă la una dintre ele.

— Mă duc să iau o lanternă, anunță. Rămâneți pe loc, toți ceilalți.

Degetele i se desprinseră de chingile pe care nu reușise să și le fixeze. Își deblocă apoi consola, pe care o împinse deasupra capului, ca să nu-i stea în drum, manevră ce îl îndesă pe sine însuși în adâncul fotoliului. Nemaifiind stingherit în mișcări, întinse mâinile, dădu peste o bară și se trase în sus, până când își eliberă capul și trunchiul, ridicându-le deasupra cuștii.

Își îndoi trupul cu prudență și își trase

deasupra și picioarele, mișcare ce avu drept efect secundar o rotire ușoară a acesteia. Atinse podeaua cu tălpile și se îndreptă.

Nu se putea împinge, proptindu-se în dușumea, ca să se apropie de lanterne; s-ar fi propulsat într-o direcție greșită. În schimb, azvârli cușca antiaccelerație cu amândouă mâinile, imprimându-i o mișcare de rotație după toate cele trei axe în timp ce el plutea lin către cel mai apropiat perete. Întinse o mână și se agăță de mânerul unui încărcător de baterii.

Își dădu seama că respira greu. Până și neînsemnatul efort depus îl obosise.

Se auzi o bufnitură îndepărtată. Pe urmă o alta. Severin realiză că, în afara camerei de comandă, cineva bătea fără grabă, dar foarte hotărât, în ușa grea, ecranată.

Desprinse lanterna din încărcătorul proiectat să o susțină chiar și în cazul unei accelerații puternice. O aprinse și plimbă fasciculul luminos prin încăpere.

Trei perechi de ochi îi întoarseră privirea. Ceilalți îi așteptau ordinele.

Din partea opusă a ușii începură să răzbată către urechile lui țipete estompate.

Țipetele continuau să se audă, slab, de dincolo de ușă.

Severin îndreptă lumina către Chameha pentru un timp suficient ca operatorul consolei

de monitorizare a senzorilor să poată ieși din cușcă și să se propulseze de-a latul încăperii, către o altă lanternă. Apoi se răsuci, cu intenția de a rezolva problema ușii. Trase și bloca o bară de susținere proiectată special cu un asemenea scop, apoi – după ce pluti către capătul barei – deschise un panou de acces, scoase o manivelă dintr-un aliaj ușor și o introduse în mecanismul de zăvorâre. Pe urmă se apucă să-l forțeze, ținându-se cu cealaltă mână de bară, cu lanterna fixată de perete cu ajutorul unei benzi adezive și cu un picior proptit de partea de jos a unui panou cu aparatură.

Țipetele încetaseră. Severin nu știa dacă asta ar fi trebuit să-l încurajeze.

Când reuși să deschidă ușa grea, gâfâia și se scutura de picăturile de sudoare, care pluteau în lumină ca niște stropi de aur topit. Echipajul din sala de comandă se strânse ciorchine în jurul lui, ținându-se cu vârfurile degetelor de drugii cuștilor sau de panouri de afișaj și cu lanternele îndreptate către coridorul din exterior. Severin auzi o serie de icnete și un singur țipăt:

— Lord Căpitan!

Se uită afară și îl văzu pe lordul Go atârnând, în imponderabilitate, în lumina lanternelor. Purta o pijama turcoaz de satin. Pielea îi căpătase o nuanță strălucitoare de roșu și

ochii i se pierdeau între umflături stacojii. Pe față și pe mâini îi apăreau bășici imense. Avea o figură vlăguită.

Arsuri, se gândi Severin. Dar nu se vedea niciun foc și nu mirosea a ars.

— Milord! strigă el.

Fără să dea drumul barei de susținere, se balansă, propulsându-se către lordul Go, întinse brațul și îl prinse de mână. Observă că un alt membru al echipajului plutea nemișcat pe coridor, la o mică distanță, și, după părul auriu răsfirat în jur, ca urmare a absenței gravitației, își dădu seama că era lady Maxine Wellstone, sublocotenentul navei.

Severin prinse mâna lordului Go, trăgându-l către el, și se îngrețoșă când îi simți sub degete pielea alunecoasă – părea desprinsă, avea senzația că ar fi putut să i-o jupoaie, ca și cum ar fi scos o mănușă. Se strădui să-i frâneze mișcarea cu toată delicatețea de care era în stare și reuși să-l oprească locului după ce îl adusese în interior.

— Bhagwati, leagă-l pe lordul căpitan de o cușcă antiaccelerație, sau de altceva. Încearcă să nu-l atingi.

— Da, milord.

— Nkomo, du-te s-o cauți pe doctoriță și adu-o aici.

Doctorița de pe Explorator nu era doctoriță, ci o farmacistă de rangul întâi. Avea să se

descurce cumva.

— Am înțeles, milord, spuse Nkomo.

Plonja în direcția coridorului, trecând cu dexteritate pe deasupra capului lui Severin, iar acesta își făcu vânt în direcția cuștii ei antiaccelerație, unde Lily Bhagwati îl priponea pe lordul Go de o bară, folosindu-se de propria centură. Severin de opri la mică distanță de fața căpitanului și încercă să nu se uite cu prea mare atenție la pielea lui opărită, supurândă.

— Milord, întrebă el, știți ce s-a-ntâmplat?

Ochii însângerați ai căpitanului se mișcară sub pleoapele umflate. Vocea îi suna de parcă ar fi încercat să vorbească strecurând sunetele pe lângă o limbă de două ori mai mare decât ar fi fost normal.

— Nu… știu, răspunse.

— A luat ceva foc?

— Niciun… foc.

Lordul Go scoase un suspin prelung.

— Doare, adăugă el.

Severin își mușcă buzele.

— Aveți dureri, milord?

— Doare, repetă căpitanul.

— Doctorița e pe drum.

— Nu știu, spuse încă o dată lordul Go, apoi amuți și pleoapele i se lăsară, ascunzându-i privirea apatică.

Respira hârâit. Severin se uită la Bhagwati și

își văzu propria neliniște oglindită în ochii ei mari, căprui.

Trebuia să repună nava în funcțiune.

— Bun, zise el. Bhagwati, Chameha, verificați disjunctoarele principale. Trebuie să realimentăm nava cu energie.

Își aduse aminte de licărirea părului blond de pe coridor.

— Mă duc să văd ce e cu sublocotenentul Wellstone.

Împinse cu degetele în podea și pluti către coridorul din exterior. Încercă să nu privească figura arsă și chinuită a femeii în timp ce îi pipăi gâtul, în căutarea pulsului.

Nu avea puls. Odată reîntors în sala de comandă, își simți mâinile tremurând.

— Milord, spuse Chameha în timp ce Severin se îndrepta spre cușca destinată comandantului. Milord, sunt radiații.

El întoarse capul. Se răsuci cu totul spre Chameha.

— Tu monitorizai senzorii. Ai văzut spectrul?

— Am văzut o serie de fluctuații, dar n-am reușit să-mi dau seama ce se întâmpla înainte de a se deregla totul.

Chameha își linse buzele.

— Dar trebuie să fi fost radiații, milord, nu un incendiu. E singura explicație.

Severin simți o împunsătură de gheață în inimă.

Pe navă erau mai multe zone ecranate împotriva radiațiilor. Sala de comandă, precum și sala mașinilor. Existau și adăposturi antiradiație, unde se putea ascunde echipajul în cazul unor explozii solare, dar erau mici și înghesuite, așa că nimeni nu dormea acolo decât în cazul existenței unei avertizări.

— O să studiem înregistrările imediat ce-o să-avem curent electric. Ocupați-vă de disjunctoare.

— Da, milord.

Radiații, medita Severin. Dar de ce tip? Și de unde? Erau singuri în spațiu, în tranzit de la o gaură de vierme la alta, trecând pe lângă o planetă nelocuită din sistem. În apropiere nu se aflau nicio altă planetă, nicio stație cosmică, nicio altă navă.

Căderea sistemelor electronice putea fi explicată în cazul unei erupții solare. Protonii accelerați expulzați în cazul acesteia aveau obiceiul fatal de a călători de-a lungul liniilor de câmp electric până ce găseau ceva pe care să-l arunce în aer. Însă o explozie solară atât de masivă încât să scoată din uz toate sistemele electrice ale unei nave de dimensiunea Exploratorului, iradiindu-i, pe deasupra, atât de puternic pe toți membrii neprotejați ai echipajului, și asta în numai câteva secunde, ar fi fost cea mai amplă dintre toate cele consemnate vreodată.

O explozie solară atât de uriașă ar fi putut sfâșia chiar în clipa aceea atmosfera planetei Chee.

Totuși, producerea unei erupții de asemenea proporții părea extrem de puțin probabilă. În condiții normale, după o alertă de radiații, echipajul avea suficient timp ca să ajungă în adăposturile înghesuite. În plus, când se afla în mișcare, fâșiile metalice plasate de-a lungul carcasei rășinoase a Exploratorului generau un câmp electric, acesta având menirea de a ajuta la respingerea oricăror particule cu o încărcătură energetică masivă care i-ar fi intersectat traiectoria.

Ceea ce excludea particulele neîncărcate…

— Milord! strigă Bhagwati.

Își scosese capul printr-o trapă de acces și chipul îi era plin de furie.

— Disjunctoarele s-au transformat în zgură. Indiferent ce le-o fi lovit, le-a distrus înainte de a decupla. N-avem cum să le resetăm; trebuie înlocuite.

— Atunci înlocuiți-le.

Pe urmă zări cu coada ochiului o rază de lumină care dansa pe coridor și se întoarse într-acolo. O femeie cu părul cărunt pluti pe lângă ușă și, în trecere, întinse mâna ca să se agate de prag. Se opri și se trase în interiorul camerei de comandă, iar Severin o recunoscu pe Inginera de Rangul întâi Mojtahed.

— Raportez, milord.

Era o femeie voinică, de vârstă mijlocie, pântecoasă, cu părul tuns scurt și cu o aluniță proeminentă pe un obraz. Severin se simți ușurat la simpla ei vedere: cel puțin unul dintre cei doi ingineri principali se aflase în sala mașinilor, ecranată împotriva radiațiilor, în momentul când fusese lovită nava.

— Cum stau lucrurile?

— Motorul a fost decuplat din cauza unei fluctuații de curent, răspunse Mojtahed. Am resetat o serie de disjunctoare, le-am înlocuit pe altele și am ordonat să-nceapă numărătoarea inversă pentru repornirea motorului. Mai sunt în jur de douăzeci de minute.

— Aveți destulă energie pentru asta?

— Bateriile auxiliare sunt în stare bună, cel puțin deocamdată.

Își roti privirea prin camera întunecată de comandă și realiză că Severin nu se afla într-o postură care să-i permită să comande nava și că, pentru o vreme, situația avea să rămână neschimbată.

— Numărătoarea inversă poate fi oprită oricând, zise ea.

— Atunci opriți-o la un minut.

— Da, milord.

Severin o fixă cu privirea.

— Câți oameni erau cu tine, în sala mașinilor?

Pe chipul ei se așternu o tristețe chinuitoare.

— Echipa minimă din acest cart, milord. Doi.

Ceea ce lăsa la dispoziția lui Severin cel puțin șapte oameni despre care știa că se aflaseră în zone ecranate în momentul impactului cu radiațiile.

Șapte, dintr-un echipaj de treizeci și patru.

Mojtahed ezită o clipă, apoi i se adresă.

— Pot să vă vorbesc între patru ochi, milord?

— Da.

Severin se întoarse spre Chameha și Bhagwati, care continuau să plutească în preajma panoului de acces.

— Aduceți disjunctoarele, spuse.

Cei doi membri ai echipajului părăsiră încăperea. Severin se uită la Mojtahed.

— Da? zise el.

Ea se împinse, depărtându-se de ușă, și se opri la mică distanță de Severin. Se uită la lordul Go și fața i se înăspri. Se răsuci către Severin și îi vorbi aproape cu furie.

— Ați luat în considerare ipoteza că s-ar putea să fi fost atacați?

— Nu, răspunse el, deși întrebarea nu-l surprinse.

Gândurile nu i se îndreptaseră încă spre această posibilitate, dar, în timp, ar fi ajuns și acolo.

— Raze gama și neutroni accelerați, spuse Mojtahed. Asta ne-ar fi adus explozia unui

proiectil.

— N-am văzut niciun indiciu al apropierii unui proiectil, ripostă Severin.

Niciun jet de flăcări, nimic pe radar. Și nu există nicio urmă a unei mingi de foc.

— Proiectilul ar fi putut fi accelerat până la o viteză relativistă în afara sistemului, fiind apoi trimis prin gaura de vierme.

Severin căzu pe gânduri.

— Dar *de ce?*

Exploratorul nu era o navă de război, nici nu era deosebit de valoroasă, și se angajase în traversarea sistemului de la o gaură de vierme la alta, fără să intersecteze nicio rută comercială. Era greu de crezut că ar fi fost ales drept țintă pentru salva de deschidere a unui război.

— De ce? repetă Mojtahed. Și de către cine?

Gândurile lui Severin alergau.

— Dacă e vorba despre un atac, primul lucru pe care trebuie să-l facem este trimiterea unui mesaj către stația Chec și către stația de retransmisie a găurii de vierme pentru ieșirea din sistem. Trebuie s-o facem înainte de a porni motorul, înainte de a executa vreo manevră, înainte de orice altceva. Pentru că, dacă inamicul detectează vreun semn de viață, ar putea să ne distrugă.

Mojtahed trase aer în piept, îl reținu o vreme dincolo de dinții încleștați, apoi îl expulza într-

un oftat puternic, furios.

— Dacă atacă o navă ca a noastră, nu-mi rămân prea multe speranțe în privința stației Chee sau a celei de retransmisie a găurii de vierme.

Păstrau tăcerea de trei secunde când Nkomo își vârî capul pe ușă.

— Milord, doctorița e moartă. Am căutat-o pe asistenta ei și… Nkomo ezită. Nu e într-o stare mai bună decât a căpitanului.

— Mulțumesc, spuse Severin, dar ea nu terminase.

— Milord, și sublocotenentul Wellstone a murit, chiar aici, pe coridor, adaugă, intrând în sala de comandă. Și am intrat în cabina locotenentului Monterief, iar el e în pat. Trăiește, dar nu pot să-l trezesc.

— Mulțumesc, spuse din nou Severin.

Se uită la Mojtahed.

— Întoarce-te în sala mașinilor și încuie-te înăuntru, pentru cazul că ne lovesc iar. O să mă concentrez asupra repunerii în funcțiune a comunicațiilor, înainte de orice altceva.

— Foarte bine, milord.

Mojtahed dădu să se îndepărteze, apoi se opri.

— Nu e posibil să fi fost Titan? întrebă. Dacă Titan explodează, ne alegem cu al dracului de multe radiații.

Teoria ei ar fi explicat totul într-un mod atât

de satisfăcător încât Severin detestă faptul că trebuia s-o înlăture.

— Numai dacă Titan ar fi fost în apropiere, zise el, și nu e. Titan nici măcar n-a ajuns încă în sistem.

Mojtahed păru să regrete anularea ipotezei sale tot atât de mult ca Severin.

— Păcat, milord, spuse, apoi îi veni o altă idee. Nu s-ar putea să fi fost un fenomen natural? Suntem aproape de centrul acestei galaxii. Nu e posibil să fi explodat ceva în miezul galactic și radiațiile să fi ajuns până la noi?

— Nu știu, răspunse Severin. Nu cred asta, dar nu știu.

Mojtahed atinse ușor, cu degetele, cușca antiaccelerație. Dar fu suficient pentru a o face să se rotească și lordul Go, care era legat de ea, se trezi cu un icnet.

— Doare! strigă el, și Severin fu scuturat de o tresărire nervoasă.

Se împinse mai aproape de căpitan.

— Medicamentele sunt pe drum, milord.

— Doare!

Temându-se să nu-l tulbure iarăși pe lordul Go, Severin abandonă cușca și atinse podeaua cu un pantof. Se împinse către perete, își luă din nou avânt și se propti în pragul ușii.

— Mergem la farmacie, îi spuse lui Nkomo. Pe urmă începem să-i căutăm pe membrii

echipajului.

Expresia de pe chipul femeii era un amestec de teamă și de ușurare.

— Da, milord, răspunse.

Severin se uită la cadavrul sublocotenentului Wellstone.

— S-o ducem în cabina ei, spuse, și cără trupul, împreună cu Nkomo, pe o scurtă distanță în lungul coridorului.

O așezară pe Wellstone în pat, apoi ridicară plasele din lateral, ca s-o împiedice să plutească în altă parte.

În drum spre farmacie se întâlniră cu Bhagwati și Chameha, care se reîntorceau, aducând cutii cu piese electrice de schimb. Severin le spuse să-nceapă prin a încerca să repună în funcțiune sistemul de comunicații, apoi se îndreptă spre pupă, trecând dincolo de un perete despărțitor. Farmacia se afla într-o zonă ecranată a navei: farmacista ar fi supraviețuit dacă s-ar fi aflat la postul ei de lucru în loc să doarmă în cabină.

Doi membri în agonie ai echipajului ajunseseră acolo, dar nu reușiseră să deschidă ușa încuiată. Unul era acum inconștient, iar cealaltă se încovrigase ca o minge și scâncea. Severin folosi cheia pe care, în calitate de locotenent, o avea asupra sa și intră, descuind apoi dulapul cu medicamente. Scoase un injector medical, apoi începu să caute printre

cutiile de plastic alb, etichetate cu grijă și fixate în rame grele de metal, care protejau conținutul de accelerația mărită. Găsi fenildorfinzed, scoase una dintre cutii și i-o întinse lui Nkomo. Luă o alta, o deschise, fixă o fiolă în injector și le îndesă pe celelalte în buzunarul de pe cracul pantalonilor salopetei sale de protecție.

Activă injectorul. Se auzi un sunet. Pe afișaj pâlpâiră mai multe culori. În fiola transparentă urcă o bulă minusculă de aer și injectorul afișă o analiză a conținutului și lista dozelor recomandate.

Sistemul de operare aferent transforma injectorul într-un obiect ușor de folosit de oricine, în măsura în care îi reușea Serviciului de Explorare o asemenea performanță. Severin tastă un dozaj.

Pluti către cel mai apropiat membru al echipajului – femeia care scâncea la fiecare respirație, o trase spre el după ce se ancoră fixându-și piciorul în rama ușii, apoi îi săltă bărbia atingându-i-o ușor cu degetele. Îi lipi injectorul de gât, așteptă afișarea unui semnal care să-i confirme că găsise poziția corectă și îi injecta doza direct în carotidă.

Pleoapele femeii se închiseră. Scâncetele încetară și începu să respire regulat. Severin pluti către recrutul inconștient și îl trată în același mod. Pe urmă îi oferi injectorul lui

Nkomo.

— Te duci în dormitorul femeilor recrut, apoi te ocupi de subofițeri. Eu o să am grijă de bărbați, de ofițerii inferiori, de locotenent și de căpitan.

Nkomo se uită la injectorul medical fără să-l atingă, cu ochii ei negri dilatându-se.

— Dar dozajul? Dar…

— Cea mai puternică doză recomandată, spuse Severin. Am setat deja injectorul.

Ea nu se clinti.

— Nu e periculos, milord? Adică, din cauză că oamenii ăștia sunt într-o stare atât de gravă.

Severin simți o bruscă răbufnire de ură împotriva lui Nkomo. Îl silea să dea glas unui gând care-l făcea să se deteste numai fiindcă îi venise în minte, ca să nu mai vorbim de a-l rosti în gura mare. În voce i se desluși furia, făcând-o pe Nkomo să tresară și să-l privească țintă.

— Ție ți se pare, o întrebă el, că oamenii ăștia au vreo șansă să se simtă în curând mai bine?

Ea răspunse cu prudență.

— Ah, nu, milord.

— Sunt pe moarte, zise Severin. Nu putem face nimic pentru ei, în afară de a le ușura suferința. Dacă, din greșeală, îi injectezi cuiva o supradoză, din punctul meu de vedere e perfect.

Nu înseamnă decât că n-o să mai petreacă

zile întregi stingându-se în chinuri. Dar alege orice doză vrei, puțin îmi pasă.

Îi întinse din nou injectorul. Nkomo șovăi, apoi îl luă cu degete tremurânde.

— Da, milord, spuse ea, grăbindu-se să plece.

Severin pluti pe coridor clocotind de furie și dorindu-și din tot sufletul să dea cu pumnii în ceva, dar știa că, în starea aceea de imponderabilitate, o lovitură în perete l-ar fi făcut sa ricoșeze, pur și simplu, dintr-o parte într-alta. Jaye Nkomo n-avea nicio vină fiindcă abia împlinise optsprezece ani și fiindcă nu făcea parte din serviciu nici măcar de un an. Nu era vina ei că un ofițer îi dăduse un ordin, un ordin încărcat cu toată greutatea autorității, a regulamentelor și a puterii copleșitoare a Praxis-ului, un ordin care îi spunea să le injecteze doze masive de narcotic unor femei muribunde, împreună cu care râsese cu mai puțin de o oră în urmă, alături de care își făcuse datoria și alături de care dormise, un ordin care preciza că nu era nicio problemă dacă le omora din greșeală. Pe întreaga durată a antrenamentului său, nimic nu o pregătise pentru așa ceva pe Jaye Nkomo.

Și, pe toată durata propriului său antrenament, nimic nu-l pregătise pe Severin să dea un astfel de ordin, un fapt a cărui conștientizare îl umplea de mânie. Se întoarse

în farmacie, luă un alt injector, îl încarcă și se îndreptă spre cabinele echipajului de sex masculin.

Mirosul îți lăsa o amintire de neșters. Nu era, cu exactitate, nici miros de carne arsă, nici miros de carne friptă. Era mirosul a zece bărbați pe moarte și îl asalta odată cu gemetele și cu strigătele lor. Cei care nu țipau erau apatici, acel gen de apatie care este simptomul unei iradieri puternice. Severin trecu de la un pat la altul, le administra doze din substanța similară endorfinelor și, când termină, furia îi trecuse. Nu-i mai rămăsese decât energia necesară pentru emoții care i-ar fi putut fi utile. Emoțiile care l-ar fi putut ajuta să dea de urma inamicului, indiferent cine ar fi fost acesta, și să reușească să-l distrugă cumva – într-un fel oarecare, ținând cont că se afla pe o navă paralizată, fără armament și cu un echipaj de numai șapte oameni.

Trecu prin cabinele ofițerilor inferiori, apoi prin cea a lordului Bany Monenef, după care se reîntoarse în sala de comandă.

În interiorul acesteia, sistemul auxiliar de iluminare intrase în funcțiune. Mai bine de jumătate din afișaje aveau o strălucire blândă. Bhagwati era așezată în fața consolei de comunicații, căreia îi ridicase capacul. Îi înlocuia siguranțele. Chameha era aplecat asupra celei de monitorizare a senzorilor, cu o

expresie uluită pe chip. Amândoi încercau să-l ignore pe lordul Go, care țipa, încovrigat în poziție fetală.

Severin pluti înspre căpitan, îi lipi injectorul de gât și apăsă pe declanșator. Lordul Go scoase un oftat prelung, hârjâit, și trupul lui încovoiat se relaxa.

Severin se apropie de consola comandantului, luă fotografiile de familie ale acestuia – copiii, soția, părinții, păpușa torminel de cârpă – apoi se întoarse lângă el și i le puse în mână, astfel încât să le poată vedea dacă s-ar fi trezit.

— Raportul, vă rog, spuse Severin.

— Am înlocuit disjunctoarele de pe Conexiunile Principale Unu și Doi, zise Bhagwati, dar motorul nu e în funcțiune, așa că nu putem lua curent decât din bateriile auxiliare. Însă ar trebui să fie totuși suficient pentru trimiterea unui mesaj, așa că încerc să pregătesc consola de comunicații.

— Eu caut spectrul dinainte de impact, spuse Chameha.

Se întoarse spre Severin, cu părul cârlionțat plutindu-i în jurul feței ca o lună plină.

— Nu era nimic și pe urmă, trosc – raze X.

— Raze X? făcu Severin.

Un proiectil n-ar fi generat raze X. Își luă avânt și pluti încet către consola de monitorizare a senzorilor.

— Au venit ca niște pulsații.

În vocea lui Chameha se simțea uimirea.
— Opt în primele trei sferturi de secundă, după care siguranțele au explodat și înregistrarea s-a întrerupt.
Se uită îngrijorat la Severin.
— E posibil să ne fi lovit cineva cu un laser cu raze X?
— Pulsații, repetă Severin, și îi stătu inima.
Nu era vorba de un dușman pe care să-l poată înfrunta, dintr-o navă încremenită, cu un echipaj de șapte oameni. Și n-ar fi putut spera să-l înfrângă nici dacă ar fi fost comandantul unei flote, cu o duzină de escadre de nave de război la dispoziția sa.
Era un dușman care ar fi putut nimici întreaga civilizație fără să le acorde nicio atenție.
— Chameha, zise el, ce există în natură și trimite douăsprezece rafale masive de raze X pe secundă?
Cel întrebat strânse din pleoape în timp ce își scormonea memoria. Pe urmă făcu ochii mari și îi pieri sângele din obraji.
— Oh, rahat, spuse el.
După ce înlocuiră siguranțele consolei de navigație, Severin localiza inamicul într-o jumătate de oră. Una dintre cele șapte, sau poate opt stele din imensul sistem din care făcea parte soarele planetei Chee fusese catalogată, cu peste opt sute de ani în urmă, drept o pitică maro, un corp gazos imens, dar

nu destul de mare pentru a arde ca o adevărată stea.

Clasificarea se dovedea acum a fi incorectă, așa cum era și numărul estimativ al stelelor din întregul sistem. Nu erau șapte sau poate opt, ci mai degrabă opt sau poate nouă.

Presupusa pitică maro nu era o pitică maro, ci o stea degenerată. Cândva fusese mult mai mare și avusese o stea companion încă și mai mare, cele două stele binare rotindu-se una în jurul alteia în timp ce se deplasau, pe orbite încă și mai complexe, în jurul celorlalte șase, sau poate șapte, din enormul sistem Chee.

Către sfârșitul vieții sale, steaua companion explodase, transformându-se într-o supernovă și expulzându-și în spațiu materia din stratul exterior, sub forma unor nori imenși. O parte dintre aceștia fuseseră absorbiți de vecina sa, care își mărise astfel dimensiunile. Companionul muribund colapsase într-o stea neutronică și se prinsese într-un dans al morții cu gravitația, pe o orbită spiralată, care o apropia de vecina sa cu fiecare rotație. În cele din urmă, steaua neutronică în cădere ajunsese la o distanță suficient de mică pentru a începe să-și despoaie însoțitoarea de straturile exterioare de hidrogen, transformând materia atrasă într-un disc. Pe măsura apropierii acestuia, câmpurile magnetice colosale ale stelei neutronice îi

comasau către interior, comprimându-l și încălzindu-l, pentru a-l transforma în final în fascicule puternice de raze X expulzate de polii magnetici.

Steaua neutronică spirala, apropiindu-se tot mai mult și mai mult, până când orbita sa aproape că ajunsese să treacă prin stratul exterior al companioanei. Perioada mișcării sale de revoluție era de aproape trei ore. Își consumase steaua companion într-o asemenea măsură, încât aceasta nu mai putea fi deosebită de pitica maro, mai ales că observațiile se făcuseră de la foarte mare distantă, cu sute de ani în urmă, de către astronomi mult mai interesați de descoperirea unor planete locuibile.

— Corect, spuse Severin. Acum, întrebarea este ce altceva o să mai lovească pulsarul.

Stătea alături de Chameha, în cușca de monitorizare a sen zorilor. Severin aduse pe monitorul său imaginile de pe afișajele altor console, imaginile folosite pentru pilotaj și pe cele astrografice și o estimare a unghiului sub care se deplasa fasciculul de raze X în momentul impactului cu Exploratorul, ceea ce avea să-i ofere o valoare a înclinației polului magnetic al pulsarului și o deducție referitoare la celelalte obiecte ale căror traiectorii ar mai fi putut fi intersectate de fasciculul respectiv.

Computerul rulă cu repeziciune simularea

sistemului multisolar, căruia i se adăugase acum pulsarul, apoi se opri. Se auzi un sunet de avertizare.

Chee.

— Da, bineînțeles, zise Severin.

Îl surprindea numai faptul că nu fusese luat prin surprindere.

Chee și cei opt sau poate nouă sori din sistem nu se aflau în același plan. Față de Chee, orbita pulsarului se afla în nordul galactic, iar fasciculul emis de polul său magnetic sudic avea să intersecteze planeta pe o durată de trei secunde, timp suficient pentru a ucide orice formă de viață animală neprotejată de pe orbită sau de la sol.

Severin comprimă informațiile în cel mai succint mesaj pe care îl putea redacta.

— Trimite-l la Centrul de Comandă al Stației Chee, spuse el, alături de câte o copie pentru lordul inspector Martinez și pentru astronomul Shon-dan de la Observatorul Imperial.

— Am înțeles, milord, răspunse Nkomo.

Se întorsese în sala de comandă fără să scoată niciun cuvânt și își reluase locul din fața consolei de comunicații. Își coborî privirea către aceasta.

— Alimentare laser trei pentru comunicare și… l-am pierdut, milord.

Severin se întoarse și se holbă la ea.

— L-am pierdut? Ce am pierdut?

Nkomo părea nesigură.
— Am pierdut laserul, milord. Este... ceva nu funcționează așa cum ar trebui.
— Folosește alt laser.
Și cel de al doilea laser clacă. Severin se gândi că era posibil ca, datorită fluxului de raze X, toate materialele metalice de pe navă să fi devenit tot atât de casante ca sticla, semiconductorii metalici folosiți pentru generarea razelor laser spărgându-se, așadar, ca urmare a forței emise de sistemul de excitare.
După ce eșua și al treilea laser, Severin decise că teoria lui fusese confirmată.
— Fă o încercare c-o antenă YHF, zise el. Folosește canalul de urgență. Aveau să-și trimită mesajul pe Chee într-un fel sau altul, își spuse apoi, chiar dacă ar fi fost nevoit să construiască el însuși antena.

Când Martinez se întoarse la apartamentul său din Palatul Primăriei, lady Primar însăși se grăbi să-i iasă în întâmpinare imediat ce coborî din mașină.
— Mă întreb unde ați fost toată ziua, milord.
Se uită, surprinsă, la ghetele lui pline de noroi și la vestimentația neprotocolară.
— Au sosit o grămadă de invitații pentru dumneavoastră.
— Soldatul Ahmet mi-a arătat împrejurimile.

Apoi se întoarse spre Ahmet și îi făcu cu ochiul.

— Nu-i așa, Ahmet?

Ahmet afișă un zâmbet larg.

— Chiar așa, milord.

Lady Primar șovăi. Martinez îi surâse, apoi comm-ul atașat de mâneca lui scoase un sunet armonios.

— Scuzați-mă, milady.

Prelua apelul.

Materialul cameleonic al mânecii licări, conturând apoi imaginea lordului Ehl. Fulgii întunecați ai părului său de pe tâmple aveau un aspect ciudat, lăsând impresia că suferise un șoc electric cu câteva secunde înainte.

— Milord, spuse Ehl. Tocmai am primit un mesaj de pe Explorator și… ei, bine… v-aș rămâne îndatorat dacă v-ați întoarce pe stație cât mai repede cu putință.

În timp ce coleopterul își începea coborârea către Port Vipsania, Martinez privi imaginea lui Shon-dan, care se deslușea, limpede precum cristalul, pe afișajul de pe mâneca lui.

— Vrei să-mi spui că, deși pe stația Chee există o întreagă echipă de astronomi plătiți cu excesiv de multă generozitate, n-ați reușit să detectați două fascicule de energie fatală, având fiecare lungimea de peste un an-lumină?

Shon-dan se holbă la Martinez cu ochii ei

aurii.
— Milord, răspunse ea, noi suntem cosmologi. Nu ne-am uitat la nimic din tot ce se află la mai puțin de o sută de ani-lumină distantă de acest loc.
Martinez îi fixă încruntat imaginea, apoi își dădu seama că scrâșnea din dinți. Și-i descleștă și vorbi.
— Spune-mi ce-o să se-ntâmple și cât timp avem la dispoziție.
— Avem nouă zile și jumătate, milord. Pe urmă Chee va ajunge în calea fasciculului și…
Shon-dan clănțăni, nervoasă, din dinții ei ca niște cârlige.
— Toți cei care nu vor beneficia de un adăpost corespunzător vor fi, ah, vor fi într-un foarte mare pericol.
— Atmosfera nu ne asigură o protecție suficientă?
— Nu și pentru o radiație de o asemenea intensitate.
Shon-dan încercă să afișeze o expresie plină de speranțe.
— Apropo, am făcut un studiu de mecanică orbitală și am descoperit că planetei nu i se întâmplă așa ceva decât o dată la fiecare patruzeci și nouă de mii de ani.
Fapt care oferea o explicație, își spuse Martinez, pentru formele de viață de pe uscat, relativ primitive în comparație cu cele

supraabundente din ocean. O dată la fiecare patruzeci și nouă de mii de ani, toate speciile complexe de la suprafață erau exterminate.

Pădurile de ferigi ofereau un indiciu, dacă se ostenea cineva să-l priceapă.

— Așadar, avem în față aproape cincizeci de mii de ani prielnici, dacă reușim să supraviețuim în următoarele zece zile.

Aviana îi răspunse pe un ton plin de scuze.

— Ah, milord, vor fi probleme după aceste zece zile. Aparatura electronică s-ar putea să fie distrusă. E posibil ca recoltele să nu supraviețuiască. Metalele ar putea deveni casante. Și, ei, bine, nu știm ce-o să se-ntâmple cu stația și cu ascensorul orbital. Va trebui să mă gândesc la asta.

— S-o faci. Am nevoie de o estimare a numărului de adăposturi necesare pentru a proteja populația.

— Ah, da, milord.

Martinez încheie transmisia. Coleopterul se apropia de platoul de asolizare. Martinez se gândi la oamenii ieșind din adăposturi pentru a vedea că lumea de deasupra fusese distrusă – recolte arse pe câmp, niciun fel de comunicații, clădiri cu structuri metalice nemaiprezentând nicio garanție, mijloace de transport care se pot defecta oricând și acele superbe poduri de cale ferată prăbușite

deoarece cablurile de susținere cedaseră sub greutatea lor.

Și poate stația Chee distrusă. Pe stație existau foarte multe adăposturi contra radiațiilor, dar toate erau amplasate pe coroana exterioară a roților locuibile și în alte zone unde se calculase că era necesară protecția personalului față de flăcările solare. Fasciculul de raze X avea să cadă sub un unghi, venind din nordul galactic, așa că numai o mică parte a stației urma să se afle la adăpost.

Roata și celelalte construcții de mari dimensiuni erau confecționate din materiale rășinoase, nefiind așadar afectate de oboseala metalelor, însă o parte dintre componentele de importanță critică erau metalice, de aceea întreaga structură ar fi putut fi în pericol. Dacă se dezmembra sub presiune, cablul ascensorului ar fi căzut în atmosferă, unde avea să ardă și, dacă trăgea după sine o mare parte a stației, planeta avea să fie supusă bombardamentului periculos al unor obiecte voluminoase, arzând în căderea lor către suprafață.

Și nu s-ar fi ales praful numai de stație, ci și de capitalul companiei Chee, ceea ce i-ar fi ruinat tatăl și întreaga familie.

În timp ce coleopterul asoliza, gândurile îi ardeau de o furie neputincioasă.

Terza îl aștepta pe platou, cu un automobil uriaș, din dotarea Flotei, și cu un șofer. Purta uniforma maronie a Ministerului. Martinez traversă platoul și o sărută. Ea avea buzele catifelate și ochii duri.

— Ai auzit? o întrebă.

Trebuia să vorbească destul de tare ca să acopere zgomotul turbinelor coleopterului.

— Mi-a spus Marcella.

El o luă de braț și se îndreptară împreună spre mașină.

— Te urcăm pe prima navă care pleacă.

— Pot să rămân, zise Terza. Mă număr printre administratori, nu uita asta, și sunt sigură că ne vor găsi un adăpost corespunzător.

Se opriră lângă portieră. Martinez puse o mână mare pe abdomenul ei.

— Nu vreau ca razele X să ajungă în preajma următoarei generații din clanul Chen.

Terza se strâmbă.

— Eram atât de nerăbdătoare să te văd în acțiune. Dar cred că precauțiile sunt indicate, de vreme ce doctorul a confirmat, chiar în dimineața asta, că următoarea generație e pe drum.

În ciuda apăsării copleșitoare a gândurilor sale, în inima lui Martinez se aprinse flacăra bucuriei – și o sărută pe Terza.

— Și acum ce urmează? Fiindcă prima dată n-am fost prin preajmă, nu sunt prea sigur cum

funcționează afacerea asta, cu sarcina.

Ea îl luă de mână și îl conduse în automobil.

— Mă tem că va fi foarte dificil și foarte istovitor. Vorbea pe tonul unui om de afaceri. Voi avea nevoie, din partea ta, de un răsfăț de calitatea-ntâi, vreme de, oh, cel puțin câțiva ani.

— Începând de acum? întrebă el, plin de speranță.

Terza oftă.

— Mă tem că nu. Trebuie să mergi la o întrunire.

— Avem curent electric în ceea mai mare parte a navei, zise Severin. Sistemul de comunicare între sala mașinilor și camera principală de comandă a fost refăcut. Au fost repuse în funcțiune suficient de multe computere, așa că putem face tot ceea ce este necesar. Răniții au fost instalați cât mai confortabil cu putință pentru a putea suporta decelerarea și prevenim deshidratarea prin perfuzii intravenoase. Deoarece nu știm cum va reacționa nava la o restabilire a forței G, o să începem cu a zecea parte din gravitație și o să majorăm treptat puterea, până la valoarea întreagă.

Severin se întrerupse, în așteptarea unui răspuns, dar nu primi niciunul.

— Când am încercat să întorc nava cu ajutorul

propulsoarelor de manevră, capetele acestora s-au rupt – oboseala metalului din articulații le-a anulat rezistența la presiune. Ceea ce înseamnă că vom fi nevoiți să executăm manevra cu motorul principal, care a fost proiectat să reziste, bineînțeles, la radiații puternice, așa că, dacă o să simțiți o accelerație neobișnuită la început, acestea vor fi motivele.

Se întrerupse din nou, apoi își linse buzele uscate.

— Am permisiunea să-ncep procesul de decelerare, milord?

Urmă o pauză lungă înainte ca de pe buzele căpitanului să se desprindă un singur cuvânt, atât de încet încât păru aproape un suspin.

— Acționați.

— Am înțeles, milord.

Severin verifică perfuzia intravenoasă a căpitanului, apoi se răsuci în aer, dând ușor din mâini, și se propulsa către ușă.

Nu știa în ce măsură îi înțelesese căpitanul raportul, dar se simțea mai bine pentru că i-l dăduse. Lordul Go era un comandant bun, merita să știe ce se petrecea pe nava lui și poate chiar se simțea mai bine pentru că aflase.

Căpitanul fusese reașezat în patul său înainte ca nava să-nceapă să accelereze. Deshidratarea era o problemă serioasă a

răniților cu arsuri produse de radiații, iar Severin și ceilalți șase membri valizi ai echipajului își petrecuseră ultimele câteva ore punându-le victimelor care supraviețuiseră perfuzii intravenoase, un proces anevoios, pentru că fuseseră nevoiți să deprindă mai întâi tehnica, exersând unul pe altul și urmărind pașii din manual.

Severin dezbătuse problema în forul său interior, întrebându-se dacă trebuia să facă sau nu un asemenea pas. Prelungirea vieții victimelor nu era decât o prelungire a suferințelor, fără nicio șansă de a modifica deznodământul.

Dar Severin voia să se mai poată privi în oglindă. Voia să le poată spune familiilor victimelor că făcuse pentru ele tot ce-i stătuse în puteri. Nu-și dorea să spună: „I-am lăsat să moară fără să-ncerc să-i ajut”.

Se îndreptă spre sala de comandă și apoi spre locul comandantului, după care trase consola în jos, în fața lui, și o bloca pe poziție. Bhagwati, Nkomo și Chameha erau, cu toții, prinși în centurile de siguranță ale fotoliilor lor antiaccelerație.

— Sala mașinilor, îi spuse el lui Bhagwati, pregătiți-vă să emiteți semnalul de avertizare pentru accelerație.

— Da, milord.

Alarma hurui în întreaga navă.

— Sala mașinilor, zise Severin, pregătiți-vă de manevră cu motorul principal.

— Da, milord.

Bhagwati se uită la consola ei.

— Testul de propulsare încheiat cu succes, milord. Motorul în așteptare.

— Curs unu-cinci-șapte prin unu-cinci-șapte relativ.

— Cursul încărcat în computer, milord.

— Începeți manevra.

Șocul fu moderat și Severin auzi motorul ca pe un huruit îndepărtat, ce părea să-i urce pe șira spinării. Fotoliul i se balansa ușor în cușcă și șuierul slab al variației de gravitație îi ajunse în urechea internă. Zgomotul motorului se stinse, apoi se auzi din nou. Cușca lui Severin zăngăni, stomacul îi zvâcni ușor.

— Haide, se auzi îndemnul lui Bhagwati.

De fapt, motorul nu era proiectat pentru o asemenea manevră.

Porni din nou, cu un huruit mult mai susținut. Severin se surprinse așteptând zgomotul unei componente care claca.

Dar nu clacă nimic. Motorul porni de încă trei ori, fiecare repornire implicând câteva mici ajustări. În vocea lui Bhagwati se desluși triumful când anunță:

— Unu-cinci-șapte prin unu-cinci-șapte relativ.

— Începeți accelerarea de la zero virgulă unu G.

Motorul porni – un huruit constant, îndepărtat – și cușca lui Severin zăngăni iarăși. O mână delicată păru să-l împingă în fotoliu.

— Verificarea sistemelor, ordonă el, doar ca să se asigure că nimic nu se făcuse praf.

Ceea ce nu se întâmplase. Severin nu-și făcea griji în privința carcasei exterioare, confecționate din rășină dură, armată cu grinzi de policarbonat, însă nava conținea suficient de multe componente metalice ca să fie neliniștit. Existau rafturi de metal, balamale și armături metalice, iar răniții zăceau pe saltele plasate pe suporturi din metal. Țevile și conductele erau fixate cu benzi metalice. Carcasa era străpunsă de valve cu componente metalice, folosite pentru transportul apei sau al electricității când se aflau pe o stație, sau pentru evacuarea deșeurilor.

O fisură a carcasei era tot ce-i mai lipsea acum lui Severin.

Mări forța de gravitație cu câte o zecime din valoarea standard, până ce nava deceleră, ajungând la un G. Auzi un singur trosnet, în momentul când cedă un raft din dulapul căpitanului.

— Verificarea sistemelor, zise Severin.

Nimic nu era distrus, nimic nu se spărsese. Începu să se simtă mândru de Explorator. Era o navă mai robustă decât se așteptase. Avea

s-o ducă pe Laredo, unde o aștepta o reparație capitală. Se aflau la o distanță de douăzeci și opt de zile de această destinație, ceea ce însemna că aveau nevoie de douăzeci și opt de zile pentru inversarea forței acumulate, plus alte douăzeci și opt pentru reîntoarcerea în spațioport.

Până atunci, membrii răniți ai echipajului aveau să fie morți. Severin avea să oficieze funeralii în multe dintre zilele următoare, Exploratorul având, pe deasupra, și un loc în rândul întâi la spectacolul a ceea ce promitea să fie o catastrofă planetară.

Deblocându-și consola, Severin o împinse deasupra capului, ca să nu-i stea în drum. Se desprinse din plasa chingilor și ieși din cușcă.

— Bhagwati, nava îți aparține, spuse el. Nkomo, Chameha, e timpul să ne facem rondul, să ne asigurăm că bolnavii suportă gravitația.

Severin avea să-i raporteze lordului Go că Exploratorul făcuse față accelerației.

Spera că asta avea să-i facă plăcere căpitanului.

— Viața e scurtă, dar Praxis-ul e etern, citi Severin din slujba de înmormântare. Să ne găsim cu toții alinare și adăpost în înțelepciunea care ne spune că tot ce este important este știut.

Își ridică ochii spre inginera Mojtahed.

— Activați, spuse el.

Mojtahed apăsă un buton, evacuându-i din camera de presurizare a navei pe lordul căpitan Go Shikimori, pe lordul locotenent Barry Monterief și pe alți patru membri ai echipajului. Deoarece, în timpul procesului de decelerare, motorul navei trimitea, în siajul acesteia, un imens jet de flăcări radioactive și deoarece trupurile, odată expulzate, nu își mai reduceau viteza, căpitanul și echipajul său aveau să fie arși în câteva secunde.

Severin și ceilalți patru – doi rămăseseră de cart – își păstrară concentrarea rigidă până când afișajul de supraveghere al camerei de presurizare interioare încetă să mai clipească. Mojtahed se uită pe geamul acesteia.

— Milord, camera de presurizare e goală.

— Închideți ușa exterioară și represurizați, zise Severin.

Se întoarse către ceilalți.

— Sunteți liberi.

Dădu să plece, apoi se opri.

— Mojtahed, Chameha, vă rog să-mi țineți companie la cină.

Cu toate că acum ținea locul comandantului, Severin nu se mutase în cabina acestuia și nici nu avea intenția de a o face. Îi conduse pe Mojtahed și Chameha în careul ofițerilor, unde îi pofti la masa rezervată de obicei pentru

locotenenți.
Pulsarul îi ucisese pe bucătarii de pe Explorator, așa că mesele se luau la întâmplare, cea mai mare parte a ingredientelor din tocană fiind răsturnate în oală din conserve și fiind pregătite la microunde, pentru că arzătoarele metalice ale mașinii de gătit din cambuză deveniseră atât de casante încât nu mai intrau în funcțiune când încercai să le aprinzi. Severin și oaspeții săi fură serviți de bucătarul din ziua aceea, un ucenic din departamentul sălii mașinilor condus de Mojtahed, care se făcu nevăzut înainte ca vreunul dintre ei să fi apucat să-i guste creația artizanală. Severin deschise o sticlă de vin din stocul careului ofițerilor. Până atunci gustase vinul numai ocazional, pentru că nu-și putea permite acel gen de provizii particulare cu care erau obișnuiți ceilalți locotenenți și nu voise ca lady Maxine și lordul Barry să-l considere un parazit ce profita de sticlele pe care altminteri ar fi trebuit să le cumpere plătind jumătate din solda lui pe o lună pentru fiecare dintre ele.
Dar lordul Barry și lady Maxine pluteau acum către Gaura de Vierme Doi, sub formă de cenușă radioactivă, iar Severin oficiase două slujbe funerare în două zile și își dorea ceva de băut.
Goli două cupe, în timp ce ceilalți abia sorbiră

dintr-ale lor și înghițiră, docili, câteva îmbucături de tocană.
— Am făcut treabă bună salvând nava, spuse el. Acum aș vrea să-ncercăm salvarea planetei Chee.

La masa din careul ofițerilor se lăsă tăcerea, apoi Mojtahed își șterse un strop de suc de carne de pe bărbie și întrebă:
— Cum ați spus, milord?
— Vreau să salvez Chee, răspunse Severin. Iar pentru asta trebuie să oprim pulsarul, iar eu cred că știu cum o putem face.
Se lăsă un alt moment de tăcere. Mojtahed și Chameha schimbară câteva priviri.
Mojtahed, cea mai mare în grad dintre subofițerii supraviețuitori. Chameha, un operator de înaltă calificare, specializat în monitorizarea senzorilor și antrenat pentru a detecta găurile de vierme, acel membru al echipajului care se apropia cel mai mult de ceea ce se înțelege printr-un savant.
— Am înțeles, milord, zise Mojtahed.
— Ascultați-mă cu răbdare, spuse Severin.
Activă ecranul mural din careul ofițerilor și rulă o simulare a unui pulsar cu emisie de raze X pe care o preluase din Catalogul Anray al Obiectelor Astrale.
— Emisiile pulsatile de raze X sunt generate de materia atrasă de pe discul de acreție, zise

Severin. Așa că, dacă putem opri acest mecanism, se va opri și emisia de radiații X. Spre deosebire de pulsarii magnetici, cei cu raze X nu pot funcționa în vid.

— Milord, îndrăzni Chameha să intervină, avem de-a face cu ceva de aceeași masă cu a unei stele. Un pulsar este unul dintre cele mai dense obiecte din univers și unul dintre cele mai letale – cum am putea spera să-l oprim cu resursele noastre?

— Da, masa unui pulsar e colosală, zise Severin. Dar discul de acreție nu e nimic altceva decât hidrogen. Așa că ne vom mulțumi să tragem un proiectil cu antimaterie în acest disc, iar antimateria va distruge centura interioară de hidrogen.

Le adresă un zâmbet larg.

— Pulsarul se oprește pentru câteva ore critice, Chee e salvată, noi suntem decorați, cu toții. Ce părere aveți?

— Mai practic.

— N-avem niciun proiectil cu antimaterie.

— Vom folosi una dintre navetele de salvare. Dacă e necesar, umplem cu antihidrogen spațiul destinat echipajului și o lansăm pe pilot automat.

Chameha ridică șovăind o mână, ca și cum ar fi fost într-o sală de clasă.

— Da? făcu Severin.

— Văd două inconveniente, zise Chameha. În

primul rând, cred că n-avem destulă antimaterie...

— Așa că o să ne-mbarcăm noi pe navetele de salvare, apoi o să lansăm Exploratorul către pulsar, spuse Severin.

— Și celălalt inconvenient, continuă Chameha, cu îndărătnicie, este că, atunci când antihidrogenul lovește discul de acreție, face mai mult decât să-l distrugă, îl transformă în radiații. Radiațiile direcționate către pulsar nu-l vor opri, ci îl vor încălzi, iar puterea emisiei de raze X va crește în mod radical. Radiațiile îndreptate către discul de acreție îl vor încălzi pe acesta, așa că, atunci când va cădea în pulsar, veți obține o altă emisie extrem de puternică de raze X. Chameha făcu un gest ce sugera o explozie. După care planeta Chee va fi prăjită de-a binelea.

Severin se simți ca și cum ar fi alunecat pe spate. Ideea îi venise pentru prima oară în dimineața aceea, în timp ce se bărbierea în baie, și îi crease impresia unui fulger strălucitor, iar reflecțiile ulterioare o făcuseră să pară din ce în ce mai bună. Își frecă o clipă bărbia, meditând.

Mojtahed, care părea să aibă convingerea că discuția se încheiase, sorbi îndelung din paharul cu vin, ușurată.

Severin decise că mai avea ceva de spus.

— Dar între cele două mari explozii, spuse el,

nu se întâmplă nimic, corect?

Pe fața ca o lună plină a lui Chameha se așternu o expresie plină de încăpățânare.

— Da, pentru un foarte scurt timp, răspunse el. Dar mă îndoiesc că va dura mai mult de câteva secunde, chiar dacă lansăm într-acolo Exploratorul. Și, dacă sincronizarea nu e perfectă. Chee se prăjește.

— Iar noi nu primim nicio decorație, declară Mojtahed.

— Chee n-are nevoie decât de câteva secunde, spuse Severin.

Se întoarse către ecranul mural și solicită afișarea unor șiruri de diagrame și a Analizei Matematice Structurale.

— Înainte de micul dejun, i-am trimis un mesaj astronomului Shon-dan de la Observatorul Chee, solicitându-i toate informațiile disponibile despre pulsar – masa, discul de acreție, intensitatea fasciculului de raze X. Tocmai am primit răspunsul, așa că haideți să facem calculele.

Calculele conduseră la un rezultat dezamăgitor. Chiar dacă ar fi fost încărcat până la refuz cu antihidrogen, Exploratorul n-ar fi produs decât o întrerupere de o fracțiune de secundă a emisiei de raze X a pulsarului.

— Îmi pare rău, milord, zise Chameha. Era o idee ingenioasă, dar nu dă rezultate în cazul de față.

Mojtahed își termină porția de tocană și castronul ei zăngăni când îl lovi cu lingura.

— Da, milord. Îmi pare rău.

Era clar că-și scosese ideea din minte.

— Titan, spuse Severin.

Ceilalți îl fixară cu privirea.

— Titan e o navă imensă, e plină cu antimaterie și tocmai a intrat în sistem, continuă el. Și a fost închiriată de Serviciul de Explorare, e comandată ofițerul inferior Junot și eu sunt mai mare în grad decât el. Așa că... Zâmbi. Poate-ar fi bine să refacem calculele.

Erau șase sute de oameni pe stația Chee și opt sute patruzeci de mii pe planetă. În stație se aflau două cargouri, care, dacă ar fi fost golite integral de marfă, ar fi putut transporta, probabil, patru mii de persoane, presupunând că acestea stăteau suficient de înghesuite și că se suplimenta în mod satisfăcător numărul toaletelor.

Ceea ce lăsa un surplus de opt sute treizeci și șase de mii de oameni, aflați în pericol pe suprafața planetei, iar asta însemna că pe Martinez îl așteptau o serie de întruniri. Fuseseră adunate toate scuturile antiradiații de pe stație și o serie de uzine de la suprafața erau de părere că se puteau reprofila în timp util, producând și altele, dar cea mai mare parte a oamenilor de pe planetă aveau să fie

nevoiți să se adăpostească după o metodă de modă veche, într-o groapă adâncă, cu un morman de pământ pe acoperiș.

Existau suficiente utilaje grele și suficiente materii prime pentru a confecționa adăposturi pentru toată lumea, dar dorința de cooperare a populației nu era unanimă.

— Muncitorii de la calea ferată vor să-și ducă familiile în susul liniei, în tunele, îi spuse Allodorm lui Martinez. Sunt de părere că vor fi în siguranță cu un munte întreg deasupra lor.

Martinez se uită pe fereastra biroului lui de pe stație, fixând încruntat planeta albastră cu verde de dedesubt. Propria lui reflexie încruntată și furioasă îi întoarse privirea. Chee se rotea încet în cadrul ferestrei în timp ce stația pivota în jurul axului său.

— Vor fi în siguranță, zise el, până când vor încerca să plece. Cum își vor coborî familiile de pe munte pe niște poduri tot atât de sfărâmicioase ca niște țurțuri de gheață? În vehicule plutind pe deasupra unor electromagneți care pot exploda în clipa când sunt străbătuți de curentul electric?

Se uită la Allodorm și i se adresă cu hotărâre.

— Muncitorii de la calea ferată merg în buncăre, așa cum face toată lumea.

— Da, lord inspector.

În superba voce a lui Allodorm nu se simțea nicio urmă de tulburare, în niciun punct al

crizei. Martinez trebuia să-i recunoască acest merit.

Și, chiar dacă era un hoț, Allodorm se străduia din greu, în aceeași măsură ca oricine altcineva, pentru a-i adăposti pe locuitorii planetei. Un alt merit care trebuia recunoscut.

— Am primit un mesaj de la Lady Primar din Port Gareth, spuse Marcella, rostind cuvintele prin jurul țigării pe care o strângea cu violență între dinți. Are un plan pentru salvarea navetelor.

Navetele erau destinate pentru transporturi de pe o orbită joasă până la suprafață și nu erau capabile să atingă viteza de desprindere din câmpul gravitațional necesară pentru a se îndepărta suficient mult de Chee ca să evite pulsarul. Aveau să rămână la sol, asemenea majorității celorlalte echipamente grele, fiind supuse bombardamentului cu raze X și probabil distruse.

Martinez se gândi la Compania Chee, sperând că avea o asigurare corespunzătoare.

Plecă de lângă fereastră și se lăsă să cadă cu toată greutatea pe scaunul biroului său. Suspensiile pneumatice scoaseră un șuier ofensat.

— Lady Primar e vreun soi de specialist în aeronautică? întrebă el. A discutat, efectiv, cu piloții navetelor?

Marcella zâmbi.

— La prima întrebare răspunsul e nu, iar în privința celei de a doua trebuie să spun că mă-ndoiesc. Vrea să plaseze navetele pe o orbită geostaționară, pe acea parte a planetei opusă pulsarului.

— N-o să dea rezultate, spuse Martinez. Fasciculul pulsarului nu se deplasează în lungul planului eclipticii, va veni sub un unghi, dinspre nordul galactic. Tot ce se va afla pe orbita geostaționară se va prăji. Pentru a pune planeta între navete și fascicul, ar trebui plasate pe o orbită polară, asigurându-se o sincronizare perfectă…

Tăcu o clipă.

— Stai așa, asta-i o idee bună. Spune-le piloților navetelor că se pot plasa pe o orbită polară, dar li se interzice să ia pasageri. E prea periculos.

De vreme ce guvernatorul provizoriu declarase stare de urgență, Martinez, care era cel mai mare în grad dintre reprezentanții Flotei, devenise conducătorul absolut al sistemului Chee. Era ca și cum ar fi fost învestit cu toată puterea cuceritorilor Chee.

Dacă situația n-ar fi fost atât de disperată, ar fi fost realmente încântat de sine însuși.

— Apropo, zise Marcella, Kayenta poate fi de folos? O ofer cu plăcere, deși nu are capacitatea de a adăposti prea mulți refugiați.

— Mulțumesc, spuse Martinez. O să am asta

în vedere.

La o altă întrunire, cu lordul Ehl și cu căpitanii celor doua nave comerciale, se discută cine avea să se îmbarce și cine nu.

— Ar trebui să-i salvăm pe reprezentanții companiei noastre, spuse unul dintre căpitani. Și în al doilea rând pe pasagerii care vor plăti, bineînțeles.

— Veți salva femeile gravide, zise Martinez, și copiii sub cincisprezece ani, fiecare dintre ei fiind însoțit de către un părinte. Dacă rămâne loc, vom vorbi despre îmbarcarea copiilor ceva mai mari.

Probabil că avea să rămână loc; pe Chee nu erau mulți copii, pentru că fuseseră selectați ca muncitori mai ales oameni tineri, burlaci, iar familiile coloniștilor nu începuseră încă să sosească.

— Patronii mei vor protesta! spuse căpitanul.

— Vor avea acest drept, după ce se termină totul.

Martinez se întoarse spre lordul Ehl.

— Îi vei plasa pe membrii Poliției Militare la intrarea în camerele de presurizare și în tambuchiuri, îi spuse. Nu vreau să se furișeze la bord persoane neautorizate.

— Da, milord.

Lui Martinez i se păru că glasul lui Ehl era plin de satisfacție.

— Niciun membru al Flotei nu va părăsi Chee

înainte de a se termina toată povestea asta, îi spuse lui Ehl mai târziu, după ce căpitanii plecaseră. Datoria noastră e să stăm între cetățeni și pericol și, dacă asta înseamnă să facem o baie de raze X, atunci așa să fie.

— Ăă… da, milord.

Martinez se gândi că în vocea celuilalt se simțea mult mai puțină satisfacție decât cu câteva momente înainte.

— Eu voi fi ultima persoană care pleacă de pe stația Chee, adăugă el. Tu vei fi penultima, așa că vom lua același ascensor.

— Da, milord. În ochii aurii ai lui Ehl străluci o întrebare. Nu rămânem în punctul de comandă al stației? E ecranat.

— E posibil ca structura stației să nu reziste. Dacă nu va fi așa, o să revenim de la sol pe stație cu destulă ușurință.

Pe urmă, Martinez își aminti că Marcella le oferise Kayenta.

— Nu, așteaptă, spuse. Tu o să iei ultimul ascensor, împreună cu personalul din sala de comandă. După aceea o să plec și eu, pe Kayenta. Așa o să mă pot întoarce pe stație imediat după trecerea pulsarului și o să mă asigur că totul e în ordine înainte ca tu să readuci o echipă înapoi, cu liftul.

Planul îi plăcea. Ultimul care pleacă de pe stație, primul care se reîntoarce. Nu era doar un rol potrivit, într-o situație de criză, pentru

ofițerul de primul rang, ci și unul prielnic reputației sale.

Nu era totuna cu a se strădui în mod intenționat să facă impresie bună.

Descoperi existența unei alte probleme abia când își părăsi biroul, făcând o plimbare către splendidele apartamente ale ofițerilor superiori. În timpul plimbării, un terran cu o mustață subțire, blondă, se apropie de el și se prezentă drept Hedgepath, broker.

— Pe Chee există brokeri? întrebă Martinez.

— Da, răspunse Hedgepath, cu toate că eu nu fac decât să investesc salariile muncitorilor altundeva, în imperiu. Dar Port Vipsania are propria sa mică bursă de mărfuri, pentru profiturile locale ridicate. Avem chiar și o piață a mărfurilor la termen.

— Felicitări, spuse Martinez.

— Poate că felicitările nu sunt tocmai nimerite.

Hedgepath își mângâie mustața subțire.

— Avem o, ah, o problemă cu bursa. În special cu cea a mărfurilor la termen. Cu câteva ore înainte de a fi anunțatul amenințarea pulsarului, s-au făcut foarte multe vânzări de mărfuri la termen, mai ales în privința produselor agricole, dar au fost și câteva produse industriale și piscicole.

Martinez se pomeni dând din cap.

— După ce s-a aflat de pulsar, contractele cu

livrare ulterioară s-au dovedit inutile.
— Probabil că înțelegeți că toți clienții mei s-au plâns. Și, deoarece se pare că acum reprezentați atât autoritatea civilă, cât și pe cea militară, m-am gândit să vă transmit nemulțumirile lor.
Își duse din nou mâna la mustață.
— Apropo, n-am reușit să obțin o audiență. Îmi cer scuze fiindcă am fost nevoit să vă opresc pe stradă.
Martinez medita asupra spuselor lui Hedgepath. Faptul că nu obținuse o audiență nu era neapărat rodul unei conspirații alambicate – o mulțime de oameni încercau să stabilească o întâlnire cu el și era foarte posibil ca secretara lai-own pe care i-o repartizase lordul Ehl să nu-i fi dat prioritate brokerului.
— O să verific, zise Martinez. Până atunci, o să-ți dau câteva nume. Ledo Allodorm, lordul Pa Maq-fan, lady Marcella Zykov.
Hedgepath păru surprins numai de numele Marcellei.
— O asigur pe altețа voastră că lady Marcella n-a făcut nicio vânzare de care să am eu știre. Dar au existat ordine de vânzare din partea unor oficiali din Compania Chee – Herryng și Remusat, ca să nu dau decât două nume.
Două nume pe care Martinez nu le putea asocia cu niște chipuri, dar era foarte posibil să-i fi întâlnit pe deținătorii lor la unul sau altul

dintre banchetele date în onoarea sa.
— Aș vrea să reții toate informațiile legate de tranzacții. Situația e presantă acum și n-o să mă pot ocupa de asta înainte de trecerea pulsarului. Asigură-te că totul există atât pe hârtie, cât și în format electronic.
— Da, milord.
— Poți să-mi dai niște date de contact?
Hedgepath îi trimise datele din afișajul său de mânecă, iar Martinez îi promise că aveau să păstreze legătura.
— Apropo, zise el. Care e situația acțiunilor Companiei Chee?
— Au scăzut la circa o treime din valoarea de acum două zile.
La cină, Martinez îi povesti totul Terzei.
— Am început să am o părere bună despre Allodorm și despre lordul Pa, spuse Terza. Sunt atât de receptivi în această perioadă de criză.
— Și mult mai receptivi când e vorba să-și pună banii la adăpost. Și bineînțeles că se străduiesc să-și salveze pielea și capitalul investit în companie.
Dinspre afișajul de mânecă al lui Martinez se auzi un zvon de clopoței. El mârâi; uitase să-l închidă pe timpul cinei.
— Iartă-mă, îi spuse Terzei, apoi răspunse.
De pe afișaj îl priviră ochii portocalii ai secretarei sale lai-own.
— Îmi cer scuze, milord. A sosit un comunicat

de la locotenentul Severin, etichetat drept personal, confidențial, important și urgent.

Martinez schimbă o privire cu Terza. Severin n-ar fi folosit o asemenea colecție de adjective impresionante fără niciun motiv.

Când afișajul îi indică finalizarea descărcării mesajului, întrerupse legătura cu secretara și îl rulă.

— Va fi o acțiune complexă, spunea Severin, și aș rămâne îndatorat dacă, pe parcurs, calculele mele ar fi verificate.

Severin se gândise să nu-i vorbească nimănui despre planul său de a opri pulsarul. Se temea că răbufnirile extrem de puternice de raze X ce aveau atât să preceadă, cât și să urmeze scurtul interval de inactivitate al pulsarului ar fi putut speria pe cineva, care i-ar fi refuzat din acest motiv permisiunea de a trece la acțiune.

Știa că era cu siguranță mai bine să nu-i întrebe pe superiorii săi de pe Laredo. Serviciul de Explorare era o organizație care dusese, vreme de ere, dorul unor finanțări; orice reamintire a existenței sale îi inspira guvernului ideea de a-i reduce bugetul. Întreaga cultură instituțională a Serviciului se baza pe a evita să atragă atenția asupra sa, fapt care nu se schimbase nici măcar atunci când bugetul începuse să crească. Pierderea unei nave încărcate cu antihidrogen atrăgea atenția, și încă în toată puterea cuvântului:

dacă Severin îi aborda, spunându-le planul său, primul lor imbold ar fi fost să-i interzică orice fel de acțiune.

Însă ar fi fost dificil să finalizeze o astfel de operațiune în secret. Titan nu era nicidecum inobservabil și era foarte posibil să se facă remarcat când echipajul său avea să se urce în navetele de salvare în timp ce uriașa navă se mistuia repezindu-se către pulsar cu o accelerație care ar fi ucis orice persoană aflată la bord.

Așa că Severin se hotărâse să ia legătura cu Martinez personal, încrezător în faptul că relația care îi unise în vreme de război avea să continue și în privința activității din vreme de pace. Între timp, anunțase echipajul de pe Titan să se pregătească să abandoneze nava și s-o conducă în sistem de teleghidare, cerându-i, de asemenea, să păstreze, pe moment, secretul asupra acestui ordin și să nu transmită decât mesaje de rutină către Chee sau oriunde altundeva.

Severin nu voia nici ca echipajul navei Titan să ceară sfatul superiorilor. Dormea în cabina sa când sosi răspunsul lui Martinez. Visa despre niște nave de război care erau, totodată, submarine, luptând într-un război izolat și tainic, din mările reci ale planetei acvatice Hy-Oso, și realiză cu încetineală că sunetul armonios pe care îl auzea nu era al

unui sonar, ci venea dinspre afișajul său de mânecă.

Fusese nevoit să apeleze la acesta din urmă pentru că unitatea comm din cabina lui continua să fie scoasă din uz. Comandă aprinderea luminilor, apoi își aduse aminte că nici siguranțele nu fuseseră înlocuite, așa că bâjbâi prin cabina întunecată în căutarea hainei uniformei sale, atârnate de spătarul unui scaun. Activă afișajul, îl auzi pe Chameha spunându-i că lordul Martinez îi trimisese un mesaj etichetat drept personal, urgent și confidențial și îi ceru să i-l transmită.

— Ți se acordă, cu titlul de probă, permisiunea de a trece la aplicarea proiectului tău, spunea Martinez.

Imaginea sa apărea pe afișaj cu capul în jos și Severin își lungi gâtul ca s-o vadă mai bine.

— Ordon păstrarea integrală a secretului în această privință, continua Martinez. Vei cenzura toate mesajele transmise de pe Explorator și vei ordona să fie cenzurate și cele emise de pe Titan. Nu trebuie să transpire absolut nimic. Voi explica toate mișcările navei Titan ca pe o manevră ordonată de înaltul comandament al Serviciului de Explorare.

Severin nu se simțea în stare să facă nimic altceva decât să se holbeze la imaginea inversată.

Privirea ochilor lui Martinez devenea tot mai

încrezătoare.
— Să sperăm că ai dreptate în toate privințele. O să verific calculele și o să-mi facă plăcere să stăm de vorbă după ce se termină totul.
Pe mâneca lui Severin scânteie simbolul portocaliu de Sfârșit al Transmisiunii. El traversă cabina dus pe gânduri și aprinse luminile manual.
Păstrarea integrală a secretului, își spuse. Ei, asta era interesant.
Fără nicio îndoială, el nu era singura persoană cu un as ascuns în mânecă.
— Secret absolut, îi spuse Martinez lui Shon-dan. Vreau ca asta să rămână strict între noi doi.
— Da, milord.
Specialista în astronomie clănțăni din dinții ei ca niște cârlige, apoi vorbi ezitând:
— Pot să-ntreb care este motivul păstrării secretului?
— Populația ar putea fi mai puțin dispusă să aplice programul de evacuare și de construire a adăposturilor, dacă s-ar gândi că n-o să fie nevoie de ele. Chiar dacă toate calculele se dovedesc exacte, riscurile ca acest plan să dea greș sunt prea mari și, dacă eșuează, adăposturile vor fi necesare.
Shon-dan șovăi din nou.
— Am înțeles, milord.

— Vreau să verifici cifrele astea, zise Martinez, iar eu o să le verific în aceeași măsură. Și nimeni altcineva nu trebuie să știe. Înțelegi?
— Da, milord.
— Fiindcă dacă răsuflă ceva, o să știu cine-a trăncănit și-o să te-arunc în fasciculul ăla de raze X cu mâinile mele.
Martinez încheie conversația după ce primi o serie de asigurări sincere din partea lui Shon-dan. În fața lui, pe masă, cina se răcise. Terza își coborî cana cu cafea de la buze.
— Asta-nseamnă, sper, zise ea, că nu mai trebuie să plec cu nava aia cu refugiați.
Martinez îi cântări spusele.
— Ba da, hotărî el, te îmbarci.
Ea strânse din buze.
— De ce? întrebă.
— Pentru că ești moștenitoarea clanului Chen și mama următorului moștenitor Chen. Așa că o să urci la bordul navei cu refugiați și o să fii amabilă, înțelegătoare, atentă și plină de tact cu ceilalți pasageri, pentru că asta așteaptă oamenii din partea viitoarei lady Chen.
Terza părea iritata.
— Fir-ar să fie! făcu ea.
— Așa cum eu o să rămân ultimul pe stație, adăugă Martinez, și o să fiu primul care se reîntoarce, pentru că la asta se așteaptă lumea din partea unui erou de război.

Buzele Terzei schițară, cu trudă și fără tragere de inimă, un zâmbet amuzat.

— N-am observat că a fi erou ți se pare o sarcină chiar atât de grea.

Martinez sorbi din cafeaua lui rece.

— Păi, zise el, nu încă. Dar, când o să fiu bătrân și-o să bolborosesc în balansoar, lângă foc, iar o mulțime de cetățeni vor veni să mă implore să-i salvez de o amenințare cosmică sau alta, probabil că totul o să mi se pară foarte supărător.

— Nu mă-ndoiesc, comentă Terza.

Martinez îi făcu semn lui Alikhan să-i umple cana cu cafea.

— Acum va trebui să mă scuzi pentru următoarele două ore, îi spuse Terzei.

Trebuie să confirm calculele lui Severin.

Ea se ridică de pe scaun.

— Atunci încep să-mi îndeplinesc menirea de a fi amabilă și înțelegătoare și te las cu îndatoririle tale.

Calculele lui Martinez le confirmară pe ale lui Severin și, ceea ce era cu atât mai important, calculele lui Shon-dan le confirmară pe ale amândurora. Martinez sună la Comandamentul Inelului, ca să anunțe că navele Titan și Exploratorul urmau să fie angajate într-o serie de manevre și că operatorii care monitorizau senzorii trebuiau anunțați să le ignore.

— Plasați o notiță pe consola de monitorizare

a senzorilor. Vreau să primesc o înștiințare de la comandament ori de câte ori începe cartul unui nou operator.

După care reluă interminabila serie a întrunirilor planificate. Adăposturile erau săpate cu o eficiență înverșunată și li se puneau acoperișuri peste care se așterneau straturi de pământ. Condițiile de cazare erau primitive, dar populația urma să rămână înăuntru mai puțin de o oră, așa că nu era nevoie de prea mult confort.

Prima navă cu refugiați plecă, având la bord patru mii de persoane, în marea lor majoritate copii. Urma să se deplaseze până la o distanță suficient de mare ca să se afle la adăpost față de pulsar, pentru a se reîntoarce apoi pe Chee sau pentru a-și continua drumul către Laredo, după cum supraviețuia sau nu stația Chee.

A doua navă părăsi planeta cu două zile mai târziu. Martinez își luă rămas-bun de la Terza sărutând-o în ușa camerei de presurizare și o privi plutind în interior, răsucindu-se cu grație și curaj. Rămase o clipă locului, admirând-o, apoi se întoarse și plecă, trecând pe lângă un lung șir de refugiați care așteptau răbdători să se îmbarce, ținându-se de o parâmă de siguranță în timp ce pluteau, în imponderabilitate, prin imensul spațiu al docului.

Câțiva, neobișnuiți cu o asemenea stare, se

înverziseră la față și păreau bolnavi. Martinez se grăbi să se îndepărteze, înainte de manifestarea unor consecințe inevitabile.

Se îndreptă spre comandament și se întâlni cu Ehl, care venea din direcția opusă. Acesta pluti pe lângă el salutându-l cu un gest energic, după care se redresa la timp pentru a se prinde de un mâner din perete. Făcu un gest nervos cu mâna liberă, apoi își îndesă o foaie de hârtie în buzunar.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Martinez.

— Nu, începu Ehl. Adică, da. S-au făcut câteva arestări, o serie de persoane ajunseseră pe nava de refugiați, deși n-ar fi trebuit să se afle acolo. După toate aparențele, niște oficialități din compania de transport. Scoase foaia de hârtie din buzunar, apoi o puse la loc. Am numele lor, dar va trebui să solicit o verificare.

— Ai nevoie de ajutorul meu?

— Nu, milord, mulțumesc.

— Foarte bine. După ce descoperi cu certitudine cine sunt, trimite-i jos cu ascensorul orbital și închide-i în cea mai adâncă închisoare de pe Chee.

Din câte știa Martinez, pe Chee nu existau închisori, dar poate aveau să construiască una.

Odată ajuns la comandament, urmări saga pasagerilor clandestini, pe care poliția militară îi scotea din imensa astronavă. Aceasta primi permisiunea de desprindere și se îndepărtă lin

de stație până ce ajunse la o distanță suficient de mare ca să-și aprindă motoarele.

Martinez își luă încă o dată rămas-bun de la Terza, în tăcere, în vreme ce nava ei se zărea pe monitoare, prinzând viteză, apoi aruncă pe furiș o privire spre Titan. Titan se grăbea către întâlnirea cu pulsarul cu o accelerație de douăzeci G, atingând o viteză care ar fi ucis orice fel de echipaj aflat la bord. Caseta amplă de text atașată de reprezentarea sa de pe ecranul de monitorizare a senzorilor menționa că nava executa manevre. Cele două navete de salvare în care se afla echipajul se îndreptau spre un punct de întâlnire cu Exploratorul și primiseră, ca acoperire, misiunea de a completa echipajul mutilat al celui din urmă.

Dacă s-ar fi ostenit cineva să verifice traiectoria și viteza navei, ar fi avut o surpriză. Dar personalul din incinta comandamentului trebuia să rezolve o situație de criză, fiind preocupat de multe alte lucruri; consolele lor de monitorizare a senzorilor erau setate pentru a urmări copleșitoarea forță a fasciculului de raze X, care se extindea, ajungând tot mai aproape, iar nava îndepărtată care nu solicita niciun fel de atenție era un obiect în derivă la periferia interesului lor, ca un nufăr în largul unui heleșteu.

La urechile lui Martinez nu ajungea nicio întrebare legată de Titan. Adăposturile erau verificate unul după altul, iar populația era pusă să facă repetiții, însușindu-și planul de evacuare. În ultima clipă, lady Primar din Port Gareth veni cu un alt plan: voia să încarce o mare parte a locuitorilor orașului într-o serie dintre containerele imense în care sosiseră proviziile aduse de pe orbită, pe care să le scufunde apoi în apele golfului, pe toată durata existenței pericolului. Împărțindu-se între o criză de nervi și una de râs, Martinez îi spuse că era prea târziu pentru o schimbare a planurilor și îi ceru să finalizeze construcția adăposturilor convenționale din orașul ei.

Lordul Pa și Allodorm erau la sol, ocupându-se de crizele de ultim moment și coordonând evacuarea. Personalul stației Chee fu trimis pe planetă, lăsând în urmă o echipă redusă la strictul necesar. Cele două roți imense se opriră, iar reactorul cu antimaterie fu scos din funcțiune. În cea mai mare parte a stației fuseseră stinse chiar și luminile de avarie, pentru a se menține tensiunea pe liniile principale. Kayenta era pregătită, fiind conectată la sas, iar Marcella și angajații selectați ai companiei Meridian se aflau la bord, alcătuind echipa ce avea să se reîntoarcă pe stație, împreună cu Martinez, pentru a efectua o inspecție înainte de a fi

permis accesul oricăror altor persoane. Monitoarele și posturile de lucru de la Comandamentul Inelului se închideau unul câte unul, cu excepția consolelor care aveau să fie necesare pentru repunerea în funcțiune.

Martinez, lordul Ehl și ceilalți membri ai echipei părăsiră întunecata și sinistru de tăcuta sală de comandă și plutiră de-a lungul parâmelor de ghidare, către intrarea în cabina imensă a ascensorului. Martinez le acceptă onorul, îi ură noroc lui Ehl și îi privi îmbarcându-se. Cabina își începu coborârea, scufundându-se încet în josul cablului până ce dispăru în masa verde de dedesubt, și abia atunci se îndreptă Martinez către locul de acostare a navei Kayenta.

După ce se depărta de stație, aceasta trebuia să intre pe o orbită polară calculată astfel încât, pe durata celor câtorva secunde critice, să plaseze masa planetei între ea însăși și pulsar, exact așa cum procedau navetele. Martinez avea să se poată reîntoarce după o absență de mai puțin de o oră.

Cu toate ventilatoarele oprite, aerul purta acum mirosul polimerilor în descompunere. Pustii și neluminate, docurile se pierdeau, neclare, într-o beznă impresionantă, vastă ca spațiul însuși. Raza lanternei lui Martinez se topea în întuneric. Văzu, la mare distanță, strălucirea care marca dana de acostare a

iahtului, luminată de propriul său generator electric, nu de al stației. Martinez își sprijini cu grijă piciorul de un perete, în care lovi apoi, fiind încântat să constate că se propulsase exact pe cursul către sas.

Două siluete masive se proiectau în afara ușii, cu picioarele înțepenite în mânerele de pe perete și cu brațele întinse către Martinez. Când ajunse mai aproape, văzu că erau doi tormineli. Nu purtau decât pantaloni scurți și veste peste blana deasă, gri cu negru, iar ochii lor imenși, adaptați pentru vânătoarea nocturnă, scânteiară la vederea lui.

Păreau să fie doi dintre membrii echipei de explorare a Marcellei.

Martinez ateriza exact în brațele lor, iar ei îl prinseră, contracarându-i cu ușurință inerția. Câte o mână păroasă se închise în jurul fiecăreia dintre mâinile lui, plasându-i-le pe mânerele sasului.

— Mulțumesc! le spuse.

Încercă să-și elibereze brațul stâng, dar torminelul din partea aceea continuă să i-l țintuiască locului.

Celălalt torminel, observă Martinez, avea un injector medical în mâna liberă.

Abia dacă avusese vreme să-nregistreze semnalul de alarmă când simți pe gât atingerea rece a injectorului.

După care avu tot timpul din lume.

Liniștea din sala de comandă nu era spartă decât de sunetul propriei sale respirații și de pulsațiile inimii, care îi zvâcnea în piept în ritmul rapid al unui marș.

Din cușca sa antiaccelerație, Severin urmărea nava Titan zburând către țintă, cu motoarele expulzând ultimele jeturi puternice de foc, care aveau să-l injecteze în discul de acreție al pulsarului exact sub unghiul corect.

Gravitația colosală a pulsarului avea să dezintegreze nava, transformând-o în atomi disparați și implantându-i încărcătura de antihidrogen în discul aflat în mișcare de rotație. O mare parte a hidrogenului din componența acestuia avea să fie anihilat într-o răbufnire cumplită de raze gama, neutroni energetici și mezoni pi. Un procent din aceste particule urma să cadă pe steaua neutronică, intensificând emisia de raze X. Un alt procent avea să fie expulzat în exterior, către discul de acreție, încălzindu-i hidrogenul până la incandescență, astfel încât impactul său cu pulsarul urma să producă o altă megaexplozie de raze X, propulsate în exterior.

Dar, între cele două explozii teribile, aveau să existe optsprezece minute de tăcere. Mecanismul care producea ucigașă lance dublă a pulsarului avea să se oprească.

Sau cel puțin asta avea să se întâmple

conform calculelor lui Severin, dacă erau corecte.

— Cincisprezece secunde, raportă Chameha, deși nu era necesar.

Numărătoarea inversă a secundelor se derula într-un colt al ecranului lui Severin.

Titan era susținut de un jet imens și strălucitor de materie anihilată. Severin folosea cargoul ca pe o torpilă gigantică, îndreptată direct către inamicul letal.

— Zece secunde, zise Chameha.

— Oh, taci, murmură Severin.

Probabil că auzul lui Chameha era mult mai fin decât bănuise, pentru că specialistul de la consola de monitorizare a senzorilor păstră cu hotărâre tăcerea până în clipa când Titan dispăru în punctul luminos mult mai amplu care reprezenta pitica maro, companionul pulsarului.

Atenția lui Severin se îndreptă imediat către fasciculul rotitor de raze X al pulsarului, colorat pe ecranul său într-un verde sumbru. Reacția apăru imediat: fasciculul, care făcea douăsprezece rotații pe secundă, deveni de un verde-smarald, violent. Dacă ar fi lovit Chee în clipa aceea, ar fi străpuns-o până la manta.

Severin nu putea decât să spere că pulsarul urma să se oprească la momentul potrivit.

Pe urmă, un gând îl străfulgera pe neașteptate: statueta!

Așa putea să aranjeze lucrurile. Frenella, tânăra nurlie, avea să-i trimită lui Eggfont o mică statuetă a lordului Mince, ceea ce avea să-i sugereze celui dintâi existența unei legături între cel de-ai doilea și lady Belledrawers.

Medita asupra perfecțiunii trucului său simțind un fior de încântare. Apoi, în timp ce aștepta să vadă dacă planul în care implicase Titan funcționa sau nu, se gândi care ar fi trebuit să fie următoarea mișcare a lui Eggfont.

În aer se învârtejea un văl firav de pâclă cenușie și în urechi îi persista zumzetul insistent al unui circuit electric. Degetele de la mâini și de la picioare îl furnicau, ca și cum le-ar fi frecat cu glaspapir. O bună parte a gâtlejului părea să-i fi fost străbătută de un animal cu blană.

Își umflă pieptul, cu o mișcare convulsivă, chinuindu-se să expectoreze obiectul care îi stătea în gât. Făcu mai multe încercări înainte de a-și da seama că animalul era, de fapt, propria sa limbă. Avea gura perfect uscată și limba îi zgâria dureros cerul gurii.

Închise gura și se strădui să-și adune saliva. Își munci mușchii maxilarului și ai gâtului vreme de mai multe secunde lungi înainte de a reuși să strângă un strop de umezeală.

Simţindu-se scăpat de o parte a senzaţiilor neplăcute, încercă apoi să-şi dea seama unde se afla. Ceaţa cenuşie se întunecase, iar zumzetul se stinsese într-o foarte mare măsură. Nu simţea nimic, nici măcar atingerea aerului pe piele. Ca şi cum ar fi fost împachetat până la gât în vată.

Se pipăi, pur şi simplu ca să se asigure că mai era încă acolo. Dădu peste tunica familiară a uniformei, peste decoraţia Planeta de Aur de la gât şi se aplecă – îngenunche? – ca să-şi atingă picioarele, pantalonii şi pantofii cu care continua să fie încălţat. Ceva tresăltă, stingherindu-i mişcările braţului drept şi, când prinse obiectul acela în mână, îşi dădu seama că era lanterna sa, agăţată de încheietură cu o curea elastică.

În clipa aceea realiză că se afla în cădere liberă. Era în întuneric, cădea liber şi probabil că nu părăsise niciodată staţia Chee: plutea undeva, într-unul dintre spaţiile imense, supradimesionate ale acesteia.

Pe urmă fu izbit de năvala bruscă a adrenalinei, o fierbinţeală neaşteptată care i se propagă de-a lungul nervilor când îşi aminti de pulsar. Dacă nu părăsise staţia, continua să fie vulnerabil faţă de mistuitoarele raze X.

Îşi ridică antebraţul stâng în dreptul feţei şi şopti, ajutându-se de limba dureros de uscată şi de buzele ca iasca:

— Afișaj, arată ora.

Cifrele galbene îi scânteiară pe mânecă, pulsând cu aceeași viteză cu care se perindau secundele. Străpungând pâcla cenușie, Martinez se strădui să le coreleze cu cronologia ultimelor zile și realiză, cu un fior de groază, că raza pulsarului lovise probabil planeta cu cinci minute în urmă.

Reîncepu să se pipăie fără să vrea, ca și cum ar fi căutat o rană. La un moment dat, își dădu seama de absurditatea acțiunii sale, dar nu reuși să se oprească înainte de a se asigura, pentru a doua oară, că toate părțile trupului i se aflau la locul lor dintotdeauna.

Nu avea senzația că ar fi fost atins de rafala de raze X. Se simțea ciudat, cu ceața cenușie plutindu-i în fața ochilor și cu zumzetul de circuit electric răsunându-i în urechi ca o prezenții îndepărtată, dar nu avea impresia că ar fi fost rănit.

Încercă să-și aducă aminte ce îl adusese într-o asemenea stare.

Își aminti că părăsise Centrul de Comandă împreună cu lordul Ehl și cu restul personalului de pe stație. Dar nu putea să-și amintească nimic din cele petrecute după aceea.

Pe urmă își aduse aminte de Severin, simțind că fiecare oscior i se alătura corului ce înălța un imn de ușurare. Probabil că eforturile locotenentului de a opri pulsarul fuseseră

încununate de succes.
Dragul de Severin! își spuse el, cu frenezie. Severin o scosese la capăt! Lui Martinez îi venea să cânte canonul „Felicitări” din Lordul Fizz își ia vacanță.
În loc de asta, își șterse buzele și încercă să-și umple gura cu salivă. Secundele galbene continuau să pâlpâie pe afișajul mânecii. Iar el tot nu-și putea aduce aminte cum ajunsese acolo.
Se întrebă dacă fusese un accident, dar se gândi că nu era posibil. Un accident ar fi produs mai multe pagube, nu s-ar fi rezumat la el însuși.
Își aminti de lanterna care îi atârna de încheietură, se întinse după ea, o aprinse și lumină spațiul aflat deasupra capului său. Raza se pierdu în beznă, fără să întâlnească nimic în calea ei.
Schimbă poziția lanternei, îndreptând-o în jos și, înclinând-o sub un unghi, descoperi un zid vopsit într-un cenușiu întunecat. Plimbă fasciculul luminos de-a lungul zidului, până când întâlni o ușă glisantă imensă, de depozit, pe care erau înscrise, cu vopsea albă, cifrele 7-03. Ceea ce însemna Depozitul Trei, Docul Șapte.
La Docul Șapte se aflase Kayenta. Se părea că ajunsese la dana navei înainte… înainte de ce?
Poate că iahtul plecase mai devreme și îl

lăsase blocat pe stație. Dar, într-un asemenea caz, părea ciudat că nu-și amintea nimic.

Pe ușa depozitului, observă Martinez, erau fixate niște mânere. Era lipsit de sens să atârne în gol și s-aștepte să se-ntâmple ceva. Probabil c-ar fi trebuit s-ajungă undeva de unde să poată face să se întâmple ceva.

Se agită cu stângăcie în aer până când reuși să ajungă cu spatele spre ușa depozitului, apoi își scoase un pantof și îl azvârli cu toată puterea în direcția opusă.

Reacțiune egală și de sens contrar, cu toate că, din nefericire, masele nu erau egale. Martinez începu să plutească încet spre ușa depozitului, în timp ce se lăsa pe spate, descriind lent cercuri largi.

Peste câteva secunde, auzi un zăngănit când pantoful lovi ceva de cealaltă parte a docului.

Aruncarea pantofului îl făcuse să gâfâie, cu respirația tăiată. Ceva nu era în ordine cu el, din punct de vedere fizic. Avea să dureze o vreme până să ajungă la ușa depozitului și, în timp ce plutea încet și se rostogolea, se întrebă cum de se afla într-o asemenea situație și de ce nu-și putea aduce aminte.

Fusese drogat, își spuse. Fusese drogat și simplul fapt că venele îi erau pline cu narcotic îl împiedicase să-și dea seama de asta mai devreme.

Probabil că nu i se injectase un drog care

provoca amnezie; unele o aveau doar ca efect secundar. Unul dintre acele efecte stranii, care nu puteau fi prevăzute.

În timp ce făcea tumbe în aer, cu părul căzut în ochi, simți dintr-odată un fior rece, înțelegând ce se petrecuse.

Fusese drogat și lăsat pe stație ca să fie ucis de razele X, dar cel care îl abandonase acolo nu știuse că Titan avea să oprească pulsarul, iar el supraviețuise.

Asta însemna că, imediat ce își dăduse seama că fasciculul de raze X nu lovise stația, persoana care îl lăsase să moară se întorsese, pentru a-și duce treaba la bun sfârșit.

Martinez aproape că își suci gâtul rotindu-și capul în toate părțile și scrutând întunericul în căutarea agresorului său. Care ar fi putut sta la pândă în interiorul stației, încărcându-și arma sau injectorul medical chiar în clipa aceea.

Peretele se rotea din ce în ce mai aproape și Martinez întinse mâna, cu intenția de a se agăța de unul dintre mânerele ușii 7-03. Drogul aproape că îl făcu să rateze, dar îl atinse cu vârful degetelor, ceea ce îi încetini mișcarea de rotație, așa că, în momentul când se lovi de perete și ricoșa, avu ocazia de a face o a doua încercare, prinzându-se de un alt mâner și oprindu-se.

Îi trecu prin minte că era foarte posibil ca

lanterna să-l transforme într-o țintă, de aceea o stinse și încercă să decidă ce avea de făcut în continuare.

Persoana care încercase să-l ucidă s-ar fi putut ascunde cu ușurință pe stația aproape pustie, atacându-l apoi pe Martinez din ascunzătoare, în timp ce se deplasa de la ascensor către Kayenta. Totuși, indiferent unde s-ar fi ascuns atunci, asasinul nu putea fi acum decât într-un singur loc, iar acela era Comandamentul ecranat al Inelului, unde s-ar fi aflat la adăpost față de pulsar. Martinez trebuia să evite cu orice preț comandamentul.

Problema era că la comandament se găsea tot ceea ce îi trebuia pentru restabilirea contactului cu lumea exterioară: comenzile tuturor sistemelor de comunicare, antena și sursa de energie care îi permitea să repună totul în funcțiune.

Martinez încercă să se gândească unde altundeva ar mai fi putut găsi echipamentul necesar pentru comunicații, dar, în clipa următoare, o lumină îl orbi pe neașteptate.

Tocmai se aprinseseră reflectoarele docului din partea opusă. Sosise o navă, care alimenta sasul conectându-l la circuitul său electric.

Kayenta! Martinez își simți inima tresăltând. Kayenta se întorsese să-l salveze!

Își strânse picioarele sub el, apăsându-și tălpile în perete, gata să se propulseze către

sas și să-și întâmpine salvatorii în secunda când ar fi ieșit pe ușă.

Pe urmă ezită. Priveliștea sasului îndepărtat, înconjurat de luminile sale strălucitoare, avea ceva neliniștitor.

De ce? De ce se străduia cineva să-l ucidă?

Până atunci nu se gândise la asta.

Descoperise fraude masive comise de Compania Meridian, își închipui că pentru asta merita să ucizi, cu toate că asasinatul părea o reacție nesăbuită.

Era atât de necivilizat. Ar fi putut cel puțin să-ncerce mai întâi să-l mituiască.

În orice caz, Kayenta nu era una dintre navele Companiei Meridian. Îi aparținea Companiei Chee, al cărei acționar principal era familia Martinez. Lady Marcella Zykov, o membră a conducerii executive a Companiei Chee și o apropiată a clanului Martinez, era la bord și răspundea de iaht.

Însă la bord se aflau și angajați ai Companiei Meridian, cu misiunea de a verifica stația și de a ajuta la repornirea ei. Unii dintre ei ar fi putut primi ordine referitoare la Martinez și la viața lui.

Poate că n-ar fi trebuit să se repeadă direct către Kayenta, cugetă el. Poate că ar fi trebuit să se ascundă mai întâi și să vadă cine iese din sas și dacă persoanele respective au sau nu arme puternice de foc.

Își roti privirea în jurul spațiului imens și nu zări niciun ascunziș. În stânga lui se afla un coridor, relativ îndepărtat, care ducea spre Comandamentul Inelului – și nu voia să meargă într-acolo, fiindcă era posibil ca asasinul să apară din sens contrar. În dreapta era un perete despărțitor înalt, dincolo de care se aflau alte docuri, dar calea de acces era închisă și ar fi fost necesar să reporenască stația ca s-o deschidă. Ceea ce nu-i mai oferea nicio opțiune, cu excepția celorlalte spații de depozitare. 7-03 era la fel de bun ca oricare dintre ele.

Ușa se putea deschide numai cu ajutorul unui aport de energie electrică, dar fiecare depozit avea și câte un tambuchi pentru accesul personalului, acesta fiind extrem de bine echilibrat, pentru a permite intrarea unui om aflat în imponderabilitate. Martinez se împinse într-acolo și se agăță de un mâner. Tambuchiul se deschise într-o liniște deplină. El se lăsă să alunece înăuntru cu picioarele înainte, apoi nu închise trapa decât parțial, ca să poată continua să țină sub observație sasul iahtului Kayenta.

Aerul din depozit era stătut și avea un parfum, ceva care aducea a nucșoară. Martinez cercetă interiorul la lumina lanternei și văzu că era plin-ochi cu containere standardizate, colorate, cu toatele, în culori

primare strălucitoare, stivuite unul peste celălalt și fixate în chingi ca să nu se deplaseze. Pentru că starea de imponderabilitate o permitea, containerele erau prinse de toate cele șase suprafețe, inclusiv de cele desemnate în mod arbitrar drept pereți și tavan. Spațiul liber din încăpere era extrem de redus, rezumându-se la un tunel pătrățos, care se întindea până în partea opusă și permitea manevrarea containerelor, pentru a fi aduse înăuntru sau scoase de acolo.

Martinez realiză că nu era un adevărat ascunziș. Ar fi trebuit să aleagă un alt depozit.

Se gândea să facă un salt către următorul, când auzi sasul deschizându-se și știu că era prea târziu. Furișă o privire prin crăpătura de la baza tambuchiului și se încorda, privind dincolo de strălucirea reflectoarelor. În sas erau cel puțin trei persoane și, judecând după torsurile ca un butoi și după picioarele scurte și puternice, știu că primele două erau tormineli.

În mintea lui Martinez sună o alarmă. Nu-i plăcea apariția celor doi tormineli și, chiar dacă nu reușea să-și amintească de ce, știa foarte bine că nu-și dorea să dea ochii cu ei în momentul acela.

— Lord inspector, strigă unul dintre tormineli, sâsâind cuvintele printre colți. Lord inspector,

sunteți aici?

Sunetul reverberă și se stinse în imensul spațiul gol al docurilor.

Torminelul răsuci reflectoarele strălucitoare și mătură încăperea cu fasciculele lor. Martinez își aminti cât de bine vedeau în întuneric ochii enormi ai torminelilor și se retrase din dreptul deschiderii tambuchiului.

— Uite! strigă celălalt torminel. Acolo e pantoful lui!

În timp ce ceilalți studiau misterul pantofului care plutea de unul singur prin spațiul vast, Martinez închise tambuchiul și îl bloca. Din nefericire, mecanismul manual de blocare putea fi acționat și din exterior, dar, cel puțin, intrarea sa în acțiune ar fi reprezentat o avertizare.

Ceea ce îi trebuia cu adevărat lui Martinez era o armă.

Plimbă lumina lanternei de-a lungul peretelui și descoperi un dulăpior. Pluti într-acolo și îl deschise.

Înăuntru erau globuri luminoase de rezervă, o folie de etichete autoadezive pentru containerele de transport, două extinctoare, o pereche de mânuși de lucru, bobine mari de curea adezivă, pentru imobilizarea lăzilor și a containerelor, și cleme rezistente din plastic pentru ancorarea curelelor. Dar atenția lui Martinez fu atrasă, în primul rând, de două

leviere mari de aluminiu, de lungimea piciorului său, folosite pentru a plasa recipientele la locurile lor. Aveau secțiune octogonală, cu excepția capătului activ, unde se îngustau, luând forma unor lame plate, curbate ușor.

Martinez întinse mâna către unul dintre ele și o desprinse din clemele care o imobilizau. Era mai ușor decât părea. Și-l puse sub braț, apoi scoase o bobină de curea, gândindu-se că poate ar fi putut s-o folosească pentru a bloca mecanismul tambuchiului, nepermițând să fie deschis din afară.

Închise dulăpiorul și pluti înapoi, către trapă. Îi studie mecanismul, apoi studie bobina.

Făcu tot ceea ce-i stătea în puteri, încâlcindu-l pe cel dintâi într-o rețea de curele. Efortul îi tăie răsuflarea și gâfâi, în căutarea aerului, cu o mână încleștată de unul dintre mânerele fixate de ușă. Odată ce își recapătă respirația, se deplasă către una dintre extremitățile acesteia, astfel încât să nu fie prins ca o muscă în sticlă dacă s-ar fi deschis. Își îndesă tălpile în mânerele din partea de sus a ușii – simțindu-și piciorul fără pantof cuprins de răceala metalului – și schiță câteva lovituri experimentale cu levierul. Obiectul tăie aerul cu un șuierat deosebit de neplăcut. Dacă își menținea picioarele bine fixate, putea fi convins că era capabil să producă acea serie

de răni serioase de care avea nevoie.

Pe urmă stinse lanterna și așteptă în întuneric.

Timpul se scurse, mai bine de douăzeci de minute, după cum o indicau cifrele galbene care licăreau pe afișajul mânecii sale. Din când în când, dădea câte o lovitură cu bara de aluminiu, ca să-și păstreze mușchii încălziți și supli. Se simțea mai bine și se gândi că drogul fusese eliminat în ceea mai mare măsură.

Începuse să creadă că torminelii plecaseră în altă parte când auzi o bufnitură puternică, venind dinspre capătul îndepărtat al peretelui pe care stătea și urmată de zăngănitul metalic al ușii. Îi sări inima și își simți nervii pocnind de adrenalină. Se asigură că avea picioarele bine înfipte în mânere și înclină levierul către umărul său drept.

Urmară încă două bufnituri în ușa depozitului. Martinez le simți vibrațiile în picioarele sale. Auzi pe cineva vorbind, dar nu reuși să deslușească niciun cuvânt. Pe urmă zăvorul începu să se retragă.

După care se înțepeni. Cureaua încâlcită dădea rezultate.

Auzi voci din partea cealaltă, de data asta mai insistente, apoi zgomotul unei izbituri venind dinspre mecanism și trapa tresaltă, deschizându-se.

Martinez clipi în lumina uneia dintre cele două

lanterne mari. Deveni brusc conștient de petele umede de sudoare de sub brațele sale ridicate și de gura din nou dureros de uscată. Nu putea înțelege de ce era atât multă umiditate în subțiorile sale și niciun strop în gură.

— E el, spuse torminelul într-o șoaptă grăbită. El a făcut asta, cu banda de aici. E acolo, înăuntru.

— Milord, strigă celălalt. Lord inspector! Puteți ieși. Nu există niciun pericol.

Urmă un moment în care torminelul așteptă un răspuns, după care i se adresă partenerului său.

— Ține-mă de gambă când intru.

Martinez simți crampe în labele picioarelor, în zonele fixate în mânere. Ridică ușor levierul.

Torminelul apăru în deschiderea tambuchiului. Era cu spatele la Martinez și se uita drept înainte, în tunelul lung, mărginit de containere de transport. Ținea o lanternă într-o mână și un baston paralizant în cealaltă. Pe cel din urmă clipea o lumină chihlimbarie.

Lama levierului îl lovi pe torminel în tâmplă și îl azvârli cu violență în rama tambuchiului. Lanterna se desprinse de degetele lui fără vlagă și se rostogoli în aer, împrăștiind lumini stroboscopice pe toată întinderea depozitului. Bastonul paralizant se rostogoli în direcția opusă. Din capul torminelului izvorî un șir de

picături stacojii care își luară zborul, devenind niște stropi de sânge de o formă perfect rotundă.

Cineva îl trase pe torminel din tambuchi, după care se auzi un urlet care îi îngheță lui Martinez sângele în vene și își făcu apariția perechea lui. Părul i se făcuse măciucă de furie și capul ei părea un exemplar gigantic al ciupercii numite cașul-popii, cu ochii mari, negri, și colți albi, înfiorători. Știa unde se afla Martinez și se încleșta cu o mână de partea inferioară a deschizăturii în timp ce repezea spre el un baston paralizant.

Martinez își smulse piciorul încălțat din mâner, evitând bastonul care îi țintea gamba. Balansa levierul, dar torminelă reuși să atenueze impactul, parând cu un braț. Se lovi oricum de rama tambuchiului, dar ricoșă, cu bastonul paralizant întins în față, ca o sabie. Martinez izbi din nou cu levierul, o lovitură stângace, din cauză că nu era ancorat decât cu un picior.

De data asta nimeri în capul torminelei, dar impactul îi smulse piciorul fără pantof din mâner și îi imprimă o mișcare ușoară de rotație, trimițându-l către un perete lateral. Torminelă plutea, inertă, în deschiderea trapei. Blana i se destinsese și era din nou catifelată.

Martinez dădu peste un container portocaliu și ricoșa.

Înainte de a fi azvârlit, reuși să-l lovească violent cu piciorul, propulsându-se pe o traiectorie ce îl conducea mai mult sau mai puțin către tambuchi. Propria sa răsuflare îi zgâria beregata. Levierul pe care îl strângea în mâini părea alunecos.

Cineva o trase pe torminelă inconștientă din trapă. Lui Martinez îi stătu inima când înțelese că mai exista cel puțin încă un asasin.

Unul dintre bastoanele paralizante plutea către el și îl prinse cu o mână, având grijă să-l apuce de capătul inofensiv. Privi setările și văzu că era încărcat și reglat la puterea maximă.

Se uită din nou la tambuchi și își dădu seama că avea să-l rateze, nereușind să treacă destul de aproape ca să se agate de unul dintre mânere. Pentru câteva secunde, urma să se afle exact în câmpul vizual al indiferent cui o fi fost dincolo de trapă, după care trebuia să aștepte până atingea perete opus, ca să se poată propulsa iarăși.

Își încleșta pumnii în jurul celor două arme. Se apropia de tambuchi cu privirea lipită de el și de strălucirea stranie ce pătrundea dansând prin deschizătură.

Trecu încet prin fața acesteia și își miji ochii, privind în lumină. De partea cealaltă, lady Marcella Zykov se lupta cu silueta inertă a unuia dintre tormineli, încercând să-l agate de

un mâner cu propria lui centură.
Se uită la Martinez și, cu chipul schimonosit de o expresie de o imensă iritare, își duse mâna la buzunar și scoase un pistol. Era mic, din plastic și de culoare roșie.
Martinez azvârli bastonul paralizant către ea. Forța de reacțiune îl propulsa înapoi, rostogolindu-l cu încetineală. Pistolul detona cu un zgomot cumplit și el simți căldura unui glonț care îi trecu pe lângă bărbie.
Își întinse cu disperare gâtul, străduindu-se să vadă ce se mai întâmpla. Reculul o împinsese pe Marcella înapoi, rotind-o cu viteză mult mai mare decât a lui însuși, iar când picioarele se ridicară, luând locul capului, bastonul paralizant îi atinse partea exterioară a coapsei. Se auzi un pârâit și o descărcare electrică umplu pe neașteptate aerul de ozon. Marcella țipă, chircindu-se spasmodic într-un ghem fetal când puternicii ei mușchi flexori îi înfrânseră pe cei extensori.
Martinez o pierdu din vedere în timp ce zbura pe lângă trapă. Se lovi de peretele lateral al depozitului și se avântă către tambuchi. Când ajunse lângă acesta, își controla deplasarea, se alinie cu trupul îndepărtat al Marcellei, care se rostogolea dându-se peste cap, și se lansă către ea, cu levierul ridicat deasupra creștetului, ca o secure de luptă.
Dar arma nu era necesară. O prinse pe

Marcella cu ușurință și descoperi că paralizase în poziția ei de minge și că abia dacă mai era conștientă. Avu nevoie de ceva efort ca să desprindă pistolul din pumnul ei încleștat.

Odată intrat în posesia acestuia, avu certitudinea rezonabilă că era deținătorul singurei arme de foc de pe Stația Chee.

Avea de gând să profite din plin de avantajele situației sale.

— A fost panică, zise Martinez. Marcella a văzut mesajul și a intrat în panică.

— Trebuie să fi fost mesajul trimis de prietenul meu Bernardo, din Minister, pe adresa mea, spuse Terza.

Mirosul plăcut al cafelei ei de la micul dejun plutea în aer.

— Mesajul care mă informa cine sunt principalii acționari ai Companiei Meridian și de care aproape că am uitat în timpul stării de urgență. Lordul Ehl a aruncat o privire asupra conținutului când a trecut prin centrul de comunicații al comandamentului acestei companii și l-a interceptat.

Săltă colțul șervetului încrețit deasupra plăcintei dintr-un coș împletit din sârmă de argint, pe care o oferi.

— Asta e ultima. O vrei?

— Mulțumesc, răspunse Severin.

Luă plăcinta și își flutură mâna, alungând

două albine mari, purpurii, care pluteau, amenințătoare, deasupra gemului – pe care îl întinse înainte de a se întoarce spre Martinez.

— De ce a interceptat lordul Ehl mesajul?

— Deoarece conținea numele lui. Deține în jur de cinci procente din acțiunile companiei, iar clanul său, Tir-bal, are ceva mai multe. Sunt protejații clanului lordului Pa Maq-fan, care a investit, de asemenea, foarte mult.

Terza sorbi din cafea.

— De fiecare dată când aproba o supradimensionare a Stației Chee, câștigul net al lordul Ehl creștea pe măsură.

Severin își mâncă plăcinta privind în lungul aleii mărginite de stejari, către Rio Hondo. Soarele răsărea, trasând în jurul fiecărei frunze un contur argintiu. Umbrele de sub stejari erau extrem de întunecate. Pe limbă îi explodară arome acrișoare și dulci.

— Presupun că pe listă era și numele Marcellei, zise el. De-asta a intrat în panică?

— Marcella deținea două procente, răspunse Martinez.

— Să ucizi pe cineva pentru două procente nu pare să merite osteneala, comentă Terza.

Martinez se uită la ea.

— Marcella se concentrează în mod excesiv asupra rezultatelor, zise el. Procedurile aplicate nu contează prea mult, nu sunt altceva decât niște mijloace pentru atingerea

țelului final. Dacă există o recompensă, o înșfacă, dacă există un obstacol, îl înlătură. Ar fi trebuit să ținem cont de modul eficient în care l-a curățat de bani pe lordul Mukerji.

— Și, odată ce a fost prinsă, adăugă el, odată ce i-am luat pistolul și am legat-o cu bandă adezivă, s-a concentrat asupra unui nou scop, reprezentat de o ușurare a sentinței. A recunoscut totul și a aruncat toată vina asupra lordului Pa și a lordului Ehl. Așa că, odată ce am repornit stația și lordul Ehl a urcat de pe suprafața planetei, însoțit de o companie de polițiști militari, am putut să-l arestez imediat ce a trecut dincolo de ușile ascensorului.

— Până aici, spuse Severin, actorii noștri dețin patru la sută și doi la sută.

Cine este, de fapt, proprietarul Companiei Meridian?

— Allodorm avea zece procente. Le-a primit în momentul când Meridian a achiziționat compania lui industrială. Dar acționarul principal era tatăl Cassildei, lordul Zykov, secondat de alți membri ai clanului său.

Surpriza susură, propagându-se prin venele lui Severin.

— Trebuie să fie interesant să fii jefuit de propriile tale rude prin alianță.

— Nu numai jefuit, spuse Terza. Planul lordului Zykov era să falimenteze Compania Chee, pentru a cumpăra apoi ce-ar mai fi

rămas din ea.

Severin întoarse capul la auzul sunetului unor pași din direcția casei. Lordul Roland Martinez se apropie de ei agale, cu un zâmbet strâmb. Era îmbrăcat neglijent, cu o cămașă albă de bumbac și cu pantaloni largi, de un roșu palid, legați cu șireturi la glezne.

— Cum se simte Cassilda? întrebă Terza.

— Doctorul spune c-o să nască abia peste câteva ore.

Cassilda intrase în chinurile facerii în seara precedentă.

Roland se aplecă peste umărul fratelui său și se uită în coșulețul din sârmă de argint pentru micul dejun.

— Nu mi-ați lăsat nimic de mâncare?

— N-am știut că vii, răspunse Terza. Poți să suni la bucătărie.

— N-am nicio unitate comm la mine, zise Roland. Gare, vrei să suni bucătăria și să ceri, pentru mine, niște plăcintă și două ouă de rață coapte-n coajă?

Se așeză, greoi, pe unul dintre scaunele metalice vopsite în alb.

Martinez dădu comanda cu o privire resemnată, folosindu-și afișajul de mânecă. Severin își termină plăcinta și își împrospăta cafeaua turnându-și o alta din cafetiera de argint. Se uită la Roland.

— Da? făcu acesta.

— Poftim?
— Pe chip ți se citea o întrebare.
— Eu... începu Severin, apoi se hotărî să abordeze lucrurile cu ceva mai mult tact. Trebuie să-ți fie greu, cu lady Cassilda pe, punctul de a naște și cu tatăl ei cocoțat pe un morman de bani furați de la clanul tău.
Roland rânji.
— Nu. De fapt, asta simplifică lucrurile. Nu știu dacă lordul Zykov se sinchisește sau nu de Marcella, dar, dacă vrea să-și mai revadă vreodată fiica, sau dacă dorește să-și vadă nepotul, o să facă exact ce-i spun eu.
Severin simți cum i se căsca gura și și-o închise.
— Înțeleg, spuse el.
— Știi, zise Roland, Allodorm și lordul Pa s-au lăcomit prea tare – nu ne-au escrocat numai pe noi, au înșelat și Flota. Iar asta nu ține de legislația civilă sau a corporațiilor, asta e o violare a Praxisului, iar pedepsele sunt tortura și moartea. Cassilda avea câteva acțiuni ale Companiei Meridian și putem deschide un proces împotriva ei.
— *Ești în stare să faci asta?* se minună Severin.
După toate aparențele, era.
— Orice proces se poate intenta cu ușurință, continuă Roland. Există o grămadă de date, iar noi am avut inspectori la fața locului și o serie

de alți informatori, dar toți îi prezentau rapoartele Marcellei, iar ea ștergea denunțurile și le spunea celorlalți că s-au făcut reglajele necesare.

— În plus, conspiratorii se informau reciproc, bineînțeles, completă Martinez.

— Așa că, în schimbul faptului că nu transmitem rapoartele la Legiunea Vigilenței, spuse Roland, am solicitat jumătate din profitul scos de lordul Zykov din companie, plus tot profitul lordului Pa, al lui Allodorm și al Marcellei. Lordul Pa ne va plăti o amendă considerabilă, destul de mare ca să-l lase lat. Marcella și Allodorm vor fi întemnițați până ce ne vom asigura că am stors și ultimul zenit aflat în posesia lor.

— Iar primul lucru pe care l-am făcut, zise Martinez, a fost să obțin demisia lordului Ehl din Liotă.

Roland ridică din umeri, ca și cum asta nu l-ar fi preocupat câtuși de puțin.

— Vom obține și acțiunile lui, bineînțeles. Luă un aer meditativ. Mă gândesc să-l pun pe lordul Zykov să-și nesocotească fiica mai vârstnică și s-o facă pe Cassilda moștenitoarea lui. În felul ăsta, în final, totul o să ne revină nouă.

Martinez își privi fratele cu nemulțumire în ochii îngustați.

— Vorbind în calitatea celui asupra căruia s-a

tras, nu sunt sigur că mă simt fericit fiindcă toată lumea scapă cu niște amenzi și cu câteva palme la fund. Mă întreb ce-ai fi făcut dacă Marcella reușea să mă ucidă.

Severin simți din nou tensiunea dintre cei doi frați și se gândi, încă o dată, că era posibil să nu se placă prea mult unul pe celălalt.

Imperturbabil, Roland își duse cana cu cafea la buze.

— Presupun că, după ce și-ar fi revenit și ar fi fost falită, Marcella ar fi avut un accident, răspunse el.

Martinez îl privi o clipă, apoi ridică din umeri. Terza se întinse și îl bătu pe dosul mâinii.

— Mulțumită comandantului Severin, nu trebuie să ne facem griji pentru un asemenea deznodământ.

— Nu atât datorită mie, spuse Severin, cât… Comandant? adăugă apoi.

Pe buzele lui Roland jucă un zâmbet subțire.

— N-o să ne poți considera nerecunoscători, milord. Am discutat cu înaltul eșalon al Serviciului de Explorare de aici, le-am vorbit, cu o serie de detalii, despre admirația pe care ți-o purtăm și, din câte am înțeles eu, vei fi promovat și vei primi comanda Exploratorului imediat ce iese din reparații.

Severin se holbă la el.

— *Ești în stare să faci asta?* se minună.

— În plus, completă Martinez, tatăl meu îți

donează mai multe sectoare din cele mai valoroase investiții imobiliare de pe Chee. Când o să părăsești Serviciul, o să te poți retrage având o avere considerabilă.

— Și cred că va exista o recompensă substanțială, în bani gheață, din partea Companiei Chee, zise Roland. Deși am înțeles că e necesar să obținem permisiunea superiorilor tăi.

Lui Severin i se învârtea capul.

— Dar, spuse el, de fapt n-am făcut chiar atât de mult.

— În afară de a salva toate investițiile Companiei Chee? zâmbi Roland.

— Eu am oprit pulsarul, e adevărat, dar motivul pentru care căpitanul Martinez nu li s-a alăturat Marilor Maeștri e faptul că a insistat ca întreaga mea acțiune legată de Titan să rămână secretă. Eu n-am avut nimic de-a face cu asta.

Martinez rânji.

— Trebuia să-mi protejez investițiile, spuse el.

Severin îi aruncă o privire.

— Milord?

— Am luat banii câștigați de la lordul Mukerji și am cumpărat toate contractele la termen vândute de sărmanii Allodorm și Pa, zise Martinez. Nu mă îndoiesc că unele n-au meritat investiția, dar cred că acum sunt un om bogat. Se lăsă pe spătarul scaunului și îi

zâmbi lumii întregi. De fapt, până acum n-am mai avut bani care să fie ai mei, adăugă. Totul venea de la Terza sau de la tata. Mă întreb ce-o să fac cu ei.

— Posibilitățile sunt uluitoare, murmură Terza.

Martinez se uită la fratele său.

— Și firește că o parte dintre amenzile plătite de conspiratori îi vor despăgubi pe investitorii care-au fost înșelați.

Roland era agasat.

— Au jucat la bursă, pur și simplu. Nu se pot plânge. E vorba de piața mărfurilor la termen, pentru numele tuturor sfinților.

— Roland.

Vocea era fermă.

Roland își flutură mâinile.

— S-a făcut. Dacă insiști. Dar, dacă o ții tot așa, o să mă faci să-mi doresc ca Marcella să fi fost un țintaș mai bun.

Martinez zâmbi.

— Nu fac decât să caut dreptatea desăvârșită, pentru întregul univers.

— Ah! exclamă fericit Roland. Ouăle mele coapte în coajă!

O servitoare surâzătoare, cu părul alb, aducea micul dejun pentru Roland și un alt coș cu plăcinte. Terza se uită la Severin pe deasupra ceștii de cafea.

— O să te vezi cu lady Liao cât timp stă Exploratorul la docuri?

Severin aruncă o privire către inelul cu opal de pe degetul său. Oare toată lumea știe? se întrebă el.

— I-am trimis un mesaj, spuse. Dar îmi imaginez că totul depinde, într-o foarte mare măsură, de programul ei. Și de al soțului ei.

— Ai alte planuri pentru restul timpului? întrebă Terza.

— Păi, răspunse Severin, mă gândesc să construiesc un teatru de păpuși. Urmă un moment de tăcere, întreruptă decât de cântecul matinal al păsărilor.

— E original, murmură Martinez.

— Crezi? întrebă Severin. Dați-mi voie să vă povestesc despre asta.

Și, în lunga dimineață care se-ntindea înaintea lor, o făcu.

Cu mulțumiri pentru consultanța tehnică lui Michael Rupen, Kristy Dyer și Bob Norton.